

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО
ЛОРДЪТ ОТ ПЛАНЕТАТА
ЗЕМЯ

Превод от руски: Васил Велчев, 2018

chitanka.info

„ИГРАТА СИ СТРУВА ПРИНЦЕСАТА“ (ВМЕСТО ПРЕДИСЛОВИЕ)

Как може да завърши обикновено запознанство в парка, когато супермен от квартален мащаб защитава в жестока битка една девойка? Сватба, дуел, сражение в Космоса, галактическа война?

И едното, и другото, и третото заедно с четвърто. Защото именно с тази среща започва фантастичната трилогия на Сергей Лукяненко „Лордът от планетата Земя“.

А ако девойката се окаже принцеса от далечна звездна империя, всичко останало ще се нареди: бластери и звездолети, паяжинни мини и храмове на предците Сеячи. И атомарни мечове, чиито остриета се наточват с вълните на пламък — мечове, по-остри от косата на Смъртта и бръснача на Окам.

Ето това е живот — когато случайно се озовеш в друг свят. Когато го обръщаш надолу с главата, за да постигнеш целта си. Когато влагаш всичко от себе си в последната битка, правиш всичко възможно, а и невъзможното, за да победиш!

Нима може да не увлече приключение, когато една детска играчка — пружинен пистолет — се превръща в оръжие, способно да промени съдбата на планетата? Където отколешното желание да преиграеш, да поправиш допуснатата грешка се изпълнява, с лекота враствайки в реалността, от разноцветния мираж на компютърните игри...

Религиозни фанатици, въоръжени до зъби, и вампири, които не крият удължените си зъби. Странни приятели и необикновени врагове, двубои на орбита и фокуси с времето. Неочаквани срещи и неизбежни раздели — всичко предстои на героя, решил да избере от всички жени във Вселената именно Принцесата.

Но — както се оказва — не е достатъчно само да реши. Не е достатъчно даже да направи непостижимото, трябва и да потвърди правото си на извършената постъпка. Да застави себе си и всички останали да повярват в него.

Може презглава да се хвърли в авантюри и странствания, изпитвайки устойчивостта си срещу постоянните опасности. Но и това не е изход. Потокът от събития, които не увеличават мащаба си, може да стане еднообразен. И ако няма движение към все по-сложни игри, към увеличаване на залога — сюжетът избледнява. Съветът на Черната кралица към Алиса си остава в сила: „... тук, знаеш ли, се налага да бягаш с всички сили само за да си останеш на мястото“.

А къде да бягаш, ако всички наоколо са те признали за всемогъщ Принц и дори самият ти — не, без да приемаш на сериозно величието — вече представяш морална сметка на родната планета: „... ако се мрази — то цялата цивилизация“.

Звездите над главата и нравственият закон вътре в нас — ето на какво остава да отправим предизвикателство. И едното, и другото са само имена от безкрайния списък на самоназванията на Вселената. И резултатът от сражението с тях е еднакъв. Различни са единствено пътищата. Ако умението да мразиш е изтласкало умението да обичаш, то както и да наречеш Силата, избрала те за своя играчка, в нейната основа стоиш самият ти.

Кой от пътищата избират Принцът и Принцесата, Земята и звездите? Кой побеждава в сблъсъка?

Решавайте сами. За целта си струва да се прочете трилогията, където отговор на всеки въпрос може да стане една песен или удар с меч, целувка на принцеса или гибел на планета.

Но така или иначе ще останат още въпроси.

КНИГА ПЪРВА
ИГРАТА СИ СТРУВА ПРИНЦЕСАТА

Посвещава се на Виталий Иванович Бугров

ЧАСТ ПЪРВА ЛОРДЪТ

1. „ГОДЕЖЪТ“

— В теб може ли да се влюбват?

Не чух веднага въпроса. Зает с изключително тежката задача да се надигна от земята, без да се опирам в нея с разранените си до кръв юмруци, почти бях забравил за момичето. Подобни неща често се случват при най-жестоките боеве — към края им дори се забравя причината за свадата.

— В теб може ли да се влюбват?

Най-накрая успях да се изправя. Най-силно ме боляха ръцете, и това не беше зле. Изглежда, бях успял да блокирам повечето удари. Ако не беше правият в лицето, който получих в последните секунди, победата щеше да е идеална. И безкръвна; за мен, разбира се...

— В теб може ли да се влюбват?

Гласът на момичето бе настоятелен и спокоен. Сякаш тримата здрави негодници не бяха влачили преди малко към пейката точно нея, отбраняваща се отчаяно и неумело. Сякаш изобщо не се беше случило краткото, безпощадно сбиване, към края на което аз за пръв път преминах невидимата граница — започнах да се бия, без да ги щадя. До смърт. Защото иначе щяха да убият мен.

Сякаш се видях отстрани. Висок, мускулест, с разпрана риза, с обляно в кръв лице. Те какво, бокс ли имаха? Супермен любител, застанал, олюлявайки се, в обкръжението на тримата си повалени врагове и спасената девойка. Могат ли да се влюбят в такъв?

— Да, разбира се — отвърнах аз полугласно, без все още да осъзнавам колко е абсурден този въпрос. — Може...

И погледнах момичето.

Господи, и защо се бяха лепнали точно за нея? Беше още съвсем невръстна, на 13 или на 14 години. Вярно, красива...

Много красива.

Меки кестеняви коси, падащи свободно по слабите рамене.

Стройни крака, дълги, но без характерната тийнейджърска несъразмерност. Идеално симетрична фигура, с класическите пропорции на гръцките скулптури. Големи тъмносини очи на разтревоженото, и заради това още по-красиво, лице. Значи все пак се е уплашила... Само гласът е останал спокоен, сдържан...

Гледах момичето, без да мога да откъсна поглед от него. Беше и облечено изумително: с къси, прилепнали шорти, късо потниче от лъскав пурпурночервен плат, вишневи маратонки, бледорозови чорапки, навити на масурче на глезените. На красивата тъничка шийка имаше увита на два пъти златиста верижка, толкова масивна, че през ума ми мина — фалшива. И изведнъж разбрах, че изобщо не е така. В момичето нямаше нищо бутафорно. Верижката бе златна, струваше куп пари.

Господи, как не я бяха нападнали по-рано?

— Много ли те боли? — попита тихо момичето.

Поклатих глава. Боли, разбира се, но точно сега не трябва да мислиш за това. Трябва колкото се може по-бързо да се прибереш къщи. И да не скиташ по нощите из най-запустелия градски парк, където е пълно с напушени с трева младежи и надрънкани до козирката пияници.

— Скоро ще мине — каза момичето твърдо, уверено. И ми протегна ръка.

Топли, нежни пръсти докоснаха лицето ми. Тя сякаш не виждаше лепкавата кръв, засъхнала по кожата. Или не се страхуваше да я докосне.

Болката премина.

Сякаш ме облъхна студен вятър. Съзнанието ми се проясни. Тялото потрепери, напрегнах се, готов отново да се хвърля в битка. Готов да умра заради непознатото момиче. Готов да убия всекиго, който посмее да я нарани.

А болката изчезна.

— Много се радвам — продължи момичето. — Красив си, макар че това няма голямо значение. Силен си, но и това не е най-важното. Ти си смел.

Тя замълча за секунда. Пръстите ѝ се плъзгаха по лицето ми и някъде в дълбините на кожата се зараждаше лекичък хлад. Странно, а

дланта ѝ бе толкова топла...

— А най-важното е, че в теб може да се влюбват.

Кимнах. Вече напълно съзнателно. Искам да се влюбиш в мен, странно момиче.

Защото аз вече те обичам.

— Ще ме изчакаш ли да порасна?

Тя се усмихна и огромните сини очи пламнаха. Момичето ме питаше, макар вече да знаеше отговора. Сякаш изпълняваше някакъв скучен, но задължителен ритуал.

— Да...

— Тогава протегни ръка.

Нещо малко и тежко полегна в дланта ми. Пръстите ми се свиха от само себе си, скривайки неочаквания подарък.

— Трябва да го носиш, докато не размислиш. Докато не се умориш да чакаш. Аз трябва да тръгвам.

Момичето направи крачка назад. Към тъмнината, към сплетените дървета, към неизвестността.

— Почакай... — пристъпих към нея. — Ще те изпратя...

И отново усмивка — смеещи се очи на лицето на млада богиня.

— Има кой да ме изпрати. Пътят е твърде дълъг... за теб. Радвам се, че се сгодихме. Сбогом.

Обзе ме странно вцепенение. Виждах я как се отдалечава и всяка клетка в тялото ми, всеки мускул, всеки нерв се протягаха напред. Трябваше да тръгна след нея, трябваше да изпратя момичето до дома...

Но не можех да помръдна от мястото си. Просто я гледах. А после разтворих дланта си. И видях пръстен от тежък жълт метал.

... Вечерта купонясвахме в хижата на Крол. Какво място заема в нашата организация, мисля, че е ясно по прякора му^[1]. Клепоух, с вечно зачервени, сълзящи очи, странно суетен. Но пък с родители геолози, които изчезваха за дълго време по командировки, и съвсем прилично видео.

На купона пристигнах вече позагрял. Състоянието ми беше странно — обикновено аз или изобщо не пия, или се докарвам до пълно размазване. А сега не ми се пиеше повече.

В стаята на Крол беше тъмно, видеото бе пуснато, на широкото разхвърляно легло седяха седем-осем души. Някой викна гръмогласно:
— Серж, приземявай се!

И после по-тихо, но с много по-властен глас:

— Ей, място за Серж...

Махнах вяло с ръка за поздрав и същевременно като обяснение, че нямам намерение да сядам. Постоях за малко, облегат на касата на вратата и загледан в екрана, където вървеше поредната серия от „Кошмар на Елм Стрийт“. Неунищожимият Фреди Крюгер налагаше със своите пръсти бръсначи мършав очилат младеж. Кръвта пръскаше на фонтани. Очилаткото, с обречен вид, сякаш разбираше безплодността на замислите си, стреляше във Фреди с два огромни револвера. Раирани парцалчета от ризата на Крюгер и парчета гнило месо се разлитаха на всички посоки в не по-малко ефектни гейзери.

Обърнах се и се запътих към банята. Зад мен се разнесе възторженият гъгнещ глас на преводача: „А сега, момчета, ще се заема с вас както трябва...“.

В банята непознатата двойка се готвеше да прави любов. Момичето вече се бе съблякло, момчето си събуваше панталоните. Погледнаха ме толкова смаяно, че дори леко изтрезнях. Дори се сетих каква е причината — вратата бе залостена с доста масивно резе. Не си бях премерил силите, какво да се прави.

— Аз набързо — обясних им, като пузнах студената вода. — Имам нужда да се измия...

Ледената струя ме шибна по тила, потече под яката. Поклатих глава и изстенах от удоволствие. Така, какво ми трябва още? Цигарка...

Момичето стоеше мирно и се прикриваше с кърпа. Младежът бавно почервеняваше от гняв. Докато си въртях главата под водната струя, аз го наблюдавах с крайчеца на окото си и се опитвах да предвидя следващата му реакция. Ако ме познава, ще изчака мъничко, после ще сложи резето на вратата и спокойно...

Така, значи не ме познава. Отдръпнах се, избягвайки удара. Младежът заби ръба на дланта си в чугунения ръб на ваната и нададе вой. Без да го оставя да се опомни, го халосах в рамото. Не твърде силно, просто се извърщах в по-удобна позиция... и забих коляно в

корема му — този път по-яко. Младежът се преви на две и седна на пода.

— Ако пак ми се нахвърлиш, ще те ударя по-ниско долу — казах му с поучителен тон. — И изведнъж ще станеш неработоспособен.

Потърсих с очи кърпа, не намерих. Усмихнах се на момичето:

— Искам да се избърша.

Тя бързо ми подаде кърпата, която държеше пред себе си като параван. Внимателно хванах хавлията за краищата и като продължавах да прикривам момичето, си попих лицето, кимнах и излязох в коридора.

Търсенето на цигари ме отведе в кухнята. Ако основната ми цел беше насищането на дробовете с никотин, това посещение щеше да е напълно достатъчно. Въпреки отворения прозорец и малкото народ в помещението — трима младежи и целуваща се двойка въздухът ми приличаше на кислородно-никотинова отвара.

Настаних се на перваза до Графа и Дос и без да поглеждам, протегнах ръка. Графа сложи в дланта ми новичък, току-що разпечатан пакет: мека жълта обвивка с пасяща на фона на минарета камила. Явно не бяха турски, за продажба „извън границите на САЩ“.

— Охо...

Измъкнах едно късичко „кемълче“, а пакета пяхнах в джоба.

— Подаръче, става ли?

Графа се намръщи, но не възрази. Поднесе ми запалка, също фирмена, като този път предвидливо не я изпусна.

Дръпнах, усмихнах се блажено и се отпуснах назад. Право през отворения прозорец.

Без да спира да се целува, момичето нададе вой. Увиснах заднешком на перваза и застинах така, разглеждайки от височината на деветия етаж нощната Алма-Ата. Равните, като начертани с линейка, обозначени с пунктира на фенерите улици. Петната цветна светлина по площадите. Колите, пълзящи по улиците, които някога носеха имената на Пастър и Горки, а след това — на някой по-трудно запомнящ се. Обвитата в мека светлина сграда на висок хотел с оградена от червени пламъчета „корона“ на покрива.

Бях се захванал здраво с крака за чугунените ребра на радиатора. Дос ме потупа по корема: стига глупости, ще се изтърсиш долу...

Изправих се и отново се настаних на перваза. Графа кимна мълчаливо към масата, където в компанията на няколко чашки и нарязан на парчета салам стърчеше преполовена бутилка водка „Жибек-жоли“. Под масата бяха захвърлени две празни нейни посестрими. Поклатих глава. Не, не искам. Не знам защо, но нещо не ме влече...

В коридора изтрака врата. След минута, запълнена с шумоленето на събувани обувки и тихи разговори, в кухнята влезе Ромик. След него — непознато момиче.

Зави ми се свят. И изведнъж усетих как изтрезнявам. Сини очи под кестеняв бретон, стройна фигура, къси дънкови панталонки. Момичето беше красиво. И ми се струваше до болка познато.

Гледах как Ромик и приятелката му се приближават към нас. А в дълбините на душата ми звучеше ласкателният шепот на разума ми. „Успокой се. Опомни се, Сергей. Минаха пет години. Почти пет... Може да се влюбиш на седемнайсет години, но е глупаво на двайсет и две да си спомниш за детската любов. Те просто си приличат.“

Много си приличат.

Стиснах ръката на Ромик. И защо винаги дланите му са влажни? Графа попита безцеремонно:

— Нова приятелка ли имаш?

Ромик погледна косо към момичето и отвърна уклончиво:

— Както виждаш...

— Все още не съм ти приятелка — каза момичето, като ни разглеждаше. — Ще ме представиш ли?

— Запознайте се, това е Ада. От Биологическия факултет... — започна Ромик.

— Първо се представят мъжете — изрече с досада Ада. Тя ме гледеше оценяващо. Така разглеждат манекените по витрините.

Отместих с рамо Дос и хванах Ада за ръката. Привлякох я към себе си.

— Седни.

Тя седна безмълвно.

— Казвам се Серж. Ще ми станеш ли приятелка?

Ада сви рамене. Погледна към Ромик. Той се усмихна накриво.

— Не се притеснявай, той ще разреши — обясних аз. — Тази седмица аз му отстъпих приятелката си, така че ми е длъжник. Нали,

Ромик?

— Серж, наглееш — каза тихо Ромик.

— Изчезни — кратко отсякох аз.

Ромик взе от масата пълна чаша. Изпи я на един дъх. Хвърли ми изпълнен с омраза поглед. И излезе.

Познаваше ме добре.

Затворих очи, вдъхнах дълбоко сладникавия дим и чух гласа на Графа:

— Да поговоря ли с него, Серж?

Поклатих глава.

— Той е в правото си, Графе. Пък и наистина се държах нагло. Сам ще се оправя.

Цигарата изгоря почти до филтъра. С всяко дръпване тютюнът ми се струваше все по-силен.

— Не ми харесва, че пушиш — каза едва чуто Ада.

Кимнах и извадих пакета от джоба си. Хвърлих го през рамото й в тъмната празнота на прозореца, изплюх угарката на пода. Графа погледна тъжно през прозореца. Каза, без да се обръща към никого:

— От корекома ги купих...

— Ще ти ги платя — успокоих го аз. — Графе, искам празна стая.

Графа кимна. Хвана Дос, поведе го извън кухнята. Двойката и третото момче се бяха омели рано-рано.

— И какво означава това? — попита Ада, като се отдръпна от мен.

Разглеждах я ненаситно. Приличаше. Но онова момиче сега щеше да е на осемнайсет години. Ада бе по-голяма.

— В теб може ли да се влюбват? — попитах аз, като произнасях внимателно всяка дума.

Ада сви рамене.

— Както решиш. Рискувай...

... И нещо сякаш се разпадна. Познатите черти се изтриха. Обаянието изчезна. До мен седеше обикновена двайсетгодишна девойка, умерено красива, умерено наперена. С боядисана в моден цвят коса. В сексапилни панталонки, отрязани от стари дънки.

Онова момиче щеше да отговори другояче. Не знам как, но не така престорено небрежно, с вид на фатална жена, преминала през

много трудности в живота.

— А да пия разрешаваш ли ми? — попитах грубо и посегнах към бутилката. Ада кимна. Пиех водката направо от шишето, без да чувствам струите изгарящ пламък върху устните си.

— Остави ми — помоли ме Ада.

Подадох ѝ шишето с плискащата се на дъното водка. Въздъгнах с пълни гърди. Устата, гърлото ми, хранопроводът — всичко сякаш пламна, напълни се с парлива тежест. В съзнанието ми проблесна ясна, предупредителна мисъл: „след половин час ще изключа“.

Погледнах Ада. Тя допи водката също като мен — от шишето. И нищо, седеше спокойно, сложила крак върз крак. Изведнъж забелязах, че краката ѝ са покрити с редки косъмчета. Немного, пък и старателно обезцветени, но...

„Кое може да е по-ужасно от косматите женски крака? Косматите женски гърди.“

С гърдите ще успеем да се справим.

— Чувала ли си за мен? — попитах аз и усетих, че езикът ми се движи с известно усилие.

Ада кимна.

— Да. Ти си Сергей-Серж. Държиш целия район, а можеш да държиш и целия град. Каратист. Инструктор по ръкопашен бой в спортния клуб.

— Какво друго? — настоятелно попитах аз.

— Воювал си някъде на юг, със сепаратистите. Ранили са те при Каспийския десант. Учил си в Медицинския, отказал си се. Сега се възстановяваш...

Виж ти, известен съм...

— Друго — почти изкрещях аз.

Ада помълча.

— Никога и на никого не си се обяснявал в любов. Дори на онези, с които си спал. А те не са малко. Казват, че преди пет години, още по времето на Съветския съюз, си спасил от бандити някакво момиче и си се влюбил в него. Тя ти подарила пръстен, който и досега носиш. Това ли е той?

Вдигнах дясната си ръка — непоносимо тежка и непохватна. На безименния пръст мътно се жълтееше пръстенът. Вграденият в златото мъничък диамант бледо проблясваше.

— Не му харесва — тъжно казах аз. В главата ми се стелеше неясна мъгла, пред очите ми всичко плуваше. — Виждаш ли как помръкна? Гадости правя, направо като свиня се...

Приблжих лицето си към Ада и прошепнах:

— Приличате си, разбираш ли? Външно...

Ада кимна с разбиране.

— Усетих. Та ти не си откъвал ничие момиче. Те сами се лепят за теб.

— Всичко знаеш за мен — казах замислено аз. — Отдавна ли ме преследваш? Няма да се влюбя в теб...

— Харесват ми силните мъже — тръсна бретон тя. — Онези, които са по-силни от мен.

— Които подчиняват волята ти... На които им харесва да подчиняват. Жал ми е за теб, Адка — прошепнах аз като в мъгла. Стаята изчезна. Имаше само някаква неясна светлина, губеща се в цигарения дим, и момиче с хищни очи. — Искаш да те взема? Хубаво, ще те взема...

— Направо тук? — попита с ирония тя.

— Да.

Пъхнах пръсти под колана на късите ѝ панталонки, дръпнах.

— Сваляй!

Тя скочи от перваза. Погледна ме за секунда — стори ми се, че ей сега ще ме фрасне по мутрата и ще си тръгне... А аз ще се втурна след нея, давейки се в оправдания, с пиянската увереност, че все пак съм я намерил, девойката от детския ми сън, първата ми любов...

Ада разкопча копчето на панталонките, рязко дръпна ципа. Изрита ги с крака, остана по дантелени бели гащички.

— Давай нататък! — наредих аз, докато се свличах от перваза. — И блузката...

[1] Крол — от кролик (питомен заек). — Б.пр. ↑

2. ЗОВЪТ

Събудих се към обяд. Главата ми се пръскаше от болка. Устата ми беше пресъхнала — бе покрита със засъхнала бяла гадост.

Освен това ужасно ме беше срам. Заради набития в банята младеж. Заради фукнята с цигарите. Заради опозорения Ромик.

Заради синеоката симпатяга с краткото име Ада.

Погледнах към пръстена — струваше ми се по-скоро сив, отколкото жълт. Диамантът приличаше на стъкълце.

— Каква съм гадина — прошепнах, докато се надигах от измачканите чаршафи. — Гадина, която държи район. Гадина, която учи сополанковците да се бият и изкарва от това пари.

По пътя към банята включих касетофона и загърмя електронна музика. Старият Жан-Мишел Жар се стараяше с всички сили.

Студен душ. После — горещ: силни струи гореща вода, биещи от гъвкавия маркуч. И отново — шипаща струя ледена вода.

Замръзвах и се парех. Ту простенвах от удоволствие, ту виех от болка. После, без да се бърша, излязох от ваната, отидох в кухнята и сложих чайника, за да сгрея вода. Апартаментът бе празен — родителите ми отдавна бяха отишли на работа. Моите добри родители, които се гордееха с добрия си син.

— Аз съм гадина — повторих. — Но ми е толкова трудно да те чакам. Толкова дълго... И наистина те обичам. Макар и да не знам нищо, дори името ти.

Залях с врялата вода две лъжички разтворимо кафе и седнах с чашата на масата. Отворих пакет курабийки. Не ми се ядеше, дори напротив, повдигаше ми се. Но от опит знаех, че след като хапна, ще ми стане по-леко.

Докато пиех кафето, скришом поглеждах към пръстена. Металът оживя, изпълни се с чиста кехлибарена жълтина. Прозрачният кристал, който бях свикнал да смятам за диамант, започна да блести.

Понякога ми се струваше, че точно пръстенът не ми позволява да забравя за отдавнашната среща в парка. Странен пръстен беше — променяше се в зависимост от настроението ми. Сега, след

разкаянието, пак стана нормален, красив златен пръстен. А камъкът проблясваше дори по-ярко от обикновено.

Много по-ярко.

Поллюбувах се на преливащата се светлина в малкото късче въглерод, което чудовищното налягане и горещината бяха превърнали от черен въглен в проблясващ диамант.

Ако пръстенът бе случаен подарък за непознат спасител, то странното момиче бе дъщеря на милионер. Едва ли щях да я видя отново. Сигурно нямаше да срещна никоя като нея.

И въпреки това беше страотно, че тя съществува. Смеещи се сини очи. Меки пръсти, прогонващи болката. И настойчивият въпрос: „В теб може ли да се влюбват?“.

— Да — произнесох нежно аз, без да отмествам поглед от пръстена. — Да.

— Чакаш ли ме все още?

— Да.

— Ако те повикам, ще дойдеш ли?

— Да...

Нещо ме подхвърли от стола. Всъщност не, сам скочих. Вече не си спомнях. Не разговарях сам със себе си.

В еквивалентна тишина, особено осезаема след като касетата се беше извъртяла, чувах гласа ѝ. И то съвсем не така, както в мечтите си — спокоен и по детски безгрижен. Гласът трепереше — сякаш от страх или от болка. Беше неуверен и тих. И същевременно бе станал потвърд и сериозен. Момичето бе пораснало.

И си беше спомнило за мен!

— Не те ли е страх? Пътят е много дълъг.

Поклатих глава. Настана тишина. Гласът изчезна. И изведнъж се усетих, че тя може и да не вижда жестовете ми.

— Не ме е страх.

Сега разбрах откъде идва гласът — от пръстена. Ето какъв си значи, мой скъпоценен подаръко...

— Времето изтича и трябва да се действа бързо. Помисли си пак — няма ли да съжеляваш? Викам те в един чужд свят, на друга планета.

Сигурно се бях досещал за това. В душата ми не се появи дори сянка на изненада. Нямаше и страх. Ще тъгувам ли за този свят? За

пияните лица на Графа и Дос? За двете години в армията, прекарани в спецчастите? За вечерните разговори на родителите ми — колко прекрасна е била страната ни преди разпадането... Ежеседмичните побоища по невидимите граници, разделящи града на различни бандитски райони?

— Ще дойда. Няма да съжалявам.

Пауза. Мълчание, бяло и скърцащо като стерилна медицинска престилка. Секундна пауза в разговора между два свята.

— Кажи, ти наистина ли... ме помниш?

Гласът ѝ премина в едва доловим шепот.

— Да... — смутих се аз.

— Аз съм в беда... Голяма беда. Ти си последната надежда за хиляди... хора. Така се получи. Древният обичай се превърна в преграда по пътя на злото.

— Не разбирам — изрекох безпомощно аз. — Обясни ми... какво се случи?

— Времето изтича. Разбираш ли, че може и да загинеш?

— Да... сигурно.

— И ще дойдеш?

— Да! Но как?

— Сега ще счупя камъка на нашия пръстен. Той е ключ, затварящ тунела. Бариерата ще падне и ти ще дойдеш. Но не знам кой ще те посрещне на моята планета — приятел или враг.

Незнайно защо, ме изненадаха думите за „нашия пръстен“. И също толкова бързо, както се бе появило, неразбирането се разсея. Неочаквано разбрах: на нейната ръка имаше също такъв пръстен, какъвто бе и на моята. Той бе раздвоен, разделен между двата свята.

— Идвам — казах простичко. — Идвам.

Камъкът на пръстена изригна в ослепителна бяла искра. Огледалните страни се покриха с мрежа от пукнатини. Още миг — и той изчезна напълно. А пръстенът се обгърна от златисто сияние. Разтече се в тънка безтегловна лента по ръката, плъзна се по тялото, обгърна ме в проблясваща пелена.

И светът наоколо изчезна.

Падах. Не, по-скоро летях, в безтегловност, в безплътна жълтина, сладка като мед и топла като кехлибар. Полюшвах ме огромни нежни длани, приспиваха ме нежни докосвания. Светът бе просмукан с топлина и покой, в него не оставаше място за страх или болка. Дружелюбни гласове шепнеха нещо хубаво, напиваха безкрайна хипнотизираща мелодия. Призрачни сенки се устремяваха към мен, подчинявайки се на едва осъзнати мисли. Тялото ми сякаш се разрастваше, запълваше целия този нереален свят, превръщаше се в прозрачен, слънчевожълт, ухаещ на лимон и мента дим; в облаче портокалов прах; в диамантен дъжд, падащ в огромен златист кръг.

И изведнъж, довършвайки магическото очарование на полета, върху мен се стовари вълна от нетърпима, сладострастна, разтърсваща тялото наслада. Гърчех се в конвулсии, в опит да удържа последните, изплъзващи се трохички от упоителното, нечовешко удоволствие. Но кехлибарената мъгла вече изчезваше, разсейваше се, гаснеше...

Съвзех се.

Най-неприятното бе, че след като излязох от ваната, не си бях направил труда да се облека. Сега, когато лежах по корем върху каменистата, обсипана с остри камъчета земя, голотата ми причиняваше нетърпима болка. Преходът от наслада към страдание се оказа толкова внезапен, че за няколко мига изгубих способността си да мисля и да се движа. Искаше ми се да се свия, да замра, да изпадна в сънно вцепенение. Но точно този контраст ми помогна да дойда на себе си, да забравя сладостните видения в хипертунела.

С първото си движение внимателно се отлепих от земята. Забилите се в тялото ми камъчета изпопадаха. Изправих се с рязко отгласване и застинах, заел инстинктивно бойна стойка.

Наоколо, до самия хоризонт, се простираше камениста степ. Нито снопче трева, нито храстче, нито дръвче. Нито едно синичко петънце вода. Сиво-кафява равнина под безоблачно, но непривично тъмно небе. И се дишаше... но не както на Земята. Въздухът бе като филтриран, не се усещаше никакъв мирис. Дори на прах не миришеше, а това според мен е задължително за степите. А слънцето в небето — обикновено, жълто, като у дома.

— Изглежда, долетях — прошепнах на себе си.

Къде ме повика ти, момиче от детския ми сън? Къде ме запрати, магически пръстене, неизменен талисмане, скъпоценна играчко?

Със смесени чувства — от срам и яд — огледах тялото си. Гол атлет. Недай си боже да се натъкнех сега на някоя жена. Какъв срам щях да бера...

Недай си боже на никого да не се натъкнех. Колко денонощия може да изкара човек без вода? Три или пет...

Внезапно си спомних за пръстена. Погледнах към ръката си — дали не бе изчезнал? Както и преди, си стоеше на безименния пръст. Но пък кристалчето диамант бе изчезнало. Дори вдлъбнатина в златото не беше останала. Какво пък, ключът в ключалката бе завъртян и бариерата бе вдигната. Нямахше път назад.

Огледах се — навсякъде едно и също, хомогенна опърлена степ. Ориентирах се по слънцето и реших, че ще тръгна на изток. Разбира се, ако не грешах, сега бе утро.

Краката не ме боляха дори след тричасовото ходене бос. Проличаха си тренировките по карате. Понякога ми се струва, че на стъпалата, по ръбовете на дланите и кокалчетата на пръстите вместо кожа е израсла някаква рогова пластина, твърда и абсолютно безчувствена. Но пък бях ужасно жаден. С тъга си спомнях недопитото кафе, а за чайника, пълен със студена вода от чешмата, се стараех изобщо да не мисля. Щом след кратко ходене ме мъчеше такава жажда, значи утре тя щеше да стане непоносима.

Освен това слънцето ме подведе. То бавно залязваше на „изток“. Излизаше, че сега не бе утро, а вечер. И аз се движех на запад.

В избора на посока, разбира се, нямаше никаква разлика. Може би трябваше да вървя на север, където можеше да се издига гигантски град. Не бе изключено на юг да се ширят огромни езера, по чиито брегове растат ядивни плодове. Но да греша, винаги е неприятно.

Когато слънцето се скри наполовина зад хоризонта, започнах да се готвя за сън: да търся сравнително равно място, без много чакъл. Първоначалното смущение от това, че се разхождах гол, вече бе преминало. И без това никой нямаше да ме види. Чувствах се като първобитен човек, който още не е изобретил дрехите.

Вярно, че пръстенът бе на ръката ми. Понякога го докосвах с върховете на пръстите си, сякаш очаквах нещо. Съвет, подкрепа, глътка вода... Ти ме повика, момиче на моите мечти, и аз дойдох.

Идвам.

Боботенето се зароди високо в небето, на запад. Спрях се и се огледах. И видях как над полукръга на залязващото слънце като сребристи искрички проблеснаха две летящи точки.

Кой знае защо, веднага се сетих за бойни самолети, за изтребители. На тази мисъл ме наведоха или скоростта на полета, или ясно забележимите маневри на „самолетите“. Онзи, който летеше пръв, непрекъснато сменяше височината и скоростта, пикираше, издигаше се вертикално нагоре. Вторият повтаряше синхронно движенията му, като непрекъснато съкращаваше разделящото ги разстояние.

Вирнал глава, наблюдавах полета им. И двата летателни апарата вече се намираха над мен, но височината, не по-малко от пет километра, ми пречеше да разгледам очертанията им. Просто сребристи точки в тъмното небе — там, където се носеха, слънцето все още светеше много силно.

Чаках развръзката. Бях сигурен, че е неизбежна, че преследването ще приключи някъде тук. И последва развръзка, но не онази, която ми се струваше най-вероятна.

Около преследвача се появи кълбящ се бял пламък, не твърде ярък, приличащ повече на дим, отколкото на огън. Сребрилата машина започна да се отдалечава настрани. Но бавно, много бавно. А светецият облак я последва — както стоманени стружки се плъзгат по листа хартия след силен магнит.

Обгърнатата в бели пламъци машина започна да пада. Отвесно, като се премятеше и с всяка изминала секунда придобиваше обем, превръщайки се в нещо като сплескано кълбо. Още няколко секунди смъртоносният облак се снижаваше редом с нея, след което изостана и започна да потъмнява.

Удареният апарат падаше върху мен. Приведох се напред, мислейки бързо дали си струва да бягам и накъде. Но изглежда, че машината не бе изгубила напълно управление. След като се озова на няколкостотин метра над земята, тя забави движението си и увисна. За миг си помислих, че ще успее да кацне благополучно.

С тих, приличащ на пляскане взрив металното кълбо се разпадна. Проблесна оранжев пламък.

Придобитите в армията рефлексии не ме подведоха. Хвърлих се на земята, с крака към огъня, без да обръщам вече внимание на камъните. От чуждопланетната техника очаквах всякакви гадости, включително атомен взрив.

Наоколо приглушено забарабаниха отломки. Полъхна жега, горещ вятър премина по гърба ми. Още няколко секунди във въздуха се носеше задавено бучене, което резонираше с тъпа болка в цялото ми тяло. После затихна и то. Подрънкваше единствено железарията, която се плъзгаше по камъните към мен.

Изправих се. На пет метра от мен, завършвайки движението си, подскачаше на място мъничък метален диск — оцелял детайл от разрушения апарат. Недалеч тъмнееше купчина отломки, по нищо не напомняше за сплесканото кълбо, което доскоро бе маневрирало стремително в небето. Въпреки цялата си екзотичност, оръжията, използвани в този свят, бяха доста ефективни.

Заобиколих малкия диск (хич не ми се искаше да се приближавам до него) и тръгнах бавно към отломките. Едва ли щях да намеря там нещо цяло, но и остро парче метал можеше да се окаже много полезно. Ножът — това е най-простото, но и най-надеждното в света оръжие. Той не прави засечки и не му свършват патроните. Наистина, хладното оръжие изисква от притежателя си и някои навици...

В дълбините на душата си разбирах, че приближаването към разрушената машина не е безопасно. Тя можеше да е радиоактивна. Горивото ѝ, ако изобщо съществуваше, най-вероятно бе отровно. И накрая, бе напълно възможно във взривилия се апарат да са оцелели все още неизбухнали блокове. Тук-там по металните отломки пробягваха езичетата на светъл пламък. Земята под краката ми пареше. Всеки момент можеше да последва нов взрив.

Така и не успях да стигна до останките от машината. На няколко метра от тях видях пилота.

Той лежеше, разперил ръце, неподвижен черен отпечатък на фона на сивия кръг неизгоряла земя. Фигурата беше човешка, антрацитночерна, приличаше на плътна сянка, на овъглено, боядисано от тъмната ръка на огъня дърво. Но когато се приближих, видях, че

пламъкът го е пощадил. Просто цялото му тяло, от пръстите на краката до главата, бе обвито от силно опънат, очертаващ всяко мускулче комбинезон. Тъканта проблясваше мазно, но върху нея не се забелязваха нито червените отблясъци на залеза, нито синкавите отражения на догарящата машина. Тя сякаш попиваше падащата върху нея светлина, за да я пречупи, преработи в свое собствено леко блещукане. На места тънката ципа на комбинезона набъбваше на гроздове от малки топчета, удебеляваше се, превръщаше се в тесни ленти ремъци, които обхващаха тялото.

На кръста на пилота висеше къс, широк кобур, разположен на непривично място — отдясно. На лявото бедро, притисната към крака, бе прихваната дълга плоска ножница.

Случвало ми се е да виждам всякакви униформи. И наши, армейски, от бившия Съветски съюз. И пъстрото, често нелепо облекло на националните воински формирования. Помнех мундирите на „сините каски“, частите на ООН, спускащи се на прашните улици на Тираспол от своите огромни, двувинтови десантни хеликоптери. Тогава международните умиротворителни сили смениха нас — спецчастите — на границите на мъничката Приднестровска република.

Но нито в една армия от моя свят летците от военновъздушните сили не летяха, препасани с мечове.

Погледнах нагоре. Вторият апарат вече беше изчезнал. Той дори не се снижи над сваления противник. Да не се боеше от нещо?

И все пак не биваше да се туткам.

Не се колебах дълго. Пренощуването в степта без дрехи ме привличаше по-малко от мародерстването. Внимателно обърнах тялото по гръб и с известен страх погледнах лицето. То се оказа човешко. Пилотът беше около четирийсетгодишен, по телосложение бяхме почти еднакви. Не видях следи от кръв, но безжизнено разширените зеници не оставяха никакво съмнение. Пилотът бе мъртъв.

Извинявайки се мислено, аз се заех да разучавам закопчалките на комбинезона. Имаше само един шев, който продължаваше от шията до долната част на корема. Скоро разбрах, че се отваря при натиск върху него, с едновременно отместване на дланта надясно. Не можах да разбера принципа на действие на закопчалката. Вероятно бе някакъв магнитен механизъм. Но това не беше толкова важно.

След десет минути вече бях облечен в черния и лъскав комбинезон. Нямах намерение да свалям бельото на пилота, той си остана в светлосивия екип, който приличаше на спортен. Логично бе да сваля и него, но съвестта и гнусливостта не ми го позволиха. Пък и черната тъкан и без това приятно разхлаждаше голата кожа. Вмъкнатите в нея ремъци почти не се усещаха. Те леко се скъсиха на кръста, разтегнаха се на раменете и комбинезонът се нагоди към моята фигура. Удобно.

— Не знам кой си и защо загина — полугласно произнесох аз. — Но за такава дреха — благодаря. А аз ще направя за теб каквото мога...

Огледах се в търсене на подходящо парче метал, за да изкопая плитък гроб. Отломките вече бяха догорели, наблизко не се забелязваха признаци на живот, а не можех просто да зарежа тялото непогребано. Веднъж, при един планински бой в Кавказ, изгубихме три момчета, докато извличахме изпод обстрела трупа на нашия сержант. Отношението ни към убитите на война е сякаш опит за извинение за това, че самите ние сме още живи...

3. ПЛОСКОСТНИЯТ МЕЧ

Прекарах в тревоги първата нощ в чуждия свят. В комбинезона на загиналия летец беше топло и уютно, а наоколо — тихо и безжизнено. Далеч назад останаха отломките на летателния апарат, превърнали се в паметник над безименния гроб. Но не можах веднага да заспя.

Над мен пламтеше чуждото небе с хиляди ослепителни звезди, рисуници на непознати съзвездия, цветни платнища на мъглявини. Планетата, на която се намирах, нямаше големи, забележими спътници, но беше светло като при пълнолуние. Едва сега, докато гледах звездите, чиито имена не знаех, разбрах колко далеч се намирам от дома. Не просто от дома — от цялата Земя. Безкрайно далеч. Животът сякаш прелисти няколко страници и започна нова глава. Още не бе ясно дали ще е интересна, или не, дали ще е тъжна, или весела. Просто нова. Само аз, главното действащо лице, си бях същият. Сергей-Серж, студент по медицина и десантчик от запаса от Земята, който пет години по-рано се бе влюбил в звездна принцеса, момиче от мечтите...

Тя ме призова. Аз дойдох.

Заспах, притиснал длан към кобура на пистолета. Налагаше се да отложа за утре по-подробното оглеждане на оръжието — дори в светлия полумрак на тукашната нощ не бива да се занимаваш с работа, която изисква максимална съсредоточеност и предпазливост. Бе достатъчно и това, че на гладкия, като излят от цяло парче метал, пистолет има спусък. За принципа на действие можеше да се помисли и на сутринта. Последната ми мисъл: колко съм жаден...

С нея се и събудих. В устата ми не бе останала и капка слюнка, езикът ми беше подпухнал и болеше, устните ми се бяха покрили с отвратителни, противни на вкус налепи. Сънят не ми бе донесъл нито бодрост, нито сила.

Над степта бавно се издигаше слънцето. Небето отново се напълни с плътна синева, не остана и следа от нощното великолепие. Въздухът бе прохладен, но сух. На камъните не се виждаше и капчица роса.

С известно усилие се изправих и преглътнах няколко пъти, за да размекна пресъхналото си гърло. Прокарах длан по главата, пригладжайки косата. Обърнах се с гръб към слънцето. Сянката ми падаше на земята в тънък, показващ посоката пръст.

Напред.

В движение извадих от кобура пистолета и отново го огледах. Да, вчерашният оглед не ме бе подвел: нямаше никакви предпазители и регулатори. Само спусък, широк и удобен. Цевта завършваше с конусовидно разширен отвор.

Прицелих се в най-близкия голям камък и натиснах спусъка. Плавно и предпазливо, готов във всеки момент да отпусна пръста си или да захвърля пистолета.

Ръката ми започна да се отмества назад. Не приличаше на откат при изстрел. Усещането по-скоро напомняше на лек натиск при включен вентилатор.

А камъкът се покри с мрежа от ситни криволичещи пукнатини. Бързо свалих пръста си от спусъка, отпуснах пистолета. Но камъкът продължаваше да се разпада на парчета с едва чуто пропукване. От задълбочаващите се пукнатини излетя сив прах, посипа се наситнена скална маса. Сякаш в дълбините на камъка се въртеше някаква тромава стоманена къртица, която го разкъсваше на части.

Грохотът, с който се разпадна камъкът, ме накара да запуша уши. Невидимата къртица си свърши работата. Вместо големия един метър камък на земята лежеше купчина чакъл, обвита в прах.

Какво пък, поне с пистолета нещо се изясни. Действието му напомняше за оръжието, което бе унищожило летателния апарат. Той не беше лазерен излъчвател или някакъв друг „смъртоносен лъч“, а просто създаваше в поразения обект нарастващо напрежение, което в края на краищата го разрушаваше.

Върнах пистолета в кобура и погледнах към ножницата. Подаващата се над нея ръкохватка изглеждаше напълно съвременно. Полукръгъл предпазител от мътносива сплав, който надеждно защитаваше китката. Покритата с еластична набраздена пластмаса дръжка имаше същия плътно черен цвят като комбинезона. И за финал — кръгъл червен бутон на долния край на дръжката.

Ако първия път, когато бях видял меча, се бях сетил за ритуалните кортици на морските офицери, то сега тази версия ми се

стори твърде съмнителна. На ритуалните кортици няма никакви бутони.

Внимателно издърпах меча от ножницата. Показа се острието: неестествено тънко, с ширина около четири сантиметра, бледосиньо, почти бяло. Вадеше се изключително плавно, но същевременно с осезаемо съпротивление. Така се плъзгат по невидимите пружини на силовите линии еднаквите полюси на магнитите, когато се поднасят един към друг. Когато се вгледах в острието, разбрах, че сравнението е абсолютно вярно. То наистина не се докосваше до ножницата — между тях се долавяше тънка въздушна фуга. Изваденото от ножницата острие бе изумително красиво. Белият му метал хармонично преминаваше в светлосивия предпазител, а след това — в черната ръкохватка. Мечът притежаваше изящната простота, достъпна единствено за хладните оръжия.

Но защо му беше този бутон?

Изпънах меча пред себе си и натиснах малкото червено кръгче. Бутонът хлътна лесно в дръжката, застина за миг и с изщракване се върна обратно. А сивото полукълбо на ефеса засвети със слаба синя светлина. По него пробягаха няколко светещи кръга, които се стесняваха концентрично към острието. Кръговете се събраха в тънък проблясващ обръч, който остана да трепери в основата му.

Гледах меча, затаил дъх.

Светецият обръч се изду, откъсна се от метала и се превърна в сплескано колелце от бял пламък. Пропуквайки, с характерния за озона мирис, колелцето се плъзна нагоре по острието. На края на меча пламъкът се сви в малко бяло огънче, докосна върха и угасна. Сякаш се беше вмъкнало в метала.

Мечът отново изглеждаше съвсем обикновен. Протегнах ръка към острието, но така и не го докоснах. Не ми се искаше... Вместо това го завъртях така, че той се обърна с режещия край към мен.

Острието изчезна. Превърна се в едва забележима мъглява линия, нишка, сянка. Завъртях дръжката и нишката се разгърна в блестяща метална ивица. Ново завъртане — и отново неуловимата колеблива черта.

Острието на „ритуалния“ меч имаше дебелина около един микрон. А може и да беше много по-тънко. На меча като че ли му

липсваше едното измерение — дебелината, справяше се прекрасно само с дължина. Плоскостен меч.

Наименованието на оръжието си дойде от само себе си. Отново завъртях меча, като наблюдавах как изчезва и се появява острието. Плоскост. Тясна, невъобразимо остра, приела формата на меч плоскост. Плоскостен меч...

Нанесох къс, лек удар по лежащия на земята камък. Острието беззвучно разсече въздуха, премина през камъка и без да се запъва, влезе в земята. Спрях меча, дръпнах го назад. Острието излезе навън без никакво усилие.

Камъкът продължаваше да си лежи. Цял и невредим, дори белег нямаше. Погледнах го с недоумение, след което прехвърлих поглед върху меча. Забавно. Толкова наточено острие... че даже не сечеше.

Ритнах с крак камъка. Той се катурна и се разпадна на две половинки. Страната, по която се бяха разделили, бе идеално равна и блестеше като огледало.

До гората стигнах по пладне, когато слънцето допълзя до зенита и застина в небето, размишлявайки дали си струва да се спуска. На този етап жаждата ме беше превърнала в клатушкаща се, гледаща само пред краката си фигура. Дори не осъзнах веднага, че тъмната ивица на хоризонта, която постепенно придобиваше вид на зелени ресни, не е просто дървета. А и вода. Живот.

Последните метри до началото на гората преодолях на бегом. Комично зрелище, ако го погледнеш отстрани — човек, който едва си влачи краката, внезапно хуква да бяга, като съкращава пътя си с няколко минути, но губи и последните си сили.

Вода нямаше. Над абсолютно сухата, твърда като камък земя се издигаха съвсем обикновени на вид дървета, с поклащани от вятъра клонки и леко жълтеещи листенца. Направих няколко крачки, като се оглеждах разстроено наоколо. Нито една тревичка, нито едно храстче. Само дебели стволоче, покрити с напукана сивкаво-кафява кора. Къде, на каква дълбочина намираха корените им вода? И как да се напия в тази странна гора?

Потрепващата, жива сянка на листата ме прикриваше от слънцето, донасяйки ми минутно ефимерно облекчение. Хванах най-

близкия клон и прокарах стиснатата си в юмрук ръка по него, като събрах шепа листа. Натъпках тръпчиво ухаещата зеленина в устата си, стиснах челюсти...

Устата ми се напълни с горчилка. Отвратителният, мазен вкус ме накара да изплюя листата. Беше просто невъзможно да се дъвчат. Плюех напълнилата устата ми гадост, като се опитвах да потисна гаденето. В друга подобна ситуация щях да повърна, но сега организмът ми упорито отказваше да се раздели дори с минимално количество течност.

Бавно идвах на себе си. И изведнъж чух зад гърба си подигравателно, презрително кикотене. Тихо, но не сподавено. Така, уверено и от сърце, се смеят силните, здрави хора, докато гледат клоун, който се прави на глупак.

Не изпитвах страх и любопитство. Вероятно бях твърде изморен. Докато бавно се обръщах към звука, отпуснах ръка върху пистолета — по-скоро машинално, отколкото от реален страх. В смеха се долавяше неприязън, но нямаше заплаха.

Той стоеше на пет метра от мен. Висок, атлетичен мъж в странно облекло. Наметнат бе с нещо като свободно, широко наметало от тъмносиня материя, което не скриваше фигурата, а незнайно как, успяваше да я подчертае. Наметалото падаше на свободни дипли от раменете на мъжа, но прилепваше като наелектризирано към някои места по тялото и очертаваше контурите му. На краката си, обути във високи ботуши, имаше оранжеви панталони. Човек в подобно облекло би изглеждал забавно, ако между гънките на наметалото не се подаваше дръжката на меч. Същата, с червен бутон, като моята.

— Кой сте вие? — попитах тихо аз. Гласът ми излезе хриплив, но думите бяха отчетливи.

Мъжът пристъпи към мен. Лицето му се появи изпод сенките на дърветата и аз разбрах, че е малко по-възрастен от мен. Мургавата му кожа, по-скоро естествено тъмна, отколкото загоряла, бе покрита с гъста мрежа от дребни стари белези. През тази оставена от живота тайнопис изпъкваха неравни петна, които приличаха на следи от стари изгаряния. Но колкото и да беше странно, лицето на мъжа не беше отблъскващо. В него се долавяше онова иронично безгрижие, което кара човек да се примирява с много недостатъци, и най-вече със същото това изобилие от ирония.

— Кой сте вие? — повторих аз.

Мъжът бавно измъкна меча от гънките на наметалото. Чух лекото шумолене, с което острието излизаше от ножницата.

— Аз съм войник на императора — тихо отвърна той. — Ти ще умреш, чужденецо.

Той не говореше нито на руски, нито на английски, на който се оправях доста добре. Езикът бе абсолютно непознат, но кой знае защо, успях да разбера всяка дума.

— Защиатавай се — добави мъжът, като насочи меча към мен. — Умри в бой, чужденецо.

С неуловимо движение той натисна бутона на дръжката на меча. По острието плъзна светещият обръч.

Измъкването на пистолет от кобура ми е проста работа. Само след секунда вече го държах на прицел. Обзе ме злоба.

— Нямам намерение да участвам в дуели тук — казах, без изобщо да се чудя дали ще ме разбере. — Не мърдай или ще стрелям.

Мъжът отново се засмя. Пак така добродушно, както и преди. Разбра ме.

— Опитай, чужденецо — каза той. — Стреляй.

И тръгна напред.

Стрелях настрана. В дървото, иззад което се беше появил. Но още докато натисках спусъка, разбрах, че пистолетът няма да проработи.

— Намираме се в неутрализиращо поле, чужденецо — усмихна се мъжът. — Вади меча.

Гледах го как върви към мен, без да вадя меча си. Проблемът не беше дори в това, че не умеех да се фехтувам, че боят с мечове бе за мен също такава екзотика, както и мятането на ласо или томахапка. В главата ми се въртеше конкретна мисъл: какво ще стане, ако се кръстосат два меча, които могат да разрежат всичко? Дали и двата ще се счупят? Или... единият ще разреже другия?

Поведението на мъжа подсказваше по-скоро втората версия.

Измъкнах меча от ножницата и натиснах бутона по същия начин, както и противникът ми. По острието премина вълна от бял пламък.

— Не разбирам какъв е проблемът — заявих, като се опитвах да говоря колкото се може по-миролюбиво и спокойно. — Нямам никаква причина да се бия с вас, а и желание ми липсва...

Мъжът вече се намираше на три — четири крачки от мен. На малко по-голямо разстояние от дължината на меча в протегнатата му ръка.

— Ти си гвардеец на Шорей — каза той, свивайки рамене. — Дошъл си при нас на война. Но сега ще ти се наложи да разбереш, че победата на господаря не означава победа за всеки един от слугите му.

Той замахна с меча и леко, беззвучно разсече въздуха между нас. Абсолютно машинално, без да осъзнавам ненужността от това движение, поднесох меча си напред, в опит да отбия вражеското острие.

Мечовете се удариха със свистящ звук, наподобяващ онзи, който се чува, когато остър бръснач разрязва лист хартия. В ръцете ми се оказа късо парче с дължина около двайсет сантиметра. Отсеченото острие падна на земята.

— Добра идея, но бездарно изпълнение — с известно разочарование произнесе мъжът. — Виждам, че са престанали да обучават пилотите във владееенето на едноатомниците. Жалко...

Той отново вдигна меча. И за секунда забави удара.

— Можеш да деактивираш комбинезона си, пилоте. И без това няма да ти помогне, само ще удължи агонията.

Почувствах се по-безпомощен от заек пред боа. Искаха да ме убият не в пристъп на гняв, не за да ме накажат за някаква реална вина, а просто така, небрежно, както изтръгват израснал в цветна леха бурен.

— Не знам как да деактивирам комбинезона. Честно казано, не знам и как да го активирам.

— Лъжеш.

Мечът полетя към мен с такава бързина, все едно притежаваше малък реактивен двигател. Изглеждаше така, сякаш проблясващото острие напират към тялото ми, а мъжът само го задържа за ръкохватката, за да не му позволи да се разправи с мен твърде бързо.

Все пак успях да го избегна. По единствения възможен начин — като падна по гръб и се изтъркалям настрани. Метнах жалкия остатък от меча си към мъжа — естествено, не го улучих. Миг по-късно той стоеше над мен и вдигаше меча си нагоре за един последен удар.

Загнездилиите се в подсъзнанието ми навици се оказаха по-силни от разума. Вдигнах дясната си ръка, закривайки лицето си. Отлична

блокировка за защита при удар с крак или палка, но абсолютно безполезна срещу меч. Особено срещу „едноатомник“.

— Откъде имаш този пръстен? — попита мъжът, внезапно повишавайки глас. Мечът застина на няколко сантиметра от ръката ми.

— Това е подарък — отсякох аз.

— От кого?

Острието продължаваше да виси над лицето ми.

— От едно момиче. От една девойка... — поправих се. — Беше преди пет години...

С небрежно движение мъжът прибра меча в ножницата му. Наведе се, протегна ми ръка — полите на наметалото се разлюляха и ме облъгнаха с лек мирис на озон.

— Ставайте, Ваша Светлост. Не Ви познах.

Изправих се абсолютно ошашавен, неспособен дори да се зарадвам на спасението си. А моят несъстоял се убиец продължи:

— Преди пет години Ви видях... но Вие сте се променили много. А пък и летателният комбинезон на гвардията на Шорей... Какво мога да направя за Вас?

— Да пия. Дайте ми вода.

След секунда пиех жадно вода от манерка. А мъжът тихо рече:

— Нямате никакви шансове. Но... за принцесата си струва да се умре.

4. УЧИТЕЛ ЗА ЛОРДА

Убежищата навсякъде са еднакви. Във всеки свят, на всяка планета те имат една-единствена цел — да запазят живота на човека. Когато са ги строили, изобщо не са се замисляли за удобствата. „Вълчето леговище“ на Хитлер или подземният щаб на Ленин не се броят.

Бетонният купол, в който влязох, по-точно се промъкнах, след непознатия, наподобяваше отвън мъничко хълмче, покрито с чимове и засадено с ниски дръвчета. Във вътрешността си сияеше с първична голота. Бетонните стени дори не бяха измазани, тук-там прозираше стоманена арматура. По средата се виждаше изрязан в пода метален люк, полускрит от множество пластмасови сандъци, бидони и гуми с внушителни размери. Встрани беше захвърлено нещо, наподобяващо надуваем дюшек, но не с правоъгълна, а с квадратна форма. Върху него — чифт омачкани чаршафи и одеяло, а до него, направо на бетонния под — отворени кутии с остатъци от някаква храна. При вида им неволно преглътнах.

— Гладен сте, Ваша Светлост — каза мъжът, като ме стрелна с поглед. — Седнете, ще приготвя обяд.

Почти без сили се отпуснах на мекия, пружиниращ дюшек. Погледнах към тавана, където самотно и ярко светеше бяло матово кълбо, окачено на усукан черен шнур. Изглежда, електрическо осветление. Никаква изненада.

Пред мен се озоваха две отворени кутии — едната бе пълна с гъста каша с месо, другата — с димящ бульон. И това бе познато, самозатоплящи се консерви.

— Опитайте, Ваша Светлост — каза мъжът, като ми подаде тясна двузъба вилица. — Струва ми се, че метаболизмът ни е подобен и тази храна няма да предизвика недоразумения.

Взех с недоумение предложената вилица и натиснах дръжката ѝ. Зъбите ѝ изщракаха, разшириха се и се сляха в малка полусфера. В ръцете ми се озова удобна, дълбока лъжица. Такова нещо не бях виждал на Земята...

Кашата се оказа съвсем сносна, а горещият бульон — великолепен. Докато го допивах, попитах:

— Защо се обръщате към мен с Ваша Светлост?

Мъжът се усмихна:

— Човекът, който се сгоди за принцесата, става Лорд. Няма никакво значение какъв сте били на своята планета.

Оставих изпразнената кутия и свих рамене.

— Казвам се Серж... поне приятелите ми ме наричат така. Аз съм просто студент... бивш сержант от десантни войски. А мога ли да узная как се казвате?

В погледа на мъжа проблесна леко любопитство.

— Казвам се Ернадо. Приятелите ми ме наричат просто Сержанта. Аз също съм сержант от десантни войски и също бивш. Нашите войски вече не съществуват, а десантниците, изглежда, са унищожени напълно. Те защитаваха до последно двореца.

Погледите ни се срещнаха.

— Както винаги, както и при нас — прошепнах. — Първи приемаме боя и първи го приключваме. С победа или смърт.

Ернадо се поколеба за секунда и протегна ръката си.

— При вас имате ли такъв обичай, Серж?

Стиснах дланта му, твърда и гореща, като метал, който не е успял да изстине след закаляването.

— Да, Сержант. И освен това с приятелите си говорим на „ти“.

По лицето на Ернадо отново премина леката, бърза усмивка.

— Това е страхотно, Серж. Хубави обичаи има на планетите ни.

И тогава усетих как нещо в мен бавно се отпуска.

— Обясни ми какво става тук, Сержант — помолих аз.

— Планетата ни може и да ти се струва странна — започна Сержанта, като се настани на дюшека до мен. — Освен това не познаваш нито един от още по-странныте светове, които съществуват във Вселената. Можем да започнем с това, че ни управлява Император.

Свих рамене.

— Не се изненадваш, защото на твоята планета кралската власт още не е отишла в далечното минало, в преданията и легендите. Но във Вселената монархията е рядкост. Игра на случайността. В световите, където съседстват и ежечасно контактуват десетки, стотици най-различни цивилизации, монархията не може да оцелее. Тя е твърде

консервативна, твърде подчинена на целта за вътрешно самосъхранение, за да може успешно да се защитава от външна агресия. Само че на нашата планета властта на Императора оцеля.

— Защо? — съвсем не риторично попитах аз. Всичко, което макар и косвено засягаше принцесата, ми се струваше много важно.

— По много причини. Планетата е била колонизирана от монархисти бежанци, оглавявани от престолонаследника на Тар. Те успели да се спасят от въстаналата планета Итания с последните оцелели кораби от военния флот, като се отправили в неизследвана област на Космоса. Съумели да открият нашата планета, годна за живот, но с крайно ограничени природни ресурси. Достатъчно е да кажа, че само половин процент от територията ѝ е подходящ за земеделие, а запасите от полезни изкопаеми се ограничават до метални руди и изключително бедни уранови залежи. На планетата изцяло липсват въглища и нефт, тъй като тук никога не е съществувал животински и растителен живот. Запасите от вода са съсредоточени в планинските ледници и няколко езера, те са нищожно малки и обезпечават съществуването на не повече от милион души. Нашият свят, на който се спасили шепата бегълци, не представлявал никакъв интерес за окупатори. След като в продължение на петстотин години нашите предци се развивали без външна намеса, те създали обществен строй, който има множество своеобразни ритуали и правила. Обвързан с договори за дружба с десетки съседни цивилизации, които ни приемат за забавна и безобидна случайност, нашият свят успя да постигне величие.

Ернадо бавно измъкна меча от ножницата.

— Това беше първата ни стъпка към славата. Атомарният меч, създаден в лабораториите на император Тар Осми, привлече към нас вниманието на цялата Вселена. Работата е там — поясни той, щом видя недоумението ми, — че от стотици години е познато неутрализиращото поле, което се използва широко при планетарните войни. Точно това поле, изработвано от генератора на убежището, ти попречи в гората да ме превърнеш в молекулярен прах. В радиуса на действие на генератора е невъзможно използването на лъчево, взривно и каквото и да е друго енергийно оръжие. В неутрализиращото поле заглъхват реактивните и бензиновите двигатели, трудно функционират дори най-маломощните електрически. Избухналите по планетите

войни се превърнаха в дивашки побоища с хладно оръжие, които се водят под прикритието на генератори на неутрализиращо поле. Мащабно се използваха отровни вещества и биологично оръжие, затова войниците се сражаваха с противогази, дори в космическите скафандри. Атомарният меч, пред който обикновеното хладно оръжие се превръща в безполезна вектория, стана основна цел за всички развити планети. Тъкмо затова нито една от тях не позволяваше на останалите да ни завладеят. В продължение на петдесет и три години, докато тайната на атомарните мечове не беше позната на другите цивилизации, ние натрупахме нечувани богатства и станахме един от всепризнатите центрове за производство на оръжие.

Последваха и други изобретения. Молекулярният унищожител, чиято модификация представлява твоят пистолет. Хиперпространственият локатор, гравитационните и паяжинните мини, електронната мушица...

Сержанта замълча за миг. Порови в джоба на наметалото си, извади малка плоска кутийка. Отвори капака ѝ. Извади от кутийката мъничка оранжева капсула и я смачка. Разнесе се слабо хрущене, замириса на неузрял лимон. Лек, сладко-кисел, свеж аромат... Застанах нащрек в очакване на демонстрацията на ново оръжие. Но Ернадо невъзмутимо лапна капсулата. Застина за миг със спокойно-доволно изражение. Когато улови неразбиращия ми поглед, каза:

— Това е слаб стимулатор. Употребата му е приятна, но нанася определени вреди на организма.

— А при вас няма ли и друг стимулатор? — с внезапно пробудил се интерес попитах аз. — Употребяват го, като вдъхват дима от тлеещи сушени листа. Също е приятно и вредно.

На лицето на Сержанта се появи леко недоумение, примесено с отвращение.

— Глупав метод — заяви той направо. — Никога не съм чувал за такъв... Искаш ли?

Той ми протегна кутийката с капсулите. Във въздуха се носеше цитрусов аромат.

— Не — отвърнах аз след секундно колебание. — Щом се налага да се избавя от един вреден навик, не бива да привиквам към друг. Към тези капсули сигурно се привиква, нали?

Ернадо като че ли се смути.

— Да — промърмори той. — Вярно, можеш да се откажеш...

— Не искам — твърдо повторих аз.

Ернадо кимна.

— Добре. А аз, с твое разрешение...

Той предъвка още няколко пъти. И продължи:

— В производството на оръжие почти се изравнихме с изчезналите цивилизации от миналото. С онези, които бяха изчезнали заради изключителните си успехи в оръжейните дела. Нашите майстори бяха сравнявани с оръжейниците Сеячи, а тази раса е нямала равна в междузвездните войни. Независимостта и богатството на планетата позволяваха провеждането на много красиви обреди. Сред тях се отличаваше церемонията по Годержа на Принцесата.

По гърба ми преминаха студени тръпки. Наведох се напред, към Ернадо, сякаш се боях да не изпусна някоя дума.

— Годержът на Принцесата символизира единството на нашата планета с всички обитаеми светове във Вселената. На четиринайсетия си рожден ден, съпроводвана от малка група охранители, принцесата поема на пътешествие. Посещава различни планети, цивилизовани и изостанали, знаещи за нашия свят или неуспели все още да покорят своята звездна система. Принцесата пътува инкогнито, сама. Охраната се намесва единствено в случай на пряка опасност за живота или честта ѝ.

— Помня колко енергично действаше охраната на моята планета — не се сдържах аз.

Ернадо се усмихна.

— А аз помня колко смело се хвърли да я защитаваш. Намирахме се на десетина метра от вас. Но опасност нямаше. Принцесата можеше с лекота да унищожи тримата самонадеяни аборигени.

— Но тогава защо... — Внезапно млъкнах. Разбрах.

— Искаше ѝ се да те провери, Серж.

— Продължавай — изръмжах аз.

— Не се сърди, Серж. Нито на мен, нито на нея.

— Добре, разказвай.

— На една от планетите принцесата си избира годеник. Той получава от ръцете ѝ пръстен, който е способен, по нейна заповед, да го пренесе на нашата планета. А когато принцесата навърши деветнайсет години, се определя дата за сватбата ѝ.

— И годеникът се отмъква от неговия свят, за да попадне директно на венчавката? — иронично предположих аз.

— Разбира се, че не, Серж. Обявява се турнир на претендентите. Всички, които желаят да участват в него, се събират на планетата за съревнование.

— Не са за завиждане вашите принцеси — ядосах се аз. — Седят и чакат кой ще победи на годежните игрища.

— Победителят е известен предварително — рече меко Сержанта. — Името на същинския избраник се съобщава неофициално на всички участници. Да го победиш, се смята за неприлично поведение и е доста рисковано начинание.

— Защо? Един достатъчно смел и силен авантюрист...

— Ами дори само заради това, че Императорът може да не одобри бъдещия си зет. Сватбата ще бъде отложена или отменена. А неуспелият жених от мъка слага край на живота си... или корабът му не излиза от хиперпрехода.

— Ясно. — Отместих поглед встрани. — Сержанте, а тези предварителни годеници... които символизират единството с Вселената... те често ли побеждават в турнирите?

— Понякога са участвали в тях — безпощадно отвърна Ернадо. — Но по принцип принцесата не смята за нужно да тревожи юношата, когото е харесала пет години по-рано.

— Излиза, че ми е провървяло — абсолютно сериозно казах аз.

— Да — кимна Сержанта. — Да загинеш за принцесата, за Императора — това е огромна чест.

— Защо задължително трябва да се загива? Нима турнирите са толкова опасни?

— Турнирът вече мина — усмихна се Ернадо. — В него победи Шорей Менхем, управникът на Гиарската федерация.

Нещо ми заседна в гърлото, наложи се да се прокашлям.

— И какво, той ли е трябвало да стане победител? Принцесата... Шорей ли избра?

Ернадо поклати глава.

— Не. Трудно може да си представи човек по-отблъскваща личност. Не съм любител на клюките, но се говори, че принцесата обича партньора си в космическите надбягвания, някакъв млад навигатор, човек без гражданство, космически скитник, наемник...

В гласа на Сержанта се долавяше откровено раздражение. Едва ли поклонникът на императорската власт се радваше на любовта на принцесата към скитника, по никакъв начин военният професионалист, сержант от елитните десантни войски, не можеше да изпитва симпатия към наемника. А и не се отличаваше с особена деликатност, иначе нямаше толкова ясно да характеризира отношението на принцесата към „младия навигатор“.

Обича го...

Какво пък, повика ме и аз дойдох. Останалото са подробности.

— Този... Шорей... победи на турнира всички претенденти? Включително скитника навигатор?

— Победи — в гласа на Ернадо се промъкна злоба. — Изненадата... за някои... се състоеше в това, че приятелят на принцесата дори не се появи на турнира.

— Какво се случи с кораба? — попитах.

— По-просто, Серж. По-просто. Или са го уплашили, или са го подкупили. А най-вероятно и едното, и другото.

Замълчахме за минута. Опитвах се да скрия неволното удовлетворение, което се канеше да се разлее по лицето ми. Ернадо дъвчеше поредната капсулка.

— А правото на Императора да отложи сватбата?

— Шорей Менхем управлява федерация от двайсет развити, гъстонаселени планети. Отказът от сватбата е обида за целия Гиар. Напълно достатъчен повод за война, в която ние не можем да победим.

— Той толкова силно ли обича принцесата, че да е готов да воюва?

— Принцесата ли? Разбира се, че не. Като се ожени за нея, Шорей става единствен наследник на Императора. Може да се оттегли в своята звездна система, сам или със съпругата си, и да чака спокойно. Когато властта премине в ръцете му, само с един указ Шорей ще присъедини планетата към своята Федерация. А нашият обществен строй ще му позволи да го направи еднолично, без да търси съгласието на жителите ѝ.

— И няма никакъв начин да му се попречи? Чрез прехвърляне правото за наследяване например?

— Няма законни начини. А незаконните също са повод за война. Мисля, че юристите му добре са поработили над законите ни в търсене

на вратичка.

— Какво пък... — Обхванах с поглед убежището. Сандъци, кашони, студената електрическа светлина от тавана. Потаен, недостроен бункер, известен, за мое щастие, на предпазливия сержант Ернадо. И довърших изречението си: — На мястото на Императора аз бих поел риска да откажа на Менхем.

— Правилно, Серж. И той реши да рискува.

— Значи...

— Гиарските кораби започнаха да кацат на планетата един час след императорското изявление. Сам виждаш резултата. Остатъците от армията се крият из цялата планета, корабите на охраната или избягаха, или загинаха в неравния бой. Не знам какво се е случило с Императора. Може да е загинал, а може и да е успял да се скрие. А най-страшното е, че няма повод за намеса от страна на съюзните ни планети. Шорей Менхем действаше в рамките на нашите закони. И само едно препятствие стои на пътя на законния му брак с принцесата...

Ернадо измъкна от кутийката още една капсулка. Във въздуха се разнесе аромат на лимон.

— Дай една — протегнах ръка аз. Вече почти всичко беше ясно, подредено в отчетлива, макар и нахвърляна само в общи щрихи картина. Виеше ми се свят, ужасно ми се пушеше. — Дай.

— Първо я размачкай — посъветва ме Ернадо, като ми подаваше една капсула.

Тънката обвивка се смачка под пръстите ми. Поставих капсулата върху езика, почувствах резкия, кисело-горчив вкус. Тялото ми олекна, стана противно-непослушно... димна мъгла обгърна главата ми. Ернадо ме гледаше с любопитство.

— И това препятствие, което отделя Шорей Менхем от принцесата, съм аз. Карикатурният Лорд от изостанала планетка. Случаен герой, срещнал принцесата.

— Да, Серж. До турнира ти се смяташе за официален годеник на принцесата. Ти си Лорд. И дори това, че не са те поканили да участваш в турнира, не отменя правото ти.

— Което е?

— В продължение на три денонощия след турнира имаш право да поискаш двубой или просто да откраднеш принцесата и да се

венчаеш за нея.

— И какво ще ме посъветваш, Сержанте?

— Похищение, Серж. В двубоя няма да имаш никакви шансове. При похищението, разбира се, те също клонят към нула, но...

— Но за принцесата си струва да умреш — прекъснах го аз. Наркотичното безумие кръжеше в главата ми в разноцветна вихрушка. Съзнанието ми беше замъглено. Може би на моя организъм тези „леки“ капсулки му действаха много силно.

— Ще се опитам да ти дам шанс — сви рамене Ернадо. — Аз съм просто сержант от десантните войски, но длъжността ми е инструктор по бой с „едноатомници“. Да стреляш и да се биеш, сигурно и сам можеш.

— Мога, Сержанте. Каж ми, ти често ли си виждал принцесата? Усмивка озари за секунда лицето на Ернадо.

— Да, Серж. Налагало ми се е да участвам в охраната на двореца. Даже съм й давал уроци по бой с мечове.

— И колко време е необходимо, за да се науча да боравя с тях?

— От половин до една година. А ние имаме само два дни, Серж.

Обзе ме лекичък страх. Твърде спокойно говореше Ернадо, за да приема думите му за заплаха.

— А не може ли да се научи по-бързо? Езика се научих да го разбирам без никакво учене.

— Езика научи по време на хиперпрехода, под влиянието на пръстена. А тази дреболийка на пръста ти струва не по-малко от звездолет със средни размери. В убежището няма и намек за подобна апаратура.

Кимнах.

— Добре. Дай да започнем от утре сутринта, Сержанте. Ужасно ми се спи.

— Както пожелаете, Лорде. — Ернадо отново се скри зад невидимата броня на етикета.

Казах с неволна усмивка:

— Както пожелаете вие, учителю. Кажете ми само: как да наричам принцесата?

Ернадо поклати глава.

— Задаваш въпрос, на който няма отговор — отвърна той. — Името си принцесата ще получи едва в деня на сватбата — от бъдещия

си мъж. Онова, с което са се обръщали към нея в семейството, не е важно... и е доста интимно.

— Ясно. — Опънах се на дюшека, подложих ръка под главата си. — Добре, Ернадо. Разполагам с още два дни, така че ще успея да измисля име.

Ернадо помълча около минутка. След това рече със забележимо възхищение:

— Сигурно е приятно да си толкова нагъл и самоуверен.

— Не знам — промърморих аз, докато заспивах. — Не ми се получава да се държа по друг начин...

Виж ти, принцесата има нужда от име. А аз имам нужда от принцесата. Останалото са дреболии, които най-много да ме убият.

Наистина е приятно да си нагъл. Макар и само външно.

5. УРОЦИТЕ НА ЕРНАДО

Мечът в ръцете на Ернадо описа полукръг, като се гмурна под моето острие. С конвулсивно движение отдръпнах оръжието, за да избегна сблъсъка. И нанесох удар — по всички правила — по плоската страна на меча на Ернадо.

Той успя в последния момент да извърти оръжието. Остриетата се сблъскаха с режещите си ръбове и плавно се врязаха едно в друго. За части от секундата мечовете се сляха в едно. После моят се разпадна на две половини.

А мечът на Ернадо оцеля. Инструкторът ми сви рамене и натисна бутона на дръжката. По острието пробяга бял пламък.

— Вече е по-добре — обобща резултата от двубоя Ернадо. — И въпреки това си убит.

Хвърлих счупения си меч настрана. Върху звънтящата купчина от подобни парчета, от които само едно беше на Ернадо.

— Защо се получава така? — попитах аз, докато си почивах. — Остриетата се срещнаха под ъгъл от деветдесет градуса. Защо мечът ми се счупи?

— Твърде дълго не си наточвал острието — спокойно обясни Ернадо, като отново щракна бутона. — Мечът ти успя да се изтъпи от триенето във въздуха. Дебелината на острието е станала три — четири атома. В нормални условия това не е фатално, но когато става дума за директен сблъсък на остриета... Забеляза ли колко често си точа меча?

Той демонстративно натисна бутона. Белият пламък обгърна острието.

— Мечът е наточен...

Ернадо направи няколко нападащи движения, размаха меча над главата си, като разсичаше със свистене въздуха.

— А сега мечът се е затъпил примерно с един атом.

Кимнах. Взех нов меч от струпания под близкото дърво арсенал. Огледах го критично.

— Бутонът е разположен несполучливо. Трябва да отвличам вниманието си, за да го натисна.

— Има и други модели на ефеса, Лорде. Там бутонът е разположен директно под пръстите. Да донеса ли такива мечове?

— Да, може би... Макар че... почакай. Хайде да направим почивка за половин час. Искам да обядвам.

— Ще ядем довечера, Лорде. С пълен стомах не се тренира. Сега само сок и бульон.

— Дори и сок да е...

Разположихме се до входа на бункера. Пийвахме по малко гъст сладък сок от тесни стъклени чаши. След като привърших порцията си, хвърлих чашата. Тя се търкулна със звънтене по камъните, но не се счупи.

— Ернадо, всичко това е безполезно. Никога няма да мога да се меря с теб в двубоя с атомарни мечове. Още по-малко пък след два дни обучение.

Сержантът ми хвърли бърз, любопитен поглед. Отвърна, като подбираше внимателно учтиви думи:

— Не бива да изпадате в униние. Вие се учите много бързо, Лорде. Сигурен съм, че в бой един срещу един ще победите всеки гвардеец.

— А самия Шорей?

— Той е аристократ... ако се използва терминологията на нашата планета. Още от дете се е научил да владее едноатомниците.

— Значи нямам никакви шансове?

— Още от самото начало предложих варианта с похищението — дипломатично отговори Ернадо.

Въздъгнах. Погледнах мрачно купчината метални отломки — потрошените от сутринта мечове.

— Каквото бих могъл да науча за два дни, вече съм го научил. Няма смисъл от още тренировки. Най-добре ми кажи какви други оръжия могат да се използват в неутрализиращото поле.

Ернадо се намръщи, но се подчини.

— Първо, комбинезонът. Той не може да отрази атомарен меч, но ще се затвори след острието, ще запуши пробойната.

— И каква полза от това, ако острието разсече и мен на две половини, заедно с комбинезона?

— Разрезът от добре наточен атомарен меч е толкова тесен, че след две — три секунди неподвижност клетките на тялото отново се

срастват. Комбинезонът ще се втвърди за три секунди в областта, където е бил нанесен ударът, и ще осигури неподвижност. Естествено, всички гвардейци ще носят такива костюми, но пък самият Шорей никога не би се унизил да го използва.

— Добре е, че е толкова горд. — Погледнах с неволно уважение комбинезона си. Ето какво имаше предвид Ернадо, когато ми предложи да деактивирам комбинезона при първата ни, не толкова приятелска среща...

— Второ, отровните газове и бързодействащите вируси. Но това няма да помогне, нито Шорей, нито наемниците му ще пренебрегнат защитните филтри. Филтрите защитават от всички известни токсини.

— А ако ви кажа химическата формула на земна отрова? — самоуверено предложих аз.

За секунда в очите на Ернадо проблесна интерес. После той поклати глава.

— Напълно възможно е единственият човек в двореца, който няма газова маска, да се окаже принцесата.

Прехапах устни.

— Добре. Газовете и отровите отпадат. Какво друго?

— Арбалети, лъкове, брадви, тояги. Всичко това са глупости. Комбинезонът ще отрази удара от стрела, а дръжката на брадвата с лекота може да бъде прерязана от меч. Иглени пистолети с отровни игли? Пак така, полето ще намали скоростта на стрелата дотолкова, че да може да бъде отразена от комбинезона.

— И това ли е всичко?

— Всичко — спокойно потвърди Ернадо.

— Много бедна фантазия имат оръжейниците на вашата планета — рекох ядно аз. — Ако имах поне една седмица...

Изглежда, думите ми засегнаха Ернадо. Той произнесе с ирония:

— Ами за ден и половина?

— Може и за ден и половина. В убежището има ли инструменти?

— Малък комплект.

— В него влизат ли бургия, заваръчен апарат и шмиргел?

— Да. И освен това преса за термопластмаса и струг за обработка на метал с компютърно управление.

— Отлично. Трябват ми няколко десетки дискове с диаметър десет и... да речем, сантиметър и половина, направени от същия метал

като плоскостния меч.

Ернадо ме гледаше с неприкрит интерес.

— Невъзможно. Този метал се произвежда в специални заводи. И там го наточват.

— Тогава направи дискове от обикновена тънка стомана. А по ръба завари парчета от остриетата на счупените мечове.

— Невъзможно е да се завари толкова тънък метал. Ще прогори.

— Тогава ги залепи! Надявам се, че тук правите лепило за метал?

— Правим — бавно произнесе Ернадо. За пръв път в очите му видях не съчувствие и ирония, а уважение.

— Добре. В средата на големите дискове трябва да има удебеление, което да е удобно за пръстите, но да не нарушава аеродинамиката. В средата на малките — отвор от три — четири милиметра.

— Твоето оръжие е смъртоносно и за теб самия — замислено каза Ернадо.

— Може би. За малките дискове е необходимо още...

— Вече разбрах — прекъсна ме Ернадо. — Работата ще отнеме четири часа.

— Да ти помогна ли?

— Не е нужно. Не мисля, че инструментите ни приличат на онези, с които си свикнал. По-добре включи проектора и потренирай.

Той се скри в убежището. А аз въздъхнах и отидох при пластмасовата кутия на проектора. Натиснах клавиша за пускане. Прозрачното цилиндърче на панела на проектора светна. На няколко метра от мен се появи напълно реална фигура в петнист комбинезон. Холограмният ми противник изглеждаше повече от убедително. Особено сега, когато изваждаше от ножницата си плоскостен меч...

Заех основна стойка, като грабнах от земята първото попаднало ми острие. Натиснах бутона, за да го наточа. Илюзорната фигура бавно замахна. Започна „Курсът за млади бойци“. Замахнах с меча и парирах несъществуващия удар.

Ако се бях родил сто години по-рано, щеше да ми е много полесно. Двайсети век отдавна бе забравил за мечовете и сабите. За щастие, бях имал възможността да се занимавам с кендо — японското изкуство за борба с бамбуков меч и бой с нунчаку. Шинаят в кендо приличаше на този меч... Мисълта за нунчакуто ме накара да се

замисля и за това оръжие. Но само след няколко секунди осъзнах, че с нунчаку срещу плоскостния меч не би издържал и Брус Ли.

Ернадо се справи с работата си за три часа и половина. Дотогава аз успях горе-долу прилично да повтора първия и втория етап от обучението и да изгледам в забавено темпо третия и седмия, най-висшия. В седмия етап се стараех просто да запомня най-опасните техники за нападение. За съжаление, в седмия етап нямаше безобидни прийоми. Най-невинната отбранителна стойка тук се превръщаше в стремителна и безпощадна атака. След като се поколебах, се заех да разучавам два атакуващи прийома, които бяха сложни, но имаха нещо общо с техниките в кендо. Изглежда, че основният принцип за обучение на бой с едноатомни мечове не допускаше прескачането на отделните етапи. Защото познаването на сложните техники можеше да шокира противника.

Така ме завари и Ернадо. Той очевидно бе поразен, но не каза нищо. Безмълвно постави на земята до проектора пластмасова кутия, пълна с моите „поръчки“, и се отдалечи встрани. След като внимателно проследи движенията ми, каза:

— Изпълнявай това завъртане по-плавно. Мечът на противника вече е отбит или отсечен, бързината вече не е от значение. А ти губиш равновесие преди атаката.

Кимнах и повторих прийома.

— Така е по-добре. Искан ми се да можеш да те потренирам някой и друг месец — рече с внезапно съжаление Ернадо.

— Това е невъзможно, уви.

— Да. Единствено Сеячите са притежавали власт над времето. Ние засега сме стигнали само до управлението на темпоралните полета.

Посрещнах безмълвно информацията, че непознатата цивилизация е успяла да покори дори времето. Това не ми помагаше особено. Изключих проектора и се наведох над донесената от Ернадо кутия.

Оръжието се оказа по-добро, отколкото очаквах. Не само че по аеродинамичност дисковете не отстъпваха на японските шурикени. Режещите ръбове бяха събрани от толкова мънички парчета плоскостно острие, че изглеждаха като едно цяло. Освен това Ернадо бе снабдил всеки голям диск с калъф от тънка, очевидно магнитна

тъкан. Дискът лежеше в нея, без да докосва стените и без да ги разрязва.

— Ще ги изпробваш ли? — напрегнато попита Ернадо.

Погледнах го. И с изненада осъзнах, че Ернадо се страхува.

Непознатото оръжие, с което аз би трябвало да умея да боравя, му вдъхваше страх.

— Давай, първо ти.

— А, не! — Ернадо неочаквано се разсмя. — Вече опитах.

Той вдигна дясната си ръка и на китката му видях тънък и дълъг разрез, покрит с прозрачна лента.

— Такова нещо не ми се беше случвало от петгодишна възраст. Добре че сухожилията останаха незасегнати.

— Боли ли? — попитах го със съчувствие.

— Съвсем не. Раните от едноатомника почти не болят... сам ще се убедиш в това — оптимистично добави Ернадо.

Внимателно извадих диска от калъфа. Оказа се достатъчно тежък. Ернадо бе избрал правилната тежест. А аз не се бях замислял за това... Определено случих на учител.

Стиснах диска за удебелената среда и изнесох ръката си назад за хвърляне. Отпуснах се, опитах се да си представя, че държа обикновена, току-що наточена „звездичка“. И метнах диска към едно тънко дръвче, което растеше пред убежището.

Дръвчето се олюля и падна, прерязано на метър и половина над земята. А дискът изчезна.

Погледнах пръстите си — цели. И попитах, поразен от произведения ефект:

— Къде отиде?

— Предполагам, че в бетонната стена на убежището — сериозно и с уважение отвърна Ернадо. — Дискът е толкова тънък, че може да я пререже изцяло. Явно изгубихме този екземпляр.

— Всичките големи дискове ли са балансирани еднакво?

— Да.

— Тогава приключихме с първата част от изпитанието.

Малките дискове изпробвахме заедно с Ернадо. Техниката на използването им беше много по-проста...

— След половин година това оръжие ще бъде известно в цялата галактика — каза той. — Не знам колко печал ще донесе...

— Нямам друг изход — отвърнах мрачно аз. — Само с меча ще бъда напълно безпомощен.

Ернадо сви рамене. Изглежда, упражненията ми с меча от седмия етап бяха успели да впечатлят дори него.

— Имаш ли и други идеи? — попита той.

— Засега не.

— Радвам се.

В гласа му не се долавяше и капчица ирония.

Ернадо извади „цитрусовите“ капсулки и размачка две. Предложи и на мен, но аз само поклатих глава. Тогава той извади блистер с бели таблетки. Такава бях глътнал преди закуска.

— Изпий една. Това е стимулатор на паметта и психомоторните реакции. Точно той ти помогна да се справиш с меча.

Глътнах една таблетка. Останалите пуснах в джоба на комбинезона. Ернадо ги изпрати с разтревожен поглед и предупреди:

— Вечер не пий, защото няма да заспиш. Утре ще изпиеш две преди акцията.

— Днес, Ернадо, днес — меко го поправих аз. — Тръгвам към двореца довечера.

Ернадо се втрещи. После каза успокояващо, сякаш говореше на дете:

— Това не е нужно, Серж. Разполагаме с повече от денонощие. Времето за подготовка трябва да се използва пълноценно.

— Сигурен съм, че така смята и Шорей. Утре нито една жива душа няма да успее да приближи двореца. Днес все още има шанс.

Кой знае защо, Ернадо отказа да спори. Може би прие довода ми, но по-скоро роля изигра статутът ми на Лорд.

— Това е твой двубой и твой избор — рече просто той. — Решавай сам.

6. НЕПОДВЛАСТНО НА ВРЕМЕТО

Клечах и пиех горещия бульон. Напрегнатият поглед на стоящия срещу мен Ернадо ме дълбаеше като свредел.

— Да започвам ли да обяснявам? — не издържа най-накрая той. — Таблетката вече действа, ще запомниш всичко, до последната дума.

Кимнах. Но преди инструкторът ми да успее да каже и една дума, попитах:

— Сигурен ли си, че сме събрали всичките възможни оръжия? Шансовете са толкова малки, че не ми се иска да ги намалявам още заради някаква случайност. Имах един приятел, който изгуби живота си заради забравено в казармата джобно ножче.

Може би бях избрал правилния тон. Или Ернадо също бе имал приятел, който бе изгубил живота си заради забравеното в казармата ножче... Във всеки случай той се колеба само секунда.

— Почакайте минутка, Лорде — рече той и се надигна от мястото си.

Допивах бульона си и гледах как Ернадо разбутва сандъците над люка в пода. После се мушна в тъмния отвор... След минутка през люка се показва квадратен сив сандък.

— Помогнете ми, Лорде — изрече той със задавен глас.

Двамата измъкнахме сандъка през люка, оставихме го на бетонния под. Ернадо се приведе над сивия куб и започна да прави магии с десетките бутони, които едва се подаваха над капака. Понякога действията му бяха съпроводжани от кратък, мелодичен звук. Тогава Ернадо кимваше доволно и започваше да набира поредната комбинация.

Накрая натискането на някакъв бутон накара сандъка да изсвири минорна музикална фраза. На капака светна розов правоъгълник.

— Встъпителните акорди на „Песента на победителя“ — със задоволство обясни Ернадо. — Моя обработка.

— А пък аз си помислих, че това е „Плач за загиналите герои“ — промърморих аз, заинтригуван от случващото се.

Ернадо не реагира на иронията ми. Той притисна дясната си длан към светещия правоъгълник и застина.

Нищо не се случи.

— Проклетото порязване — с очевидно облекчение рече Ернадо.
— Изглежда, сейфът няма да се отвори. Компютърът не разпознава дланта ми...

Не успя да довърши. Капакът на сейфа потрепери и започна да се повдига.

— Струваш ми се недоволен от съвършенството на собствения си сейф — с престолено простодушие отбелязах аз.

Ернадо кимна.

— Да, Лорде, недоволен съм. Защото тук няма сгъваеми ножчета.

— А какво?

— Оръжието на Сеячите.

Погледнах в сандъка.

Отвътре сейфът се оказа много по-малък, отколкото отвън. Явно стените му бяха способни да издържат огромен натиск. Въпреки това в него имаше достатъчно място за множество странни предмети. Оръжието на Сеячите не беше твърде обемисто.

Върху меката сива обвивка, която покриваше стените на сейфа отвътре, лежаха, прикрепени с тънки прозрачни ремъци, предмети, които повече приличаха на произведения на скулптор абстракционист. Разноцветни кристали в спирали от син метал и наполовина прозрачни кълба, пълни с проблясваща гъста оранжева течност. Огънати тръби, чиито краища приличаха едновременно на цев и на приклад, и събрани в пакет тънки матовобели пластини, които наподобяваха ветрило. Пирамидки, кубчета и цилиндри във всякакви цветове и размери...

— И това са оръжия? — изненадах се аз.

— Да. Всички тези предмети са намерени в арсенала на полуразрушен патрулен катер на Сеячи, който е дрейфувал милиони години в пространството. Не питай как са попаднали у мен. Не искам да лъжа, а не мога да кажа истината.

— Но защо не спомена за тях по-рано?

— Защото не знам как действа това оръжие. Почти не знам.

Ернадо извади от сейфа няколко предмета.

— Ето нещо, което поне донякъде ми е познато.

На пода пред него лежаха бяло ветрило, рубиненочервено цилиндърче и малък куб, украсен със сложна релефна плетеница от букви.

— Сеячите са имали странен език... почти толкова странен, колкото и самите те. Много е прост, има малък запас от основни думи, само четири предлога и три съюза. Но няколкото хиляди уточняващи частици в него са способни напълно да изменят смисъла на думата или на цялото изречение.

— Знаеш ли този език?

— Малко...

Ернадо вдигна бялото ветрило. Разтвори го. Крайчетата на пластинките заблещукаха с бледа синкава светлина.

— Това е силов щит. Той образува невидимо защитно поле, което по форма наподобява овал. Полето изцяло отразява лъчение, което се движи в много тесен диапазон на вълната.

— Отлично.

— Не ме разбра, Серж. Щитът отразява само най-тесния диапазон на вълната. Обикновеният лазерен пистолет го преодолява и поражавя човека в най-горната и най-долната част на спектъра си.

— Тогава какъв е смисълът от този щит?

— Това най-вероятно е оръжие за дуели. То защитава само от специален дуелен пистолет. Поне аз мисля така.

— Глупост някаква...

Погледнах със съжаление към сгъваемото ветрило. А междуременно Ернадо вдигна червеното цилиндърче. Натисна някаква незабележима издуптина...

От напречния разрез на цилиндърчето изскочи еднометров шнур от бял пламък. Неволно отскочих.

— Плазмен меч. Отлично оръжие, много по-добро от едноатомника. Но не работи в неутрализиращото поле.

Белият пламък угасна.

Ернадо докосна малкия куб.

— А това е много силно оръжие... При включването се разрушават човешките мозъчни клетки в радиус от два километра. Неутрализиращото поле не го спира. Но пръв загива човекът, който е използвал кубчето. С такова оръжие доброволците самоубийци унищожиха Втората галактическа крепост.

— А ако се направи устройство за автоматично включване? За да успеем да се измъкнем от зоната на поражение?

— Кубчето може да се включва само от жива човешка ръка. Никакви манипулатори, дори обвити в топла човешка кожа, не могат да го пуснат.

— Сеячите не са били хуманоиди — заявих уверено аз.

— Били са. Просто логиката и моралът им не отговарят на човешките.

Ернадо събра безполезното оръжие и го прибра обратно в сейфа. След което рече сухо:

— Сега разбираш, че оръжията на древните няма да ни свършат работа.

Кимнах с известно съмнение. И погледнах в сейфа, където дремеха красивите смъртоносни играчки на Сеячите.

Нещо приковаваше вниманието ми, неволно привличаше погледа. Нещо чисто, прозрачно, като издялано от планински кристал...

— А това какво е, Сержанте?

Внимателно извадих от сейфа две тънки прозрачни цилиндърчета, които наподобяваха шестостенни стъквени моливи. По една от стените се нижеха непознати букви.

— Не знам — отвърна бързо Ернадо. Твърде бързо... — Не са били използвани никога и никъде.

— И какво пише на тях?

Ернадо взе едно от цилиндърчетата. Вгледа се в релефните букви... Кой знае защо, ми се струваше, че той прекрасно си спомня смисъла на надписа, а сега просто печели време.

— Това е много двусмислен надпис — неохотно изрече той. — Може да се преведе така: „Последният коз. Неподвластен на времето“.

— И какво би могло да означава това?

— Очевидно оръжието е толкова силно, че се е използвало само в краен случай. И същевременно е абсолютно надеждно, не се разваля при никакви обстоятелства. Не те съветвам да взимаш тези... кристални гранати.

— Защо?

— За Сеячите „последен коз“ може да бъде каквото и да е. Разрушаване на планети, колабиране на звезди... унищожаване на цялата Вселена.

— В последния случай не е било необходимо да се правят две гранати.

Прокарах пръсти по студената прозрачна стена. Кристален молив, способен да зачеркне цяла планета...

— Ще го взема.

— Не бива, Лорде!

— Ще ги взема, Сержанте! Те ще станат моят последен коз. Не ми ли каза ти, че за принцесата си струва да умреш!

— Но не и да умрат милиони!

Гледахме се напрегнато. После Ернадо отмести поглед и промърмори:

— Ненапразно казват, че оръжието на Сеячите само си намира стопанина. Как се използват тези гранати, Серж?

— Като се счупят на две! — отвърнах машинално, без да се замисля. Сякаш някой бе изсипал това знание в главата ми.

— Виждате ли, Лорде... Да, всичките еднократни оръжия на Сеячите се включват при счупване. И не се страхувайте, че може да счупите пръчките случайно, те могат да издържат дори на удар от едноатомен меч. Могат да се счупят само преднамерено, и то само ако те го пожелаят.

Предпазливо пуснах кристалните пръчки в джоба на комбинезона. Няколко минути стояхме мълчаливо, без да се поглеждаме. След това казах:

— Ернадо, разкажи ми за плана си. Нямам много време.

— По-добре изобщо да нямаше. — Ернадо извади кутийката със стимуланта си и размачка една капсула, този път без да предлага и на мен. Започна да говори, първоначално неохотно, вяло, но после постепенно се увлече: — Имам само един план и той е достатъчно безумен, за да се осъществи. Дворецът се намира в планините, на малка площадка, оградена от отвесни пропасти. Някога там се издигаше планински връх, наричан Зъба на Дракона. После взривиха най-горната му част, хвърлиха я долу, а на кръглата площадка с диаметър два километра построиха комплекса сгради на двореца. Съобщенията се получават само по въздуха, макар че трениран човек може и да се изкатери на Счупения зъб и по планинските склонове. Охраната сигурно ще очаква точно това, защото в радиус от двайсет километра около двореца действа неутрализиращо поле, което изгася

двигателите. Но аз направих някои сметки и се оказа, че изключително олекотен спортен флайър е способен да се спусне с неработещ мотор към двореца. Ще се приближиш до границата на неутрализиращото поле, ще се издигнеш на максимална височина и ще започнеш да се спускаш към двореца. Ще се наложи да кацнеш не на летищната площадка, там сигурно ще те чакат, а на покрива на една от сградите. Няма да могат да те свалят, защото полето заглушава и техните зенитни комплекси. Така че всички неприятности ще започнат в двореца...

— Ще започнат по-рано, Ернадо. Не умея да управлявам флайър. Както и делтапланер или звездолет.

Ернадо ме погледна с ирония.

— Не се и съмнявам в това, Лорде. Но флайърът има автопилот, в който ще бъде заложена програма. Той ще спусне машината точно на определеното място. А по-нататък всичко зависи от теб. Трябва да се промъкнеш във вътрешните помещения на двореца, да намериш принцесата, да излезете на летищната площадка и да излетите оттам с който и да е от флайърите на аварийната писта.

— Какво е това?

— Бетонна ивица, която се спуска в пропастта и е снабдена с бустери за форсирано ускорение. Като се плъзне по аварийната писта, флайърът ще достигне скорост за плавно спускане. В автопилота му ще поставиш диска за управление, който ще отведе машината до базата на имперските ВВС. Тя се намира в планините, на три километра под двореца и на самата граница на неутрализиращото поле. Базата е разрушена, но са запазени резервните хангари. В тях ще вземете най-бързия военен катер, ще ускорите на аварийната писта и ще излезете извън полето. Третият диск за управление, който ще ти дам, ще насочи флайъра към Вселенския храм.

— Нищо не си ми казвал за него.

Ернадо се намръщи.

— Защо ти е да си пълниш главата с принципите на нашата религия? Достатъчно е да знаеш, че в този Храм двамата с принцесата ще станете мъж и жена. Шорей няма да се осмели да оспори решението на Храма. А и със сигурност няма да нападне, щом пристъпите прага му.

— На думи всичко е лесно. А как ще намеря принцесата? В огромен дворец, където никога не съм бил!

— Ще имаш електронен целеуказател. Шорей едва ли ще се осмели да премести принцесата от нейните стаи в друго помещение.

Кимнах, признавайки превъзходството на Ернадо в познаването на дворцовия етикет. Мислено прехвърлих всички етапи на „безумния“ план, като преценявах възможностите за изпълняването му.

— Ернадо, а ако зенитните установки или бойните катери ме причакват извън границите на неутрализиращото поле? Та там нищо няма да им попречи да свалят флайъра ми.

— Това вече влиза в границите на неизбежния риск, Лорде. Надявам се, че Шорей няма да те вземе толкова на сериозно, че да предприеме всички предохранителни мерки.

Не се възмутих от размерите на неизбежния риск. В края на краищата доскоро сам твърдах, че за принцесата си струва да умреш. Просто зададох един последен въпрос:

— А ти какво ще правиш, Сержанте?

Той отвърна, без да се замисля:

— Първоначално смятах да те чакам при Храма. Но ти взе със себе си оръжието на Сеячите, което променя всичко... Ще се отправя с катера си към Северния планински хребет. Там има малък частен космодрум, където се намира туристическата ми яхта. Ще се постарая да се издигна на максимално висока орбита и да изчакам резултатите.

Отдавна вече бях разбрал, че Ернадо няма да дойде с мен в двореца. Това си беше мой двубой. И все пак ми стана тъжно.

— Прав си. Добре че във вашата армия дори сержантите си имат ракети за разходки. Благодаря ти за всичко, учителю.

Ернадо се извърна настрани и промърмори:

— Ти се оказа много способен ученик. Стани.

Изправих се. Под студената електрическа светлина лицата ни изглеждаха безжизнени и спокойни. Ернадо прокара длан по лявото ми рамо. Пристъпих към него, приемайки това за жест на сбогуване. Но под пръстите му, в черната тъкан на комбинезона, внезапно припламнаха жълти и зелени огънчета. Сведох поглед и се взрях в неразбираемата шарка.

— Комбинезонът е наред — каза със задоволство Ернадо. — Освен това ти вече свикна с него. Сега ще ти дам полетен костюм,

който да облечеш под него... Запомни тези огънчета. — Той показва трите жълти точки, които се намираха малко по-встрани от останалите. — Първото — активация на защитата, второто — медицинска помощ, третото — режим на мускулно подсилване. Можеш да ги включиш чрез натискане с пръст, тогава те започват да светят в зелено.

— Добре.

— Стимуланта ще глътнеш, когато флайърът започне да се спуска. Не повече от три, че ще започне обратна реакция.

— Добре.

— Едноатомен меч ще си избереш сам. С такъв бутон, какъвто ти е удобен. Но не злоупотребявай с наточването, мечът издържа само хиляда и петстотин цикъла, не повече.

— Ще го запомня.

— Вземи си добър нож, пистолет деструктор, за всеки случай. И не забравяй дисковете.

— Няма да забравя.

Спогледахме се. Палячовският Лорд от планетата Земя и бившият сержант от имперските войски на планетата Тар.

Хубав дует за борба с армията на цяла планета.

— Да вървим, трябва да подготвим машините — каза Ернадо.

7. СЧУПЕНИЯТ ЗЪБ

Слънцето още не се беше скрило, но небето вече бе станало черно. На запад, във всички оттенъци на червеното и аленото, пламтеше залезът.

— В пустинята често има прашни бури — уловил погледа ми, каза Ернадо. — Но вятърът няма да стигне скоро дотук.

Входът към подземния хангар, който се намираще на двайсетина метра от купола, беше отворен. Огромните метални врати се издигаха чак до небето, но плътният слой почва, струпан върху тях, нямаше намерение да се срива. Дърветата и храстите, прорасли върху вратите на хангари, нелепо стърчаха успоредно на земята.

Катерът на Ернадо напомняше уголемен до десетметров диаметър лекоатлетичен диск. Равна сива повърхност, никакви издатини и отвори, нито един прозрачен детайл, нито една антена или датчик. Всичко беше скрито вътре.

До това метално чудовище, чието военно предназначение не предизвикваше никакви съмнения, моят флайър изглеждаше като играчка. Прозрачна пура с къси криле от бяла пластмаса. По форма той приличаше най-вече на американски „Спитфайър“, онзи същия, който летците бяха нарекли „летащ ковчег“. Но дори тази аналогия не ме смущаваше. Пред прозрачния корпус се виждаше цялата вътрешност на флайъра и аз останах с неприятното впечатление, че седалката на пилота е разположена точно над резервоара за гориво.

— Ако улучат флайъра и горивото пламне, хубаво ще се опека — изказах на глас зловещото си предположение.

— Ако те улучат, ще се опечеш, преди да е успяло да пламне горивото — успокой ме Ернадо. — Запомни ли как се включва автопилотът?

— Да.

— Вземи програмите. — Той ми подаде два малки диска с размерите на стара метална рубла, но прозрачни. На единия с размах бе написано числото едно, на другия — две.

— Тези драсканици няма ли да попречат?

— В никакъв случай.

Ернадо облече комбинезон като моя, а отгоре наметна плаща си. Мечът висеше на колана му.

Моите мечове — след кратко колебание реших да взема два — закрепих на гърба си, по японски маниер. Дори Ернадо да се беше изненадал от това нововъведение, не го показа по никакъв начин. Само ме посъветва да внимавам да не си отрежа главата, докато вадя през рамо оръжието.

— Ще излитаме ли? Най-добре да стигнеш до двореца преди мръкване.

Мълчаливо му протегнах ръка. „Последно ръкуване“ — проблесна в съзнанието ми неканена мисъл. Ернадо стисна ръката ми и ме тупна по рамото. „Последни напътствия“ — продължи да се паникьосва подсъзнанието ми. Отидох при флайъра, повдигнах прозрачния покрив на кабината. Седнах в меката еластична седалка. Нямах дори намек за наличието на катапулт, на пилота не се полагаше и парашут. На пулта, извит във формата на подкова, светеха индикаторите на непознати прибори. Залязващото слънце се отразяваше в мътните огледала на включените екрани. „Последен залез“ — изписка подсъзнанието ми и се кротна.

— Включи автопилота — разнесе се иззад облегалката за глава на седалката гласът на Ернадо.

Докоснах жълтата пластина на малкия страничен пулт и видях как дискът с програмата потрепна и се прибра в разчитащото устройство на автопилота.

Едновременно с това покривът на кабината плавно се спусна над главата ми. Ключалките щракнаха. Седалката леко се отпусна назад и аз се оказах легнал по гръб. С изненада установих, че облегалката на седалката е оформила релефни вдлъбнатини за мечовете — те почти не се усещаха.

— Вече летиш, Серж.

Извърнах глава и видях как под мен се отдалечават дърветата, разтворените врати на хангара, катерът на Ернадо. Но ето че той започна да се уголемява — издигаше се като стрела нагоре и ме настигаше.

Не се усещаха нито вибрации, нито шумът на работещи двигатели. Само едва доловимо боботене, което след няколко секунди вече дори не се забелязваше. Но се появи нов звук — свистенето на

разсипания въздух. Земята стремително полетя надолу, ускорението ме притисна към седалката. Флайърът премина в хоризонтален полет.

Дискът се придържаше от страни на мен като залепен. С неволно уважение си помислих, че Ернадо го управлява без автопилот.

— Още веднъж ти желая успех, Лорде — чух гласа на Сержанта.

— Още веднъж ти благодаря, учителю.

Дискът леко се наклони и се плъзна настрани. След миг вече се беше разтворил в небето.

Останах сам.

Флайърът се носеше на запад, право към спускащия се слънчев диск. Полетът трябваше да продължи няколко часа. После щях да се озова в двореца... ако не ме сваляха преди това.

За пръв път, откакто се бях озовал под тъмното небе на чуждата планета, се почувствах объркан.

Наистина ли разбирах какво правя? Защо се бях впуснал в тази немислима авантюра, защо се бях отправил на сигурна смърт? Сам, с непознато оръжие, срещу хиляди обучени професионалисти. Какво ме тласкаше към смъртта? Абстрактната справедливост? Но пък кой знае кое бе по-добре — управникът с неприятно име Шорей или императорската династия на Тар. Жаждата за власт? Неограничената кралска власт над цяла планета — това, разбира се, бе съблазнително. Но моите шансове не бяха повече, отколкото шансовете на заека да застели дупката си с лисичи кожи.

Какво тогава?

Принцесата?

Момичето от детските ми мечти?

А обича ли ме тя? Повика ме — но не на турнира на претендентите, дори не и като шут, екзотичен дивак. Извика ме на смърт, на двубой с армията окупатори. Повика ме, за да използва докрай възможностите си за съпротива. Така изстребват от джобовете си дребните монети, за да се разплатят с неумолимите кредитори. Може и да стигнат, току-виж сред медните монетки проблеснало и сребро. И поне всички ще видят — банкрутирал си... Така и при мен. Току-виж съм успял да направя чудо. Ако пък не ми провърви — всички ще видят, че принцесата се е борила докрай.

Погледнах тъпо към залязващото слънце. Към черното, чуждо небе. Към непознатите шарки на съзвездията — флайърът вече беше

успял да се издигне в стратосферата. И изведнъж разбрах — не ми пукаше за разумните доводи. Принцесата ме повика и аз дойдох. Защото в моя живот нямаше нищо по-хубаво от онзи вечерен парк и абсурдния въпрос: „В теб може ли да се влюбват?“ Нямаше по-справедлива и по-истинска схватка от онази с тримата пияни мерзавци, нищо че в тъмното се беше стаил взвод извънземни войници, готови да извадят плоскостните си мечове. Никой и никога не бе докосвал нараненото ми лице така, че да изличи от него кръвта и болката от неочакваната победа. В онази нощ ме бе обичала тя, принцесата от далечната планета, която за пръв път бяха защитили не защото е принцеса. И когато ме бе призовала, тя си бе спомнила онзи миг.

А аз винаги я бях обичал.

Флайърът нямаше радар — в земния смисъл на тази дума. Вместо него имаше видеокуб — висящо вдясно от пулта холограмно изображение на района, през който прелитах. В синкавия, замъглен половинметров куб висеше яркозелена точка — моят флайър. Под нея бавно пъплеше хълмистата повърхност на планетата — приближавах планината.

Първо видях неутрализиращото поле. В синевата на видеокуба започна да се раздува розова полусфера, която се издигаше плавно над планината. Неволно погледнах напред — и нищо не видях, разбира се. Полето бе видимо единствено за датчиците на флайъра. Виждах само протягащата се към небето планина, проблясващите тук-там огледалца на ледниците, обгърнати от разредените платнища на мъглата. А розовата полусфера в куба се разрастваше, флайърът приближаваше границата ѝ, която ставаше все по-стръмна и по-стръмна и преграждаше пътя ми. След две — три минути машината щеше да навлезе в неутрализиращото поле. Във видеокуба вече изплуваше планината с отсечения връх, със златистите точки на постройки върху изкуствено създаденото плато. Счупеният зъб, резиденция на императора и дом на принцесата...

Червените точки цъфнаха във видеокуба не твърде неочаквано за мен. За разлика от Ернадо, аз бях сигурен в наличието на охрана и синхронно появилите се по склоновете на планината, стремително издигащи се към мен летателни апарати изобщо не ме изненадаха. Странно само, че не се бяха появили по-рано.

— Към пилота на флайъра, който се приближава към зоната за защита на двореца! — Гласът в облегалката за глава на седалката ме накара да потрепера. Някак си не бях очаквал, че ще се водят преговори. — Веднага прекратете полета или ще бъдете унищожен!

Кой знае защо, ми се стори, че говорещият е много млад. В привидно безстрашния му тон се долавяха някаква плахост и едновременно с това желание да служи.

— Имам важна информация за управника Шорей — колкото се може по-спокойно се опитах да отговоря аз. И добавих, подчинявайки се на наивното желание да заблудя врага: — Информацията се отнася до оръжията на Сеячите. Нося образци.

По принцип не излъгах много... Докато течеше секундната пауза, забелязах още една червена точка, която приближаваше към границата на полето. Подкрепление?

— Пилот на флайъра! Кажете парола и код за влизане!

Ще рискуват ли да свалят флайър с образци от оръжията на Сеячите?

— Сега ще го кажа. Почакайте...

Оставаше ми само някаква си минута до навлизането в полето, а там вече нямаше да ме достигне никакво оръжие. Само че за тая минута можеха да ме свалят поне шейсет пъти, че и повече...

— Ей, вие! — Познатият глас ме накара отново да погледна във видеокуба. Самотна червена точка се носеше към границата на неутрализиращото поле. — Никакви оръжия на Сеячите няма да ви помогнат! Принцесата е моя!

Патрулните катери се отклониха от мен и се засилиха да прихванат новодошлия толкова стремително, сякаш за тях пренатоварване не съществуваше. А познатият глас продължаваше да говори безгрижно, с подигравателно предизвикателство:

— Опитайте да ме стигнете! За принцесата си струва да умреш!

Последните думи бяха предназначени за мен. Но и без тях разпознах Ернадо.

— Благодаря, учителю — прошепнах аз, докато гледах как патрулните катери и самотната машина на Ернадо се приближават. — Не посмях да те помоля да го направиш. Това е твой избор и твоя битка.

В този миг високоговорителите отново оживяха. Някак си веднага разбрах чий е този непознат глас. Спокоен, съвсем не властен, а по-скоро покровителствен. С такъв тон говорят на енорияшите си уверените в своята непогрешимост свещеници.

— Свалете флайъра, глупаци! Катерът не може да пикира към Двореца, той е просто примамка!

Видео кубът проблесна в жълто. От всеки патрулен катер към мен полетяха светещите нишки на лазерни лъчи. Но вече беше късно. Плавната извивка на куполообразното поле ме прикриваше от патрулите. Щом се докоснеха до розовата полусфера, лазерните лъчи гаснеха.

Само след миг слабото боботене на двигателите спря. Флайърът леко потрепери и се наклони. Късите му криле започнаха да се удължават и превърнаха машината в тежък, тронав, но все пак функциониращ планер.

Натиснах бутона за изпускане на горивото зад флайъра се образува ивица в цветовете на дъгата. Извадих от джоба си трите таблетки стимулант.

— Първият рунд е твой, Лорде от планетата Земя — тихо рече Шорей. — Успя да ме заинтригуваш, поздравления. Сега ще се постараят веднага да те убият.

Не му отговорих. Най-добрият начин да изкараш противника си от равновесие е да не реагираш на обидите му.

Флайърът се снижаваше — бързо, неумолимо, като улучен изтребител. Стелещата се зад него опашка от гориво завършваше картинката. Погледнах във видеокуба и видях, че няколко патрулни катера бяха навлезли след мен в неутрализиращото поле, в напразен опит да достигнат крехкия флайър и да му направят таран. Само че масата им правеше тази задача практически неизпълнима, катерите веднага се озоваха доста под мен. Сега ги очакваше кацане на скалите с неработещи двигатели... А отвъд границите на неутрализиращото поле кипеше въздушен бой. Червените точки на катерите, жълтите игли на лазерните разряди, черният прах от „електронни мушички“ кръжаха в някакъв безумен калейдоскопичен танц. Вече две машини падаха надолу — едната бавно се разпадаше на парчета, около другата ръсеше смъртоносен черен дъждец. Но боят не стихваше и аз с облекчение помислих, че Ернадо е още жив.

А пред мен израстваше Счупеният зъб.

Видях го в последните лъчи на залязващото слънце, в стремителен полет, повече приличащ на падане. Стръмните склонове бяха покрити на места от сняг, тук-там стърчаха тъмносиви горички от ниски, издръжливи дръвчета. Но там, където започваше платото, картината се променяше. Върхът тънеше в зеленина, градини, нежнозелени дървета, цъфтящи в бяло и червено цветя. Очевидно цялото плато се отопляваше, нямаше друго обяснение за този рязък контраст. А сред градините се извисяваше дворецът на императора на Тар, с неговите ажурни арки, тънки и високи кули, дантелени мостове и гигантски тераси.

Трудно можех да намеря аналогия на онова, което виждах. Може би единствено ако се вземат най-великолепните земни дворци и катедрали, построят се не от мрамор и гранит, а от розови, светлолилави, сини, прозрачножълти камъни, и се съединят така, че цялото разнообразие от стилове да прелива едно в друго.

Флайърът падаше — езикът ми не можеше да се обърне да нарече стремителното спускане кацане — към конусообразна сграда, която се издигаше стъпаловидно на стометрова височина. Сградата изглеждаше като построена от разбъркано наслагани сини и светлолилави каменни блокове. Стъклата на широките прозорци преливаха в синева. На плоския покрив хаотично се извисяваха изсечени каменни скулптури, изобразяващи хора и непознати животни. По средата бе израснало ниско и невероятно широко дърво, чиито размери навеждаха на мисълта за преклонна възраст. Когато до покрива оставаха само няколко метра, видях, че той е покрит с равен пласт чист бял пясък.

Крилата на флайъра се дръпнаха и неестествено се извиха надолу. Разбрах смисъла на това действие след миг, когато облегалките на седалката плътно обхванаха ръцете ми, тялото ми бе опасно от незнайно откъде взел се еластичен колан, а удряйки се в покрива, крилата започнаха да се нагърчват, като гасяха енергията на падането. Няколко пъти ме раздрусва, но много по-слабо, отколкото ако я нямаше тази аварийна амортизация. Странното отхвърляне на парашутите не пречеше на създателите на флайъра да се погрижат за безопасността на пилота.

Веднага щом флайърът спря на място, седалката се разтвори и ме пусна. Едновременно с това и покривът на кабината се отвори с тихо изщракване. Изправих се и скочих от двуметрова височина — флайърът стоеше върху станалите на хармоника крила, които въпреки всичко не се бяха счупили. Краката ми затънаха до глезените в мекия пясък.

Завъртях се на място, оглеждайки се. Каменните скулптури се извисяваха в полумрака като заспали великани. Тихо шумоляха листата на дървото. Редките пориви на вятъра ми се струваха парещо студени — въздушният слой над дворцовия покрив беше много тънък и от време на време дотук достигаше студеният дъх на планината.

Целеуказателят — широка гривна на дясната китка — помръдна и прошепна „Напред“. Подчиних се. Мястото за слизване от покрива явно се намираше някъде близо до огромното дърво.

Но не ми позволиха да стигна спокойно до него.

Изад уродливата скулптура, която изобразяваше човек с развяно наметало, безмълвно излязоха двама. Облечени със същите черни комбинезони като моя. С голи мечове в ръцете и безполезни пистолети в кобурите.

Докоснах рамото си и активирах комбинезона. Противниците ми, изглежда, го бяха направили по-рано.

— Хвърлете оръжието, Лорде — подхвърли властно единият от гвардейците. — Ако не се съпротивлявате, ще ви запазим живота.

— Информацията ви е остаряла, момчета. Шорей заповяда да не ме взимате в плен.

Гвардейците се спогледаха.

— Още по-зле за вас, Лорде.

По остриетата на мечовете им пробягаха белите наточващи пламъци.

В този момент ни най-малко не ми се искаше да се състезавам с тях по фехтовка. И не защото се страхувах от двубоите. Ако се вярваше на Ернадо, имах добри шансове да победя и двама, и трима гвардейци. Но с всяка изминала секунда губех основния си коз — изненадата... Извадих пистолета от кобура на кръста ми — леко преправения газов игломет на Ернадо.

От якичките на комбинезоните на моите противници се издигнаха тънки прозрачни щитове, които скриха лицата им. След това

те се хвърлиха напред. Пистолетът в ръката ми, естествено, не ги плашеше. Лазерното и деструкторното оръжие не действа в неутрализиращото поле. Отровните стрели на игления пистолет не могат да пробият активиран защитен комбинезон.

Натиснах спусъка.

Мъничкият титанов диск с налепените по ръба плоскостни парчета се плъзна от магнитния магазин в цевта. Подложената на налягане от пет атмосфери въглеродна киселина тласна буталото и мъничката едноатомна фреза полетя. Преди да достигне целта си, бясно въртящият се диск успя да се изтъпи до молекулярна дебелина. Но това принципно нямаше значение.

Гвардеецът, който се намираше по-близо до мен, извика и се хвана за гърдите, където се беше впил мъничкият снаряд. Активираният му комбинезон веднага запусти пробитата дупка, напрегна се и стегна раненото тяло. Но онова, което спасяваше при удар с плоскостен меч, сега не помогна. Титановият диск не беше балансиран. При влизането в тялото той промени посоката си и се отпрати на хаотично смъртоносно пътешествие през мускулите, кръвоносните съдове и жизненоважните органи.

Случвало ми се бе да виждам колко бързо умират хора, ранени от куршум с изместен център на тежестта. Плоскостният диск убиваше още по-бързо.

Гвардеецът се стовари като подкосен на пясъка. От отворената в беззвучен вик уста върху прозрачния щит плисна тъмна кръв.

Насочих пистолета към другаря му. Онзи застина, местейки погледа си от мен към убития и обратно. Случилото се бе абсолютно необяснимо за него. В неутрализиращото поле пистолетите не убиваха, не можеха да убиват.

— Напразно сте дошли на тази планета — казах аз, докато натисках спусъка.

Второто тяло се свлече на пясъка. В тила врагове не се оставят.

Те бяха дошли напразно на тази планета. Но не и аз. За принцесата си струва да умреш.

— Напред — изкомандва целеуказателят. — Напред.

ЧАСТ ВТОРА ПРИНЦЕСАТА

1. ПОХИЩАВАНЕТО

И на Земята ми се беше налагало да убивам. От осемнайсет до двайсет години, в онази странна възраст, когато държавата ти дава в ръцете оръжие, но още не ти позволява да си купуваш водка, аз служих в десантните части. В огромната, до зъби въоръжена армия на държава, която вече не съществува...

Хвърляха ни там, където сградата на империята се рушеше твърде бързо и рискуваше да размаже жителите на горните етажи. И понякога, много рядко, там, където коренните обитатели на малките суверенни покрайнини ненужно бързо се заемаха да бесят „квартирантите“.

И досега подозирам, че в карабахските боеве всичките ми изстрели бяха пропускали целта. Но от онази страшна нощ в Бендери, когато за пръв път взех на прицел тичащите с оръжие в ръце фигури, в кръвта ми се бе вляло странно нечовешко умение.

Умението да убиваш... Умението да забравяш, че враговете ти са също хора като теб, със своя истина и своя вяра, сковани от железните окови на някаква заповед или на стоманените вериги на фанатизма. Умението да си представиш своите врагове като нехора, изроди, чуждопланетни завоеватели — каквито и да са, но не и братя по кръв, които живеят на същата тази Земя и под същото това небе.

Убитите от мен гвардейци не бяха земляни. Най-лесно ми беше да ги нарека извънземни нехора. Но кой знае защо, не можех да го направя и когато минавах покрай неподвижните тела, сърцето ми биеше безумно.

За пръв път в живота си бях убил не по заповед. Двама души бяха умрели, защото се бях осмелил да се влюбя в принцесата.

Нима любовта винаги се заплаща със смърт?

Тичах надолу по широкото стълбище, по прозрачните грапави стъпала, които светеха под краката ми. На тюркоазените стени висяха картини, които нямах време да разгледам. Зад притворените врати може и да се криеха асансьори, които нямах време да търся. „Надолу, надолу“ — шумолеше целеуказателят.

Надолу...

Стълбището свърши в кръгла зала с прозрачен куполен покрив. През купола светеше слънцето, което отдавна се бе скрило зад хоризонта.

— Наляво...

Високата дървена врата бе затворена. Потъмнелите от времето крила бяха покрити с ажурна резба.

— Напред...

Извадих меча от ножницата. С два удара разсякох крилата. Бутнах вратата — тя тежко падна напред. Тесен полутъмен коридор. Борещи се с мъглата факли на стената — вероятно фалшиви, въпреки сладкия мирис на смолисто дърво. И неподвижни фигури в края на коридора.

— Напред...

Извадих от калъфа плоскостен диск. Извиках:

— Вървете си! Не искам да ви убивам!

В отговор видях заслепяващия пламък на наточващи се мечове.

Метнах диска и свалих от колана още два. Но те не ми потрябваха. Гвардейците на Шорей не смятаха да се превръщат в живи мишени на импровизираното стрелбище. В стените с трясък се отвориха врати и гвардейците изчезнаха, взимайки убития със себе си. Затичах се по коридора. Той завършваше с още една врата от тъмно резбовано дърво.

— Резервният изход от гостната зала на принцесата — съобщи целеуказателят.

Кой знае защо, не тръгнах да посичам тази врата. Докоснах управляващите сензори и включих комбинезона в режим на мускулно подсилване. И натиснах вратата с рамо.

Дебелото дърво изпращя като гнил шперплат. Изкривените крила се разтвориха.

Прехвърлих меча в лявата си ръка и влязох през разбитата врата.

Гостната зала на принцесата се оказа не твърде голяма. Двайсет на трийсет метра, ако не и по-малко, не твърде висок таван, стени с ламперия от тъмно дърво. Най-обикновени тесни прозорци, през които не надничаше фалшивото слънце. Дълги тъмнопурпурни завеси. А в центъра на залата — странна сияеща скулптура, която напомняше на застинал за миг фонтан. Нещо средно между ледени и кристални струи, които проблясваха с мека оранжева светлина.

Бавно заобиколих оригиналния светилник. В залата не се виждаха други врати. И целеуказателят мълчеше. Накъде да вървя сега?

Опрях гръб на огромната мраморна чаша на „фонтана“ и се огледах объркано. И застинах, щом зърнах застаналата до прозореца фигура.

Тя стоеше абсолютно неподвижно, облечена с тъмночервена рокля, която се сливаше със завесите. Ето защо не я бях забелязал порано. Само бледите искри на диаманти проблясваха върху роклята, върху тънките голи ръце, върху разпуснатите, прибрани под златиста диадема коси.

Момичето беше пораснало.

Принцесата беше станала възрастна.

Спогледахме се мълчаливо. Струваше ми се, че принцесата търси в мен познати черти — опитваше се да си спомни с напрегнато лице. После то се отпусна.

— Гвардейците на Шорей взеха да си позволяват твърде много — рече тя с мек, но властен глас. — Вън оттук.

Проклетият трофеен комбинезон...

Свалих от главата си тънкия плат на качулката. Пригладих с длан косата си. И казах:

— В мен може да се влюбват, принцесо.

Тя се приближи към мен. Бавно, сякаш бе готова всяка секунда да отскочи назад. Каза тихо:

— Не те очаквах днес...

— И Шорей не ме очакваше...

— Вярвах, че ще успееш да се промъкнеш.

— Ти ме повика, принцесо. И аз дойдох.

Тъмносини очи на овално, покрито с лек загар лице. Кестеняви коси, покриващи голите рамене. Тъжна усмивка. Веднага те познах,

принцесо. А ти мен — не. И то съвсем не заради черния вражески комбинезон.

— Имаш ли план за действие?

— Иначе нямаше да успея да се добера до двореца, принцесо.

— С колко време разполагаме?

Позволих си да се усмихна.

— Минус една минута.

— Значи ще бъде минус две. Трябва да се приготвя за път.

В тясна прилепнала рокля, която стига до пода, далеч не може да се избяга. Кимнах с разбиране. А принцесата протегна ръка:

— Нож.

Измъкнах кинжала от колана си и ѝ го подадох предпазливо, с дръжката напред. Без да повишава глас, принцесата каза:

— Дила, костюма за фехтовка. Веднага.

С едно бързо движение тя разпори кадифения плат на роклята. И отсече:

— Обърни се. Тази рокля се съблича твърде дълго.

Обърнах се към светеция фонтан и отпуснах ръка върху дръжката на пистолета. Всяка секунда тук можеха да нахълтат... Зад гърба ми шумолеше свличащият се на пода плат. Случващото се ми изглеждаше като сън, като сцена от театър на абсурда.

Една от дървените плоскости на стената безшумно се отдръпна и се показа скрита врата. На прага ѝ се появи девойка на около двайсетина години, облечена в строг син костюм, която носеше голям оранжев пакет. Щом ме зърна, момичето замръзна. После погледът ѝ се премести върху принцесата, която стоеше зад гърба ми — и тя леко извика.

— Не е моментът да се спазва етикетът, Дила — рече тихо принцесата. — Помогни ми да се облека.

— Но...

— Това е Лордът от планетата Земя, моят годеник. По-бързо, Дила!

Момичето отхвърли колебанията си и мина покрай мен, като междуременно вадеше от пакета комбинезон, който приличаше на моя, но беше оранжев и с по-малки размери.

За около минутка зад гърба ми се разнасяше тих шум. После принцесата извика:

— Лорде!

В гласа ѝ се смесваха ужас и отчаяние. Обърнах се, но недостатъчно бързо.

Полуголата принцеса припряно закопчаваше комбинезона. През прореза му проблясваше златиста гола плът. А през отворената в стената врата изскачаха черните фигури на гвардейци с плоскостни мечове в ръце. Погледът ми се премрежи от наточващите проблясъци. Преди да успея да реагирам, един от гвардейците замахна с ръка и в рамото ми се заби нож.

Ернадо не ми беше споменал нищо за плоскостните ножове. Но те съществуваха — и сега един от тях бавно изпаднаше от раната ми. Сякаш клещи стиснаха рамото ми — комбинезонът се втвърди и скова поразеното място.

Нямаше време да мисля за болката, да оценявам сериозността на нараняването. Натиснах спусъка на пистолета и описах с дулото му къса дъга.

Ветрило от сребристи дискове покри атакуващата верига. Въздухът се изпълни с хор от треперещи от болка гласове. Част от гвардейците изпопадаха на земята, но петима продължиха да тичат напред, като прескачаха ранените и убитите.

Стрелях отново. Пистолетът изплю плоскостен диск и един от гвардейците падна. Беззвучно — дискът премина през лицето му и за части от секундата превърна мозъка му в безформена каша.

Но следващ изстрел не последва. Пълнителят бе свършил, пистолетът се бе превърнал в безполезно парче метал. Нямаше време за презареждане.

С дясната ръка измъкнах меча иззад гърба си. Опитах се да достигна втория, но не успях. Болката в раненото рамо не беше силна, но комбинезонът продължаваше да сковава движенията му.

Следващите секунди се превърнаха в калейдоскоп от разменяни удари и лъжливи движения. Отстъпвах под дружния напор на четиримата въоръжени професионалисти.

Вероятно единствено объркването от гибелта на другарите им попречи да ме довършат още в първите секунди на битката. С най-елементарни прийоми успях да разсека меча на най-яростно нападащия ме гвардеец и леко да засегна китката на друг. Но дори това

не можа напълно да ги извади от строя. Скоро гърбът ми вече бе притиснат към стената и аз отчаяно парирах ударите.

Помощта пристигна неочаквано. След като ме бяха отдалечили от принцесата и Дила, гвардейците, изглежда, бяха забравили за съществуването им. И напразно.

Принцесата бе вдигнала от пода меч на един от убитите гвардейци и нападна останалите в гръб. Още първият ѝ удар се оказва смъртоносен за ранения от мен гвардеец. С крайчеца на съзнанието си отбелязах, че принцесата го е ударила с нарочно ненаточен меч, достатъчно остър, за да разреже комбинезона, но твърде дебел, за да могат да се сраснат разсечените краища на плата. Възползвах се от секундното объркване и довърших още двама, като също използвах нарочно затъпен меч. Принцесата заби в гърба на последния, който се опита да се скрие зад вратата, падналия от моята рана кинжал. Гвардеецът избяга със залитане и със стърчаща от гърба дръжка на ножа, като заплиташе крака.

Дила клечеше на пода, скрила лицето си в длани. Сред осакатените, неподвижни тела слабо стенеха двама или трима ранени. Дватамата с принцесата се гледахме безмълвно. В яркооранжевия комбинезон, с плоскостен меч в ръка, тя изобщо не приличаше на предишната девойка с дълга бална рокля и плавни, меки движения. Впрочем още по-малко приличаше на момичето от нощния парк.

— Как успя да ги убиеш всичките? — попита най-накрая принцесата.

— Пистолетът стреля с плоскостни дискове.

— Не съм чувала за такова оръжие.

— Това е мое... изобретение.

— В теб наистина си струва да се влюбиш. — На устните на принцесата внезапно потрепна познатата усмивка. Сякаш наоколо нямаше мъртви врагове, сякаш нямаше да се появят нови живи. — Как е ръката ти?

В рамото ми тлееше пареща тъпа болка. Но мускулите ми се движеха, аз отново владеех лявата си ръка.

— Не е моментът да мислим за нея, принцесо.

— Прав си. Накъде трябва да вървим?

— Към пистите за излитане.

В сините очи на принцесата проблесна изненада.

— Полето продължава да действа, няма да успеем да излетим.

— Знам.

— Добре — сви рамене принцесата. И каза, като очевидно вече не говореше на мен: — До всички, които са предани на Тар. До всички... — тя се запъна, но продължи: — ... които са останали верни на императора. Напускам двореца заедно със земния Лорд, моя законен годеник. Всички, които могат да ни помогнат — помогнете. Речеви комуникатор — самоунищожение. Три — седемнайсет, А-Д.

Част от дървената ламперия под самия таван изригна и се разпадна.

— Слугите правят всичко, което им е по силите — обясни принцесата. — Но няма да мога да ги призова отново. Командният комуникатор беше настроен на моя глас, можеха да ни проследят от пулта, наложи се да го унищожа. Вървете след мен, Лорде.

Минахме покрай плащестата Дила и принцесата рече отсечено:

— Заповедта се отнася и до теб. Доубий ранените и задръж онези, които тръгнат след нас.

После се обърна към и мен и добави, сякаш в опит да се извини:

— Рядко ѝ се е случвало да се сблъсква със смъртта. Но въпреки това Шорей ще съжалява, че е оставил моите слуги живи.

Гърдите ме стегнаха. Не бива така да се пращат хора на смърт. Никой няма такова право.

Дори принцесата.

С леко докосване на стената принцесата отвори още една скрита врата и обясни:

— Това е най-краткият и безопасен път. Можеш ли да тичаш?

Кимнах. И двамата побягнахме по коридор, който по никакъв начин не се различаваше от предишния, със същите такива „факли“ по стените. Пътьом заредих пистолета с втория и последен пълнител. Трябваше да направим повече малки дискове, но кой да знае, че те ще се окажат толкова ефективни...

Принцесата тичаше леко и свободно, сякаш плоскостният меч в ръката ѝ изобщо не ѝ пречеше. Без ножница беше невъзможно да го затъкне в колана си.

— Шокира ли те моята заповед? — неочаквано попита принцесата.

— Да — отвърнах кратко аз. Коридорът плавно се огъна, появи се забележим наклон надолу. Вече се тичаше по-лесно.

— Техен дълг е да се сражават за мен — отсече твърдо принцесата. — Не само ти си готов да рискуваш живота си. Знаеш ли, имаме една поговорка...

— Знам — рязко я прекъснах аз. — За принцесата си струва да умреш.

— Съгласен ли си с това?

— Не — неочаквано дори за самия мен отвърнах аз. — Разбира се, че не.

Без да се наговаряме, спряхме едновременно. Принцесата ме попита тихо:

— Тогава защо си тук, Лорде? Защо дойде?

— Защото за любовта си струва да умреш — въздъхнах аз. — Защото те обичам.

Хванах я за раменете и я привлякох към себе си. Погледнах я в очите. Продължих да говоря, макар да чувствах, че казвам излишни неща, но вече не можех да се спра:

— А може и да не обичам теб. Онова момиче, което ме питаше дали може да се влюбват в мен. Което още не можеше да заповядва на своята връстница да доубие ранените. Което ме нарече силен и смел — и ме накара да стана такъв. Спасявам ето това момиче, което още живее в теб. Заради нея мога да умра...

Целунах я по плътно стиснатите устни. Едно докосване — така биват целувани спящите. И за миг лицето ѝ потрепна, отпусна се, превърна се в лицето на уплашеното момиче от нощния парк. Само за миг...

— Трябва да побързаме, принцесо — казах аз, задъхан от излелите се от гърлото ми думи. — Трябва да побързаме.

И ние продължихме да тичаме нататък — без да кажем нито дума, сякаш бяхме забравили за случилото се. Тя си оставаше момичето от моите мечти — принцесата от чуждия, далечен свят. И никой не беше виновен, че мечтата ми не отговаряше на действителността.

Коридорът завършваше с широка метална врата. На мястото, където се съединяваше с касата, се виждаха груби следи от заваряване.

Там, където преди се бе намирала ключалката, бе останало черно прогоряло петно.

— Сечи — нареди принцесата.

Аз вдигнах плоскостния меч и с четири удара разбих вратата.

2. АВАРИЕН СТАРТ

Отвън беше тъмно. Само шумоленето на дърветата и меката трева под краката подсказваха, че сме излезли в градина.

— Защо не светят фенери? — попитах аз, като се озъртах. — Шорей би трябвало да е включил всичко, което може да свети.

— Ненаправно дадох заповед — сухо отвърна принцесата. — Някой от слугите е успял да изключи енергостанцията.

Тя внезапно се приближи до мен и здраво ме стисна за ръката. И вече със съвсем друг, извиняващ се глас каза:

— Това е глупаво, разбира се... Но още от дете се страхувам от тъмното. Извинявай.

— Всичко е наред. — Стиснах ръката ѝ. — Накъде да вървим?

— Надясно...

Очите бавно привикваха, вече виждах и дърветата, и тъмните, мъртви силуети на дворците. Само някъде в далечината, на самия край на платото, към небето се протягаха червени отблясъци от огън.

— Пожар — спокойно каза принцесата. — Не на най-подходящото място — там са разположени архивите и библиотеката. Но нищо, нека гори.

Вървахме през градината бързо, като се стараехме да не вдигаме шум. Няколко пъти се натъквахме на посипани с пясък пътечки, но принцесата упорито ги отбягваше.

— Няма ли да се загубим? — тихо попитах аз.

— В тази градина премина цялото ми детство.

И за неуловимо кратък миг гласът на принцесата отново се превърна в познатия, предишния, онзи глас, с който ме беше помолила да чакам, докато порасне. Може би под тези дървета наистина бе играло момичето, което се бе върнало от краткото пътешествие до планетата Земя.

Дърветата се разрешиха и ние излязохме пред дървена ограда. Ниска, декоративна, от ажурна метална решетка, стигаща до кръста ми. Зад нея се простираше равно гладко поле, покрито или с бетон, или с разтопен камък. По-скоро с второто — очевидно това бе основата на платото, която на другите места бяха засипали с плодородна почва.

Приседнах до оградата и се взрях в тъмнината. На полето за излитане в привиден безпорядък бяха застинали дисковете на бойни катери и леките, полупрозрачни сенки на флайъри. Заплеси, дори не си бяха направили труда да приберат машините в хангари... Надявах се на неутрализиращото поле.

— Принцесо, къде се намира аварийната писта? — попитах.

— Нея ли смяташ да използваш?

— Друг път няма.

— Зад хангарите... Лорде, не си спомням някой да е рискувал да излети по този начин.

Не взех да споря, просто прескочих оградата.

— Да вървим, принцесо...

Тя също я прескочи, без да докосва протегнатата ми за помощ ръка. Помоли ме с почти жалостив глас:

— Лорде, можем да използваме тунелите, които водят към равнината. Там ще има охрана, но...

Безмълвно тръгнах напред. Не е учтиво да спориш с момиче, още повече с принцеса. По-лесно е просто да не ѝ оставиш възможност за избор.

Хангарите бяха скрити някъде в дълбините на скалите. Навън се подаваха само малките бетонни куполи на асансьорните шахти. Заоблените сгради винаги ми бяха харесвали — те изключват нападения иззад ъгъла. Всъщност тук нямаше засади. Само един самотен часови, който се бе облегал с гръб на затоплената през деня стена на купола.

Забелязах го пръв. Спрях се, прецених разстоянието — твърде далеч беше за точен изстрел от пистолета. Извадих от калъфа плоскостен диск и го метнах, почти уверен в успеха.

Но този път окомерът ме подведе. Дискът разсече със свистене въздуха и влезе в бетонната стена на няколко сантиметра от главата на часовия.

Вероятно той дори не успя да разбере какво се е случило. Обърна се към звука, вадейки меча от ножницата, и се хвърли към нас, като същевременно вдигна ръка към рамото си, за да активира комбинезона.

Само че на пътя на стремителното му движение се озова полукръгът на здраво заседналия в стената диск. Плоскостното острие разсече шията му по-бързо и от най-изкусния хирург.

Той направи още няколко крачки и падна с неестествено извита глава. От прерязаната артерия изригна струя кръв.

Заповръща ми се. А принцесата изпусна меча от ръката си, вкопчи се в рамото ми и закрепя. Този вик се беше събирал в гърдите ѝ от доста време. От деня, когато на турнира на кандидатите бе победил Шорей. От онзи час, когато планетата е била окупирана от войските му. От онази минута, когато в гостната зала се е разиграл кървавият сблъсък. От онази секунда, когато тя е разбрала, че ще се наложи да преминем през непознатия ми ужас на аварийното излитане.

Тя плачеше, притисната към рамото ми — господарка на цяла планета, която можеше да прати на смърт хиляди хора, но никога не бе виждала истинска смърт. Не онази, която се случва в честен двубой с плоскостни мечове, когато и най-страшните рани се скриват под мигновено покриващите ги комбинезони. Подобна смърт бе нещо обичайно в заобикалящия я свят — скрита под чисти дрехи, фалшива, като факлите по стените. По плоскостите мечове никога не оставаше и капка кръв.

А сега смъртта се разкри пред нея в истинския си облик. С разсечено на част тяло, с плискаща от прерязаните артерии кръв. Може би тя бе първата принцеса, която виждаше какво всъщност представлява.

Прегърнах я, истински, нежно и силно, забравяйки за болката в раненото рамо и за неумолимо изтичащото време. Прошепнах, скрил лице в меката коса:

— Ако имаше възможност, той щеше да ни убие, принцесо. Не бива да го съжалявате.

— Но така не се убива...

— Умря веднага. Нищо не е усетил.

Принцесата помълча. После каза, като се освободи от прегръдката ми:

— Ще ми мине, ей сега ще ми мине. Държа се като истеричка, срам ме е от самата себе си...

— А аз започнах да се гордея с теб, принцесо.

Като се стараеше да не поглежда надолу, принцесата мина покрай мъртвото тяло. Махна с ръка:

— Ето я аварийната писта. Вероятно точно нея е охранявал... този клетник.

Приближих се към нея.

На пръв поглед аварийната писта не изглеждаше заплашително. Просто равното поле за кацане получаваше лек наклон, около пет градуса, не повече. Изкуствен планински проход, който бавно изчезваше в тъмното. Ширината на пътеката беше седем — осем метра, напълно достатъчно дори за катер, да не говорим пък за тесен флайър. След около двајсетина метра, разбира се, аварийната писта ще заприлича на пробита в камъка траншея и ще възникне реална опасност от сблъсък с издигащите се отстрани стени. Но нали ще управлява автопилотът...

— Помогнете ми, принцесо — казах аз. — Трябва да избутаме дотук някой флайър.

На около четирийсет метра от нас се намираше подходяща на вид машина. Тя беше дори по-малка от онази, с която бях пристигнал, и изглеждаше достатъчно лека за замисленото. Двамата сравнително лесно преместихме флайъра от мястото му и го избутахме до аварийната писта.

— Добре ли управляваш флайър? — загрижено попита принцесата.

— Управлявам добре велосипед — навъсено отвърнах аз. Думата „велосипед“ произнесох на руски, очевидно в езика на Тар нямаше аналог. Щеше да е страхотно, разбира се, ако спасях принцесата, като управлявам сам летателния апарат. Но уви, не бях посещавал курсове по планеризъм, а в армията ни бяха учили единствено как да се справяме с парашутите. — На този флайър има ли автопилот, принцесо?

— Разбира се. А ти имаш ли диск с програма?

— Да.

Избутахме флайъра до самия край на наклонената пътечка. Съветите на Ернадо не ме подведоха — с лекота намерих ключалката и вдигнах покрива на кабината. Принцесата се вмъкна безмълвно вътре и се наведе над пулта. Секунда по-късно кабината се освети.

— Дискът с програмата — рече настоятелно момичето.

Подадох ѝ диска с номер две, обърнах се и за последен път погледнах към платото Счупения зъб. Беше тихо, изненадващо тихо за място, където в момента се провежда отчаяна хайка за нас. Само в далечината все по-силно се разгаряше пожарът.

Облегнах се на борда на флайъра и го избутах на пътеката за аварийно излитане. Почувствах как машината потрепери и бавно запълзя надолу. И скочих в кабината.

Аварийното излитане явно не включваше бързо ускоряване. Успяхме да се настаним в седалките и да проверим приборите, преди скоростта да започне да се усеща.

— Флайърът почти няма гориво — каза загрижено принцесата.

— Няма и да ни потрябва — отвърнах равнодушно аз, докато включвах комбинезона си в режим за медицинска помощ. Веднага под кръста осезаемо започна да ме щипе. После започна да ме мушка в рамото. Усещането не беше от приятните.

От двете страни на флайъра все по-бързо прелитаха каменните стени. Спускането ставаше все по-стръмно.

— Никога не съм се доверявала на автопилотите — страхливо си призна принцесата. Седяхме един до друг, в малката кабина имаше само две тесни седалки. Пред нас, над пулта, светеше неизменният видеокуб. Мащабът беше голям — пътеката на аварийната писта, по която пълзеше зелената точка на нашия флайър, се виждаше абсолютно ясно.

— Какво да се прави, принцесо — казах аз, докато се вглеждах в изображението. — За съжаление, не съм пилот... и дори не съм навигатор. Не съм участвал в междузвездни надбягвания.

Принцесата ми хвърли бърз поглед.

— Какво знаеш за Пратер, Лорде?

Мислено се наругах за излишно дългия език. Не знаех почти нищо за несъстоялия се съпруг на принцесата... дори името му чувах за пръв път. Но беше твърде късно за отстъпление.

— Само това, че е страхливец, принцесо.

Картината във видеокуба се сменяше все по-бързо. Вече се виждаше и краят на платото, преминаващо в пропаст. Но това не беше краят на аварийната писта!

— Той не е страхливец! Да не си посмял да говориш за него такива...

Седалките едновременно се свиха, обгърнаха ни в здравите си обятия, от което дъхът ни секна и разговорът прекъсна. Платото свърши. А пътеката на аварийната писта продължаваше да се спуска надолу под ъгъл, който малко се отличаваше от правия. И в този

момент нещо тежко тласна флайъра отзад. Очевидно това беше обещаният „ускорителен бустер“, който действаше или на хидравлична основа, или просто ни придаваше ускорение с тежестта си. Сърцето ми се качи в гърлото. Ние падахме, флайърът се носеше напред, като едва докосваше с колелата си гладката като стъкло повърхност. Ударите на поредните бустери следваха един след друг. А във видеокуба виждах онова, което ни очакваше. Остър завой на пътеката, на половин километър под нивото на платото. Отново хоризонтален участък. И къс трамплин, повдигнат към небето. Аварийната писта изобщо не приличаше на „пътечка, спускаща се в пропастта“, както ми беше казал Ернадо. Това бе изключително сложна, изчислена с компютри конструкция, чиито траектория и поредица от включващи се бустери гарантираха на машините максимално ускорение. И пренатоварването, на което междувременно бяха подложени пътниците, изобщо не беше взето предвид...

— Дръжте се, принцесо... — прошепнах аз, докато гледах към приближаващата се дъга на завоя. Не излетяхме от почти отвесната пътечка единствено защото крилата на флайъра се разгънаха и уловеният в тях въздух ни притисна към нея. — Дръжте се.

Висяхме в седалките с лицата надолу и гледахме как се приближава съдбовният завой на аварийната писта. Успях дори да си помисля, че пренатоварването в направлението „гърди-гръб“ се понася сравнително лесно...

В следващия миг ударът на поредния бустер ме лиши от способността да мисля.

Цялото тяло ме болеше. По лицето ми се стичаше някаква течност и соленият вкус на устните ми подсказваше, че това е кръв. Пред очите ми, когато най-после успях да ги отворя, плуваше гъста черна мъгла.

Но бях жив. И флайърът не се беше превърнал в купчина отломки на дъното на пропастта — лекото поклащаше свидетелстваше, че той лети.

Погледът ми се проясни много бавно. Под лопатката и на кръста ме набодваше — изглежда, действаша инжекторите на комбинезона, който продължаваше да работи в медицински режим.

Първо видях бледата светлина на видеокуба. Плавахме бавно в розовата полусфера на неутрализиращото поле и се отдалечавахме от

Счупения зъб. Значи бях припаднал буквално за няколко секунди.

Превъзмогвайки болката, извърнах глава и погледнах принцесата. Седалката почувства движението ми и ме пусна, разхлабвайки захвата си.

На устните на принцесата тъмнееше кръв. Лицето ѝ бе покрито с червените петна на спукани кръвоносни съдове. Тялото ѝ бе омекнало безсилно.

Протегнах треперещата си ръка към рамото ѝ. Имаше ли фехтовалният костюм медицински режим като бойния комбинезон? Слава богу, командващите огънчета се оказаха същите като при мен. Докоснах светещите жълти точки — не последва нищо. А контролните датчици тревожно пламнаха в червено.

Изстенах от собственото си безсилие. И воден по-скоро от интуиция, отколкото от някаква съзнателна мисъл, улових ръката на принцесата и допях нейните пръсти до управляващите точки. Пламъчетата веднага позеленяха.

Отпуснах се отново в седалката, без да пускам слабите, безволеви пръсти. Някога те бяха докоснали моето лице и бяха накарали болката да отстъпи. Аз не съм способен на такива малки чудеса, принцесо. Единственото, което ми е по силите, е да избърша кръвта от устните ти и да притисна към челото ти студената си длан. Както и да ти кажа, когато дойдеш в съзнание, че и със зачервеното от пренатоварването лице ти си оставаш най-красивото момиче във Вселената.

Принцесата се намръщи. Явно комбинезонът ѝ беше влял поредната доза лекарства. Размърда се, притисна се към дланта ми. И прошепна:

— Благодаря, Пратер... Вече съм по-добре.

— Не съм Пратер — отвърнах абсолютно спокойно. — Аз съм Лордът от планетата Земя, твоят ритуален годеник, с когото и досега не намери свободно време да се запознаеш.

— Извинявай. Как се казваш?

— Сергей. Може и Серж.

— По-добре Сергей. Звучи по-необичайно...

Тя отвори очи. И смешно се нацупи.

— Изглеждам кошмарно, нали? Пренатоварването беше не по-малко от десет единици...

— Прекрасна си, принцесо. А червеният обрив ще отmine.

— Значи наистина, десетка е било. И очите ми сега са също толкова червени, колкото и твоите.

Кимнах. Ако очите ми бяха кървясали като на принцесата, то аз без никакъв грим бих могъл да изиграя вампир във филм на ужасите. Ох, горките ни кръвоносни съдове...

— Нормално ли летим, Сергей?

Погледнах към автопилота. Контролното табло светеше в зелено.

— Да.

— Провървя ни. Боях се, че флайърът ще се разпадне. Тези машини не са предвидени за подобни номера. В тях няма гравитационни компенсатори — както в бойните кораби. А накъде летим?

— Към базата на имперските ВВС.

— Тя е разрушена.

— Няма значение. Учителят ми е изчислил всичко.

— Ако се спасим, той ще командва армията — твърдо рече принцесата.

От сержант до главнокомандващ? Можеше ли Ернадо да си представи такава кариера? Спомних си за неравната битка в подстъпите към двореца. И сведох поглед.

— Той вече няма да може да приеме тази награда, принцесо.

3. ИЗГУБЕН ДВУБОЙ

Флайърът не ни подведе. Малко се притеснихме преди самото кацане, когато снижаващата се машина се носеше на два-три метра над гребените на скалите. Датчиците на автопилота нервно светеха в червено, а седалките започнаха да ни обгръщат, за да ни предпазят от удар. Но флайърът прелетя над скалите и започна да се спуска в широката планинска долина.

Можехме да гледаме какво се случва единствено по видеокуба. Звездната светлина по-скоро сгъстяваше тъмнината, вместо да се бори с нея, а планетата не притежаваше безотказен фенер в лицето на луна. Но може би това беше за добро — нервите ни се спасиха от излишни изпитания за издръжливост.

Базата беше пострадала по-малко, отколкото предполагах. Почти всички сгради изглеждаха цели, поне във видеокуба, а на огромното поле за кацане и излитане се виждаха само две не твърде големи ями от снаряди.

— Базата беше превзета от десантните отряди на Шорей — сякаш отгатнала мислите ми, каза принцесата. — Повечето машини вероятно са наред.

— А оставили ли са охрана?

— Би трябвало да има двама — трима души — неуверено отвърна тя. — Дай ми един меч, Сергей. На теб ти се получава по-добре да се сражаваш с пистолета.

Преглътнах обидната забележка и кимнах. В края на краищата бях хванал за пръв път меча в ръка само преди два дни.

Флайърът докосна равната като стъкло повърхност на полето за кацане и се понесе напред, като бавно забавяше ход. Крилата се извъртяха с плоската страна напред, изпълнявайки ролята на аеродинамични спирачки. По екранчето на автопилота пробягаха думите: „Край на програмата“.

Надигнах се в седалката, разкопчах десния презраменен ремък с меч и го подадох на принцесата. Предупредих я:

— Наточващият бутон на меча има нестандартно разположение — на долната част на ръкохватката. Имайте го предвид, принцесо.

— Добре. Сергей, може би трябва да използваме отново този флайър? Той издържа на аварийното излитане без каквито и да е повреди, а търсенето на друга изправна машина е излишен риск.

— Коя скорост е по-висока — на бойния катер или на флайъра? Имам предвид при нормален полет, с включен двигател.

— Естествено, че катерът е по-бърз.

— Значи ни трябва катер. Освен това флайърът няма гориво.

Принцесата кимна неохотно, сякаш не беше съвсем съгласна с доводите ми. А после се усмихна:

— Прав си. В катера има компенсатор за пренатоварването, стартът ще бъде много по-лек. А границата на неутрализиращото поле е на километър оттук, така че ще я достигнем.

Флайърът спря. Отворих люка, изскочих навън. Светлината от кабината ми позволяваше да виждам на шест-седем метра наоколо. Но преди всичко се налагаше да разчитам на слуха си.

Тишина. Слаб полъх на вятъра, шумове от кабината на флайъра.

— Всичко е наред — казах уверено.

Принцесата се измъкна навън.

— Търсих неприкосновения пакет, там трябва да има фенери, но... Сергей!

Скочих встрани, сграбчвайки меча. Боже, скоро ще започна машинално да реагирам така на всеки по-рязък звук. И сигурно ще спасявам животи — както сега.

Там, където бях стоял току-що, блесна острието на плоскостен меч. Наточващо припламване — и видях ниската фигура на противника ми. Той отново се хвърли в атака.

— Бягайте, принцесо! — извиках, докато заемах отбранителна позиция. Нямаше време да вадя пистолета. — Бягайте!

Нападателят изведнъж застина на място. Обърна се към принцесата — тя и не мислеше да бяга, а вадеше от ножницата меч си. Възкликна объркано:

— Принцесо?

Момичето се изправи, мечът се плъзна обратно в ножницата. Рече със студен тон:

— Да. Предполагам, че след аварийното излитане трудно мога да бъда разпозната. Но това съм аз.

Човекът се срина на колене. Като подсечен. Хвърли пред себе си меч, който жално иззвънтя. Каза с тънък, треперещ глас:

— Моят меч, моята кръв, моята чест — в нозете ви.

Приблжих се към него, без да пускам оръжието. Очевидно нямаше да има бой.

— Кой си ти? — Гласът на принцесата бе все така надменен и властен.

— Ланс Дари, курсант от втора лятна школа — отвърна младежът с отсянка на гордост. Изглеждаше около седемнайсетгодишен...

— Ти си от славен род — рече замислено принцесата. — И си длъжен да знаеш какво е наказанието за нападение над член на императорското семейство. Дори неумишлено...

— Смърт — отвърна твърдо младежът. — Знаем и...

— Почакай! За щастие, ти нападна не мен, а Лорда от планетата Земя. Той е мой годеник, но още не е успял да ми стане съпруг. Животът ти е в неговите ръце.

Младежът се изправи и се приближи към мен. Изглежда, в общуването си със земния Лорд представителят на славния род проявяваше повече смелост. Само че гласът му оставаше почителен и покорен.

— Моята кръв е ваша, Лорде. Виновен съм и го признавам.

Разглеждах с любопитство Ланс. Той нямаше защитен комбинезон, само лек, свободен костюм от тъмна материя. А от предполагаемата му възраст смело можех да сваля още година. Съвсем момченце. Само че горд — на мен предостави правото единствено да се разпореждам с живота му. Мечът и честта останаха на разположение на принцесата.

Отпуснах с усмивка ръка на рамото му. Казах:

— Остави кръвта за себе си. Вземи меч — все още може да послужи на принцесата. А честта, изглежда, винаги е с теб.

Принцесата ме погледна изненадано, но и одобрително. Очевидно витиевият ми отговор напълно се вместише в правилата на етикета.

А младежът кимна, сякаш се съгласяваше с думите ми. И рече:

— След императора и принцесата мечът ми е готов да се сражава за вас.

— Мечът не струва много без верни и твърди ръце — рече замислено принцесата. — Но защо не спомена баща си?

— Полковник Дари загина при защитата на базата.

Стори ми се, че в очите на момчето проблеснаха сълзи. Но гласът му дори не трепна.

— Той е извървял пътя си с чест. В базата има ли вражески войници?

— Вече не. Имаше петима редови войници и офицер.

— Къде са?

— На дъното на пропастта.

— Сам ли ги уби?

— Да. Трима в честен бой, трима от засада. И такава смърт не заслужаваха.

— Как се случи така, че си оцелял след завземането на базата? — продължи да го разпитва принцесата.

— Бях в карцера. Не ме намериха, сам се измъкнах оттам след едно денонощие — отвърна мрачно Ланс.

— Защо си попаднал в ареста?

— Заради дуел — отвърна лаконично момчето.

Изпитах странна смесица от уважение и завист. Това знатно момченце владееше оръжието къде-къде по-добре от мен. Очаквано, но обидно.

— Ланс, трябва да изкараме катер на пистата за аварийно излитане. На полето за кацане има ли изправни машини?

— До аварийната писта се намира катерът на гиарските гвардейци. Той е абсолютно здрав, но аз не посмях да излятя. Нямам опит с аварийното излитане.

Двамата с принцесата се спогледахме зарадвано.

— Малцина имат подобен опит — съгласи се с кимане принцесата. — Но няма и да е необходим. Имаме програма за автопилота.

Ланс поклати глава:

— Принцесо, програмата няма да помогне. Техните автопилоти имат различно кодиране на сигнала, макар и управлението им да е сходно.

— Тогава ни е нужен катер от нашата армия.

— Изправни катери има на трета и четвърта писта за излитане — Ланс ме изгледа със съмнение. — Но ние двамата с Лорда ще успеем да го добутаме до старта едва след около четирийсет минути.

— Тримата — възрази принцесата.

— Тогава за трийсет минути.

— Няма нищо страшно. Дори генераторът на полето да е бил изключен веднага при появата на Лорда, ще е нужен още поне час, за да се разсее неутрализиращото поле. Имаме време.

Ланс кимна.

— Добре, принцесо. Да вървим към катера.

Момчето тръгна първо, като ни показваше пътя. Зад него вървеше принцесата, последен се тътрех аз. Нещо в мен се противеше на случващото се. Бях готов по-скоро да се доверя на майсторството на Ланс в управлението на катера, отколкото да бутам половин километър огромния тежък диск. Може би така се проявяваше раздразнението ми от това, че в присъствие на момчето принцесата отново бе станала властната и волева повелителка? Или пък си беше обикновен мързел?

... Режимът за мускулно подсилване на комбинезона не ни помогна задълго. Двамата с принцесата изтеглихме катера на около стотина метра, без да полагаме усилия. После акумулаторите се изтощиха и към нас се присъедини Ланс. Уви, замяната трудно можеше да бъде наречена равностойна. Момчето умееше да се бие, но не му стигаха силите.

Изминахме почти половината път, като изгубихме поне двайсетина минути и се ориентирахме единствено по светещата кабина на нашия флайър. После принцесата се примили:

— Трябва да спрем и да си отдъхнем. Не мога повече.

— Няма да ни стигнат силите да помръднем катера от мястото му — промърморих аз, докато натисках гладкия метален корпус. — По-лесно е да се бута движеща се машина, отколкото тепърва да я подкарваме...

— Ще отдъхнем за пет минути — предложи Ланс, като поглеждаше към принцесата. — Междувременно акумулаторите на комбинезоните ще натрупат малко енергия и ще можете отново да подкарате катера.

Почувствах как товарът ми се увеличи. Принцесата и Ланс го пуснаха. Няколко секунди се опитвах сам да бутам многотонния катер, после се отказах. Легнах безмълвно на топлия бетон. Принцесата приседна до мен. Ланс остана прав.

— Имате красиво небе, принцесо — казах тихо аз, като гледах нагоре. — Страшно много звезди.

— Не си доволен, че спряхме, Лорде?

— Когато бягаш, не бива да мислиш за почивка. Всъщност аз също се изморих, принцесо. Може и да си права.

Ланс ни гледаше слисано. Принцесата му подхвърли небрежно:

— Не обръщай внимание на това малко семейно спречкване. Лордът има право да спори с мен.

— Да, принцесо.

Опитах се да се отпусна, всяка клетка на тялото ми попиваше в себе си минутите почивка. Чистите огънчета на звездите и поривите на прохладния вятър. Тъмният силует на катера и фигурата на прислонилия се до него Ланс. Измореното дишане на девойката и далечният, приближаващ се тътен...

— Какъв е този звук, Ланс?

Скочих на крака и се взрях в посока на усилващото се боботене. Примигна звезда, скрита за миг от пълзяща във въздуха сянка. После още една, много по-ниско на хоризонта.

— Това е флайър смаяно отвърна Ланс. — Флайър, който каца с включен двигател.

Принцесата докосна ръката ми. И каза, като гласът ѝ едва доловимо потреперваше:

— Някой се е осмелил да тръгне по нашия път. Само един човек може да се реши на аварийно излитане без подготовка.

— Шорей — казах аз без колебание. — Само той, знам. Напразно разчитахме на неутрализиращото поле.

Вероятно го бях очаквал. Всичко се бе получило твърде лесно. А принцесите не ги похищават просто така, цената е твърде висока. И Шорей беше готов да я плати.

Но по-скоро за моя сметка.

— Можем да се скрием в помещенията на базата — предложи Ланс. — Знам всички проходи и тайници, няма да ни намерят.

— Шорей няма да ни намери. Но след час полето ще изчезне и всичко тук ще бъде претърсено от войниците му.

Принцесата се обърна към мен. И каза тихо:

— Изгубихме, Лорде. Благодаря ти, че се опита да помогнеш.

— Защо да сме изгубили? — Почувствах как ме обзема гняв. — Във флайъра не може да има много войници, ще приемем боя!

— Там няма да има войници — възрази ми меко принцесата. — Шорей ще долети сам. Но нито ти, нито Ланс, нито тримата заедно, нито взвод от най-добрите бойци на планетата няма да успее да го победи.

— Защо?

— Той е най-добрият майстор на меча във Вселената — отвърна просто принцесата. — Някои смятат, че той — тя се опита да се усмихне, но усмивката ѝ се получи неестествена, напрегната, — не е съвсем човек. Шорей е подлец и негодник, но е най-добър с меча в целия свят.

Ланс не откъсваше поглед от нас. Обърнах се към момчето:

— А ти какво ще кажеш, курсант Ланс Дари?

Момчето упорито повтори:

— Моята кръв, моят меч, моята чест са ваши. Ще умра за принцесата.

Обърнах се отново към нея. Привлякох я към себе си, вгледах се в сините като земно небе очи. Това късче земно небе щеше да остане с мен в тази чужда нощ.

— Помниш ли какво ти казах в двореца? — попитах аз. И почувствах как в гласа ми потрепна предателска прощална нежност. — За любовта си струва да умреш, принцесо. Обичам те. Винаги съм те обичал.

На десетина метра от нас се разнесе грохот. Шорей не възнамеряваше да губи време за дълъг пробег на флайъра по гладката писта за кацане. Той накара машината си да прибере криле и да се сгромоляса до нас.

Отстъпил на крачка от принцесата, аз гледах как крилата-амортизатори се смачкват под тежестта на флайъра, как се отваря люкът, как на бетона скача висок, широкоплещест мъж, облечен в бял,

светещ със слаба матова светлина комбинезон. Дявол да го вземе, на всичкото отгоре бе и позьор! Меч в яркочервена ножница, един път и половина по-голям от обичайното, дълги светли коси, разрошени в мним безпорядък, твърда, уверена крачка... Някой холивудски режисьор би продал безсмъртната си душа за правото да го снима в поредния екшън. И едва ли щеше да сбърка.

Шорей се приближи и аз пристъпих напред. Но той сякаш не ме забелязваше. Заговори — и се оказа, че гласът му, който бях чувал единствено по радиото, подхожда на външността му. Мек, но същевременно силен, почти хипнотичен...

— Радвам се, че ви заварвам тук. Не си заслужава да пренасяме малкия ни спор на територията на Храма. Нали там се канехте да отидете, принцесо?

Тя мълчеше. Отговорих аз, като напразно се опитвах да придам на гласа си същото спокойствие:

— Не се опитвай да ни спреш, Шорей. Не ти е по силите.

Той ме погледна за пръв път. Усмихна се снизходително.

— И така, ти наистина си земният Лорд. Задружна компания: бъдещата ми жена, самоуверен дивак и уплашено момченце. Между другото, той може да си върви. Не обичам да убивам деца.

Ланс се хвърли напред. Възкликна — и в гласа му прозвуча омраза:

— Ти ме оскърби! Твоите войници убиха баща ми! Заплашваше императора и принцесата! Предизвиквам те на дуел!

Сигурно трябваше да спра момчето. Но не успях. Той тръгна към Шорей с меч в ръката, а онзи само сви рамене:

— Всеки сам си избира пътя, момче...

Той извади меча си толкова бързо, че не успях да зърна движението му. Припламнаха огньовете на наточващото поле. Ланс нанесе удар — стремителен, великолепен удар по незащитените крака на Шорей... И закрещя от болка.

Не исках отново да виждам такова нещо. След принцесата и на мен ми се прииска да възкликна, че така не бива да се убива. Дори извън пределите на доброто и морала си има граници, които не бива да се прекрачват.

Шорей не понечи да се отмести или да парира удара. С невероятно бързо движение той нанесе удар — и отсече китката на

Ланс. Мечът, който тънките момчешки пръсти продължаваха да стискат, падна на бетона. А Шорей продължаваше да удря. По ръцете, като с всеки удар отсичаше по няколко сантиметра жива плът. Мечът му вършееше като нож на струг и изрязва ръцете на момчето чак до раменете му. Бетонът се покри с кървави капки, които миг по-късно се сляха в тъмни локвички. После Ланс падна. Той беше мъртъв още докато продължаваше да стои, уби го болката, която човек не е в състояние да понесе.

А Шорей изключи точилото на меча и го прибра в ножницата. Каза замислено:

— Той избра своя път и умря с чиста съвест. Подобна смърт не е дадена на всеки.

Ние мълчахме. Лицето на принцесата беше бяло като тебешир, изненадващо бе, че тя още се държеше на крака. Аз не можех да произнеса и дума.

— Извърнете се настрани, принцесо — каза нежно Шорей. — Защо ви е да виждате всичко това? И без това аварийното излитане не се е отразило добре на красотата ви.

На самия Шорей пренатоварването при излитането очевидно не му беше причинило никаква вреда. Аз извадих един плоскостен диск. Прошепнах си тихо:

— Ще умреш. Сега трябва да умреш...

И метнах към Шорей безотказния си снаряд.

Шорей махна с ръка — сякаш прогонваше досадна муха. И дискът се оказа здраво стиснат в пръстите му.

— Варварско, чудовищно оръжие — тъжно рече той. — Преди година езекутирах трима учени, предложили нещо подобно. Не бива да се свежда изкуството на владееене на оръжието към коварни запъждания иззад ъгъла. Но ти си го въвел в употреба — и си виновен за това. Наистина, ти си умен и смел — това е оправданието ти.

Плоскостният диск се заби в борда на катера.

— Ще те убия честно, с меч — продължи Шарей. — Принцесо, вие сте свидетел, че спазвам правилата за двубой. За разлика от Лорда.

Той бавно тръгна към мен. А аз отстъпвах — краката сами ме носеха назад.

— Няма да има двубой — казах, изваждайки пистолета. — Ще има езекуция — ти си я заслужи.

Пистолетът потрепна, реагирайки на натискането на спусъка. И изстреля серия от дребни плоскостни дискове, целия пълнител. Двайсет и четири мънички късчета смърт, носещи се в разсейващ се облак...

Фигурата на Шорей сякаш се размаза, загуби очертанията си. Сякаш запис на и без това бърз танц се въртеше двойно или тройно ускорен. Стори ми се, че дисковете са намерили целта си, че виждам предсмъртна агония, конвулсии на разкъсвано на части тяло. Но Шорей се изпъна и погледна загрижено рамото си.

— Ти ми причини болка — обидено съобщи той. — Единият от дисковете засегна комбинезона ми и разкъса мускула ми.

— Ти не си човек — прошепнах аз, хвърляйки пистолета. — Машина, боен робот...

— Роботите не действат в неутрализиращо поле. Аз съм човек — такъв, какъвто той би трябвало да бъде. Гените, създали тялото ми, са подбрани от хиляди хора. Аз съм идеалният човек.

— Значи аз мразя идеалните хора — казах, като се спрях. Нямах смисъл да отстъпвам. Раненото ми рамо отново изтръпна. Смешно — бях ранил Шорей на същото място...

— Това не променя нищо. Извади меча си, Лорде от планетата, която я няма.

Като хипнотизиран измъкнах меча си. Странната фраза докосна съзнанието ми — и изчезна. Бях загубил...

— Всеки го очаква край — бавно размишляваше Шорей, докато се приближаваше. — Ще умреш красиво и без мъчения. За този двубой ще научат мнозина — и ще потвърдят, че съм прав. Аз знаех как ще завършиш живота си още преди да си се появил. Всичко трябва да се разрешава предварително. Защиатавай се, Лорде.

Мечовете ни се сблъскаха. Биех се като автомат, механично повтаряйки защитните техники от началния курс. А мечът в ръцете на Шорей сякаш танцуваше, едва докосвайки моето острие. Едва след минута разбрах какво правеше той.

Отсичаше сантиметър след сантиметър от моя меч. Скъсяваше го. Превръщаше го в остъргана огризка.

В безсилна ярост проведох атака — сложна последователност от удари от заключителния етап на обучение. Мечът веднага се скъси наполовина.

Шорей кимна одобрително.

— Ти знаеш повече, отколкото очаквах. И би могъл да станеш интересен съперник... с течение на времето. Какво пък, правилата за двубой са изпълнени. Време е...

— Стой! — Едва разпознах гласа на принцесата. — Спри, Шорей! Правилата на двубоя изискват от по-силния да зададе един последен въпрос!

— Защо ми е нужно това, принцесо?

Гласът на девойката стана съвсем безрадостен, безцветен.

— Нима мнението ми ти е съвсем безразлично, Шорей?

Той погледна замислено принцесата. Кимна леко, учтиво и каза:

— Добре, принцесо. Съгласен съм. Лорде от планетата Земя, ти изгуби двубоя. Откажи се от правата си и прекарай остатъка от живота си в изгнание — в своя свят, без право да го напускаш.

Видях как устните на принцесата потрепнаха. Тя шепнеше нещо и аз разгадах думите: „Съгласи се, Лорде“.

Шорей чакаше, като ме гледаше с любопитство. Той не бързаше. Можеше да си позволи много — в това число и помилването на злостастния си съперник. Държеше в ръцете си всички карти, а аз...

По тялото ми премина студена тръпка. Оставаше ми един последен коз. Оръжието на Сеячите. Кристалните цилиндърчета в джоба на комбинезона.

— Шорей, помниш ли какво казах на патрулите ти, когато се промъквах в двореца?

— Нищо не забравям, Лорде-играчка. Каза, че трябва да донесеш оръжието на Сеячите.

Бавно, като се стараех движенията ми да не изглеждат заплашителни, извадих от джоба си едно кристално цилиндърче. Стиснах го между пръстите си. И казах, като наблягах на всяка дума:

— Аз не излъгах, Шорей. Оръжието на Сеячите е в ръцете ми. Пусни двама ни с принцесата — или умри.

Погледът му — неотстъпчив, почти физически осезаем — се спря на тънкото кристално моливче. За миг лицето му се напрегна, но после се отпусна.

— Блъфираш, Лорде — презрително рече Шорей. — Оръжието на Сеячите е изчезнало заедно с тях. А онова, което е останало, не би могло да попадне в ръцете на дивак. Ти чу въпроса ми — отговаряй.

Погледнах към принцесата. Ернадо ми беше казал, че оръжието на Сеячите е способно да разруши град или планета. Щеше ли да оцелее девойката, която стоеше на десетина метра от нас? Имах ли право да я подлагам на такъв смъртоносен риск?

Принцесата започна предпазливо да изважда меча от ножницата. Кимна ми едва доловимо. Беше решила, че се опитвам да печеля време! И се канеше да нападне Шорей в гръб...

За любовта си струва да умреш.

— Няма да се откажа от правата си, Шорей.

Стиснах пръсти в опит да пречупя тънкия цилиндър. И не успях. Не беше по-лесно, отколкото да се огъне метална пръчка.

— Тогава умри, дивако.

Без да спирам да стискам, вдигнах остатъка от меча — в отчаян опит да се защитя. А Шорей ме нападна. С красив, разчетен до милиметър удар, явно не с всички сили, с една трета от скоростта, на която бе способен. Не успях да реагирам, но успях да се изпълня с безсилен ужас пред издигащото се острие. Дори си спомних този удар — един от най-ефективните, макар и опасни за изпълнение прийоми от най-висшия етап на сложност. Удар, пронизващ сърцето, което не може да спре за няколко секунди и да изчака, докато се „слепи“ разсечената от плоскостния меч тъкан. Удар, достоен за майстор... Описвайки къса дъга, мечът на Шорей разряза по самия ефес жалкия остатък от моя меч. И се устреми към гърдите ми. Видях как тясното острие докосва комбинезона ми.

Но в този миг кристалното цилиндърче се счупи. Леко, като най-обикновен молив. Оръжието на Сеячите решава само кога е необходимо да се задейства...

И падна мрак.

4. ПОХИЩАВАНЕТО НА ПРИНЦЕСАТА — ВТОРИ ДУБЪЛ

Приличаше на хиперпространствен скок. Само че нямаше нито фонтан от ярки цветове, нито опияняваща лекота, нито безпричинна еуфория. Точно обратното. Съзнанието сякаш бе обвито в мъгла. Не можех да мисля, не можех дори да се уплаша или да се изненадам, и чуждият, равнодушен, безличен глас, който прозвуча в дълбините на разума ми, не предизвика никаква реакция.

— *Темпоралната граната е активирана. Вие сте в безопасност.*

Летях в тъмнината. Сред обкръжаващите ме тишина и спокойствие не се долавяше абсолютно никакво движение. Не чувствах тялото си, но ясно усещах, че падам стремително. Темпорална граната — ето как се е наричало кристалното цилиндърче. Интересно...

— *Използването е мотивирано, опасност от първа степен, препоръчва се връщане към третия възлов момент...*

Какво забавно оръжие. Може и да дава съвети. Какво пък, то най-добре си знае. Сеячите са умеели да воюват.

— *Решението е прието.*

Тъмнината изчезна. Отново станах предишното си аз и стоях до открития подземен хангар заедно с Ернадо.

Аленото слънце се спускаше към хоризонта. Небето бе черно като разтопена смола. Червени отблясъци танцуваха върху прозрачния корпус на флайъра, върху сивата броня на бойния катер.

— В пустинята често има прашни бури — каза Ернадо. — Но вятърът няма да стигне скоро дотук.

Съзнанието ми работеше по-ясно от всякога. Помнех всичко, което се беше случило с мен до този момент, когато темпоралната граната на Сеячите ме бе прехвърлила в миналото. А ето, Ернадо не помнеше нищо. За него, както и за принцесата, Шорей, Ланс и всички останали, които се намираха на планетата — или в цялата Вселена? — все още не се беше случило нищо. Ернадо не бе прикривал пробива ми в двореца, гвардейците не бяха нападали под изстрелите на пистолета, принцесата не беше плакала в прегръдките ми, курсантът Ланс не бе умрял от страшна смърт.

И острието на Шорей не се приближаваше към гърдите ми, за да ме проние в сърцето.

Оръжие, което не убива. Последният коз, възможност за преиграване на изгубения двубой. Кристален молив, който задрасква всички грешки.

— Ако улучат флайъра и горивото пламне, хубаво ще се опека.

Това беше моят глас. Изричах същите думи както и миналия път. Устните мърдаха сами въпреки волята ми.

Обзе ме ужас. Нима бях обречен да измина повторно същия път? Принуден да говоря и да правя същото като преди?

Ернадо ми подаде дисковете с програмите. Взех ги, пуснах ги в джоба... и се напрегнах, за да спра спускащата се ръка.

В началото беше трудно. Сякаш разтягах жилава гумена лента, сковаваща тялото ми, или пък се движех през гъста течност. След това напрежението изчезна. Отново владеех тялото си.

Докоснах джоба на комбинезона, където лежаха темпоралните гранати, и напипах само едно цилиндърче. Всичко бе наред, така и трябваше да бъде.

— Ще излитаме ли? Най-добре да стигнеш до двореца преди мръкване.

Безмълвно му протегнах ръка. Отново машинално, без да влагам никакви усилия. Вече не изпитвах страх, разбрах, че във всеки един момент мога да подчиня тялото на волята си, да се измъкна от потока на някогашните събития. Остана само недоумението — защо Сеячите бяха предвидили такава даденост, този странен автопилот, от чието влияние може да се излезе с доста усилия... Всъщност отговорът на този въпрос се налагаше сам. Преодолимата предопределеност на моите постъпки позволяваше да се запазят всички сполучливи действия. От неосъзнаваните от мен самия думи и жестове, накарали Ернадо да промени решението си да се махне от планетата, до точните ми изстрели в нападащите гвардейци. Сякаш се бях превърнал в страничен наблюдател, намиращ се в собственото ми тяло. И можех да поема управлението му само тогава, когато намесата ми ставаше абсолютно необходима. Например, за да напусна авиобазата, преди да се появи Шорей. Или да успея да избегна хвърления по мен нож... Сега рамото не ме болеше и не се и съмнявах, че раната е изчезнала

без следа в мига на времевия скок. Но споменът за изпитаната болка си оставаше все така неприятен.

Потънал в размисли, влязох в кабината на флайъра и се настаних удобно в седалката. Чух гласа на Ернадо:

— Включвай автопилота.

Натиснах управляващата пластина с усмивка. Усмивка, която преди я нямаше. Не само флайърът, но и пилотът му ще поемат към целта на автопилот. Удобно нещо бяха създали Сеячите. Странно с каква лекота бях повярвал в оръжието си — и с каква лекота ме бе приело то.

— Вече летиш, Серж.

Разбира се, че летя. И ти ще полетиш с мен, макар и все още да не се досещаш за това.

— Още веднъж ви желая успех, Лорде.

Внезапно изпитах срам. Какъв подлец съм, каква неблагодарна свиня! Аз ще се озова в двореца, а Ернадо ще загине в неравен двубой! Трябва да го предупредя, трябва...

— Още веднъж благодаря, учителю.

Да го предупредя? Ернадо ще прояви предпазливост и без съветите ми. Да му забраня да се появява край двореца? Тогава ще загина под изстрелите на патрулните катери. Изход нямаше. Темпоралната граната даваше право на втори опит — но само на своя притежател. Нямаше предвид и останалите.

Нямаше изход. Ернадо сам избираше своя път.

Затова пък курсантът Ланс нямаше да загине от ръката на Шорей. А ние с принцесата щяхме да стигнем до Вселенския храм.

За любовта си струва да умреш. Жалко, че тези думи не могат да успокоят съвестта.

Автопилотът водеше флайъра към двореца.

Всичко се повтаряше. Събитията се завъртаха наново като епизоди от превъртян отначало филм. Кадър след кадър. И само аз знаех целия сценарий.

Патрулните катери, които твърде дълго се колебаеха дали си струва да ме унищожат... И появата на Ернадо, който ги отвлече в решаващия момент.

Скулптурната „градина“ на покрива на двореца. И двамата гвардейци, първи жертви на пистолета ми.

Тичането по коридора, водещ към гостната зала на принцесата. И плоскостният диск, запрятан напосоки към преградилите пътя войници на Шорей.

Принцесата, която не ме разпозна веднага. И молбата ѝ да се обърна с гръб...

Напрегнах се и се откъснах от потока случили се събития. Принцесата наистина трябваше да смени разкошната си рокля с комбинезона. Но нямах никакво намерение отново да отнасям удар с нож заради нейната стеснителност.

Извърнах леко глава и погледнах към тъмните правоъгълници на прозорците между пердетата. Стъклата бяха почти огледални и в тях се отразяваше всичко, което се случваше в стаята. Принцесата, захвърляща разпорената рокля. Прислужницата и Дила, разгръщаща комбинезона.

Сърцето ми започна да тупти бясно. Дявол да го вземе, какво ставаше с мен? Та нали не бях десетгодишно момче, което разглежда в училищната тоалетна изтъркани порнографски картички. И не бях и седемнайсетгодишен юноша, разкопчаващ с трепереща ръка колана на дънките на приятелката си. Бях виждал такъв групов секс, на който би завидяла и Емануел Арсан. Случвало ми се беше да заспивам в прегръдките на едно момиче, а да се събуждам с друго. Бях сменил толкова приятелки, че вече не им помнех имената...

Но никоя не бях обичал така.

Гледах голото тяло, скрито единствено под прозрачната паяжина на бельото. И разбирах, че вече нямаше да пожелае нито една друга жена в целия свят. Искях да обладая принцесата. Искях да докосвам тялото ѝ не през гъвкавата броня на комбинезона. Искях да почувствам ласките ѝ — в отговор на моите.

И да убия Шорей, който се бе осмелил да пожелае същото.

Тайните врати в стените се отвориха — но аз без малко да пропусна този момент. И започнах да се отмествам от пътя на ножа не по-бързо от предишния път. Чудесно начало.

— Лорде!

Острието на кинжала се плъзна по рамото ми, разряза комбинезона и остави върху кожата ми само смъдящ разрез. По-добре

отпреди, но все пак...

Обзе ме ярост. Не затова бях активирал темпоралната граната, не затова бях решил отново да изпратя Ернадо на смърт, само за да повярвам в предопределеността...

— На ви! — изкрещях, докато стрелях по гвардейците.

И отново петима останаха живи. И отново застрелях един от тях, а мунициите на пистолета свършиха. Както и преди — отстъпвах, като удържах с усилие натиска им. Предопределеност?

Един от гвардейците се разкри, с твърде голям замах изнесе меча си встрани. Предишния път го бях ранил в ръката.

Сега нанесох удар в сърцето. Със същата техника, с която се бе опитал да ме убие и Шорей. Острието се заби в гърдите му и по лицето на гвардееца плъзна смъртна бледност. Той отстъпи назад — мечът излезе от раната и комбинезонът се стегна, затваряйки разреза. Но гвардеецът вече падаше, краката му се подсякоха... И притичалата принцеса удари не него, а друг войник.

Предопределеността изчезна.

Всичко приключи след няколко секунди. Двамата с принцесата стояхме един срещу друг, а между нас лежаха четири неподвижни тела, стегнати в затварящите раните комбинезони.

— Отлично владееш меча — каза принцесата.

— Ти също.

— Мен са ме обучавали от дете. Но ти как успя да убиеш останалите?

Устните ми помръднаха.

— Пистолетът стреля с плоскостни дискове.

Отново преминах на „автопилот“. Променената реалност се опитваше и при най-малката възможност да се върне към първоначалния си вид. Какво пък, в това нямаше нищо лошо.

Запътихме се към полето за излитане.

И отново последва тичането през нощната градина. И пазачът, убит с плоскостен диск. И смазващото тялото пренатоварване на аварийното излитане.

Флайърът се носеше към базата на имперските ВВС. Там, където трябваше да ме убият.

Краткият полет на флайъра приключи. Вече по навик се измъкнах от „юздите“ на течението на времето. Дългите обяснения с

Ланс бяха излишни.

Изскочих от кабината и се вгледах в тъмнината. Никакво движение. Мъртва тишина. Но аз знаех, че някъде там се прокрадва младият отмъстител, който ни взимаше за врагове.

— Ланс! — извиках силно аз. — Ланс Дари! Курсант!

Принцесата ме погледна изненадано. Попита:

— Очаква ни твой приятел?

— Да. Бъдещ. Ланс!

От мрака се появи фигурата на младежа. Той ни гледаше напрегнато.

— Аз съм Лордът от планетата Земя — заявих, без да го оставям да се опомни. — Преди пет години се сгодих с принцесата.

Ланс бързо погледна девойката и попита неуверено:

— Принцесо... спасили сте се?

— Все още не съм — отвърна тя. — Ти си синът на полковник Дари?

Ланс кимна бързо, отсечено. Почтителен, но едновременно с това горд полупоклон.

— Да. Той загина за императора...

Досетих се за следващото изречение.

— Моят меч, моята кръв, моята чест са ваши, принцесо.

В това имаше нещо смешно и същевременно леко срамно. Повторената при други условия фраза бе изгубила целия си блясък, бе станала смешна и високопарна... Прекъснах мислите си. Момчето, което бе произнесло ритуалните думи за преданост, не се беше побояло да отиде на сигурна смърт.

— Принцесо, не разполагаме с много време — рязко прекъснах разговора им. — Шорей ще ни подгони след няколко минути.

— Как?

— С аварийно излитане... Ланс, можеш ли да подкараш катера, който се намира на аварийната писта? Имаме програма за автопилот, но тя не е предназначена за трофейна машина.

— Откъде знаете за катера на охраната? — В гласа на Ланс се промъкна предпазлива нотка.

— Ланс, момченце — тихо, но твърдо казах аз. — Не се и съмнявам, че по произход си по-висш от мен и си ми равен по титла. Но все пак съм по-голям от теб. И си имам своите тайни.

Ланс кимна.

— Моите извинения, Лорде. Не се съмнявам във вас, просто ме порази осведомеността ви...

— Можеш ли да управляваш трофейния катер?

Ланс се засмя.

— Обучавали са ни... Но никога не съм правил аварийно излитане, още повече в неутрализиращо поле.

— Ще се наложи да рискуваме.

— Лорде, наблизо има катер от нашата армия, който е в изправност. Ако го избутаме по-близо...

— Ланс, не разполагаме с време. Ще се наложи да си припомниш на какво са те учили.

Ланс кимна. Посочи някъде настрани.

— Тогава елате с мен. След десет минути ще бъдем на аварийната писта.

Тръгнахме след него. Принцесата ме попита тихо:

— Сергей, не разбирам какво става. Познаваш това момче отпреди? Идвал си в тази база?

— Не — с известно колебание отвърнах аз.

— Тогава откъде имаш информацията на трофейния катер, как разбра за потерята, по какъв начин...

— Принцесо — казах меко аз. — Ще се наложи да ми се доверите. Дори да съм просто Лорд-играчка... от планета, която я няма.

Принцесата потрепна. Около минута вървахме мълчаливо, след което тя каза:

— Лорде, въобще не ви смятам за „играчка“. Това са думи на Шорей. Но вече започвам да се страхувам от вас почти толкова, колкото и от управника Менхем.

— Шорей Менхем е второкласен актьор, който се опитва да играе супермен — с внезапно ожесточение казах аз. — Цялата му ловкост, сила, издръжливост не могат да заменят най-главното.

— И кое според теб е главното?

— Умението да импровизираш. Да приемаш нестандартни решения. Той играе роля, която сам е написал, но се страхува да промени и една дума в нея.

— Ако умееш да предугаждаш събитията с десет хода напред, няма нужда от импровизации — спокойно възрази принцесата.

— Може и да е така... Никога не съм можел да броя добре.

— Значи си истински супермен — с лека ирония произнесе принцесата.

Усмигнах се с известно усилие:

— Може би, принцесо. А относно планетата ми... Ще ми кажете ли защо я наричат по този странен начин?

— Да. След като достигнем нашата цел и ти ми обясниш кой е източникът на неочакваната ти осведоменост. Нали и аз трябва да имам някаква тайна.

— Самата вие сте тайна, принцесо — галантно, с известна язвителност, заявих аз.

Девојката оправи косата си, която се бе измъкнала изпод златистата диадема. И се усмигна:

— Разбира се, Лорде мой. Иначе нямаше да съм принцеса.

Ланс, който вървеше напред и явно се опитваше да дочуе разговора ни, се спря:

— Принцесо, Лорде, пристигнахме — рече навъсено той. — Ето го катера.

Тази машина малко приличаше на катера на Ернадо. Един път и половина по-голяма, с цигарообразна форма, с широки триъгълни криле, които стърчаха от корпуса.

— Това е десантен модел — обясни Ланс. — По-тежък от обичайното, затова пък приспособен за летене в неутрализиращо поле.

След като отвори люка, той отново бе обзет от колебания.

— Принцесо, не съм много добър пилот. Може би трябва да докараме тук нашия катер и да излетим на автопилот.

— Това трябва да реши Лордът — невъзмутимо отвърна принцесата.

— Вече съм го решил — отвърнах аз, докато се качвах в кабината.

Ланс повече не възрази. В кабината — тук приборите бяха повече, отколкото във флайъра — имаше четири седалки, разположени в две редици. Ланс седна в едно от предните, а ние с принцесата се настанихме зад него. Тесният овален люк зад нашите седалки явно

водеше към десантния отсек. Катерът можеше да побере поне петнайсет-двайсет души...

С няколко докосвания на клавиши Ланс включи приборите. Пред нас засвети видеокуб, почти същия като във флайъра. Наведох се напред и се вгледах в разноцветното проблясване. Розовата извивка на защитното поле — намирахме се почти до границата му — миниатюрни копия на дворците, увенчаващи Счупения зъб... Зелена точка, която плуваше към нас от бившата резиденция на Императора.

— Това е Шорей — казах аз, отпусайки ръка върху рамото на момчето. — Използвал е аварийната писта. Ако се бяхме опитали да изтикаме дотук другия катер, той щеше да ни хване неподготвени. Разбираш ли какво щеше да се случи тогава?

— Щеше да ви убие, Лорде. И мен също. А принцесата щеше да върне обратно.

— Точно така. Запомни, сега държиш в ръцете си съдбата на принцесата, а това означава и на цялата планета. Ако успеем да се измъкнем от границите на полето, Шорей няма да успее да ни догони. Ще изгуби и ще бъде принуден позорно да се върне в своите владения. Ако загинем, Шорей ще стане посмъртно съпруг на принцесата. Разбираш ли?

— Ще направя всичко, което ми е по силите, Лорде. — Стори ми се, че за пръв път в тази реалност думите на Ланс бяха прозвучали без капчица пренебрежение.

— Да започваме тогава. — Настаних се по-удобно в седалката и внимателно извадих от джоба си втората, последна, темпорална граната. Момчето можеше и да не се справи с управлението и тогава щях да счупя кристалното цилиндърче.

Ако успееш, разбира се.

5. ХРАМЪТ

Не се наложи да бутаме катера — той вече стоеше на наклонената аварийна писта и Ланс просто свали спирачките му, точно онова устройство, което задържаше в мъртва хватка десантния катер върху наклонената повърхност.

— Отново пренатоварване — казах отчаяно, когато машината започна да набира скорост.

Принцесата поклати глава.

— Не, Лорде. Пренатоварването над единица и половина ще бъде неутрализирано от гравикомпенсатора.

Свих рамене със съмнение. Думата „гравикомпенсатор“ ме накара да си представя някакви пружини или хидравлични цилиндри в основата на седалките. С подобни устройства на Земята бяха експериментирали доста, но те работеха единствено в романите на Жул Верн и неговите последователи.

Принцесата усети скептицизма ми.

— Погледни към тавана, Сергей. Виждаш ли черното кълбо?

Насред тавана наистина бе монтирано странно устройство.

Тънък бледосин метален пръстен обхващаше въгленочерно кълбо с размерите на футболна топка. Кълбото беше враснало наполовина в тавана, без да оставя никакви луфтове.

— Понаблюдавай го, когато се озовем в най-ниската точка на засилването. Кълбото ще се свие, поглъщайки гравитацията, а после постепенно ще се разшири, изпускаяки я обратно. Количеството гравитация, което въздейства на катера, ще остане едно и също, но пренатоварването сякаш ще се разтегли във времето и в резултат на това ще намалее.

Хвърлих бегъл поглед към видеокуба. Катерът приближаваше отвесен наклон. Досега Ланс го бе управлявал съвсем прилично, но щеше ли да се справи добре на „трамплина“?

— Ако това кълбенце действа, ще трябва да го призная за гениално изобретение. Тук не се е постарала вашата планета, нали?

— Не — отвърна сухо принцесата. — Ние не се занимаваме с гравитацията. „Кълбенцето“, както го наричаш, е едно от многото

неразбираеми за нас устройства на Сеячите. Има една такава изчезнала цивилизация...

Отново Сеячите! Овладели са времето, управлявали са гравитацията... И са загинали? В междуособни войни? Болезнено примитивно, като в назидателна историческа приказка: ако воюваш много, ще изчезнеш като Сеячите...

Катерът се плъзна надолу и дъхът ми секна. Гравикомпенсаторът очевидно нямаше намерение да се разправа с безтегловността. Вероятно не го считаше за необходимо. Ланс се наведе напред, като почти допря лицето си до екрана за фронтален преглед. Ръцете му лежах като залепени върху панела за управление. А екранът бързо се запълваше от дъгата на ускорителния трамплин. Сега ще ударят бустерите и ще ни затисне...

Пренатоварването ни притисна меко към седалките. Наистина, едно „же“ и половина, не повече от ускоряващ се автомобил. Погледнах гравикомпенсатора — той плавно се свиваше, смаляваше се до размерите на голяма ябълка. По черната повърхност проблясваха белите искрички на електрически разряди.

— Давай, давай, Ланс... — прошепна принцесата. Момчето едва ли я чуваше.

Катерът мина през трамплина. Излетя от пистата — и веднага леко клюмна, наведе нос. Крилата се разтвориха с леко бучене — но това не доведе до забележими изменения. Катерът летеше като брадва — запратена от силна, умела ръка, но все така безнадеждно тежка. А разширяващият се гравикомпенсатор равномерно ни заливаше с пренатоварване от едно „же“ и половина. Сякаш целеше да ни лиши от всякакво усещане за полет.

Падахме. Падахме към безнадеждно стръмните склонове, към безпощадно протягащите се към небето скали. Интересно дали гравикомпенсаторът е способен да намали енергията на падане? Да я превърне в нещо по-продължително, неприятно, но не смъртоносно? Не открих у себе си желание да експериментирам. Стиснах по-удобно в ръката си темпоралната граната. Когато до скалите останеха десетина метра...

На пулта изригна поредица от цветни светлинки. Засвети изключеният досега екран. А някъде зад нас, в кърмовата част, се разнесе тънък свистящ звук.

Нямаше никакъв тласък, неизменното едно „же“ и половина ни натискаше в седалките. Но гравикомпенсаторът отново се сви, а скалите бързо се стопиха в ниското. Двигателите заработиха. Издигахме се. Неутрализиращото поле на двореца остана зад нас. Нека сега с него се сражава Шорей.

— Благодаря ти, Ланс Дари — рече ласкаво принцесата. — Ти си великолепен пилот, ще го запомня.

Момчето се обърна към нас. Поколеба се за миг, след което рече унило:

— Аз съм много лош пилот, принцесо. Направих две или три грешки, които сигурно щяха да ни погубят. Но катерът блокираше ръчното управление и ни спасяваше. Изглежда, в автопилота му поначало е била заложена програма за аварийно излитане.

Потреперих. Излизаше, че всичките ни усилия в предходната реалност са били напразни? Губили сме време в бутане на тежкия катер през цялата авиобаза, а на старта ни е чакала изправна умна машина. И Ланс бе загинал единствено заради това, че не бе познавал добре вражеската техника...

— Трябва да получиш наказание за това — изрече с познатия суров глас принцесата.

— Разбирам.

— Добре тогава. Мисля, че напълно достатъчно ще бъде един месец... занятия по пилотаж с най-добрите инструктори на планетата. След победата, разбира се.

Ланс кимна със сериозен вид:

— Слушам, принцесо.

— Ланс, ти се провини и пред мен — намесих се в разговора. — Затова наказанието ще бъде увеличено... под мой постоянен личен контрол през целия месец.

Ланс кимна, като обмисляше чутото. А принцесата не издържа и се разсмя, сякаш си бе представила това необичайно наказание — мечта за всеки юноша на нейната планета, а и както се оказва, за земния дивак, неин бъдещ съпруг. Миг по-късно вече се смеехме всички заедно — трима щастливци, които летяха към неизвестното бъдеще.

Полетът продължи три часа. Според Ланс можехме да вдигнем по-голяма скорост след навлизането в стратосферата. Но там можеха да ни засекаат и прострелят орбиталните патрули на Шорей. В бърснещ полет, над скалите, засичането ни беше почти невъзможно.

Принцесата спеше, или се правеше, че спи. Ланс бе напълно погълнат от управлението на катера. Аз дремех, като от време на време отварях очи и поглеждах към видеокуба. Под катера се стелеше меко казано унила местност: скалисти планини, лишени дори от дървета, тесни долини, приличащи на руслата на пресъхнали реки. След това дълго време летяхме над хълмиста равнина с редки петънца от малки и вероятно солени езера.

Чувствах се твърде уморен, за да обмислям следващите ни действия. Всъщност наистина не бях твърде силен в планирането на постъпките си. Нека с това се занимаеше Шорей, „идеалният човек“, продукт на глупав генетичен експеримент. Но и той едва ли щеше да успее да намери изход. И принцесата, и Ернадо бяха твърде уверени, че сключеният в Храма брак бе невъзможно да бъде оспорен.

Дълго гледах спящата девойка. Принцесата. Момичето от мечтите ми. Кое то ме бе накарало да се влюбя в него и се бе върнало на далечната планета, принадлежаща на баща й. Моят бъдещ тъст... На лицето ми неволно плъзна усмивка. Моят тъст, императорът. Отлично заглавие за бъдещи мемоари... Или не, та нали щом има тъст, би трябвало да има и тъща. Моята тъща, императрицата! Книжка от стотина страници, с мека корица, на която има полуголи красавици и горящи звездолети. А на кръста на красавиците висят плоскостни мечове без ножици... С издаването й ще се заеме частна фирма с претенциозното име „Ренесанс“ или „Змей Горянин“. Ще излезе в рубриката „научна фантастика“, което гарантира, че ще я купуват търсещите всякакви непонятни глупости... Усмивката ми се стопи.

Дявол да го вземе, нима и досега не осъзнавах, че случващото се е абсолютно реално! Наистина се бях озовал в центъра на малка междузвездна война! И принцесата, ако успеехме да се доберем до Храма, щеше да ми стане съпруга, а императрицата — тъща. Убивах и бях ранен, по чудо се бях спасил от сигурна смърт. Откъде ми идваше тази иронична незаинтересованост, защо упорито се опитвах да гледам на обкръжаващия ме свят като на някакъв заплетен сън?

Може би защото принцесата не бе такава, каквато ми се искаше да я виждам? По-лесно ми бе да призная целия свят за илюзорен, вместо да се съглася с реалността на принцесата. Та нали спокойно спящата в съседната седалка девойка не ме обичаше. И не знаех как да спечеля любовта ѝ, защото от деня на първата ни среща тя бе усвоила твърдо фалшивата истина: за принцесата си струва да умреш. Можех да извърша всякакви подвизи, можех да умра за нея, но не ми бе по силите да я убедя, че съм дошъл единствено от любов. В странната игра, която играеха пред очите ми две могъщи сили, на мен бе отредена жалката роля на дамска пешка. Макар и преминала през почти цялото шахматно поле...

Но дори проходната пешка никога не може да стане цар.

— Приближаваме, Лорде. — В гласа на Ланс се долавяше вълнение. — Събудете принцесата.

— Не спя — веднага се обади девойката. — По-добре разгледайте Храма, Лорде. На вашата планета няма такъв. И в това е най-големият проблем...

Не отговорих. На предния екран вече се виждаше Храмът.

Разсъмваше се. Тъмнината сякаш се спускаше надолу, лягаше върху земята — равнината, над която летяхме, беше изгорена до черно, превърната в огромно поле от овъглена шлака. Ако тук някога бе имало гори, те се бяха превърнали в чакъл. Ако бе имало пясък, той се бе стопил и слял в баластра. Небето просветляваше и гасеше звездните искрици. А на границата между светлото небе и черната земя се рееше, призрачно-безтегловно, погълнало в себе си тъмнина и светлина, огромно кълбо.

Едва след като се приземихме и слязохме от катера, успях да оценя размерите на Храма. Диаметърът му беше най-малко километър и той се носеше на десетина метра над земята, като се опираше — ако можех да употребя тази дума — на тънка колона с дебелината на човешка ръка. Гюле, поставено върху игла, щеше да изглежда по-устойчиво.

Повърхността на кълбото бе покрита със странна мозаечна шарка, съставена от малки плочки. Само два цвята... всъщност не. Един цвят — и добавените към него милион цветове. По-малкото плочки бяха черни, поглъщаха светлината също както тъканта на бойния комбинезон. Повечето бяха огледални. Черните и огледалните

ивици се пресичаха в хаотична последователност, тъмни като въглен петна цапаха блестящото поле, изобилието от отразяващи сивото небе квадратчета разреждаше тъмнината на черните кръгове.

В полумрака Храмът внушаваше респект. Денем, отразявайки слънчевата светлина, би могъл да вдъхва ужас.

— Твоята планета способна ли е да създаде нещо такова? — полугласно попита принцесата.

Погледнах я в очите. И отговорих, сякаш не бях забелязал, че под маската на иронията принцесата се опитва да скрие тревогата си.

— Не. Но и твоята планета не е способна. Този Храм е бил създаден от Сеячите.

— Разказвали ли са ти за това?

— Никога. Просто всичко, което ме е поразило в този свят, е било създадено от тях.

Не знам откъде се беше появила тази увереност. От сладката болка от възхищение в гърдите, от стягащото привличане на тайната... Просто разбрах още една истина, която бях длъжен да кажа на принцесата.

Ако победим, разбира се.

Шлаката хрущеше под краката ни като натрошено стъкло. Вървахме под закрилото половината небе кълбо — към тънката колона, поддържаща цял свят.

— Вселенски Храм или Храм на Сеячите, както още го наричат, има на всяка планета, където живеят хора — каза принцесата. — И дори на онези, където хора ще се заселят след хиляди години. Навсякъде, където има кислород и вода, където е имало или ще има живот.

— Освен на Земята — прошепнах аз.

— Освен на Земята. Планетата, която я няма.

— Може и да не са знаели за нас. Вселената е безкрайна, дори Сеячите не са успели да я покорят изцяло.

— Знаели са за Земята. Иначе нямаше да се срещнем преди пет години. Разбираш ли, Сергей, Вселенският Храм е нещо повече от символ на безкрайността, многообразието и същевременно единството

на всички човешки светове. Той е и маяк. Разбираш ли, Лорде мой, в пространството може да се пътува по различни начини.

— Разбирам. Да се лети с подсветлинна скорост...

— Не. Това изобщо не може да се нарече пътешествие, това е мъчение. Може да се лети в хиперпространството, като за ориентир се използват сигналите на три маяка, задаващи координатите за изход. Така се изследват световите, където няма живот и Храмове. Това е пътешествие напосоки, чрез метода на пробите и грешките. Второ, може да се лети от планета на планета, от Храм до Храм например. Това е пътят на търговията, но същевременно е и пътят на войната. И — накрая — може изобщо да не се лети. Ограничена, съвсем малка маса може да бъде прехвърлена за миг през хиперпроход на която и да е планета, чиито пространствено-времеви координати са известни. Това е пътят на правителствените куриери, разузнавачите, богатите пътешественици...

— Развличащите се принцеси.

— Да, Лорде мой. Точно така. Товар, който може да покрие разносните по изхабената за хиперпреход енергия, не съществува.

— Освен хората.

— Освен малък брой хора... Защото, Сергей, никой не е способен да определя пространствено-времевите координати. Получаваме ги от Храмовете. Щом цивилизацията на планетата се развие до етапа, в който се използва хиперпространството, Храмът я включва в общата мрежа. Щом колонистите, които случайно намерят планета с кислород и вода, влязат в Храма ѝ, той се включва в общата мрежа. И същевременно във всички действащи Храмове — в координатната зала, ще можеш да я видиш — се появяват координатите на планетата. Ала има една планета, чиито координати са известни, но на нея няма Храм. Това е Земята. По нея може да се пътешества, тя може да се изучава като забавна странност. Посещаваха я още тогава, когато земните хора са живели в пещери и са се обличали в животински кожи. Сеячите са познаваш планетата ви, оставили са координатите ѝ на други светове. Те са създали живота на нея — та нали гените ни са еднакви, всички ние сме техни потомци.

Преглътнах напирания в гърлото ми възглас. Естествено, произходът на думата „Сеячи“ беше очевиден. И въпреки това...

— Но на Земята няма Храм. Сеячите са го сметнали за ненужен, изолирали са планетата ви. С нея не може да се търгува — с какво ще заплатиш хиперпрехода? С нея е смешно да се воюва — през хипертунелите не може да се пренася тежко въоръжение, но и лекото е повече от достатъчно за победа. Земята е изгубена в дълбините на Вселената, безполезно е да се търси. Земята е планета, която я няма.

— Храмът може да се е разрушил при земетресение или при изригване на вулкан... — Замълчах, осъзнал абсурдността на предположението си. Висящото над нас кълбо беше по-надеждно и от земната твърд. „Подпряно“ на символичната колона, присмиващо се над силата на притегляне, то сякаш подчертаваше своята несъкрушимост.

— Храмът не може да бъде унищожен. Много цивилизации, преминаващи през епохата на варварство, са се опитвали да го направят. Върху Храмовете са пускали термоядрени бомби, обстрелвали са ги с лъчеви оръдия, рязали са ги с атомарни остриета — без успех. Храмът ще загине единствено с планетата.

— Това случвало ли се е?

— Да. Няколко пъти.

Вървящият пред нас Ланс се обърна. Вече се намирахме под Храма, на двайсетина метра от колоната.

— Принцесо, ще ми позволите ли да ви придружа в Храма?

Девойката кимна. На лицето на Ланс се изписа такъв момчешки възторг, че аз се усмихнах и попитах:

— Той какво, никога ли не е бил вътре?

— Разбира се, че не. Храмът допуска във вътрешността си само управниците на планетата... и онези, които ги придружават.

„Интересен Храм — помислих си аз. — Не е голям привърженик на демокрацията.“

В този миг Ланс възкликна. Понечи да се отдръпне назад, сякаш за да отстъпи от някаква невидима за нас опасност, но не можа да откъсне краката си от земята. Размаха безпомощно ръце в опит да запази равновесие... и падна.

Хвърлих се към него. Ланс се пързаяше по черния чакъл в странна поза — ръцете му бяха притиснати към тялото, краката му бавно се свиваха към брадичката. Главата му се отмяташе назад, лицето му започна да посинява пред очите ми.

— Назад, Лорде — изхриптя той. — Пая...

Опита се да си поеме въздух с изхълцване и млъкна. Тялото му се гърчеше като при епилептичен припадък. Но не беше припадък — внезапно видях, че Ланс е оплетен в мрежа от изключително тънки, едва забележими нишки. Там, където тя се връзваше в незащитеното му тяло, кожата отичаше на малки аленочервени квадратчета. Мрежата се стягаше и бавно душеше момчето.

— Паяжинни мини — прошепна принцесата. Тя стоеше до мен с изваден меч в ръката. — Кой се е осмелил?! Паяжинни мини на входа на Храма!

— Трябва да го спасим — погледнах умолително девойката.

— Невъзможно е, Лорде. Мечът ще разреже нишките, но същевременно ще разреже и тялото. А той няма дори комбинезон. Не можем да го спасим.

Тилът на Ланс вече допираше гърба му. На шията му, разчертана на мрежа от квадратчета, се появиха капчици кръв. Той вече не се опитваше да се измъкне, само очите му, изпълнени с ужас и болка, ни следяха. След това се чу хрущене — противен звук от трошачи се прешлени, и очите на Ланс се оцъклиха.

— Той вече не страда. — Принцесата ме погледна така, сякаш търсеше подкрепа. — Случи се изключително бързо, нали, Лорде?

Гледах смачканото, стегнато в смъртоносната паяжина тяло. Колко ужасно не ти върви, курсант Ланс. Остана жив единствено благодарение на темпоралната граната, която предотврати срещата с Шорей. Докара катера до храма и по детски се зарадва на това, че ще можеш да влезеш в него. Но смъртта не обича, когато играят срещу нея със скрит в ръкава коз асо. И тук успя да те докопа. И се оказа не толкова мъчителна.

— Трябва да вървим, Лорде. — Гласът на принцесата трепереше. — После ще го погребем... но сега трябва да вървим. Той загина като герой.

Не, принцесо, първия път загина като герой... А сега го уби нашето безгрижие.

— Трябва да проверяваме пътя си с меч, може да има още мини... Лорде, събудете се!

Първо загина Ернадо. А аз дори не можех да го предупредя, когато започнах втория си опит за похищаване. По-точно можех, но се

уплаших. Сега беше ред на Ланс. Нима пак щях да се уплаша?

Темпоралната граната очакваше пръстите ми в джоба. Лекият хлад на лъскавата повърхност, релефният рисунък на непознатата азбука. „Последният коз. По-силен от времето“ Ето така би трябвало да се прочете надписът.

Стиснах в дланта си тясното цилиндърче. Първо слабо, после с всички сили. Безполезно. Нямаше нужда оръжието на Сеячите да бъде използвано.

Облизах пресъхналите си устни и тръгнах напред. Една крачка, втора, трета... Ще те накарам да ми се подчиниш, самоуверена играчко на Сеячите.

— Лорде!

Крачка, после още една. Тънките нишки се надигнаха от каменния чакъл, сковаха краката ми, обхванаха цялото тяло.

И прозрачното цилиндърче в пръстите ми се счупи.

6. ПРАВОТО НА ВЛЕЗЛИЯ

Тъмнина. Ледено спокойствие, изпълнило съзнанието. И шепот, който звучи в дълбините на мозъка.

— *Темпоралната граната е активирана. Вие сте в безопасност.*

Падане. Полет през мрака.

— *Употребата — мотивирана, опасност от втора степен.*

Препоръчва се връщане към първия възлов момент.

Какво е това първи възлов момент? Моментът, в който се запътих към спотаилата се мина? Не, това не ме устройва. Ланс вече беше мъртъв...

— *Промяната е приета, връщане към втория възлов момент.*

Светът отново се появи около мен.

— Принцесо, ще ми позволите ли да ви придружа в Храма? — попита Ланс.

Девојката кимна. Ланс, жив и невредим, засия от въодушевление. И тръгна напред.

— Той какво, никога... — започнах аз. И се напрегнах, за да се откъсна от потока на миналата реалност. Закресях с гневен глас: — Спри, Ланс! На място!

Ланс застина като закопан в почвата. Явно курсантите бяха обучавани преди всичко да се подчиняват на заповеди. Бързо отидох при него, наведох се и се вгледах в черния, овъглен чакъл. Никакви следи от капан... Извадих меча от ножницата и го прокарах по камъните.

Тънките сиви нишки се стрелнаха нагоре, обхванаха острието. И паднаха — разсечени. Размърдаха се отново, протегнаха се към метала на плоскостния меч и се разпаднаха на части. Държах острието дотогава, докато коварният капан не се превърна в къси, безпомощно помръдващи върху камъните парченца.

— Кой се е осмелил да заложи паяжинни мини край Храма? — Гласът на принцесата трепереше от негодувание. — Това е не само подло, това е кощунство!

— Очевидно нашият общ познат Шорей. — Приблжих се бавно към колоната, като преди да пристъпя, удрях с меча по земята. Още

една паяжинна мина започна да се гърчи в напразен опит да счупи плоскостното острие.

Ланс продължаваше да стои и да гледа мърдащите в краката му останки от паяжинната мина. Явно момчето имаше доста живо въображение.

— Как разбра за капаните, Сергей? — попита принцесата с нещо средно между недоумение и леко подозрение.

— Ние, жителите на несъществуващи планети, имаме напълно реални способности — ехидно излъгах аз. — Да смятаме, че съм използвал една от тях.

Ланс се отърси от вцепенението си и се приближи до мен. Каза без капчица ритуална надутост:

— Лорде, вие ми спасихте живота. Аз съм ви вечен длъжник.

Обърнах се към момчето и му протегнах ръка:

— По-добре ми бъди приятел, отколкото длъжник.

Около секунда стояхме и се гледахме в очите. После принцесата попита раздражено:

— Младежи, всичко това е много трогателно, но няма ли да прокарате път през капаните? Времето ни е малко, а можем да помолим Храма да ни вдигне в церемониалната зала само ако се намираме до самия стълб.

Ланс бързо кимна и извади меча си. Двамата разчистихме пътя за половин минута, като междувремежно унищожихме още две паяжинни мини.

Докато принцесата вървеше предпазливо към нас по разчистената пътека, аз разглеждах тънкия стълб, „поддържащ“ над нас гигантското съоръжение на Храма. Обикновена колона от тъмен метал, която едва ли достигаше десет сантиметра в диаметър, а на върха ѝ, докосваща огледално квадратче от облицовката, бе излята от същия този метал човешка китка. Разтворена длан, поддържаща гигантското кълбо.

Докоснах колоната — беше топла. Като истинска ръка.

— Заповядвам да издигнете и трима ни в церемониалната зала на Храма — казах, подчинявайки се на някакъв подсъзнателен импулс. — Веднага.

И овъглените камъни изчезнаха под краката ми. Невидима сила бавно ни издигна нагоре.

Преминахме през повърхността на кълбото като през мъгла. Дори ми се стори, че почувствах влажен въздух да облъхва тялото ми. После ни обгърна облак бледожълта светлина — и в нея продължихме да плуваме все по-нависоко и по-нависоко. От време на време отново се появяваше усещането за преминаване през влажен въздух — вероятно преодолявахме вътрешните стени на Храма. Оригинален асансьор бяха измислили Сеячите — или разтваряха всички предмети по пътя ни, или, което ми се струваше по-вероятно, правеха нас пропускливи за материалните прегради. Интересно, дали в Храма имаше обикновени врати?

Жълтата светлина помръкна и ние спряхме. Почувствах под краката си под — мек, пружиниращ. Озовахме се в огромна зала с кубическа форма. Снежнобелите стени светеха с мека светлина, която не дразнеше очите.

— Защо Храмът те послуша? — смаяно попита принцесата. — Освен това ти му даде заповед, а не отпрати молба. Храмът не търпи подобно отношение дори от избраните!

Гласът на момичето звучеше много тихо, но доловимо. Белите стени около нас поглъщаха звуците. Церемониалната зала приличаше повече на операционна, отколкото на помещение за тържества. Същата стерилна чистота, същата светлина, която не хвърля сенки. Само размерите ѝ бяха малко големички за операционна — в куб с петдесетметрова стена може да се събере цяла болница.

— Защо Храмът ти се подчини? — упорито повтори принцесата. — Защо?

Имах отговор, а и бях сигурен, че е верният. След като бях използвал оръжието на Сеячите, може би Храмът ме приемаше за нещо като наследник на отдавна изчезналите му стопани... Но отговорът влачеше след себе си дълги и ненужни обяснения.

— Може би съм му харесал с нещо — отвърнах уклончиво. — Кой би могъл да ги разбере тези Сеячи...

Принцесата кимна. Изглежда, мнението за нелогичността на загиналата свръхцивилизация бе доста разпространено.

— Това ли е церемониалната зала, принцесо? — попитах, сменяйки темата. Но получих отговор не от нея.

— Да, Лорде от несъществуващата планета. Това е церемониалната зала, към която толкова се стремеше.

Шорей стоеше зад гърбовете ни. В своя бял, сияещ комбинезон, почти неразличим на фона на стените. Беше праметнал на гърба си алената ножница с меча, косите си, и без това светли, бе прикрил с качулка. Нищо чудно, че не го бяхме забелязали. На подобна маскировка би завидял всеки нинджа.

— Знаех си, че ще ви намеря тук. — Проникновеният глас на Шорей ме вбесяваше. — Жалко, че се налага да прехвърлим малкия ни спор на територията на Храма...

— Няма да посмееш да ни попречиш, Шорей! — рече твърдо принцесата. В гласа ѝ звучаха тържествуващи нотки. — Знаеш закона на Храма и няма да посмееш да го нарушиш!

— Знам. Онзи, който е влязъл в Храма, онзи, който се е оказал достоен, има право да изпълни желанието си. И никой няма да може да му попречи.

За пръв път Шорей говореше без сянка от високомерие или позъорство. Признаваше неподвластната му сила и не се опитваше да спори с нея.

— Ти изгуби, Шорей — продължи принцесата. — Вече сме в Храма и ако застанеш на пътя ни, ще умреш. Сеячите са изчезнали в миналото, но законите им продължават да управляват Вселената.

— Нямам намерение да заставам на пътя ви. Искам да се полюбувам на тържествения миг на бракосъчетанието на принцеса от древен род и дивак от несъществуваща планета.

— Той те провокира, Сергей — прошепна принцесата. — Не реагирай.

— Разбирам.

— А защо сте довели със себе си момчето? Като резервен младоженец, ако Лордът не оправдае надеждите ви? Или това са последните остатъци от армията ви?

Принцесата пребледня. А Ланс направи крачка към Шорей... Но аз го очаквах и хванах момчето за ръката, принуждавайки го да спре. Казах, като се опитвах да се придържам към онази повелителност на тона, която все още не е станала обидна:

— Ланс, ако искаш да си ми приятел, ако искаш да си ми благодарен за нещо, то няма да се обиждаш от оскърбленията на изгубилия. Успокой се.

Младежът кимна, без да откъсва пълния си с омраза поглед от Шорей.

— Ще настъпи денят за разплата — отсече той. — Но празникът няма да бъде помрачен дори от твоята кръв.

Шорей кимна невъзмутимо.

— Денят ще настъпи, момче — отвърна той. — Не се и съмнявай в това.

Принцесата потрепери. Обърна се към мен и прошепна:

— Сергей, това не ми харесва. Той е замислил нещо. Трябва да побързаме.

— Съгласен съм.

Принцесата оправи косата си. Погледна косо към застиналия в далечината Шорей. И каза, повишавайки глас:

— Аз, принцеса от императорския род Тар, дойдох тук с правото си на господарка на планетата. Моля да извършите обряда по бракосъчетание и да признаете за мой мъж Лорд Сергей от планетата Земя.

По стените на залата сякаш премина вълна, която ги оцвети в нежносин цвят. И глас, който звучеше само в нашето съзнание, попита:

— По чии обичаи ще бъде проведен обредът?

Гласът на Храма изобщо не приличаше на хладния, безразличен тон на темпоралната граната. Мек, красив женски глас, на който би завидяла оперна певица.

— По обичая на моята планета — с известно смущение каза принцесата.

— Съгласен съм — потвърдих аз.

Залата започна да потъва в мрак. Изчезна високата фигура на Шорей и дори комбинезонът му престана да свети. Доволното лице на Ланс се разтвори в мрака. Единствено около нас двамата с принцесата остана златисто сияние. Сякаш светеше самият въздух. Красиви обичаи имаше на планетата на моята съпруга...

— По собствена воля ли встъпвате в брак?

— Да — отсече твърдо принцесата.

— Да. — Внезапно осъзнах, че не изпитвам никакво възторжено чувство. Сякаш изпълнявах досадна процедура, необходима за прогонването на Шорей, а не се женех за любимото момиче.

— Кой ще бъде свидетел на брака ви?

Вгледах се в тъмното. И отговорих:

— Курсант Ланс Дари, мой приятел, и управникът Шорей Менхем, мой враг.

— Всички, които се намират сега в Храмовете на Сеячите по всички планети във Вселената — добави принцесата.

— Има ли някаква пречка в законите на вашите планети или в постъпките ви, която би възпрепятствала брака?

— Не. — Принцесата ме погледна. Свих рамене. Какво би могло да има? Не съм женен и не изповядвам никаква религия.

— Не.

— На свидетелите известна ли е някаква пречка срещу сключването на този брак?

Настъпи тишина. Но странна, жива тишина, изпълнена с дишането на хиляди хора. Господи, та сега ни чуваха — и наблюдаваха — хората от стотици обитаеми планети!

— На мен ми е известна пречка, което прави този брак невъзможен.

Очаквах тези думи. Шорей не можеше да не се намеси. Това бе последният му опит.

— И каква е тя?

— Неравенството в произхода на принцесата и Лорда.

Пауза. И спокойният въпрос на Храма:

— Принцесо, противоречи ли на законите на вашата планета неравенството в произхода на съпрузите?

— Не. Лорд Сергей е мой годеник. Древният обичай допуска брак с човек с всякакво обществено положение.

— Лорде, противоречи ли на вашите закони или убеждения неравенството в произхода на съпрузите?

В този въпрос имаше нещо странно, нелогично. А може би не в самия въпрос, а в разликата му с въпроса, зададен на принцесата... Но нямаше време за мислене.

— Не.

— Вие казахте истината — невъзмутимо заключи гласът. — Шорей Менхем, вашето възражение е лъжливо. Повторна лъжа ще доведе до вашето изчезване от реалността. Има ли други възражения?

Тишина. Хиляди очи, взиращи се алчно в чудатия спектакъл. Хиляди уши, ловящи всяка дума. Хиляди плътно стиснати устни.

— Възражения няма. Готови ли са пръстените, необходими за сключването на брака?

Аз докоснах пръстена си. И отвърнах:

— Пръстени има, но трябва да се приведат в първоначалния си вид.

Принцесата ме погледна ужасено. Нима бях казал нещо излишно, неправилно?

— Изпълнено. Пръстените са снабдени с хиперпространствена връзка.

Очите на принцесата се смееха. В тях се смесваха възторг и изненада, както тогава, в нощния парк на Земята. А на гладката повърхност на пръстена отново проблясваше мъничкият кристал.

— Лорде, съгласен ли сте да вземете за съпруга принцесата от династията Тар, да делите с нея радост и мъка, да отдавате силата си и да приемате слабостта ѝ, навсякъде и винаги, от раждането до угасването на света?

— Да.

— Сложете си пръстените.

„Само Менделсон липсва“, помислих си аз, докато пристъпвах към принцесата и протягах пръстена си към ръката ѝ. „Останалото е твърде сходно.“

Принцесата внимателно наниза пръстена на пръста ми. Аз я улових за ръката, поднесох я към устните си, целунах я. Започна леко да ме тресе. Детските мечти не се сбъдват — иначе в света няма да останат възрастни. Първата любов не може да е щастлива — иначе втората ще се превърне в проклятие.

Сложих пръстена на ръката на принцесата. Погледнах я в очите — в тях имаше всичко — и радост, и спокойствие, и промъкваща се умора. Всичко, освен вълнение.

Всичко, освен любов.

— В името на Вселената, вие сте признати за съпруг и съпруга.

Залата започна да се пълни със светлина. Появиха се усмихнатият Ланс и Шорей Менхем. Той също се усмихваше.

— Моля Храма да предаде съобщение на всички съюзни планети — тържествуващо изрече принцесата. — По правото на управници на нашия свят, двамата с Принца молим за военна помощ за пресичането на наглата агресия на Гиарската армия начело с управника Шорей.

— Съобщението е предадено — веднага отвърна гласът на Храма.

— Благодаря. — Принцесата кимна на неизвестния събеседник.

— Все още ли не сте разбрали каква е грешката ви, принцесо? — Гласът на Шорей изобщо не бе изгубил назидателния си тон.

— Не! — обърна се рязко към него принцесата.

— Всеки, влязъл в Храма, има правото да изпълни желанието си. Аз дойдох тук за двубой с Лорд... — Шорей се усмихна, — простете, с принц Сергей от планетата Земя. Той похити годеницата ми, оскърби ме. Ще умре. Никой няма право да попречи на двубоя ни.

Видях как Ланс пребледня. Как принцесата притисна длани към лицето си. А Шорей произнесе тържествуващо:

— Моля да ни пренесете в залата за дуели.

Отново започнахме да се издигаме през стените на Храма. През оранжевата светлина, през мъгливите, влажни докосвания. И единственото изпълващо ме чувство бе ядна обида заради собствената ми глупост.

Не можеше войнствената цивилизация на Сеячите да построи Храм без зала за дуели. Шорей го разбираше. И бе пресметнал няколко хода напред. А вече нямаше темпорална граната, с помощта на която да се преиграе изгубената партия.

Стана тъмно. Стояхме в кръгла зала с по-малки размери от церемониалната, но още по-впечатляваща. Черни стени, украсени със слабо светещи барелефи. Куполообразен черен таван, под чиито сводове висеше кълбо от немигащ ален пламък. Десетки врати по периметъра на залата — във всяка от тях стоеше неподвижна фигура с униформа на гвардеец.

— Дуелът ти повече напомня на убийство, Шорей — казах аз, докато гледах омразните лица на войниците.

— Не се безпокойте, принце. Това е просто почтен караул... и погребален отряд за изгубилия. Те няма да се намесят в двубоя. Ще те

убия честно, принце.

— Нямам основания да ти вярвам.

— Добре, принце... Моля Храма да предава двубоя по всички планети във Вселената! Като се започне от този момент и се завърши със смъртта на един от нас.

— Предаването започна. — Този път гласът на Храма беше мъжки. — Обявете условията на двубоя.

Шорей се впусна в показно празнодумие, като очевидно се наслаждаваше на ситуацията. Аз просто махнах с ръка и принцесата безмълвно се отдалечи към стената. След нея тръгна Ланс, като ми хвърляше умотелни погледи. Поклатих глава. Това бе моят двубой, моята смърт. Прекрасно разбирах как ще завърши за Ланс намесата му в боя.

Осъзнавах и как ще свърши боят за мен.

— Избирам хладно оръжие — рече най-накрая Шорей. — Ще се бия само с меч, а принцът от несъществуващата планета може да използва и своите плоскостни дискове. Нека това изравни шансовете ни.

Изглежда, бях недооценил Шорей. Той не беше второкласен актьор, играещ супермен. Беше звезда, вживяла се в образа. Гениално бе написал ролята си — и всяка реплика трябваше да събужда симпатия у зрителите.

— Оръжието е избрано — съобщи Храмът. — Деструкторите и лъчевите излъчватели на участниците в двубоя са замразени.

Извадих от калъфа плоскостен диск. Шорей щеше да го избегне или да го улови във въздуха. Но кой знае защо, трябваше да го хвърля, да повтори началото на предишния двубой. Защо?

Главният недостатък на подсъзнателните постъпки се крие в това, че те са непонятни за самия теб.

Шорей не бързаше да започва двубоя. Той огледа залата, но аз чувствах, че следи всяко мое движение. Каза, като се обръщаше или към мен, или към принцесата:

— Изумително колко си прилича символиката на всички планети. Дори в родината на нашия забавен принц черното символизира злобата и лъжата, а бялото — чистотата и благородството.

Почувствах как страхът ми изчезва. Истински великите актьори имат чувство за мярка...

— Преиграваш, Шорей. Нося комбинезон на твоята армия. Нямах време да го боядисам в бяло.

По лицето на Шорей премина гняв. Той не търпеше присмех дори от обречен противник.

— Ще отсъдят мечовете, принце.

Оръжието се озова мълниеносно в ръката му. Хубаво е да имаш реакции, които са три пъти по-бързи от нормалните.

Плоскостният диск се отправи в краткия си полет. От моята ръка към ръката на Шорей.

— Варварско, чудовищно оръжие — с горчивина отбеляза той. — Ти го въведе в употреба — в това е вината ти.

Добрите актьори са способни да разиграват една и съща сцена във всякаква обстановка. Шорей почти дословно повтаряше предишните си реплики.

Почувствах плахия полъх на надеждата.

— Ти си заслужи смъртта, Шорей. — Извадих пистолета. Натиснах спусъка.

Сребристо ветрило от мънички плоскостни дискове. Размита сянка на човешка фигура, която ги избягва с невероятна скорост.

— Дори не ме докосна. — Шорей се засили напред. — Вади меч, принце от планетата, която я няма.

Извадих меч иззад гърба си. Хайде, Шорей. Изречи измислените предварително думи. Пригответи се за неизбежната и красива победа...

— Всеки го очаква край — послушно заяви Шорей. — Ще умреш красиво и без да се мъчиш. Този двубой ще бъде видян от мнозина — те ще потвърдят правотата ми. Знаех как ще завършиш живота си още преди да се появиш на тази планета. Защиатавай се, принце.

Кратък сблъсък. Размяна на удари. Моят меч, който с всяка атака ставаше все по-къс...

Трябваше ми поне три-четири сантиметра плоскостно острие...

Атакувах. Сложен прием... който скъси меч ми наполовина. И засилващ се студ в гърдите. Да, имам шанс, нищожния шанс на заека, с който може да се задави боата. Но при всички случаи щеше да ми се наложи да надскоча себе си — макар и да не можех да се сравнявам по скорост с Шорей, можех поне да се доближа до него.

— Знаеш повече, отколкото си мислех. И би могъл да станеш интересен съперник... с времето.

— Стой, Шорей! — изкрещя принцесата. Но Шорей сякаш не я чу.

— Умри, дивако.

Той атакува — не с всички сили, с една трета от бързината си. Така, че да успее да възхити невидимите зрители. Така, че да успее да осъзна неизбежността на смъртта...

Мечът на Шорей срязва остатъка от острието ми — този път не докрай, аз леко отдръпнах ръката си. И започна неминуемото движение към сърцето.

Само че миг преди удара аз се гмурнах под спускащия се меч.

Той все още се опитваше да ме достигне с острието. Опита се да премине в отбрана, да се извърти... Но красивият и ефективен удар в сърцето е опасен именно защото не бива да се прекъсва по средата. Дори и при нечовешки бързи реакции...

Паднах под проблясващия плоскостен меч, под спускащата се в атака фигура на Шорей. И изстрелях нагоре ръката с късия, жалък остатък от моето острие.

Върхът му докосна гърдите на Шорей — и се спря, сякаш бе срещнало непроницаема броня. Шорей все пак бе включил защитата на комбинезона. Великият актьор не искаше да умира от ръката на статист...

Инстинктивно, без да обмислям действията си, стиснах дръжката на меча и включих системата за наточване. Белият пламък обгърна остатъка от острието. Което влезе в тялото като нагорещен нож в масло.

Шорей закрещя. Нанизваше се на острието, докато продължаваше безполезния си удар. А светещото, непрекъснато наточващо се острие разрязваше тялото му. Наточващото поле, което го обгръщаше, разрушаваше молекулярните връзки и превръщаше тънкия хирургически разрез в зееща рана.

Измъкнах се изпод неподвижното тяло. Пръстите ми все още стискаха дръжката на меча, по острието пробягваше бял пламък и то изтъняваше, топеше се като бучка захар в горещ чай.

Никой не издаде и звук. Гвардейците стояха като вкаменени. Принцесата се беше вкопчила в рамото на Ланс. Курсантът не

откъсваше поглед от мен.

Шорей бавно се търкулна по гръб. Опита да се надигне на лакти, но не успя. Прошепна нещо.

Пристъпих към него. И чух тихия глас, който дори и сега не беше изгубил властността и увереността си.

— Не можеше да предугадиш удара... Не можеше да ме убиеш.

— Но успях.

— Въпреки това... — Шорей се закашля, на устните му изби розова пяна. Но той упорито продължи: — Въпреки това си оставаш парий. С победата над мен няма да победиш предразсъдъците в нашите светове. Ти си играчка... в чужди ръце. Ти си пришълец от несъществуваща планета. Непълноценен си.

— Аз победих.

— Ти изгуби. Ще го разбереш... още днес.

— Победих. Аз съм Принцът.

— Не задълго... Разбрах тайната ти, но твърде късно. А ти никога няма да я научиш. Не биваше да се бия с теб... тук...

— Каква тайна?

Шорей се усмихна. Подигравателно и победно. Доиграваше ролята си.

— Сбогом, принце...

Той затвори очи и аз разбрах, че никой никога няма да чуе повече гласа на управника Шорей. Той отнесе със себе си моята тайна — ако тя наистина съществуваше. И умря с твърдата увереност, че аз съм изгубил.

А Шорей Менхем винаги бе предугаждал бъдещето.

Положих до тялото му парчето от меча, което бе станало тъничко като шивашка игла. И попитах слисаните гвардейци:

— Кой е старшият във вашата погребална команда?

Един от гвардейците пристъпи безмълвно напред.

— Вземете тялото и се махайте от планетата.

— Съветвам ви да действате бързо — добави приближилата се принцеса. — Съюзническият флот ще пристигне след няколко часа и ще унищожи всички, които възнамеряват да продължат битките.

Тя докосна ръката ми.

— Победихме...

Погледнах в очите ѝ — сини като земното небе, в които имаше радост и възхищение, спокойствие и увереност. В които нямаше и не можеше да има любов.

Ние победихме. Аз изгубих.

7. ИЗБОР

Слугата остави подноса със закуска и застина в очакване на заповеди. Освободих го с кимване.

Около масата в стаята ми можеха да се съберат десетки хора. И донесените продукти с лекота щяха да нахранят всички.

Дори принцът-играчка имаше своите привилегии.

— Искаш ли да хапнеш?

— Няма да откажа, принце.

Ернадо взе от подноса шепа мънички оранжеви плодчета.

— Опитайте ги, принце. Това е храна за крале — само на една планета в галактиката расте снежно грозде.

Сипах в устата си шепа плодчета. Мазен студ опари устните ми. Сокът имаше странен, дразнещ вкус — едновременно сладко-кисел и ментов.

Никога не съм обичал ментолови цигари и ментови дъвки.

— Разказвай по-нататък, Ернадо.

Моят бивш учител бавно остави настрани оранжевата чепка.

— Водих боя на самата граница на неутрализиращото поле. Когато удариха катера, започнах спускане. И влязох в полето няколко секунди преди взрива, който точно заради това не избухна. После ми оставаше единствено да се приземя.

— Което не е най-лесната задача с неработещ двигател.

— Гравикомпенсаторът смекчи удара. А пък в планината не би могъл да ме залови и цял батальон гвардейци... Когато видях, че започва евакуация, започнах да се промъквам към двореца. Беше ясно, че Шорей е изгубил. Естествено, дори не предполагах, че е мъртъв...

— Това беше случайност.

— Шорей не може да бъде победен случайно, принце.

В гласа на Ернадо имаше такава увереност, че се отказах да споря. След като огледах няколко блюда, най-накрая си избрах нещо приемливо — пушено месо, нарязано на тесни ивици и залято с почти безвкусен сос.

Ернадо погледна през прозореца. Сред гъстата зеленина на парка се виждаше почернялата от пожара сграда на един от дворците.

— Гиарците ще заплатят компенсация, и то солидна — отмъстително рече той. — След някой и друг месец ще възстановят всичко разрушено. Жалко, че...

Той замълча.

Отпих вода от кристалната чаша. Прилична минерална вода, но „Боржоми“ бе по-добра.

— Продължавай, Ернадо — помолих го аз. — Жалко, че няма да го видя. Нали?

Ернадо сведе поглед.

— Отговаряй!

— Да, принце.

Станах от масата. Приблжих се до огромното кръгло огледало, което висеше на стената. Дървената рамка, покрита с неизменната дърворезба, приличаше на произведение на изкуството. Самото огледало, безупречно равно и чисто, ме отразяваше в цял ръст. Костюм от тънък златист плат. Великолепно направената от фризьора прическа. Принц...

— Господар на велика планета не може да бъде човек, дошъл отникъде. Лорд от несъществуващ свят — казах аз. — Героят, победил Шорей — разбира се. Добро момче, заслужаващо паметник от злато в цял ръст — бога ми, да. Каквото и да е. Но не и господар на планетата, не и бъдещ император. Не и съпруг на принцесата. Така ли е, Ернадо?

— Да.

— Винаги си го знаел, още от първата ни среща. Но не ми каза нищо. Защо?

— Спасявах своя свят, принце. Своята планета. Виновен съм, но не можех да постъпя иначе.

Погледнах замислено сержанта. Аз също бях виновен пред него — само че той не го знаеше. Ужасно удобна ситуация — когато вината се превръща в обида...

— Може пък и аз да поискам от теб нещо подобно, Ернадо. Дори на свой ред да се окажа неправ.

Сержантът ме погледна с любопитство. Отвърна, като подбираше внимателно думите си:

— Така ще е справедливо, принце. Аз съм ви задължен, а планетата ми е в безопасност.

Кимнах. И неочаквано за себе си казах:

— Нали се разбрахме да си говорим на „ти“, Ернадо?

— Тогава ще се наложи да не се обръщам към вас с принц или лорд. Фамилиарниченето не ми се връзва с тези думи.

— Не съм точно лорд, а не съм и точно принц, Ернадо. Аз съм Серж от планетата, която я няма.

Ернадо ми отвърна, сякаш преминал през невидим праг:

— Прав си, Серж. Така поне е честно... Принцесата ли ти обясни ситуацията?

— Не. Тя няма да се реши на сериозен семеен разговор.

— А кой тогава?

— Шорей. В доверителен, но уви, кратък разговор.

Наложи се Ернадо да довърши закуската си без компания. Обзе ме онова странно състояние, в което процесът на равномерно поглъщане на храна или просто стоенето на едно място изглежда като престъпление. Тръгнах към принцесата.

С всяка минута дворецът все повече ми изглеждаше като лабиринт. Нямах целеуказател, а самолюбието ми пречеше да попитам когото и да е от малобройната прислуга. Принцът, който се е заблудил в двореца, пък макар и чужденец, е отлична тема за вицове.

Бродех из огромните зали — камък и дърво, нито следа от технологията, която многократно надминаваше земната. Вероятно затова и не се забелязваше, защото приличаше на земната колкото побирация се в дипломатическо куфарче лаптоп — на първите лампови изчислителни машини... Минавах през галерии, които отвътре бяха абсолютно прозрачни, а отвън изглеждаха като каменни. Вървах по коридори, където полъхът на древността бе толкова достоверен, че се бе превърнал във фалшив.

Този свят също играеше своята роля, както Шорей — ролята на супермен. Той беше монархия, защото това устройваше всеки поданик. По-добре да си имперски войник или младши дворцов слуга, отколкото подлежащ на военна служба при демократичните режими или чистач в сградата на парламента. По-лесно се живее при мъгливи обичаи и ритуали със стогодишна давност, като ги интерпретираш както ти е угодно, отколкото да налагаш и изпълняваш справедливи

закони, които на следващия ден след подписването им вече са остарели.

А пък щом съществува монархия, значи е нужен и много древен и тайнствен дворец. Лошо няма, че в стените му има повече метал и микросхеми, отколкото камък. Главното е фасадата. Главното е да не излизаш от ролята.

От малък мразя надрасканите набързо на лист хартия и добре отрепетирани любителски спектакли.

Спрях се по средата на поредната зала, която напомняше на изложба на батална живопис. Картините тук бяха поне стотина, а в сюжетите мирно съжителстваха разпенени коне и падащи от скалите звездолети. Вероятно някой художник би открил тук доста интересни неща.

За съжаление, изобщо не умея да рисувам.

— Най-краткият маршрут до помещението, където сега се намира принцесата — казах аз.

В тези дворци е лесно да се заблуди човек, дори да е прекарал целия си живот в тях. А на императора също не му подхожда да вика на помощ слугите.

Върху белите мраморни плочи, които покриваха пода, се появи тънка, светеща в червено линия. Кимнах доволно.

Ритуалът си е ритуал, срещу него не може да се върви. Ако е наложително да се вкара гласът на принца в информационния център на двореца, то това ще бъде направено. Но не е задължително това да се съобщава на временния принц.

Тръгнах по светещите линии, които гаснеха под краката ми.

До вратата стоеше охранител. Не от онези, които се криеха в планините от превъзхождащите ги сили на противника, нито от спешно завербуваните на съюзните планети. С „наелектризирано“ наметало, обгръщащо красиво фигурата, с плоскостен меч и пистолет на колана. Дори и да се изненада от появата ми, с нищо не го показва. Само изрече с подчертано учтив тон:

— Принцесата помоли да не я безпокоят.

— Тази молба не се отнася до мен — отвърнах аз, докато отмествах охранителя встрани. Слава богу, това бе прието както

нормално.

Все пак аз бях „поне малко принц“.

Стаята се оказа съвсем малка и напълно лишена от украса. Вероятно защото бе предназначена за работа, а не за сбирки на кралския антураж. Широко бюро пред широко отворен прозорец, затрупано от пръснати хартии и снабдено с нещо като портативен принтер, от чийто отвор изпълзяваше поредният лист. Кожено кресло, което, съдейки по размерите му, принадлежеше на принцесата. Нямаше никакви други кресла или столове. Посетители тук не се очакваха...

Принцесата се изправи пред мен. Днес беше облякла строг сив костюм „а ла секретарката на големия шеф“. Дълга надиплена пола, късо сако... Красив костюм, земната секретарка би отишла с такъв на първа среща.

И все пак червеният цвят ѝ отиваше повече.

— Добро утро — казах, докато присядах на ръба на масата.

— Добро утро, Сергей.

Струваше ми се повече смутена, отколкото разстроена. Посещението ми беше неизбежна, но тягостна и за двама ни процедура.

— Не са ли пристигали някакви нови сведения за съдбата на императора?

Принцесата потрепери.

— Не. Сигурно се е намирал в безизходна ситуация и се е възползвал от пръстена...

Кимнах разбиращо. Бяха ме посветили донякъде в семейната хроника на императорското семейство. Принцесата бе израснала без майка — дали заради леко завоалиран развод, или заради продължителна раздяла заради скарване по неизвестни никому причини. Дори самият император не знаеше къде се намира жена му. И въпреки това бе предпочел пред позорния плен пътуването доникъде — през хиперпространствения тунел, съединяващ неговия пръстен с пръстена на императрицата.

— Баща ти е смел човек — казах просто аз.

Пред мен вече седеше не принцесата, а безкрайно изморена девойка, която се вълнуваше за съдбата на баща си. Той сигурно означаваше много за нея — застаряващ, самотен човек, единственият,

който я наричаше по име и чиято похвала не беше винаги ласкателство, а порицанието му — държавно престъпление. Императорът бе единственото свързващо звено, живият, реален човек между принцесата и дългата поредица титулувани предци.

Той ѝ беше баща — и това беше от голямо значение, както на Земята.

— Мислиш ли, че татко е жив? — нерешително попита принцесата.

Дори моето мнение беше важно за нея...

— Мисля, че да.

— Защо?

— Постъпил е толкова нелогично, че трябва да му е провървяло.

Принцесата сви рамене. Тя не одобряваше теорията ми за неразривната връзка между нелогичните постъпки и късмета.

— Много работа ли има? — попитах аз, като взех от масата лист, покрит със ситни печатни букви.

— Да. Планетата няма да се оправи скоро от случилото се. Изгубили сме две трети от армията.

— Виждам, че се справяш.

— Аз съм принцесата.

Гласът ѝ едва доловимо се промени. Започваше разговорът, който и двамата не искахме да проведем.

— Бих могъл да ти помогна.

— Трябва да си починеш.

Аз съм принцесата. Ти си чужденец. Смел, силен, полезен, но чужд.

— Минаха две денонощия от случилото се в Храма. Напълно съм си отпочинал. А разходките из градината също са изморителни донякъде.

— Ще заповядам да ти организират пътешествия по планетата. Ти си герой, когото всички ще поискат да видят със собствените си очи.

„Да го видят, докато не е отпътувал за родината си.“

Погледнах в очите девойката, която бях обичал през целия си живот. Сега те не бяха сини, а имаха цвета на навъсено небе.

Но от това сиво небе нямаше да се пролее дъжд.

— За развода пак ли трябва да ходим в Храма? Или тази формалност се изисква само при особени случаи?

Настъпи тишина. От принтера изскочиха още два листа със спешни съобщения.

— Разбираш всичко, нали? — тихо попита принцесата. — Проблемът не е в теб, а в твоята планета. Това беше забавна дреболия за едно тринайсетгодишно момиче, но сега знам...

— Народът ти няма да приеме представител от несъществуващ свят. Съюзните планети няма да поискат да общуват с принца, върху чиято родина лежи проклятието на Сеячите. Мъдрите, всезнаещи същества, които са счели земляните за недостойни за галактическата цивилизация.

— Да.

Поклатих глава.

— Това не е вярно, принцесо. По-точно е само част от истината. Ти не ме обичаш — и това е главното.

Принцесата извърна глава.

— Сега не обичам никого, Сергей.

Отидох до прозореца. Не обичам есенния дъжд и женските сълзи. А още повече мразя, когато гърлото ми се стяга от безсилна обида заради чуждата подлост.

— Никога не бих те предал.

— Сигурно... Много съм ти задължена... както и цялата ни планета. Бих могла да съм ти съпруга, истинска съпруга, бих могла да те обикна. Но върху твоя свят е отпечатано клеймото на прокажения.

Затворих очи. Не исках да виждам планините, зад които се намираше Храмът на Сеячите. Не исках да си мисля за същества, които са покорили пространството и времето — но са забравили да построят на една малка планета огледално-черно кълбо: вълшебен ключ, който отваря вратите към Вселената.

Не исках отново да се уча да мразя!

— Можеш да вземеш със себе си всичко, което пожелаеш. Оръжие, техника, скъпоценности. Максималната маса, която може да бъде прехвърлена през хипертунела, е около седемдесет тона. Планетата ще ти даде целия енергиен потенциал, натрупан за стотици години. Сигурна съм, че никой няма да бъде против. Това е достойна награда, но и тя е малко за онова, което направи!

Засмях се. По дяволите, само истерия ми липсваше сега! Оръжие, техника, скъпоценности... Атомарен меч в ножница на облепената с тапети стена на апартамента! Небостъргач в центъра на града, построен със златото на извънземна цивилизация!

Два бойни катера, които да пометат авиацията на съседните страни... Неутрализиращо поле, което да прикрива новопоявилата се империя от старомодните термоядрени бомби.

Въоръжена с деструктори армия, която лесно ще се сплоти около възвишената цел за планетарно господство. Или — в краен случай — някоя и друга стотица психопати с деструктори, на които не е нужна никаква възвишена цел. Само заповед! И непокорните градове се превръщат в молекулярен прах. Мир в целия свят!

Продължителни аплодисменти!

Звездни кораби, които се строят в земни заводи по извънземна технология...

Заповед на Върховния управник до смелите пилоти: намерете планетата, където управлява императорска династия...

— Не... — прошепнах аз. — Не. Не!

Дори заради любовта не си струва да вършиш подобни подли дела.

Земята сама ще достигне до световна държава и звездни кораби. Без разрушени градове и безумстващи тирани. С мен или без мен, тя ще докаже своето право да влезе в галактическата цивилизация.

— Не — повторих аз.

— Сергей, не разбирам...

— Не ми обръщай внимание. Това е мой... спомен за миналото и бъдещето. — Обърнах се към принцесата. Вероятно изражението ми беше страховито, защото тя потрепери. — Не ми трябва енергийният потенциал, натрупван в продължение на стотици години, принцесо. И седемдесет тона скъпоценности също. Трябва ми единствено звезден кораб, който може да лети без фарове, в свободно търсене.

— Защо? — сепна се тя. И попита: — Искаш да намериш Земята?

— Да.

— Това е безнадеждно, Сергей. Сеячите са изолирали завинаги ТВОЯ СВЯТ.

— Тогава ще намеря Сеячите. Онези, които са покорили времето, не изчезват безследно.

Ако на мястото на принцесата стоеше някоя християнка, тя щеше да се прекръсти.

— Няма да намериш екипаж, който да се съгласи да поеме на такова пътешествие!

— Имам приятел, който ми е задължен.

— Ланс? Той ще се съгласи, но е почти дете...

Неволно се усмигнах.

— Ланс ли? С удоволствие, стига да е готов да рискува. Но аз говоря за друг човек. За неосъществения се главнокомандващ на вашата армия...

Принцесата не ме попита нищо. Гледаше ме — и аз познавах този поглед.

Обърканият и горд поглед на девойка, заради която са отишли на смърт.

— Ще ти дадат най-добрия кораб.

Кимнах. След кратко колебание попитах:

— Трябва ли да подавам заявление за развод?

Този път принцесата се забави с отговора си.

— Ако отлетиш от планетата... ще бъдеш фактически отстранен от управлението... няма да има нужда от подобна прибързаност. Не бива толкова откровено да демонстрираме фиктивността на брака ни.

Почувствах слабост в цялото си тяло — като след жесток бой. Сякаш бях изгубил най-важната битка. Сякаш не само аз, но и принцесата бяхме направили най-важния си избор.

Тръгнах към вратата, като полагах всички сили да не се оглеждам. И чух гласа ѝ:

— Сергей, та ти дори не ми даде име. Такъв е нашият обичай.

— Знам — отвърнах, като забавих крачка. — Но още не съм го измислил.

— Добре. Ще почакам.

Спрях се, притиснах се към топлото дърво на вратата. И казах:

— Ако се измориш да чакаш... или успееш да се влюбиш... сложи си пръстена. Ще направя всичко необходимо.

— Нямам намерение да го свалям.

Бутнах тежката врата и прекрачих прага. Най-важното бе да не се обръщам — да не се обръщам. Иначе нямаше да намеря сили да се отправя в неизвестността.

И отново ме спря гласът на принцесата:

— Целият ти живот ще замине в това търсене! Но дори хиляди животи няма да стигнат!

— Знам — отвърнах аз. — Знам. — И преди да затворя вратата зад себе си, изрекох онова, което бях разбрал в Храма на Сеячите, докато стоях до принцесата и все още бях самонадеяният Лорд от несъществуващата планета. — За любовта си струва да живееш.

КНИГА ВТОРА
ПЛАНЕТАТА, КОЯТО Я НЯМА

ЧАСТ ПЪРВА БЕЛИЯТ РЕЙДЪР

1. СЛЕДАТА

Улицата беше неприлично тясна и непрестанно криволичеше. Тичах по изтъркалата се с времето каменна настилка, подхлъзвах се в купчините отпадъци и непрекъснато се допирах във влажните стени на къщите. От прозорците, разположени на поне два-три метра над улицата и преградени с дебели решетки, падаха мъждиви отблясъци светлина. На два пъти от прозорци хвърлиха върху мен празни бутилки — за щастие, не ме уцелваха.

Съдейки по тропота, преследвачите приближаваха. Те познаваха глухите улички на града по-добре от мен, а пък и имаха по-голям опит в преследването из каменните лабиринти. Пречеше само това, че бяха много, а и желанието по-бързо да се разправят с мен. Няколко пъти чух след себе си шум от падане и ругатни, неизбежно съпровождащи получените се задръствания.

На поредния завой зърнах мяркаща се отпред фигура. Човекът, когото преследвах почти две седмици, бягаше с енергия, породена от смъртоносната опасност. Изумително каква скорост бе успял да развие хилавият, накуцващ, че и на всичкото отгоре пребит половин час порано клетник...

Без да спирам, измъкнах от джоба на гърдите си две леки бели топчета, наподобяващи топки за тенис. Стиснах ги в дланите си, смачках защитната им обвивка и ги хвърлих зад гърба си. Общо взето, нямах нищо против преследвачите си, те наистина имаха основание да са недоволни. Но не разполагах с време за мирни преговори...

Топчетата, които оставих на пътя, действаша безотказно. Не успях да видя как се разтварят и се превръщат в квадрата мрежа от гънки, почти невидими за окото нишки. Но чух виковете на хората, попаднали в капана...

Само след миг виковете секнаха. Паяжинните мини не убиваха веднага, но свиващите се мрежи най-напред лишаваха жертвата от възможността да диша.

Започваха да трошат костите едва след няколко минути.

Увеличих скоростта. Ако улицата започнеше да се разклонява, то този, когото на свой ред преследвах, щеше да получи шанс да се измъкне...

Ако се бе надявал на това, бе напразно.

Със силен удар на рамото го повалих на паважа, право в поредната локва. И се спрях, за да си поема дъх.

Отзад засега беше тихо. Преследването бе прекратено.

— Глупак — казах аз, като едва се удържах да не изрека нещо по-грубо. — Да не мислиш, че ще тръгна да спасявам мошеник-картоиграч заради удоволствието лично да му видя сметката?

Мъжът не отговори. Той лежеше в мръсотията, без дори да направи опит да се изправи. Наведох се и го обърнах с лице нагоре. Сивкава кожа на жител от Даледо, черни коси и воднисти сини очи, накъсан белег през дясната буза. Всички белези съвпадаха...

— Отговаряй честно и ще останеш жив. Разбра ли? — Докоснах незабележимия бутон на широката златна гривна и прозрачният овален кристал засвети в жълто. — Това е детектор на лъжата — предупредих го. — Затова си помисли добре, преди да отговориш.

Мъжът кимна безмълвно и с опасение се взря в тъмнината, откъдето отново долетя шума от преследването.

— Ти си Редрак Шолтри от планетата Даледо, бивш пилот на флагманския кораб от втората трансгалактическа експедиция. Нали?

— Отдавна не са ме наричали с това име...

— Отговаряй!

— Да.

— Bravo — похвалих го аз, когато кристалът на гривната примигва в зелено. — Продължавай в този дух. Какви райони бяха изследвани от експедицията?

— До дванайсети включително, по шестата координатна ос на даледската измервателна система.

Гривната отново засвети утвърдително.

— Не е зле — искрено се зарадвах аз. — Петдесет кубични единици...

— Петдесет и две...

Хич не беше зле. Паметта на бившия пилот явно не бе пострадала от дългогодишното пиянство.

— Причината за гибелта на експедицията?

Мъжът мълчеше.

— Питам от чисто любопитство — успокоих го аз. — Нямам никакво намерение да отмъщавам за някого.

— Бунт — отвърна неохотно Редрак.

Зеленото пламъче на гривната. Усмихнах се.

— Какво пък, няма да тръгна да задавам неучтивия въпрос на чия страна си бил ти. И така е ясно... Чувал ли си за такава планета — Земя?

— Никога... Така ми се струва...

— Наричат я още планетата, която я няма.

Редрак се надигна, като се подпираше на стената на сградата.

— Разбрах кой си — обяви той.

— Запази знанието за себе си — посъветвах го аз.

— Разбира се, принце.

Тропотът и ядосаните гласове се приближаваха неумолимо.

— Знам за планетата Земя — продължи Редрак. — Но преди да отговоря, трябва да се закълнете, че ще ме спасите... от тези диваци.

— А ако не се закълна?

Редрак се усмихна.

— Имате детектор на лъжата, но няма време за изтезания или серум на истината. Онова, което знам, ще си отиде с мен... дори да е в гроба.

— Заклевам се.

— Досещам се какво искате да ме попитате, принце. Не, нашата експедиция не намери планетата Земя. И не се е сблъсквала с никакви следи за местонахождението ѝ.

Кристалът мигна в зелено. Вярно, с леко закъснение... Но нямаше време за размисли — иззад завоя се показаха преследвачите. Обърнах се с лице към тях — Редрак нямаше никакво основание да ми нанася удар в гърба. Напротив, аз бях единствената му надежда за спасение.

— Ето ги! — изрева носещият се отпред двуметров дангалак. Смелостта му явно съответстваше на ръста — не всеки би се решил да

оглави преследване след среща с паяжинни мини.

В ръцете на здравеняка се появи внушителна по размери тояга, обсипана с метални шипове. Той вдигна оръжието над главата си и тръгна към мен. Отзад напирарах желязците да участват в разправата.

Бавно извадих меча от ножницата. Дълъг и тънък меч с червен бутон на дръжката.

Дангалакът се изплю пренебрежително. Удари с тоягата по стената и на земята се посипаха ситни камъчета.

Бавно заех бойна стойка. И натиснах бутона на дръжката на меча.

По острието пробяга вълна от бял пламък и озари за миг десетки разярени лица и най-разнообразно оръжие.

Дангалакът застина като закопан. И рече хрипкаво:

— Той има атомарен меч!

Преследвачите се спряха, моментално изгубили ентузиазъм.

— Така е — потвърдих аз. — Това е атомарен меч, който владее доста прилично. Така че имате избор: или всеки мирно ще поеме по пътя си, или аз ще си тръгна с приятеля си, а вие ще останете тук до сутринта. На разсъмване ще ви съберат, за да не се развоните.

Тълпата започна да се разпръсква. Никой не искаше да посреща зазоряването в такъв вид. Само здравенякът с тоягата продължаваше да стои.

— Ти защитаваш мошеника, който три вечери подред ни съдираше кожата — заядливо заяви той.

— Нужен ми е — отвърнах аз.

— Ти уби две момчета в кръчмата, а още двама — с капаните си на улицата.

— Ама нали първо ви се предложи откуп за живота му?

Изглежда, този довод се оказа убедителен. Дангалакът отпусна безполезното оръжие и тъжно се извърна. Спътниците му стояха далеч назад, но продължаваха напрегнато да слушат разговора.

— Думите ти няма да утешат особено семействата на убитите...

Развързах от колана си тежка кожена кесия. Ужасно бе неудобно, че тук не използваха банкноти...

— Може пък златото да се окаже по-убедително от мен?

Дангалакът кимна и бързо вдигна падналата в краката му кесия. Промърмори:

— Може... Само че няма да е по-убедително от меча ти.

Изчаках, докато злощастните играчи и още по-злощастни привърженици на линчуването се скрият. И се обърнах към Редрак.

Колкото и странно да бе, той не беше избягал.

— Да вървим — отсякох аз и поех в обратната на тълпата посока. Редрак, който видимо накуцваше, забърза след мен. — Доста скъпо откупих мизерния ти живот — злобно добавих аз. — Едва ли си струва живота на четирима невинни.

— Не се тревожете, принце — жизнерадостно заяви Редрак. — В тази кръчма не ходят честни хора. А гърлата си прерязват всяка седмица, и без странична помощ...

— Казвам се Серж. Капитан Серж, ако предпочиташ — прекъснах го. — Останалото те съветвам да забравиш.

— Капитан Серж явно има кораб? — с умилкващ се глас се поинтересува приказливият мошеник.

Не му отговорих.

— Ще рискувам да помоля капитана за една малка услуга... Не ми се ще да оставам повече на тая планета, а не успях да изкарам много пари... Ще ме откарате ли до която и да е планета, на която има въздух, вода и любители на хазарта?

Идеше ми да се разкикотя.

— Редрак, мен често ме наричат наглец. Но в сравнение с теб и за чирак не ставам.

— Ама, капитане, вие все още сте толкова млад.

Все пак се разсмях. И — неочаквано за самия мен — казах:

— Добре, Редрак. Ще те откарам на друга планета. Но целия път ще изкараш в корабния карцер. Не съм го използвал вече две години, а това си е разточителство.

— Абсолютно разумна мярка — учтиво се съгласи Редрак. — Стандартен ли е карцерът? Два на два и пет над нулата?

— Разбира се.

— Какво пък, в ковчега е по-тясно и по-студено — философски заключи Редрак. — Благодаря ви, капитане.

— И в това ли се изразява цялата ти благодарност?

Известно време вървахме мълчаливо. Улицата продължаваше да криволичи, но стана малко по-широка. Налагаше ми се да скъсявам крачка заради краката на Редрак.

— Капитане, постъпвате много благородно.

— Даже твърде благородно.

— Не, капитане, напълно достатъчно за една добра новина. Втората трансгалактическа експедиция наистина не научи нищо за планетата Земя. Но преди година срещнах един човек, който казваше, че е ходил на планетата, която я няма. Стигнал до нея на повреден кораб... докато бягал от един твърде досаден патрулен крайцер.

Сърцето ми се разтуптя. Попитах със задавен глас:

— Какво ли струват нечии пиянски дрънканици?

— О, да, капитане, той беше доста пиян. Даже твърде пиян за комарджия... Но много убедително разказваше за това как купувал плутоний и титанови плочи в голям град на брега на океана. Този град се наричал... струва ми се, Нюорк.

— Повтори! — развиках се аз, като го сграбчих за раменете. — Повтори името на града!

Редрак каза бавно, като наблягаше на всяка дума:

— Срещнах човек, който твърди, че е бил на планетата, която я няма. В град на име Нюорк или Нюйорк, си купил материали, необходими за ремонта на кораба му. Сигурен съм, че говореше истината.

Индикаторът на гривната-детектор светеше зелено.

А хората, подобни на новия ми познат, никога не казват истината, ако не им е изгодно.

— Редрак, боя се, че познанството ни ще продължи по-дълго, отколкото би ми се искало — прошепнах аз, като пуснах даледианеца.

Редрак кимна и каза:

— Много се надявам на това, принце.

Бившият пилот проседя пред компютърния терминал повече от три часа. Всичкото това време аз прекарах на малкото ъглово диванче, като се чувствах гостенин в собствената си каюта.

Редрак Шолтри общуваше с компютъра наистина виртуозно. Отсечено прошепваше в микрофона заповедите или преминаваше на управление чрез клавиатурата, а понякога просто се заемаше да чертае нещо във въздуха с тънките си, гъвкави пръсти. За такова ниво на комуникация с машината можех само да си мечтая...

Подчинявайки се на командите на Редрак, компютърът градеше холограмно изображение. В бавно въртящия се над терминала видеокуб се появи първо неясно, размазано човешко лице. После чертите му придобиха яснота, показа се къса подстрижка, тънки вежди. Изображението придоби цвят — бледа кожа с едва забележим жълтеникав оттенък, черна коса, тъмносиви очи.

Редрак продължаваше да редактира портрета. Ушите претърпяха поредица от изменения, очите станаха по-тесни, на горната част на носа се появи малко петно — бенка или следа от изгаряне. Скулите леко се изостриха.

Известно време Редрак разглеждаше резултата от творческите си усилия. После, извърщайки се към включената гривна-детектор, която лежеше на масата между нас, заяви:

— Това е портрет на човека, който твърди, че е бил на Земята. Направих го максимално точен.

Гривната светеше в зелено.

— Много обикновена външност — казах с досада. — Всеки десети, ако не и пети, мъж на неговата възраст попада под подозрение. Цветът на косата може да се промени, а кожата — да придобие тен. Той може да напълнее или да отслабне...

— Да, капитане. Минали са вече три години... Човек с неговата професия много се променя за такъв срок. Ако, разбира се, изобщо остане жив.

— А ти наистина ли не знаеш нито името, нито родната му планета?

— Не, капитане.

Известно време мълчах, като гледах обемния портрет на космическия пират, който си беше набавил от Ню Йорк плутоний и титан за ремонта на своя кораб. Редрак Шолтри упорито се стремеше към целта си, като същевременно действаше напълно честно. Знаеше какво ми е необходимо и се възползваше изцяло от преимуществото си.

— Не знам защо ми се струва — заявих аз със сарказъм, — че ще разпознаеш този човек, колкото и да се е променил.

— Абсолютно сте прав, капитане.

Усмяхнах се. Та нали Шолтри се нуждаеше от мен може би не по-малко, отколкото аз от него.

— Присъствието в екипажа на бивш метежник не е твърде приятна перспектива.

— Разбирам съмненията ви, капитане. Но нямам ни най-малкото желание да ви предавам. Просто с всеки изминал ден настоящата ми професия става все по-трудна.

Редрак ме погледна с подкупващо честен поглед. Такъв поглед притежават само най-талантливите измамници.

— Има само една възможност да те зачисля в екипажа на „Тера“ — отвърнах твърдо аз. — Психическо кодиране.

Редрак потрепери и скочи на крака.

— Няма ли да ме изпратите в карцера, капитане? — учтиво се поинтересува той. — С удоволствие бих поскучал там до първата обитаема планета.

— А може би трябва да те изпроводя до шлюза? — предложих аз. — Още не сме излетели и след няколко часа ще можеш да се върнеш към предишните си занимания.

Редрак кимна. И отвърна със странна гордост в гласа:

— Добре, капитане. Съгласен съм да загина като свободен човек. Но никога няма да приема да живея като роб.

Я го виж ти, измамник и пияница... По-добре да умре на крака, отколкото да живее на колене. Всъщност нямах нищо против тоя лозунг.

— Предлагам ти частично кодиране, а не пълно потискане на волята. Улавяш ли разликата?

— И какви правила възнамеряваш да ми наложиш?

Насмешливо разглеждах напрегнатото лице на Редрак. За щастие, не ми се налагаше да изобретявам велосипеда. Един умен писател, живял недалеч от „Нюорк“, отдавна бе измислил тези правила. От мен се искаше само да преработя трите азимови закони на роботиката за приложение върху човек...

— Първо, не можеш с действията или бездействието си да причиниш вреда на членовете на екипажа на кораба ми. Справедливо ли ти се струва?

Редрак кимна неуверено.

— Второ, трябва да изпълняваш уставните си задължения дотолкова, доколкото да не нарушават първия закон. Съгласен ли си?

— Да...

— Трето, можеш да правиш всичко, което не нарушава първите два закона. Ето това са условията.

Аз, разбира се, здравата осакатих азимовите закони. Като се започне с това, че сведох понятието човек до доста по-тесния кръг от членове на екипаж... Но какво да се прави, Редрак не бе робот, а аз не бях миротворец, решил да го превъзпитава.

Из Космоса не се пътува с бели ръкавици.

— Правилата ти много напомнят клетвата за вярност на пиратските кораби — навъси се Редрак.

— Ти повече му разбираш.

— А какво ще бъде наказанието за нарушаване на закона?

— Обичайното. Спиране на дишането и сърдечната дейност.

Редрак мълчеше.

— Решавай — казах аз. — Решавай, Шолтри. Аз просто искам да получа гаранция за обещанията ти. Съгласявай се — или отиваш в карцера. Ще те откарам до най-близката планета, на която има живот.

2. НОЩЕН ГОСТ

На люка се почука. Тихо, но настойчиво.

Отворих с усилие лепнещите си очи. Да, страхотно местенце за отдых си бях избрал. В шлюзовата камера, на студения, покрит с груба керамична броня борд на катера. Ако не получех възпаление на дробовете, щях да бъда задължен единствено на надеждната топлоизолация на летателния костюм. Под главата ми лежеше чанта с комплект ремонтни инструменти, а на десетина сантиметра от протегнатата ми ръка светеше нажеженият връх на неизключен поялник.

Седнах и разтърках лице със студените си длани. За какъв дявол автоматиката поддържа в шлюза температура като на околната среда? Подготвя за обстановката на планетата или икономисва енергия?

От това, второто, нямахме нужда. При падането си в джунглата корабът бе повредил не реактора, а дюзите и половината автоматика. Другата половина бе излязла от строя много по-рано, по време на кратката, продължила не повече от две секунди схватка с пиратския кораб. Неговите деструктори, настроени към материала, от който бяха направени логическите кристали на компютрите, изкараха от строя голяма част от нашата електроника, преди залпът на нашите лазерни излъчватели да успее да пробие защитата на корсаря. Вражеският кораб се превърна в облак нажежен газ, а ние поехме към принудително кацане...

На люка отново се почука. Погледнах часовника и въздъгнах. Пет часа сън явно бяха недостатъчни след две денонощия непрекъснатата работа... Интересно, а защо тропаха по люка, не беше ли по-лесно да натиснат бутона?

Обърнах се към звука. И едва тогава осъзнах напълно нелепостта на случващото се.

Чукаха не по вратата, водеща към вътрешното помещение на кораба. Чукаха по външния люк.

Сънливостта ми изчезна като издухана от вятъра. Отпуснах ръка върху късия плоскостен меч, който висеше в магнитна ножница на колана ми, окачих фиксатора. Отвън не можеше да има нещо, което да

е способно да се противопостави на атомарно оръжие — веднага след кацането на кораба се бе включил генераторът на неутрализиращо поле. Нито лазерни оръдия, нито деструктори, нито термоядрени бомби могат да функционират в неутрализиращото поле.

Всъщност какви лазери биха могли да съществуват на планета, където господства феодалният строй?

Това вероятно е най-слабото ми място. Не мога да не отворя врата, на която чукат — дори зад нея да има неизвестност. От дете не можех да търпя изключени телефони и заключени ключалки.

Външната броня на кораба, естествено, бе обсипана със стотици детектори, способни, освен всичко останало, да предават отлично обемно изображение на пространството пред кораба. Но аз се занимавах точно с ремонта на тези датчици, когато ме повали сънят.

Докоснах управляващите сензори и набрах комбинацията от цифри, разблокираща люка. Електронната ключалка бе твърде проста, за да излезе от строя под ударите на деструктор.

По екрана на климатичните детектори — тях съдбата ги беше пощадила — се плъзна поредица от символи, които подсъзнанието ми автоматично преведе в познатите величини: „Атмосферата е годна за дишане, липсват токсични примеси. Температура — плюс седем градуса, влажност — четирийсет и шест процента, скорост на вятъра — метър и половина в секунда“.

Не най-уютното място...

Докоснах повторно сензора и потвърдих командата за отваряне на люка. Тежката, дебела половин метър плоча бавно запълзя нагоре.

Ярката бяла светлина на включилите се лампи прогони мрака пред люка. Ситен дъждец, падащ на размекнатата земя, тясна и къса метална стълбичка, спускаща се надолу, повалени при кацането дървета, напомнящи омотан с бодлива тел саксаул^[1].

Никой.

Постоях, вирайки се в мрака, като присвивах очи под мокрите докосвания на вятъра. Нямаше никого. Нямаше и как да има — бяхме се приземили в сърцето на гората. И дори наблизко да се бе оказал някой от туземците, той нямаше да се доближи доброволно до кораба. Огромно метално кълбо, спускащо се в гората, обгърнато от пламъци, излизащи от корпуса дебели колони подпори, чупещи се като кибритени клечки вековни дървета... Такова зрелище не бе за

Средновековието. А да се изкатериш по стълбата към люка, на пръв поглед способна да се счупи от най-лекото докосване, после да тропаш по овалния люк, по нищо не приличащ на нормална врата — това вече бе съвсем нелогично поведение.

Може би все пак бяха чукали отвътре? Или получавах слухови халюцинации?

— Изгубих се...

Точно така. Слухови халюцинации. Отново погледнах към отворения люк.

Халюцинациите очевидно прогресираща, преминаваха в зрителни. В този момент бяха приели формата на малка тъмна фигурка, застанала на стълбичката, на половината път до люка.

— Изгубих се — повтори фигурката с тъничко детско гласче.

— Качвай се — наредих аз и протегнах ръка. Ситуацията ставаше по-обяснима. Вероятно местните рицари не биха рискували да чукат по спусналото се от небето кълбо. Но пък заблудилото се и измръзнало дете ще се уплаши на първо място от нощната гора, а чак след това от тайнствения „замък“.

Хванах здраво момченцето — или момиченцето? — за ръката и го издърпах през люка.

Момченце. На единайсет или дванайсет години, слабичко, с големи очи. Цветът на косата и кожата му си оставаше загадка, скрита под равномерен пласт полутечна кал. Накъсаният на парчета плат при добро въображение можеше да мине за панталони и яке.

— Сам ли си? — попитах аз, докато разглеждах с неволно състрадание неочаквания посетител.

— Да... Изгубих се.

— Това е ясно. Смятай, че вече се намери.

Затворих люка. Момченцето стоеше на мястото си и изобщо не реагираше на случващото се. Не го учудиха нито електрическото осветление, нито катерът. Виж ти... Да бродиш в тъмнината из местната гора, промъквайки се през бодливия храсталак и не по-малко шипести дървета — след това просто не ти остават сили да се учудваш! Най-напред на момчето му трябваше гореща вана. След това вече можеше да се заемем с лечението, храненето, изясняването на местожителството му и отговорите на неизбежните въпроси.

— Можеш ли да вървиш? — потупах го леко по рамото.

Влязох в асансьорната кабина, като леко придържах момчето за ръката. Когато асансьорът спря и излязохме в широкия коридор на жилищното ниво, той прошепна:

— Топло...

Босите нозе оставяха по бялото мъхнато покритие кафяви отпечатъци. Със съжаление си спомних, че повечето автомати чистачи бяха излезли от строя, а до ремонта им още не бяхме стигнали. Малко, твърде малко човешки ръце имаше на моя кораб...

— Влизай.

Отворих вратата на каютата си, отидох в банята. Момченцето засега не задаваше никакви въпроси и това напълно ме устройваше. Колкото по-малко запомни за случващото се, толкова по-добре за него. Когато ми обясни откъде се е появил, ще получи две таблетки силно сънотворно. А после — половин час полет с флайъра и събуждане на прага на дома. Корабът ще остане в спомените му като красива вълшебна приказка...

В най-краен случай на планетата ще се появи легенда за добрия магьосник от омагьосания железен замък.

Нагласих температурата и струята на водата, распечатах калъпче антибактериален сапун.

— Хайде, ела... тук.

„Тук“ означаваше ваната — съд от розова пластмаса с диаметър два метра. Едва ли децата на тази планета се бяха натъквали на нещо подобно.

— Аз сам...

— Ще ти помогна. Не се стеснявай.

Момченцето погледна дрипите си:

— Че аз вече няма от какво да се стеснявам.

Помогнах му да съблече дрипите, сложих го във ваната. И се заех с процедурата. Последвалите действия приличаха на изкопаването на картоф от разкаляно есенно поде.

След десетина минути огледах критично резултата от своите усилия. Момчето изглеждаше напълно като землянин. Леко загорял тъмнокос хлапак, изподраскан на най-неочаквани места. Поне нямаше сериозни рани. Смених водата и го оставих да се нагрива, а аз отидох в каютата.

Неочаквано възникналите проблеми е добре да се решават колкото се може по-бързо. И с минимални усилия... Извадих от джоба на гърдите пластината на корабния комуникатор.

— Ланс, зает ли си?

На малкото плоско екранче се появи лицето на втория пилот. По всичко личеше, че се измъква от тясна тръба, натъпкана с мрежа от кабели и скрити в кутии логически схеми. Даже не подозирах, че на кораба има такива кътчета.

— Не съм, капитане. Довършвам настройката на външните детектори.

Усмихнах се. Необходимо нещо, но малко закъсняло.

— Можеш ли да дойдеш в каютата ми?

— Разбира се, капитане — откликна с готовност Ланс. — Какво се е случило?

Накратко му преразказах случилото се. Междувременно Ланс се измъкна от тунела и — без да прекъсва връзката — се отправи към асансьора. Докато с половин ухо се вслушвах в плискането зад полуотворената врата, обясних на Ланс задачата.

— Момчето трябва да се нахрани, да се натъпче с всички лекарства, които могат да се вземат наведнъж. Хубаво да се разпита, да се изясни къде се намира селището му. И да се достави с флайъра директно на прага.

— Ясно.

Ланс вече се спускаше към нас в тясната кабина на скоростния асансьор. Продължаваше да държи пред себе си комуникатора и аз забелязах преминалата през лицето му сянка.

— Капитане, давате ми тази задача, защото съм най-млад? — обидено попита той.

Усмихнах се примиряващо. Истинската причина беше още по-обидна — Ланс разбираше от ремонта на електронни схеми не повече от мен.

— Да. Ти си по-голям от него с пет години, по-лесно ще ви бъде да намерите общ език. Трябва да се отървем колкото се може по-бързо от младия ни гост и да продължим подготовката за излитане.

Вратите на асансьора се отвориха. Ланс влезе, като междувременно прибираще комуникатора в джоба на комбинезона си. Попита отсечено:

— Във ваната ли е още?

Кимнах.

— Може да го вадиш от водата, да го избършеш и да пристъпиш към храненето. Действай по-бързо, става ли?

Ланс навъсено обеща:

— Непременно, капитане. В кадетския корпус често ми зачисляваха трудните новобранци. Имам опит...

С усилие сподавих усмивката си. Познавах Ланс достатъчно дълго, за да не обръщам внимание на престорената му свирепост. В честен бой седемнайсетгодишният пилот можеше хладнокръвно да посече някой и друг противник. Но беззащитно момче дори нямаше да плесне.

Затворих очи и потънах в дрямка. Имах право на още един час сън, докато Ланс се разправяше с младия туземец, нали?

— Капитане!

Погледнах изненадано Ланс, прогонвайки сънното вцепенение. В гласа му липсваше подобна изненада дори след двубоя във Вселенския Храм, когато убих непобедимия Шорей Менхем, владеец меча сто пъти по-добре от мен...

— Капитане — вече по-тихо повтори Ланс. — Простете, но... на какъв език разговаряхте с момчето?

Нашият нощен гост стоеше зад Ланс, сгушен в огромна мека кърпа, и поглеждаше с любопитство към пилота.

— Глупав въпрос... на стандартен галактически, разбира се. Други не знам.

— Знаете, капитане — тихо възрази Ланс. — А на галактически момчето не разбира нито дума.

Умората напълно ме беше лишила от способността да съобразявам. И повторих упорито:

— Говорехме на стандартен, Ланс.

— А той откъде може да знае галактически език? Планетата е крайно изостанала, кораби на нея се приземяват само случайно. Според справочниците туземците общуват на няколко местни диалекта...

Приблжих се до момчето, приклегнах пред него. Попитах:

— Разбираш ли какво казвам аз?

— Да.

— А онова, което казва приятелят ми?

— Не.

Започнах лека-полека да осъзнавам, но все още твърде бавно. И тъпо попитах:

— Какъв език говориш?

Момчето се прозина. След горещата вана съвсем се беше размекнал, започваше неудържимо да му се спи.

— Руски.

Тупнах на земята. Добре поне, че беше от клекнало положение. А Ланс разочаровано попита:

— И какво, това ли е Земята, принце?

[1] Саксаул — безлистно ниско дърво в азиатските пустини. —
Б.пр. ↑

3. МОЗЪЧНА АТАКА

Стаята за съвещания бе предназначена за по-голям, пълноценен екипаж. Сега, когато в нея се намираха само четирима души, тя изглеждаше празна.

Обходих с поглед другарите си. Ернадо, моят наставник във военското изкуство, бивш сержант, а сега лейтенант от императорските ВВС на планетата Тар. Разположил се в удобното меко кресло, с наметнат над комбинезона свободен „наелектризиран“ плащ, той би изглеждал повече от миролюбиво, ако не бяха грапавите белези на скулата му.

Ланс. Единственият курсант, оцелял от двеста и трийсетия випуск на тарския офицерски корпус. Получил ордена на Верността — най-висшата награда на своята планета... И лишен от звание заради решението си да прекъсне обучението си и да се отправи заедно с мен в безкраен полет към Земята.

Редрак Шолтри. Един от най-добрите пилоти на планетата Даледо. Пират. Мошеник. И — след сеанса по хипнотично кодиране — мой охранител по неволя.

Екипаж. Двама приятели и един полувраг. Хора, които по различни причини бяха решили да ми помагат в търсенето на Земята.

Мълчанието се проточи. Сигурно всички имаха какво да кажат, но правилата на устава и неписаните закони на корабната етика изискваха първата дума да дойде от капитана.

— На моята планета — започнах аз, — онази, същата, която толкова успешно търсим вече две години, съществува понятието мозъчна атака. Същността му е елементарна: говори всякакви глупости по съответния проблем, а после преценявай дали случайно не е казано нещо умно.

— Ти винаги така правиш — изръмжа Ернадо. Отдавнашната ни уговорка го бе отървала от излишната почтителност в отношението му към мен.

Ланс кимна, съгласявайки се мълчаливо или с Ернадо, или с моето предложение.

Редрак се размърда на стола и рече недоволно:

— Бих искал първо да получа повече информация, капитане. Да поговоря с момчето...

— Той спи — възразих аз. — Момчето е прекарало цялата нощ в гората, под проливния дъжд, трябва да си почине.

— Може и да го събудим, нищо лошо няма да се случи. Излишната сантименталност...

— Зарежи, Редрак! — прекъснах го аз. — Момчето е от моята планета, разбираш ли! Аз отговарям за него. И докато съм капитан на този кораб, той ще бъде тук гост, а не пленник!

— Изобщо не съм сигурен, че момчето наистина е от Земята — упорито не се предаваше Редрак.

— Двамата с Ланс проверихме всяка негова дума с детектора на лъжата. Нали ти е познато това устройство? — клъгнах го аз. Редрак замълча. Удовлетворен, продължих: — И така, какво ни е известно? Момчето се казва Даниил, на единайсет години е...

— Това земно име ли е? — бързо попита Редрак.

— Земно. Не е най-разпространеното, но... Живее в град Курск. Това е земен град, Редрак! Минавал съм оттам. И дори помня улицата, която спомена момчето.

Редрак кимна удовлетворено. Ернадо се усмихна. Той искрено се забавляваше със случващото се, със същото усърдие, с което Шолтри се опитваше да разобличи подозрителния пришълец и да отклони от мен и най-малката опасност. Какво да се прави — ако Редрак Шолтри изпита лична вина за случилото се с който и да е от екипажа нещастие, в подсъзнанието му ще се задейства „мина със забавено действие“. Ще се активира хипнотичната заповед и той ще умре...

Даниил не предполагаше, че не се намира на Земята. По думите му той се изгубил в гората, попаднал в някакво блато и много дълго се измъквал оттам. После се стъмнило, той тръгнал през гората, без да спира, защото било много студено и валил дъжд. Даниил забелязал, че дърветата наоколо са „странни“, но не отдал особено значение на това. После, като се натъкнал на кораба, решил, че това е завод или станция за космическа връзка. Намерил люка и започнал да чука...

— Изумителна история — саркастично отбеляза Редрак. — Загубил се на една планета, озовал се на друга. Вървял през гора, разпростряна на половин континент, а се натъкнал на единствения в тоя свят звездолет. И то тъкмо в онзи момент, когато защитните

системи са извън строя, а капитанът е заспал в шлюза и е можел да чуе чукането. Да почукаш по люка на звездолет — за това трябва да се досетиш!

Искаше ми се да поставя Шолтри на мястото му. Но Ланс ме изпревари:

— Недоверчивостта е полезна, Редрак. Но ако не вярваш на момчето, представи ни една логична версия на случилото се.

Редрак сви рамене.

— С удоволствие. С мен ли ще започнем мозъчната атака, капитане?

Кимнах.

— Първа версия — момчето не е землянин. И изобщо не е човек. Това същество, да го наречем така, владее телепатия и е способно да променя тялото си. То е извлякло от паметта на капитана всичко, което е необходимо за имитацията на земно дете, и е проникнало в кораба. Съществува се преструва на землянин, защото това е родната планета на капитана, първия, когото е срещнало на кораба. Съществува е приело облика на дете, защото така ще приспи бдителността ни... или просто не му стига маса, за да имитира възрастен човек.

— И след като съществото ни изяде всичките, масата му ще стига за имитация на хипопотам — със сериозен тон се намеси Ланс. — Глупости говориш, Редрак! Подобно свръхсъщество веднага щеше да се разправи с капитана, после и с мен. Сега щеше да приключва с храносмилането на двама ви с Ернадо. Освен това ние проверихме момчето с кибердиагностичната машина. Няма никакви отклонения в организма.

— Остатъците от диагностичната апаратура на кораба не могат да открият нищо сериозно — неочаквано се намеси Ернадо в подкрепа на Редрак. — Първата причина е много по-убедителна. Полуразумен хищник щеше да нападне веднага. Разумно същество щеше да измисли по-стройна версия.

— Добре — веднага се съгласи Редрак. — Втора версия. Момчето е местен жител, който все пак владее телепатията. Аборигените са го изпратили, за да завладее кораба. Няма големи възможности, не знае с каква сила разполагаме... Затова изчаква, докато приспи бдителността ни.

Този път не последваха възражения. Но и никой не подкрепи Редрак.

— Свърши ли с версиите? — попитах аз. — Знаеш ли, на Земята щеше да станеш нелюбим сценарист на филми на ужасите... Ланс?

— Аз имам само една версия — започна Ланс с леко смущение. — Може би съм твърде доверчив, но напълно вярвам на момчето. Работата е там, че според теорията за хиперпространството е възможна появата на произволни дупки в четириизмерния континуум. Накратко, момчето наистина е от Земята. По естествени причини се е появил хипертунел, който го е прехвърлил на тази планета.

— Твърде странно съвпадение — презрително възрази Редрак. — Момчето попада там, където се намира единственият във Вселената земянин, който е напуснал планетата си!

— А ти знаеш ли, че теорията за хиперпространството не е разработена докрай? — с неочаквана страст възрази Ланс. — Капитанът може да е изиграл ролята на катализатор на преноса, на жив маяк, по който се ръководят хипертунелите! Момчето е попаднало там, където има мъничка частица от Земята!

Засмях се. Казах, като се обърнах към леко изчервения се Ланс:

— Слушай, твоята версия е напълно приемлива... Просто съм възхитен от двете нови имена, които получих току-що. Жив маяк и мъничка частица от Земята... Къде-къде по-добре от лорд-играчка, нали?

— Катализатор на преноса също не звучи зле — замислено отбеляза Ернадо.

Ланс се изчерви до корените на косата си.

— Ама аз образно... — промърмори той.

Станах от стола и му стиснах ръката.

— Мир, пилоте — казах. — Честно казано, твоята версия много ми харесва... Ернадо?

Моят бивш инструктор извади от джоба си кутийка със стимуланти. Лапна ухаещото на цитруси топче и рече тихо:

— Не вярвам в случайните хиперпреходи... Ако ще предлагаме безумни версии, ето една: Даниил наистина е момче от Земята, което обаче умее с усилие на волята да минава през хиперпространството. В Космоса се носят легенди за такива хора... В една такава версия нашият капитан наистина може да изиграе ролята на „маяк“.

— Това са само легенди — обади се със съмнение в гласа Ланс.
— От типа на живите планети и езерата на безсмъртието. Такива номера не са били по силите дори на Сеячите и техните врагове.

— Може би. Втората версия ще бъде по-реалистична...

— Благодаря, че ме предупреди... — изръмжа Редрак.

— Тя обобщава предположенията на Ланс и Редрак — невъзмутимо продължи Ернадо. — Ще започна отдалеч. Как се случи така, че от междинния хиперскок излязохме край тази планета, а не в района на Схедмон, накъдето се бяхме отправили?

— Флуктуация на полето — с досада отвърна Редрак. — Случва се, макар и рядко.

— Много рядко. Знаеш го по-добре от мен... Да продължим. Какво правеше в орбита около планетата пиратският кораб? Тук за него няма никаква плячка.

— Крил се е от патрулните крайцери на сектора — предположи Ланс.

— Също е възможно. Но защо атакува нашия звездолет? Ние не приличаме на полицейски крайцер, още по-малко пък на лека плячка. Което се потвърди и в хода на битката.

— Искаш да кажеш — намесих се аз, — че срещу нас се води война?

— Война или жестока игра — както ти харесва. Търсихме Земята две години, капитане. И по-голямата част от пътешествието ни приличаше на екскурзия по малко изследваните райони на Космоса. Скок към звезда от спектралния клас на Слънцето, проверка на планетите... Още два-три скока — и връщане на най-близката обитаема база. Ремонт, зареждане с гориво, почивка... Но през последния месец ситуацията се промени. Карантина на Ледения купол. Некачествено гориво, продадено на Оранжевата. Отказ от ремонт на кораба в шеста и четиринайсета космическа база. Полицейска глоба за излъчване от двигателите над нормата.

— Искаш да кажеш — рече с тих гняв Редрак, — че всички неприятности са започнали след моята поява на кораба? Така ли?

Ернадо издържа погледа му.

— Така. Заради появата ти на кораба, но изобщо не заради теб самия. Подобен масиран натиск просто не ти е по силите. По-скоро ти

наистина ни поведе по следите на Земята. И това не се хареса на някого.

Настъпи тишина. Насилих се да кажа:

— Ернадо, грешиш. На кого ще навредим, ако намерим Земята? В галактиката има десетки хиляди обитаеми светове, търгуващи и враждуващи помежду си, на всякакви етапи на развитие — от дървен плуг до хиперпространствени звездолети. На кого би попречила още една — не най-развитата цивилизация, не най-силната и дори не най-красивата? Кой би ни попречил?

— Не знам, капитане. Но аз чувствам натиска — и той се усилва непрекъснато. Започна се с дребни неудобства, а се завърши с космически бой. И момчето е просто поредното звено във веригата.

— Поредното дребно неудобство — опита да се пошегува Редрак.

— Надявам се да е така. Мисля, че Ланс е прав и Даниил наистина е от Земята. Допускам, че сам той не подозира за случващото се... Но се появи неслучайно на кораба. Докарали са го от Земята — докато спи или под въздействието на парализиращ лъч, похитен по време на разходка в гората. Хиперпространственият тунел би изхвърлил момчето в която и да е точка на планетата, така че с него сигурно е имало ескорт с катер. Оставили са Даниил близо до кораба ни, задали са му чрез лека хипноза посока на движение... И са продължили да го контролират по-нататък, като са се възползвали от това, че след битката корабът ни е ослепял и оглушал.

— Прехвърляне на катер през хипертунел... Около 10 или 15-тонна маса — пресметнах на глас аз. — Представяш ли си колко енергия ще отиде за това? По-евтино е да наемат ескадра кораби за нашето унищожение! Как би могло да ни попречи единайсетгодишно хлапе, което няма представа за ролята си!

— Кажи ми честно, Сергей — рече тихо Ернадо. — Когато разбра, че момчето е от Земята, след като поговори с него, не ти ли се прииска да зарежеш търсенето? Да се върнеш на Земята през хиперпреход, да видиш близките и приятелите си, да заживееш предишния си живот, но с нови знания и възможности?

Стиснах юмруци до болка. Ернадо беше попаднал в десетката.

— Носталгията е свойствена за всички — замислено рече Ернадо. — И никак не е трудно да бъде събудена. Върху теб са решили

да изпробват още едно оръжие, психологическо. Абсолютно хуманно.

Поклатих глава.

— Хуманното оръжие няма да ме порази. Няма да се откажа от търсенето.

— В такъв случай Даниил също ще влезе в употреба. В съзнанието му може да са вкарали кодирана заповед — да взриви реактора или да те убие, в случай че решиш да не се връщаш на Земята.

По гърба ме полазиха студени тръпки. Спокойно спящото в каютата ми момче можеше внезапно да се превърне в смъртоносен враг. Безпомощното дете, което бях къпал и превързвал само преди час, можеше да стане опасен противник, ако в съзнанието му се проявеше въведената чрез хипноза заповед.

— Ернадо, оставяш впечатление, че за своята мозъчна атака си впрегнал всичкото ни мозъчно вещество — казах аз. — Не знам чия версия е по-вероятна, но ще се наложи да действваме според твоята.

Редрак кимна удовлетворено. Ланс отмести поглед.

— Първо, всички да се приберат по каютите. За мен и Ланс — шест часа сън, за Ернадо и Редрак — четири. Трябва да си починем.

Възражения заради неравностойната почивка не последваха.

— До два часа след като се събудят, Ернадо и Редрак трябва да подготвят за действие наблюдателните системи на кораба и един от бойните катери. Ние двамата с Ланс... и момчето ще направим малка екскурзия на планетата.

Редрак се намръщи.

— Второ, при общуването с Даниил се придържайте към версията на Ланс. Момчето не бива да знае в какво го подозират. След пристигането на най-близката развита планета ще го върнем през хипертунел на Земята.

— Ако успеем да платим за хиперпрехода — песимистично отбеляза Ернадо. — Ремонтът на кораба ще изяде остатъците от кредита ни...

— Трето, докато Даниил се държи адекватно и не предприема враждебни действия, той остава член на екипажа на кораба. Юнга или кадет — както решите.

Редрак поклати страдалчески глава. Третата ми заповед беше предназначена точно за него. Сега даледианецът щеше да бъде

принуден да защитава живота на момчето като своя собствен.

— Това е всичко. Почивка. — Надигнах се от креслото.

— Капитане, преместете момчето от своята каюта в моята или при Ернадо — с безнадежден тон помоли Редрак.

Погледнах го със съчувствие и го успокоих:

— Ще остане при мен, но ти нямаш вина за това. Предупредил си ме. Така че психодиранието ти няма да се активира дори ако Даниил ме удуши в съня ми. Лека нощ.

В каютата бе тъмно, единствено на панела на корабния комуникатор светеше жълто пламъче. Стараех се да вървя безшумно. Апартаменти от четири стаи на кораба се полагаха само на капитана. Всички останали се задоволяваха с едностайни каюти.

Отворих вратата на спалнята.

— Нощно, слаба светлина — прошепнах без особена надежда за успех.

Над леглото се появи бледорозово сияние. Браво, Редрак. За ремонта на сервизните устройства отговаряше точно той.

Даниил спеше, прегърнал с две ръце възглавницата. На пода лежеше смачканото одеяло.

Интересно, как може насън да отметнеш „наелектризирано“ одеяло? Сигурно е необходим голям опит в борбата с обикновените...

Внимателно завих момчето. Тънкото одеяло сякаш се рееше във въздуха и едва докосваше малкото телце. На кожата леко проблясваха ивиците защитна лепенка, покриващи многобройните ранички.

— Спи, малкия — прошепнах аз. — Спи, Данко...

Ако в съзнанието му наистина беше заложена кодирана програма, щях да намеря човека, дал заповедта, и щях да го убия. Ако пък нямаше никаква програма, щях да убия онзи, който бе захвърлил полуоблеченото дете насред чуждопланетната гора.

Ние, земляните, сме много жестоки хора.

Пригладих с длан меката разрошена коса на Даниил. И все пак той бе много щастлив човек. Само преди ден е бил на Земята, дишал е въздуха ѝ и е вървял през нормална, добра гора. Само след седмица отново щеше да се озове там.

За мен път към Земята нямаше.

Извадих от стенния шкаф чисто бельо. Излязох на пръсти от спалнята. Ненужна предпазливост — сега никакъв грохот нямаше да разбуди момчето. Умора плюс таблетка сънотворно е много надеждна смес.

Постлах си на дивана в кабинета и отидох да си взема душ. Прекарах няколко минути под прохладните струи вода. Подсуших се и без да се обличам, след две минути с наслада се изпънах на чистата постеля. Почувствах как потъвам в сладките дълбини на съня и прошепнах:

— Сигнал за събуждане след пет часа и четирийсет минути.

— Таймерът включен — със същия тих шепот отвърна сервизният блок до главата ми.

Докато заспивах, с разкаяние си помислих, че така и не бях взел участие в „мозъчния щурм“. И не бях изказал собствената си безумна идея, която продължаваше да кръжи в главата ми...

4. РЕЙД

Когато диафрагмата на люка се раздели и катерът плавно излетя от хангара, Даниил се обърна.

На екрана за заден обзор се виждаше корабът, който се отдалечаваше бързо. Сребристото кълбо, вкопчило се в земята чрез десет дебели опорни колони, оградено от пръстен повалени и обгорели дървета, напомняше за Храма на Сеячите. Впрочем така, както евтин малолитражен автомобил прилича на луксозен „Ролс-Ройс“ ...

— Ето сега вече наистина вярвам, че не се намираме на Земята — прошепна момчето.

Кимнах. Издигащото се зад кораба слънце имаше цвета на мътна мед и бе два пъти по-голямо от земното светило. По истински размери, разбира се, се различаваше още повече. Звездата Шор-17 представляваше типичен червен гигант.

— Винаги съм знаел, че с мен ще се случи нещо... такава — продължаваше Даниил.

Всички ние в детството си вярваме в своята неповторимост. Точно нас очакват изумителните пътешествия и древните кладии, прекрасните принцеси и страшните чудовища. Може би е добре, че толкова бързо забравяме детските си мечти. Иначе не всички биха намерили в себе си сила да живеят.

Ланс, който седеше в седалката на пилота, изрече полугласно:

— Ернадо, благодаря, излязохме от зоната за защита. Включвай генератора.

В холограмната мъгла на видеокуба изникна розов купол, който обграждаше кораба. Неутрализиращото поле, изключено за момента на нашето излитане, отново прикриваше звездолета.

Даниил погледна като омагьосан към видеокуба. После отмести поглед към Ланс. Попита:

— Той не разбира ли руски, капитане?

— Не. Ние говорим на стандартен галактически, който е основен език на хуманоидните планети. Между другото, когато разговаряме неофициално, можеш да ме наричаш Сергей. Иначе има опасност да забравя собственото си име.

— Добре. Тогава вие ме наричайте просто Данко — отвърна сериозно момчето.

Кимнах.

Даниил отново погледна към Ланс и рече полугласно:

— Той е съвсем като човек, нали? А онзи, сивокожият, веднага си личи, че е извънземен.

— Той се казва Редрак.

Данко изведнъж се захили. Улови пълния ми с недоумение поглед и поясни:

— Редрак. Спомних си вица... За фамилията Блюхер, която не се превежда от английски.

С усилие сподавих смеха си. Помнех вица и веднага схванах връзката. Кой знае защо, на никоя друга планета вицовете не бяха толкова разпространени, колкото на Земята... Но трябваше да поставя Даниил на мястото му.

— Слушай ме внимателно и помни, юнга — казах аз.

Данко веднага се сви изплашено.

— В галактиката има хиляди планети, населени с хора. Понякога те много приличат на земляните, често мнозина се различават от нас. Сивата кожа е дреболия в сравнение с розовата хитинова обвивка или иглената козина. Но всички ние произлизаме от един общ източник — всички сме създадени от Сеячите. Повечето жители на различни планети са генетично съвместими. Разбираш ли ме?

Момчето кимна неуверено.

— Срещал съм много имена, които за землянина звучат твърде забавно. Но не бива да се шегуваме с тях. Дори само заради собствената си безопасност. Земята и без това не е твърде уважавана планета. Разбра ли?

Данко кимна бързо и изрече с жалостив глас:

— Няма повече...

Ланс незабележимо ми намигна. Не беше разбрал смисъла на разговора, но не се нуждаеше от превод за строгия ми тон.

— Учите кадета на учтивост ли, капитане?

— Налага се.

— Полезно занимание... По спирала ли ще летим, капитане?

— Да. Разбираш ли какво търсим?

— Чужд кораб.

— По-скоро следата му. Шансовете не са големи, но си струва да опитаме.

Летяхме ниско, на двайсетина метра над дърветата. Скоростта на полета пречеше да се разглежда каквото и да било в подробности, но ние така или иначе не разчитахме на зрението си. Работеха детекторите за търсене, преглеждаха горския храсталак във всички възможни диапазони. Струпване на метал, топлинно излъчване, източник на радиоактивност — всичко това можеше да ни отведе до следа.

— Капитане — тихо ме повика Данко. — Капитане...

Погледнах момчето. Господи, ама той продължаваше да изглежда като набит... Може би бях избрал твърде суров тон.

— Какво има, Данко?

Той леко се поободри.

— Капитане, а защо Земята не е твърде уважавана планета? Заради това, че непрекъснато воюваме, нали?

Леко потрепнах. Какъв съм идиот... Та нали е достатъчно да разбере от Даниил за случилото се през последните две години в нашата обща родина...

Живот на ръба на нищетата, електроенергия по три часа на ден, замръзващ през зимата апартамент... Това е за онази част, към която принадлежеше Даниил.

Вили на черноморското крайбрежие, многоетажни имения, огледалните витрини на супермаркетите. Това е за другата...

Етапът на първоначално натрупване на капитала. Законите на историята, дявол да ги вземе всичките!

И още — гори, където не ходят на разходка, а за да берат гъби и горски плодове, просмукани с химикали. Заравяне на токсични отпадъци, докарани от богатите, порядъчни страни. Сменящи се едно с друго правителства. Безкрайни конфликти на непризнатите граници. И престъпност — навсякъде, от училището, където учеше Даниил, до улиците, опустяващи с падането на мрака.

Свят, от който ти се иска да избягаш. Свят, където само децата вярват във възможността за бягство. Но същевременно са абсолютно уверени, че където и да се озоват, там ще царуват същите закони. Правото на силния. Правото един да решава за мнозина. Правото за непоклатимост на лъжливата истина.

Нима исках Данко да запомни и този свят такъв? Със строгото мъмрене на поредния началник, с окичени с оръжие супермени. С презрение към собствената му планета.

— Това е дълга история, малкия — казах нежно аз. — Но работата съвсем не е в това, че сме по-лоши от другите.

Момчето бързо кимна. Сякаш се съгласяваше с това, че няма да получи никакви обяснения...

Въздъгнах и се извърнах наполовина към него.

— Всъщност имаме време — заявих аз. — Та така, всичко започнало преди милиони години. В нашата галактика съществувала цивилизация, която се наричала Сеячите. Повече от всичко обичала да воюва... и да създава нов живот.

... Говорех, като се стараех да подбирам по-прости думи. За Сеячите, които преди изчезването си оставили зародишите на живот на всички кислородни планети. За Храмовете-маяци, които позволяват на възникналите цивилизации да летят от планета до планета. За Земята, на която, незнайно защо, не бил построен Храм. И за клеймото, знак за непълноценност, което по тази причина било лепнато на нашия свят.

Разказах му за принцесата от планетата Тар, която, следвайки древния обичай и свой полудетски каприз, ме беше обявила за свой ритуален годеник. За подаръка ѝ — пръстен, съдържащ в себе си устройство за хиперпреход. И за това как ме беше повикала на помощ — да спася света ѝ, попаднал в капана на своите собствени традиции. За Ернадо, който ми беше станал учител.

Данко ме гледаше с пламнал поглед, когато му описвах бягството от двореца с флайър с неработещ двигател, срещата с Ланс в базата на имперските ВВС. Затаи дъх, когато му разказах за дуела с Шорей — самоуверения супермен, управник на Гиарската федерация. И стисна юмручета, сякаш се канеше да се хвърли в бой, когато му обясних защо съм бил принуден, след като вече съм станал принц, да се отправя в доброволно изгнание, в търсене на планетата, която я няма, нашата родина — Земята.

— Значи вие сте принц? Господар на цяла планета? — промълви най-накрая той.

— Формално. Докато Земята я няма на звездните карти, аз съм скитник. Пришълец отникъде.

— Няма значение... Та нали ще намерите Земята?

— Не знам. — Сякаш бях достигнал до невидима граница в откровеността си. Психокод, заложен в съзнанието на момчето? Глупости... И въпреки това казах: — Може би ще се върна заедно с теб.

Стори ми се, че думите ми като че ли не зарадваха особено Данко. Но той не успя да каже нищо.

— Селище отпред — каза Ланс и леко промени курса.

— Сега ще прелетим над село — преведох на руски аз. Докоснах управляващия панел, превключих страничните екрани на обзор на пространството под катера. Данко потрепери — създаваше се впечатление, че внезапно сме се килнали на една страна. Под нас се стелеше сивкаво-кафявият килим на гората. На дневна светлина той изглеждаше също толкова негостоприемно, колкото и през нощта.

— Намали скоростта до двеста — наредих аз. — Искане ми се да огледам аборигените.

Миг по-късно гората започна да оредява. Появиха се изгорени голи места, квадратчета на полета, засадени с някаква житна култура. Изгаряне на стърнища — един от най-примитивните начини за добив на храна.

После полята свършиха. Мярнаха се върволици от огради, малки конусообразни колиби, напомнящи по нещо на африканските. Между тях, застинали в най-чудновати пози, притиснати към земята, хора гледаха към небето. Имаха дълги кожени наметки, неочаквано бяла кожа и сламеножълти коси.

— Типична хуманоидна реакция на непознат летящ обект — поясни Ланс. — Учихме основи на контактологията. Ако тук намерят ценни руди или екзотични полезни растения, планетата бързо ще се цивилизова. Някой развит свят ще установи над нея протекторат.

Селото остана назад.

Контактология, протекторат, екзотични растения... Мозъкът ми преобразува стандартния галактически език в разбираеми за мен думи. За Данко те вероятно биха звучали като наука за контактите, опека, редки треви... А за по-умен от мен представител на земляните понятията щяха да са още по-сложни — и вероятно щяха да предават по-добре истинския смисъл на галактическия език...

— Сега виждаш, че това не е Земята — иронично казах на Ланс. — Двамата с Данко по нищо не приличаме на този народ.

Ланс кимна безмълвно.

По нищо не приличае... А така ли е? Цветът на кожата и косата са подробности, както сам бях обяснил на Даниил. Важното е нивото на развитие на технологиите. И в това отношение Земята е също такава изостанала планета, като този негостоприемен свят, въртящ се около студената звезда Шор-17. Над нас също могат да установят протекторат. И да започнат разработка на урана — в Космоса той се цени не по-малко, отколкото у нас. Ще изнасят паунови пера и китайска коприна, индийски подправки и древни картини. Междувременно ще „цивилизоват“ Земята, ще прекратят дребните ненужни войни, а вместо това ще започнат да вербуват младежите в армията на планетата покровител...

А може би неописуемо ни е провървяло, че на Земята няма Храм? Развиваме се сами, без да се чувстваме по-нисши. Стремим се към звездите, без да предполагаме, че можем да се окажем в дългата редица изостанали светове, които не представляват интерес за никого... Струва ли си да търся Земята, да проправяя към нея широк път вместо настоящата криволичетца пътека? Не е ли по-добре да се върна на нея заедно с Даниил... или поне да прекратя търсенето, заради което в бъдещето ще ме проклинат хиляди поколения земляни?

— Още едно селище. — Гласът на Ланс ме откъсна от мислите ми. — Покрихме кръг с радиус от сто километра около кораба. Никакви следи...

— Продължаваме търсенето. — Казах това не само на Ланс, но и на самия себе си.

Длъжен бях да намеря Земята. Дори само затова, че през нея вече беше преминал мошеник, който бе купил плутоний и титан за няколко евтини технически новости. И Данко, обикновено момче от Земята, неслучайно се беше озовал край кораба ми. Някой се бе включил в играта, в която награда беше Земята. И по-добре тя да е протекторат на Тар, който дължеше свободата си на един землянин, отколкото на който и да е друг свят. Може и да не стана управник на Тар, но принцесата никога няма да причини зло на моя свят.

Ще намеря Земята — или ще загина. Тук става дума за нещо повече от любов. Това е животът на Земята, която бе родила мен и всичко, което ми бе скъпо. Ще убивам и ще нарушавам непоколебимите галактически закони, може да стана предател и палач.

Но Земята трябва да остане свободна. Паметта на милионите предци, солената вода на земните океани в кръвта ми — това никога няма да ми позволи да отстъпя.

— Отново село! — обърна се възторжено Данко към мен и пак се залепи за екрана. Искрено се наслаждаваше на случващото се. — А тези се разбягаха, страхливци...

Ланс ме погледна с усмивка. Попита:

— Даниил е изпаднал във възторг?

Кимнах. Нещо ме накара да застана нащрек...

— Красив език имате, принце. Неразбираем, но е приятно да се слуша. Дори ми се иска да го науча...

— Аз бих научил руския само заради това, че го говори принц... — пошегувах се по навик аз и внезапно млъкнах, щом осъзнах какво ме е притеснило. — Обръщай към селището, Ланс!

Пилотът първо изпълни заповедта с такава скорост, че кълбото на гравитационния компенсатор се сви, поглъщайки допълнителното пренатоварване. Данко застана — за него дори половината „же“ допълнително пренатоварване се бе оказало прекомерно. И едва след това Ланс попита:

— Какво има, капитане?

— Двойкаджия — процедих аз, преодолявайки затисналата ме тежест. — На какво са те учили в офицерския корпус? В това село жителите реагират нестандартно на появата на катера! И преди са виждали летящи машини!

— Разбрах.

Катерът увисна над конусообразните колиби. Кълбото на гравитационния компенсатор бавно се разширяваше, изсипвайки върху нас събраната гравитация. В покрайнините на селото се виждаха няколко фигурки, които стремително се отдалечаваха към гората. Жени с деца, отряд възрастни мъже с копия... Двама здрави аборигени, придържачи изнемощял старец.

— Парализаторът към онези тримцата, Ланс! Това е старейшината, той трябва да знае много!

От дъното на кораба се изстреля почти невидим син лъч. Изостаналите бегълци паднаха на земята.

— Обездвижих всички, капитане. За всеки случай, да предотвратя нападение...

— Три плюс, пилоте. — Подхванах под мишница едва помръдващия Данко. — Спускай се.

Люкът на катера се отвори и аз се измъкнах навън, като с усилие носех на ръце натежалото момче. Пренатоварването изчезна. След нас изскочи Ланс, който сякаш не забелязваше нарасналата гравитация. В ръцете му се поклащаше куфарчето на лингвенсора.

Отдалечихме се на няколко крачки от катера и тежестта ни отпусна. Данко веднага се измъкна от обятията ми, поклати глава и попита:

— Какво беше това, Сергей?

— После ще ти обясня. Стой зад нас, ясно ли е?

Затичахме се покрай колибите по отъпканата глинеста почва.

— Ето ги, капитане!

Спряхме пред неподвижните фигури. Старецът и двамата стражи, проснати на земята.

— Активирай стареца, Ланс.

Ланс се наведе над предполагаемия старейшина на селото и прокара над тялото му малък черен диск. Старецът се размърда. Ланс бързо отвори куфарчето на лингвенсора, набра нещо на клавиатурата. Каза с извиняващ се тон:

— В паметта на машината има само един диалект от тази планета. Надявам се да е достатъчен...

Наведох се над стареца и казах:

— Дойдохме с мир и няма да нараним никого от вас. Не ни нападайте първи и всичко ще бъде наред.

Лингвенсорът издаде поредица от отсечени лаещи фрази. Старецът се надигна с усилие и заговори на същия груб, неприятен език. Лингвенсорът преведе:

— Демони, дошли от небето и говорещи с думите на планинските варвари. Какво искате пак от нас? Обещахте да си идете завинаги!

Двамата с Ланс се спогледахме.

— Прав бяхте, капитане. Тук вече са били и преди нас!

— Разпитай го, Ланс. Нужна ми е цялата информация. Цялата, накуп, дори ако се наложи да му изпържиш мозъка.

След леко забавяне Ланс кимна.

— Слушам, капитане.

Данко ме дръпна за ръкава.

— Сергей... а ние какво искаме да научим?

— Разбираш ли — с възможно най-невинен тон отвърнах аз, — ние търсим едни наши познати, които трябваше да долетят на планетата преди нас. Много се притеснявам да не се разминем.

Данко кимна. И се зае с искрено любопитство да разглежда проснатия недалеч абориген, така и неизпуснал от ръцете си късото копие и меч от напомняща бронз сплав. После момчето погледна към моя меч, висящ в ножницата на гърба ми. Изглежда, че вечерта щеше да ми се наложи да му обяснявам принципа на действие на плоскостното оръжие...

5. СЛЕДА В НЕБЕТО

Чакахме Ланс в кабината, тъй като гравитационният компенсатор вече бе успял да се разрежи. През това време успях да опиша на Данко възможностите на бойния катер и особеностите в управлението му. Обяснението ми се улесняваше от това, че самият аз не разбирах доста от собствения си разказ, а момчето се страхуваше да пита за непознатите му термини.

Ланс се върна след около двайсетина минути. Щом зърнах лицето му, включих двигателите на катера да загряват.

Ланс седна в седалката си и рече бързо:

— Хванахме им дирите, капитане. Да се свържа ли с кораба?

Кимнах. Ланс изчака на екрана да се появи лицето на Ернадо и започна да разказва.

За пръв път жителите на селото бяха видели катера предишната сутрин. Той се приземил наред селото и „демонът с пламтящ меч“ поискал от жителите вода и храна. Даровете били донесени веднага и демоните излетели. Някой от аборигените забелязал, че през отворения люк се мярнала фигурата на момче, което седяло „като вкаменено“. Щом чух това, погледнах със съчувствие към Данко. Значи все пак го бяха държали под хипноза. Лесна плячка — дете, което бе виждало хипноза само в предаванията на телевизионните шарлатани.

През нощта демоните се появили отново — с два катера. Поискали още храна, а в единствения селски кладенец пуснали „гъвкави тръби“, които изсмукали оттам почти всичката вода. След което неканените пришълци се скрили, като обещаха, че повече няма да се появят в селото.

— Очевидно имат проблеми с продуктите — злорадо отбеляза Ланс. — Щом са се полакомили за местното зърно и мръсната вода, значи ситуацията е критична. Но най-важното е, че аборигените забелязали откъде се появявали и накъде отлитали катерите! В страната, противоположна на изгрева — където и живеят демоните според местните жители.

— Наложил ли се да прилагаш сила? — попитах аз.

— Не. Само мъничко заплахи и много обещания.

Ернадо го вълнуваха съвсем различни проблеми.

— Какъв тип са били катерите? — попита той.

— Трудно може да се получи описание от човек, който не е държал в ръцете си нищо по-сложно от мотика...

— Недей да скромничиш.

— Най-вероятно малък разузнавателен и десантен. Ако се съди по формата — на леща и на пура.

Ернадо притвори очи, очевидно припомняйки си нещо. Кимна удовлетворено и каза:

— Или имат нестандартно въоръжение, или е кораб от крайцерен тип. Първото е за предпочитане.

— Ти ме уверяваше, че нашият кораб е способен да се изправи срещу крайцер — намесих се в разговора аз.

— Но не съм твърдял, че непременно ще излезем от битката като победители. Особено в настоящото ни състояние.

— Добре. Състоянието на кораба ще обсъдим по-късно. Ланс, излитай. Поемаме на запад.

Отново се носехме на крайно ниска височина. Но този път не търсехме чужденците. Бръснещият полет намаляваше опасността да ни забележат.

— Сергей...

Погледнах въпросително Данко.

— А аз трябва ли да се връщам на Земята?

— Я виж ти... А за родителите не ти ли е мъчно?

Данко сведе очи.

— Мъчно ми е... Но щом съм попаднал тук... Те ще се радват за мен, знам го. Мама винаги казва, че е готова на всичко, само и само да живея в нормална страна.

Сега беше мой ред да извърна поглед. Момчето бе попаднало в най-болното ми място. Какво ми даваше право да бъда единственият землянин, излязъл извън пределите на Слънчевата система? Можех ли да забраня на попадналия като по чудо в далечния Космос Даниил поне да се докосне до чудесата на галактическата цивилизация?

Трябваше да му забраня.

— Даниил — казах меко аз. — Това изобщо не е нормална страна според разбиранията на майка ти. Не е Щатите, не е и Германия. Намираш се в свят, състоящ се от хиляди планети, които

много често и изключително жестоко воюват помежду си. Тук също може да е скучно... и страшно, и тежко. На мнозина им се налага да гладуват, а много живеят в съвсем истинско робство. Да постигнеш добър живот тук не е по-лесно, отколкото на Земята. Особено за дете, което знае десет пъти по-малко от тукашните си връстници. Какво ще правиш, ако се върна на Земята?

Данко прошепна толкова тихо, че едва успях да чуя отговора му:

— Помогнете ми да постъпя на някой звездолет... аз също ще търся Земята. Нека тя стане истинска планета.

Стана ми некомфортно. Стиснах здраво ръката му.

— Данко, ти си куражлия, но... Ще поговорим за това после.

Момчето кимна отчаяно. И попита:

— А мога ли да си оставя тези дрехи? За спомен...

Спомних си с какъв възторг обличаше той сребристосивия летателен костюм, който с големи усилия открихме в склада. Магнитни закопчалки, тънки ръкавици, пристегнати към ръкавите, безтегловна качулка от късо парче синтетична кожа, вшити в плата датчици и индикатори, режим за усилване на мускулите, многобройни джобове, напълнени с необходимото на кораба и по време на рейд оборудване, пристегнатият към колата кобур на деструктора — макар и празен, ножница с тежък вибронож, режещ дървото като хартия. Мечтата на всяко момче.

Но едновременно с това — крайно полезно нещо за всеки мошеник. И предмет на национална сигурност за държавата, в която щеше да се окаже Данко след хиперпрехода. Технологията, вложена в летателния костюм, не е известна на Земята. Дори само за да получат формулата на синтетичната тъкан, която издържа и на най-силното рентгеново излъчване и не може да бъде прогорена от напалм и концентрирана киселина, на родната ми планета не биха се спрели пред нищо.

— Не. Ще ти намерим нещо по-обикновено.

Данко кимна и се обърна към екрана. По дяволите, само това ми липсваше — детски сръдни...

— Приближаваме планините — каза Ланс. — Най-удобното място за скришно кацане на кораба.

Той внезапно млъкна и се втренчи във видеокуба. Освен далечния гребен на планината там не се виждаше нищо друго, но

катерът внезапно полетя стремително надолу.

— Какво има? — Наведох се към Ланс.

— Облак йонизирани частици! Там има кораб, който загрева двигателя си преди излитане!

Сега вече и аз забелязах жълтия стълб, който се издигаше над планината и бавно се разнасяше в стратосферата. Разределеният от излъчването въздух, който можеше да бъде засечен единствено от детекторите на катера, се носеше нагоре като пушек от разгарящ се огън.

Катерът се спусна сред дърветата, като чупеше клони и мачкаше млади дръвчета. Разтърси се за последен път и изпънатите докрай подпори докоснаха земята. Изображението във видеокуба примигна и стана по-размазано.

— Изключих локатора — поясни Ланс. — Могат да го засекаат.

Кимнах с разбиране и се взрях в синтезираното компютърно изображение. Йонизираният стълб ставаше все по-тъмен и дебел, разстиляше се, като обгръщаше планината в дим. Съдейки по силата на излъчване, там наистина се намираше крайцер.

Едно е да търсиш кацнал на Земята кораб, който вероятно е обгърнат от неутрализиращо поле. Преди да успеят да свалят полето, форсираният катер ще се окаже на хиляда километра от кораба, извън зоната за поражение... И съвсем друго е да се натъкнеш на вражески крайцер, готов за излитане, всички защитни системи на който са активирани. Можеха да ни изпепелят, преди да успеем да осъзнаем какво става.

Следяхме екраните в пълна тишина. Данко, който не разбираше какво става, ме гледаше уплашено и не смееше да попита нищо.

— Ето го — рече Ланс.

Вече нямаше нужда от видеокуба. Излитащият на стотина километра от нас крайцер се виждаше прекрасно и на обзорните екрани. Малък снежнобял конус, под чиято основа потреперваше ален пламък, плавно се издигаше над планината. От това разстояние изглеждаше безобиден, приличаше на ярка новогодишна играчка.

— Голям единичен рейдър — прошепна Ланс. — Огневата му мощ е достатъчна за унищожаването на планетарна крепост. Нямаше да имаме никакъв шанс...

— Шорей Менхем случайно да няма наследници? — попитах аз.
— Гиарският управник също обичаше белия цвят.

— Това е просто защитна обвивка, която разсейва лазерното излъчване. Изобретиха я още преди пет години... но никога не съм чувал изработеният материал да стига за покриването на цял кораб. Максимум за обвивка на боен катер.

— Ясно. Осъществи тяснолъчева връзка с „Тера“.

Ланс се наведе над пулта и настрои тяснолъчевия предавател към нашия кораб. Белият конус на рейдъра се топеше в небето.

— Това ли са вашите приятели, капитане? — попита Данко.

— Да — неохотно отвърнах аз.

— И аз имах такива приятели. Веднъж половин ден се крих от тях в училищния салон, под тепиха. Бяха ме нарочили за касичка, а нямах пари.

За около секунда двамата с Данко внимателно се гледахме. После поклатих глава:

— Данко, на твоята възраст и аз се обиждах, че възрастните смятат децата за глупави. Прав си, това са точно такива приятели. Но не мога нищо да ти обясня. Смятай го за военна тайна.

— Добре, капитане — сериозно отвърна той.

Стиснах му ръката — здраво, като на възрастен. И се обърнах към Ланс:

— Ще имаме ли скоро връзка?

— Сега...

На екрана на комуникатора пълзяха разлати сиви сенки.

— Картина няма да има, капитане, само звук. Твърде сме далече.

— Подробности... Ернадо, виждаш ли кораба?

— Говори Редрак. Ернадо е в бойната кабина.

— Включи го към разговора.

— Тъй вярно, капитане.

— Засичате ли крайцера?

В разговора се включи Ернадо:

— Разбира се, капитане. На мерника ми е и трябва да призная, че не се побира там.

— Можем ли да го свалим?

— Това заповед ли е?

Поколебах се.

— Не, въпрос.

— Тогава не можем.

— Виждал ли си кораби от подобен тип?

— Да, за съжаление. Но не и с противолоазерна броня.

— Как можем да го унищожим?

— Много просто. Излита ескадра от десет или дванайсет кораба от нашия клас...

— Може да не продължаваш.

Разперих ръце. Ланс кимна разбиращо. И каза:

— Седим и не си подаваме носа.

— Точно така.

След като обясних накратко на Данко, че в близките два часа ни предстои да се занимаваме с нищонеправене, отворих вграденото в стената шкафче. Извадих от него пластмасовите контейнери с летателните порции. Попитах:

— Как се отнася екипажът към идеята за един обяд?

Екипажът се отнесе положително. Всеки се зае да отваря полагаемия му се контейнер.

Един от абсолютно непонятните за мен обичаи на планетата Тар бе, че летателните порции на корабите не се маркират по никакъв начин. Цветните ивици на етикетите позволяват да се установи единствено енергийната стойност на храната, а формата на кутийката — какво има в нея: първо, второ, десерт. Очевидно този полусадистичен метод позволяваше внасянето на елемент на изненада във всеки предстоящ обяд. Но уви, изненадите се делят на приятни и не чак толкова приятни. Вторите са по-разпространени.

Падна ми се напитка, която по вкус наподобяваше смесица между турски чай и полско кафе. Не най-лошият вариант, между другото... Втората кутийка криеше в себе си каша от мънички бели зрънца, примесени с тесни ивици варена риба и огромно количество подправки. И вкусът, и видът ѝ навеждаха на мисълта, че много преди мен в галактиката са били представители на корейския народ, като влиянието им върху кулинарията изобщо не беше намаляло с времето.

Заех се бързо да поглъщам кашата, като я заливах с големи глътки от ободряващата топла напитка.

На Данко му провървя повече. Кафявата еднородна маса в неговия порцион беше, въпреки подозрителните асоциации, добре

сварено месно пюре. Напитката се оказа сладникав сок с лек аромат на шоколад. След минута Данко вече привършваше пюрето, като предварително бе пресушил буркана със сока.

Извадих от шкафчето още два буркана и безмълвно ги подадох на момчето. Ланс рече изненадано:

— Нямах представа, че прекарана в гората нощ така влияе на апетита.

— Работата не е в нощта — произнесох с усилие аз и прехапах устна. — В страната, в която живее Данко... благосъстоянието не е твърде високо.

Ланс извърна поглед настрани. Сякаш в този момент не аз, а той ужасно се срамуваше заради родината си... После попита:

— Простете за въпроса ми, принце... Никога ли не ви се е искало да се върнете на Земята през хипертунела? С малък отряд и подходящо въоръжение?

— Искало ми се е. Но нещо твърде усърдно ме тласка към това.

Без да се наговаряме, двамата едновременно се обърнахме към екрана, където мъничката точка на крайцера продължаваше да се отдалечава от планетата. Данко ентусиазирано се разправяше с допълнителната порция.

— Твърде бързо ускорява — наруши Ланс проточилото се мълчание. — Излишен разход на гориво.

— Мислиш ли, че иска да скочи в хиперпространството?

— Така изглежда. С неговата мощност може да извърши скока в непосредствена близост до планетата.

— Потърси Редрак.

Редрак се съгласи с нас, без дори да ни изслуша докрай. Съдейки по бодрия му глас, отлитането на вражеския крайцер явно бе засилило оптимизма му. След като се свързах с Ернадо, му дадох няколко заповеди — вероятно излишни, но достатъчно важни, за да се застраховаме. И принудителното ни чакане продължи.

Крайцерът не ни остави да скучаем дълго. Първо на екрана се появи леко мъждукане, обкръжаващо отдалечаващия се кораб. После екранът беше злят от млечнобяло сияние. Когато то се разнесе, крайцера вече го нямаше.

Отворих люка и изскочих от катера. Погледнах в небето — точно навреме, за да видя гаснещата звезда, която за миг затъмни бледото

червено слънце.

— Премина в хиперскок — удовлетворено отбеляза Ланс. — Дори и да страдат от недостиг на храна, очевидно имат енергия в изобилие. Притеглянето на планетата им изяде седемдесет процента от мощността.

Върнах се обратно в катера и улових въпросителния поглед на Данко. Казах му:

— Всичко е наред, кадет. Разминахме се с нашите приятели.

Данко кимна и ловко метна празния буркан през затварящия се люк.

Въздъгнах, но отложих поредната лекция за следващия път. Седнах до пулта и попитах:

— Ернадо, проследи ли скока?

— Да, капитане. Движеше се право по сигнала на един маяк.

— Идентифицирахте ли сигнала?

— Да. Планета Рейсвей, влизаща в едноименния троен съюз на свободни светове. Това е в самите покрайнини на галактиката.

— Бил ли си там?

— За пръв път чувам. И за планетата, и за свободния съюз. Ще ги преследваме ли?

— Не веднага — със съжаление отвърнах аз.

6. КОКТЕЙЛ „НОСТАЛГИЯ“

Ресторант „Галактика“ се намираше на територията на космопорта. Въпреки тривиалността си, името бе правилно — планетата Аргант бе пресечен пункт на множество търговски пътища и в ресторантчето отпочиваха и похапваха представители на едва ли не всички обитаеми планети. Освен земляни, разбира се.

Над пирамидалната сграда се въртеше преливащ във всякакви цветове, а понякога преминаващ в ултравиолетовите и инфрачервени области на спектъра, надпис — името на ресторанта на местния и на стандартния език. Малката обява над входа изглеждаше доста поскромна: „Само за екипажи на космически кораби“.

Пъхнах идентификационната картичка в прореза на контролното устройство и вратата се отвори. Данко все още нямаше никакви документи, но това нямаше значение — всеки член на екипажа имаше право да води със себе си гости.

Още един надпис в коридора ни предупреди, че ресторантът е оборудван със собствен генератор на неутрализиращо поле.

— Много прилично заведение — казах аз. — Нищо чудно, че Редрак не бърза да се присъедини към нас. Неговият идеал за вечерен отдих е мръсен бар, в който на всеки час избухва сбиване.

Данко кимна, като се озърташе на всички страни. По стените се мяркаха триизмерни пейзажи от най-различни планети, сменящи се с калейдоскопична бързина. Разпознах алените гори Рантори-Ра и изгорените до черно равнини на Шайер, планетата самоубиец. Дори ми се стори, че зърнах пшенично поле с брезова гора в далечината. Но — естествено — само ми се беше сторило.

Към нас се приближи възрастен мъж в светлолилавата униформа на обслужващия персонал. С учтивата усмивка и уверената походка на специалист, който си знае цената.

— Отделен кабинет?

Намръщих се.

— Маса в общата зала, за петима. Чакаме приятели. И по-бързо, слуга.

Мъжът потрепери, но преглътна обидата. Докосна един бутон на пластмасовия таблет с плана на ресторанта. Забелязах секундното му колебание и разбрах, че няма да чакам дълго отговор. Страхувай се от дребните началници.

— Следвайте указателя.

Пред нас се появи и запълзя по пода светеща зелена точка.

Свих рамене и хванах Данко за ръката.

Общата зала заемаше почти цялата надземна част на ресторанта. Стените и пирамидалният таван бяха обгърнати от слабо светеща мъгла, която се издигаше от няколко малки басейна. Между тях в строго обмислен безпорядък бяха разхвърляни овални масички с различни размери и височини. Някои от тях бяха покрити със същата светеща мъгла, която позволяваше да се видят единствено очертанията на фигурите на посетителите, желаещи уединение.

Седнахме на отредената ни маса. Огледах се и с известна изненада установих, че ни се бе паднало доста добро място. Доста близо до съседните маси, но пък близко и до малкия кръгъл подиум, на който с приятен глас пееше симпатично момиче. Песента беше на аргантски и не разбирах нито дума, но музиката се оказа тиха, тъжна и красива.

Пред масата цъфна сервитьор в светлолилава униформа. Млад, но също толкова самоуверен, колкото бе и разпоредителят.

— Желаят ли нашите гости да опитат националните ястия на Аргант? — попита той. — Към охладените желирани пръчки препоръчвам отлежало вино „Черен маг“. Първата бутилка е безплатна, за сметка на ресторанта.

Не обичам, когато се опитват да решават вместо мен.

— Искаме други ястия — отвърнах учтиво.

В ръцете на сервитьора се появи предаваща плоча.

— За момчето — супа с месо от кухнята на планетата Тар, кюфтета по техните рецепти, лейански сладки и сок от килана.

Сервитьорът кимна, доволен от стойността на поръчката. Не всеки посетител рискуваше да поръча лейански сладки.

— За мен — печено месо и студен реграв.

Регравът бе евтина и не съвсем популярна напитка. Но бе най-добрият заместител на доматения сок, който бях успял да открия.

— Това ли е всичко? — попита сервитьорът.

— И охладен разтвор на етилов спирт. На четирийсет части чист спирт — шестнайсет части дестилирана вода и щипка захар.

Сервитьорът ме изгледа ошашавено. Поинтересува се:

— И как се нарича тази напитка?

— Коктейл „Носталгия“ — любезно отвърнах аз. — Опитайте, няма да съжалявате.

— В какво количество да поднесем месото и... коктейла.

— Половин кило месо, половин литър коктейл и също толкова реграв.

— Месото с подправки ли да бъде опечено? — направи последен опит да ме вкара в правия път сервитьорът.

Докато чакахме поръчката, двамата с Данко разглеждахме посетителите. Зрелището представляваше интерес не само за момчето, но и за мен. Жалко само, че близките места не бяха заети. Само на съседната маса разговаряха трима млади хора с лимоненожълта кожа, но абсолютно земна външност. На масата пред тях имаше само празни чинии и нещо, което приличаше на голяма квадратна тенджера.

Двама сервитьори донесоха поръчаните ястия. Данко с любопитство погледна розовия бульон, в който плаваха симетрични кубчета месо и малко нарязани зеленчуци.

— Опитай, много е вкусно — казах аз, докато разглеждах своята чиния.

Добре опечено парче месо с минимум подправки. Точно както трябваше...

В средата на масата сервитьорите поставиха кристални гарафички със сок от килана за Данко „доматен сок“ и „коктейл“ за мен.

— Благодаря — казах аз, докато пълнех най-голямата чаша до половината с „доматен сок“.

— Според правилата на ресторанта ни на момчето е забранено да пие алкохол — съобщи един от сервитьорите.

— Той няма да го пие — успокоих аз защитника на морала. — Всичко това е за мен.

Сервитьорът потрепери. Другарят му се притече на помощ.

— Длъжни сме да ви предупредим, че на масата ви е включен блокът за автоматичен контрол. Ако предложите на момчето алкохол, ще бъдете принудени да напуснете ресторанта.

— Хубаво — напълно искрено отвърнах аз. — Тук, при вас, определено много ми харесва...

Допълних чашата с „коктейла“ и подуших образувалата се смес. Сервитьорите бързо се отдалечиха. Данко попита неодобрително:

— Ще пиеш водка?

— Малко — отвърнах и пресуших чашата. По хранопровода ми се плъзна пареща топлина, след нея, отмивайки неприятния вкус, и порция „доматен сок“.

Данко се зае да сърба супата с обиден вид. Отрязях си парче месо, задъвках. И погледнах към съседната маса.

Единият от младежите тъкмо вдигаше капака на „тенджерата“. Бръкна вътре, порови по дъното... И измъкна малко пухкаво зверче, което наподобяваше безопашато едрооко котенце, покрито с къса сива козинка.

Зверчето писукаше жалостиво. Младежите се засмяха, а аз видях дълги зъби, бавно изникващи на горната им челюст.

Потреперих и извърнах глава. Но вече беше късно — Данко бе проследил погледа ми. Усмихна се, докато разглеждаше животното. А после очите му се разшириха, а устните затрепериха. Той разбра.

— Сергей... Това... Това не е истина, нали?

— Истина е — твърдо отсякох аз. — Това са вампири от планетата Пел. Могат да ядат всякаква храна, но предпочитат кръвта на живи същества. Много жалко, че не разпознах по-рано тези твари.

— Сергей...

В гласа му имаше десет пъти повече молба и страх, отколкото можех да понеса.

Надигнах се от масата, като отместих със стържене стола назад. Отлично отмъщение на дребния чиновник — да ни настани до вампири...

Младежите дружно се обърнаха към мен. От затворените им усти стърчаха тънките връхчета на „израстващите“ зъби.

Бавно се приближих до масата им. Какво ми бе известно за планетата Пел? Бивша гиарска колония. Жителите ѝ са нелоши бойци и отлични строители. Обичат кръвта на топлокръвни животни.

— Имам една малка молба към вас — прошепнах аз.

— Говори — отвърна на добър галактически младежът, който продължаваше да държи в ръката си обреченото зверче.

— Включете холограмна завеса над масата си. Вашият начин на хранене ни е неприятен.

— Молбата се отхвърля — с неприкрита подигравка отвърна младежът. — Всяко разумно същество има право на открито практикуване на своите обичаи.

— Ако те не оскърбяват други разумни същества.

— Ние не намираме в поведението си нищо оскърбително. За разлика от твоето.

Младежът пусна зверчето в чинията си. И небрежно отпусна ръка върху дръжката на плоскостния си меч.

И тримата бяха въоръжени.

Дори не посегнах към меча, висящ в ножницата на гърба ми. Ако се стигнеше до бой, щях да го измъкна по-бързо от който и да е от усмихнатите вампири. Щяха да им попречат масата и това, че се намираха близко един до друг.

— Аз съм принцът на планетата Тар — продължих да говоря все така тихо. — Онзи същият, дето уби управника на Гиар, който държа триста години планетата ви в робство.

Зъбите на вампира потрепнаха и се прибраха обратно.

— Направил си го не заради нашия свят — без да сваля ръката си от дръжката, каза пелиецът. — С нищо не сме ти задължени.

— Убих Шорей Менхем — повторих аз. — Дуел ли искате?

Най-сетне се усетиха.

— Какво искаш?

— Сега вече повече, отколкото в началото. Но исканията ми може още да нараснат.

— Говори.

— Добави: Ваше Височество.

Зъбите проблеснаха в крайчетата на устните и отново изчезнаха.

— Говорете, Ваше Височество.

— Вечерята ви ще се ограничи до традиционните месни блюда. Животните изпратете обратно — с молба да ги пуснат на свобода.

Пелийците мълчаха.

— Не искам да виждам кръвта на тези зверчета. Но може да поискам да разбере какъв е цветът на вашата.

— Добре.

— Ваше Височество!

— Добре, Ваше Височество.

Взех зверчето от чинията. Наместих го в сгъвката на лакътя си. И тръгнах обратно, като с целия си гръб чувствах уплашените и изпълнени с омраза погледи.

Сервитьорът, който ни бе донесъл поръчката, едва забележимо ми намигна. И тръгна към масата на вампирите с явното намерение да вземе клетката тенджера. Добър слух имаше това момче...

Данко ме чакаше, стиснал здраво дръжката на своя вибронож. Изглежда, бе готов, без да се замисля, да се хвърли на помощ, ако се завържеше бой... Испитах нещо като гордост — не за себе си и не за момчето, а по-скоро за Земята.

Тя започваше да си изгражда определена репутация. А за планета, „която я няма“, това хич не беше зле.

— Дръж. — Хвърлих зверчето на коленете на Данко. — Трофей. Останалите ще ги пуснат след малко.

Данко притисна към гърдите си шаващия „трофей“ и каза с възхищение:

— Здравата се изплашиха от теб!

— Не е там работата, Данко. Пелийците не бягат от битки. Просто светът им ми е малко задължен...

Налях си пълна чаша с водка, изпих я, отрязах си парче месо. Данко попита, като не спираше да гали зверчето:

— Това е котенце, нали?

— Нещо такова. Можеш да го вземеш на кораба, би трябвало да понася с лекота полетите.

— Ще го нарека Трофей — обяви Данко.

— Карай... Нека бъде Трофей...

Из тялото ми се разливаше безгрижната еуфория на опиянението. Светът около мен ставаше все по-приятен.

— А ето ги Ернадо и Редрак. — Момчето стана и махна на приближаващите мъже.

Ернадо изглеждаше невъзмутим както винаги. А Редрак очевидно бе разстроен от нещо. Повиках сервитьора, който вероятно бе решил да стои край нас в очакване на нови развлечения, и поръчах две бутилки „Черен маг“ и плодове.

— Разказвай — наредих аз. — Но преди да ми кажеш лошите новини, съобщи добрите.

— Тогава ще се наложи да мълча.

— Измисли нещо.

Редрак сви рамене. Вдигна бутилката и разгледа виното на светлината, след което заяви:

— Това е истинско отлежало вино с настойка от тонизиращи билки. Ще мине ли за добра новина?

— Може. Давай останалото.

— Никъде не можах да намеря моя познат. Или го няма на планетата, или радикално е променил вкусовете си. Не са го виждали нито в „Звездна корона“, нито в „Приют за обсебени“...

— Ясно. Продължавай.

— Уточнихме колко ще струва прехвърлянето на Земята. Парите ни стигат за хиперпреход на момчето, заедно с два-три килограма багаж.

Поклатих глава.

— Не става. Данко може да бъде изхвърлен в която и да е точка на планетата — насред океана, в пустинята, в джунглата... Не, няма да се съглася на това.

— Момчето много ли иска да се прибере у дома? — попита Ернадо.

— Изобщо не намира — признах си аз.

— Тогава има един вариант... — Ернадо замълча.

— Е?

— В разпределителя на космопорта ни предложиха изгодна сделка. Доставка на малък и ценен товар на колонизирана планета. Избраха ни като бърз кораб с надежден капитан. Принцът на планетата Тар няма да се поблазни от изгодна препродажба на товара...

— Изглежда, инкогнитото ми не е надеждно.

— Да, капитане.

— Подробности?

— Товарът е зародишни клетки на колонистите. Три „инкубатора“ с общо тегло пет тона. Срок на изпълнение — десет дни. Заплащане след връщането — шест хиляди енергоединици. Стига за прехвърлянето на двеста килограма маса на Земята.

— Не е зле... Такава поръчка може да се смята за добра новина.

— Може би... Но в тази сделка има една съмнителна страна.

— Каква?

— Товарът трябва да бъде доставен в системата Рейсвей, в която избяга от нас белият крайцер. Много прилича на капан.

Кимнах. Капан? Може би. Но крайцерът можеше да ни унищожи и на планетата. Да довършиш повреден кораб, не изисква особени усилия.

— Ернадо, ако поизчакаме с връщането на Данко на Земята, парите ще ни стигнат ли за пълен ремонт на „Тера“?

— Да.

— Тогава сключвай договор за превоза на товара и започвай ремонта.

— Вече го направих, капитане. Осмелих се да предугада решението ви.

Спогледахме се. Ернадо рече примирително:

— Можем да изпуснем сделката, капитане, а вие не си бяхте взели комуникатора. Наложих ми се да действам на своя отговорност и риск.

— Надявам се — казах тихо аз, — че това ще бъде първата ти и последна догадка от този тип. Не рискувай, ясно ли е? Сам си взимам решенията.

— Слушам, капитане. — По лицето на Ернадо не потрепна нито един мускул.

Напрежението бе разредено от появилия се сервитьор. Той носеше голяма найлонова торба с емблемата на ресторанта, напълнена с фирмени бутилки.

— Малка изненада от нашия ресторант — заяви той. — Пет бутилки коктейл „Носталгия“ и пет вина „Черен маг“.

Сервитьорът остави торбата върху масата и бързо се отдалечи. Редрак го изпрати с изумен поглед.

— Никога не съм чувал за толкова разорителна реклама на заведение — каза той. — Може би знаят, че вие сте принц, капитане?

Кимнах към Данко, който си играеше с котенцето.

— Не. По-скоро им допадна разговорът ми с пелийците. Никога не съм попадал на планета, където да обичат вампирите.

— Имаше ли бой? — загрижено попита Редрак.

— Не, уредихме всичко мирно.

Прекарахме в ресторанта още половин час, като погълтахме поръчаните ястия, без да разговаряхме. Данко опита лейанските сладки

и напълно се откъсна от околния свят. Нищо чудно, творенията на лейанските сладкари превъзхождаха... ами, да речем, швейцарския шоколад в такава степен, колкото този шоколад превъзхождаше карамелените бонбони „Взлетная“.

От ресторанта към кораба тръгнахме пеша, покрай административните сгради, където, въпреки че вече бе нощ, светеха всички прозорци, и огромните складове с дежуреща до входа охрана. Напред вървяха Ернадо и Редрак, след тях — аз и Данко. Носех дремещия Трофей, който се бе вкопчил в комбинезона ми като истинско коте, а момчето носеше торбата с подаръците от ресторанта.

Когато преминавахме покрай дълбока бетонирана траншея — една от многото, които пресичаха пистата и бяха предназначени за отвеждане на пламъците от излитащите кораби — Данко възкликна съвсем непринудено. Чух как издрънчаха бутилките в падналата от пет метра височина върху бетона торба.

— Без да искам — бързо каза момчето. — Извинявайте...

Спрях се и погледнах с любопитство към изразяващата с целия си вид разкаяние фигурка. На светлината на отдалечените фенери и мъничката местна луна доволната усмивка на Данко едва се долавяше.

— Там беше кутийката със сладките ти — казах аз.

— Здраве да е — отсече искрено Данко.

— А ти знаеш ли, че бутилките от местно стъкло не се чупят?

Данко сведе поглед и поклати глава. Щипнах го по бузата.

— Добре, малкия, да вървим. Напразно се притесняваш за мен, но все пак — благодаря.

7. ОТМЪСТИТЕЛЯТ

Събуди ме настойчивият сигнал на интеркома. Погледнах към светещите цифри на часовника и скочих от леглото. До излизането от хиперпространството оставаха още четири часа. Трябваше да се е случило нещо извънредно, за да ме събудят посред нощ.

— Капитанът слуша — казах аз, докато обличах униформата. На екрана се появи лицето на Редрак.

— Засякохме дрейфуща кораб.

— И какво от това?

— Корабът подава сигнал за бедствие във всички диапазони.

— В нормалното пространство ли се намира?

— Да.

— Действай според устава.

Бързо прекосих стаята, надникнах при Данко — той спеше спокойно в спалнята ми, в краката му се бе свил на топка Трофей. За трите денонощия на полета „котенцето“ бе израснало до размерите на пудел, без изобщо да изгуби игривостта си.

Докато асансьорът ме издигаше до командната зала, бързо прелистих брошурката на корабния устав, сборник с правила, еднакви за всички кораби в галактиката. Бяхме длъжни да се притечем на помощ — стига само да не откриехме убедителни признаци за капан. Още в първия космопорт, където кацнехме, контрольорите щяха да проверят записите на нашата „черна кутия“, контейнер, имащ пряка връзка с компютъра и невъобразимо количество пломби. Ако бъдеше установено нарушение, и то такова, като неоказването на помощ за бедстващ кораб, щяхме да бъдем обявени извън закона.

Говори се, че пиратските кораби често се възползват от тази точка, за да заловят влизащите в хиперпространството търговци.

В командната зала вече бяха и Ернадо, и Ланс. Кимнах им, докато се настанявах в седалката. Стандартният на външен вид пулт пред нея позволяваше да се дават приоритетни команди, припокриващи сигналите от който и да е друг пулт и отменящи решенията на централния компютър.

— Ще стигнем до тях след три минути — каза Редрак. — Пуснах „мъждукаща сонда“.

Мъждукащата сонда бе сложно и скъпо устройство, способно за милисекунда да излезе от хиперпространството в реалния Космос, да събере информация и отново да се върне на кораба.

— А какво засичат детекторите ни? — Мимоходом погледнах към огромния екран на хиперлокатора и извърнах глава. В преплетените разноцветни линии и точки, които отразяваха върху плоскостта петизмерното пространство, можеше да се оправи само пилот от най-висш клас. Такъв като Редрак.

— Опростяване до минимум — нареди Редрак. Екранът веднага се изчисти, сега на него имаше само две точки: примигваща зелена — нашият кораб, движещ се със свръхсветлинна скорост, и неподвижна червена — чуждият кораб, дрейфуваш в нормалното пространство.

— Информацията е малко, капитане. Корабът е голям, с размери на крайцер. Защитните полета са изключени, наоколо се носят множество дребни предмети и полуразсеян газов облак.

— Като че ли е истина — изрече със съжаление Ернадо. — Картината на катастрофата е пълна, не можем просто да минем покрай тях.

— Сега ще се върне сондата — предупреди Редрак.

На спомагателните екрани се появи изображение. Чернотата на „истинския“ Космос, пъстроцветната мозайка на звездите... И нещо смачкано, разтопено, напомнящо гигантски цилиндър, бавно преминаващ в полусфера.

— Това не е капан — каза с треперещ глас Ланс. — Това е крайцер на кленийски наемници! И някой го е направил на парчета! Двигателният отсек е откъснат, бойните палуби са разрушени, жилищните отсеци са разхерметизирани...

— Излизаме от хиперпространството — обяви навъсено Редрак. — Не разбирам какво е станало тук, но ескадрата, която е унищожила кленийския крайцер, си прося неприятности, които не са ни нужни. Не си струва да се караме с тия момчета.

Подът леко завибрира. Корабът ни излизаше в триизмерното пространство и намаляваше скорост. Някъде в дълбините на машинните палуби бързо се свиваха сферите на гравитационните компенсатори, поглъщайки чудовищната енергия на спирането. За

няколко минути паднахме до скорост, близка до скоростта на светлината — и затова щеше да ни се наложи да плащаме със седмици и месеци, прекарани при натоварване от едно и половина „же“. Всъщност съществуваше и още един изход от положението...

Помислих си за Данко, който в момента се задъхваше под затисналата го тежест, и наредих:

— Щадящ режим за капитанската каюта.

— Тъй вярно, капитане.

Индивидуалният гравитационен компенсатор на моята кабина се включи и свали силата на тежестта около себе си до единица. Включих интеркома и казах:

— Данко, облечи се и остани в каютата до следваща заповед.

— Скоростта е намалена — съобщи Ланс. — Намираме се на петдесет километра от целта.

— Колко гравитационни компенсатора бяха задействани за убиването на инерцията?

— Трийсет и два процента, капитане.

— Дайте команда за изхвърляне им в пространството.

Редрак се поколеба.

— Твърде разточително, капитане... Една трета от общите запаси... Ще се лишим от боен резерв.

Докоснах мълчаливо клавиша и дадох командата от моя пулт. Корабът потрепери и пренатоварването изчезна. Черните сфери на компенсаторите, събрали в себе си енергията от спирането, бяха изхвърлени в Космоса. Сега години наред щяха да се носят в пространството, обградени от зона на гравитационна аномалия, като бавно се уголемяваха от размерите на кибритена кутийка до големи метър и половина сфери.

— Не можем да пълзим из „Тера“ като замаяни мухи — казах аз. — Премията за спасяването на кораба ще е достатъчна, за да купим нови компенсатори.

Впрочем възраженията вече бяха излишни.

— Спасителен екип — Ернадо, Редрак. Вземете два катера, аварийни сонди, спасителни капсули. Двамата с Ланс ще ви прикриваме от кораба.

— Надявам се да не е необходимо — заяви Редрак, докато ставаше от седалката. — Дори в такова състояние кленийският

крайцер е способен да унищожи един-два бойни катери. Всеки метър от обшивката му е натъпкан с датчици и излъчватели.

Кимнах. Рискът беше огромен, но — уви — неизбежен.

— Излъчвайте непрекъснато сигнал „Приятел. Идвам на помощ“ — посъветвах ги аз. — Може пък да подейства.

Редрак махна вяло с ръка и изчезна след Ернадо зад вратата на асансьора.

Отново включих интеркома.

— Данко, можеш да се качиш в командната зала. Само че без пухкавия ни приятел, ясно ли е?

— Планетата Клен е малък скалист свят в системата на бяло джудже, известно като Дяволската звезда — разказвах на Данко онова, което бях научил някога от Ернадо. — Температурата на повърхността ѝ се колебае от минус двеста до плюс сто шейсет и пет градуса. Излъчването на Дяволската звезда убива незащитен човек за няколко дни. Но на Клен има кислород и вода, има Храм на Сеячите, има живот. Напълно отговарящ на местните условия, трябва да кажа... Кленийците са хуманоиди, но живеят в невъзможен диапазон от условия. Силно лъчение, вряла вода, течен азот, живачни и оловни изпарения, петпроцентово съдържание на кислород — всичко това за тях е неприятна, но търпима околна среда. Столетия наред са воювали помежду си и след като влезли в галактическата цивилизация, усвоили само една професия — на войниците наемници.

— Изключително скъпи войници — намеси се Ланс.

— Да. Наемането за няколко месеца на кленийски крайцер не е по силите на всяка планета. Освен това те имат много строг кодекс на честта. Съгласяват се да воюват само тогава, когато смятат това за етично, когато намесата им не нарушава законите на враждуващите планети. Навремето Шорей Менхем не успя да ги убеди да участват в завладяването на Тар.

— Работата е там, струва ми се, че те уважават нашата планета — отново се намеси в разговора Ланс. — Ние от векове им продаваме оръжие...

На обзорните екрани виждахме катерите на Ернадо и Редрак да кръжат около разрушения гигант. Засега кленийският кораб не даваше

никакви признаци на живот...

— Най-често крайцерите на кленийците са наемани като патрулни от цели планетни федерации. Те охраняват търговските пътища, ловят пиратски кораби... Екипажът на всеки крайцер е едно семейство, в прекия смисъл на тази дума. Те се бият докрай, дори силите да са абсолютно неравни. За клениеца е немислимо да предаде кораба си...

Млъкнах, щом осъзнах една невъзможна подробност от разговора ни. Ланс се беше намесил в разговора, който двамата с Данко водехме на руски!

— Ланс!

Пилотът се извърна смутено. Данко се изчерви.

— Какви са тия изненади? — прошепнах аз. — Заговор зад гърба на капитана? Ние не сме кленийци, но...

— Капитане, не мислех, че ще ви бъде неприятно — с леко смущение каза Ланс на стандартен език. — Момчето ме помоли да го науча на галактически, но аз го сметнах за ненужно. На Земята той няма да му свърши работа... пък и не е необходимо да чува всичките корабни разговори. А на вас винаги ще ви е радостно да си спомняте родния език, да поговорите на него с някого... Използвахме лингвенсора и церебралния хипнотранслатор, така че сега аз владее руски в същия обем като Даниил.

Поех си дълбоко въздух. И изрекох една много дълга фраза на родния си език. Ланс се изчерви.

Явно Данко имаше добър речников запас от битови изрази.

Дявол да го вземе, наистина е приятно да си спомниш родния език. Дори донякъде ми беше радостно, както се изрази Ланс.

— Кой още се възползва от хипнотранслатора? — попитах аз. — Ернадо?

— Не, той знае деветнайсет езика, мозъкът му и без това е претоварен. Редрак.

Взрях се в екрана, без да го виждам. Глупаво беше да се сърдя. Ланс бе действал от най-добри подбуди. А на Данко, разбира се, му беше омръзнало да общува само с мен. Още повече че през последните дни не си бях подавал носа от тренировъчната зала, където заедно с Ернадо се налагахме безмилостно с плоскости мечове.

И въпреки това обидата не минаваше. Данко можеше да ми каже, че се занимава с Ланс...

— Сергей...

Обърнах се към момчето.

— Мислехме, че ще се получи добра изненада...

— Ако намеря на кораба истински кожен колан, изненадите ще зачестят — обещах аз.

Данко кимна без намек за усмивка.

— Капитане, най-добре да прекарам два дни в карцера — рече на галактически Ланс. — Моята вина е много по-голяма...

— Глупак — казах му аз, като също преминах на галактически. — Ще убия на място всеки, който и с пръст докосне момчето.

— Разбирам. Но Данко приема сериозно всяка заплаха. Възпитавали са го... излишно строго.

Отново изругах, като този път се постарях да подбера по-меки изрази.

— Имам великолепен екипаж — казах аз. — Момчето не бива да се наказва, достатъчно е получило на нашата родна планета. Ти винаги си готов да признаеш чуждите грешки за свои. А Редрак Шолтри ще умре на място, ако се убеди, че е виновен... Негова ли беше идеята?

— Да... Как разбрахте?

— Подозрителен е до безумие. Редрак е спокоен за живота си дотогава, докато може да ни предупреждава за всички възможни и немислими опасности. А той смята Данко за вражески агент. Езикът на врага трябва да се знае, така казват на Земята...

От комуникатора се разнесе гласът на Редрак:

— Капитане, има нов сигнал от жилищната палуба! Излизам от катера, ще опитам да вляза вътре...

— При вас казват още: като говорим за вълка — похвали се с новите си познания Ланс.

Кимнах. И казах на руски:

— Добре, Редрак, давай...

Наведох се по-близо до микрофона и прошепнах още няколко думи.

Влязохме в хангара веднага щом компресорите го напълниха с въздух. От сребристите дискове на катерите появяваше хлад, бронята бе покрита със скреж. Ланс разкопча кобура и промърмори:

— Дори един клениец да има, това вече е твърде много. Така ни учеха в училище.

Люкът на единия от катерите се отвори и навън се измъкна Ернадо. Забелязах, че фиксаторът на меча му е свален, учителят ми явно се беше подготвил за всякакви изненади.

— Сигурни ли сте, че на крайцера не е останал никой? — попитах.

Ернадо поклати глава.

— Претърсихме изцяло жилищната палуба. А на бойните постове и машинните палуби радиацията е твърде висока... Дори за тях.

Редрак също отвори люка. Но не бързаше да излиза... Ланс се намръщи и отпусна ръка върху дръжката на пистолета.

И в този момент се появи клениец. Леко се олюляваше, но всъщност не изглеждаше твърде зле за човек, който е прекарал шест часа в полуразхерметизиран скафандър под отломките от метални преградни стени. След него се измъкна Редрак, накуцващ повече от обичайното.

На пръв поглед клениецът приличаше на човек. Широкоплещест, но с абсолютно пропорционално телосложение, със светла кожа... Последното обаче не беше постоянен фактор. Цветът на кожата на кленийците се променя в много широки граници, като изпълнява ролята на природна маскировка и същевременно защитава от слънчевото излъчване... Лицето бе младо, абсолютно безизразно, и по него не се виждаха никакви белези или изгаряния. Това впрочем не беше свидетелство за малък боен опит или изключителен късмет. Просто регенерацията при кленийците е развита много повече, отколкото при другите галактически народи. Казват, че отсечено ухо или пръст им израстват отново след два — три месеца.

Клениецът ни огледа бързо и безпогрешно ме определи за най-главен. Тръгна по металния под на хангара — високите му ботуши с дебели подметки издаваха потракващ звук и сякаш прилепваха към пода. Спря се на няколко крачки, наведе глава.

— Капитане, благодарен съм ви за това, че дългът ми продължава. Имате право да изберете награда: пари, имунитет или служба.

Произношението му беше безукорно, но пък смисълът бе доста оплетен в ритуалните фрази. Още на Тар ме нервеха подобни словесни еквилибристики... Погледнах въпросително към Ланс.

— Той е длъжен да направи нещо, иначе върху семейството му ще се стовари презрението на цялата планета — обясни Ланс на руски. — А в знак на благодарност за това, че е получил възможност да изпълни дълга си, той предлага паричното състояние на семейството си, неприкосновеност от страна на всички кленийци — те никога няма да подкрепят враговете ни — или пожизнена служба след изпълняването на дълга. Аз бих избрал втората награда, капитане.

Клениецът погледна с любопитство Ланс. Той, разбира се, не знаеше всички галактически езици. Но явно и него го бяха обучавали да определя планетата по фонетиката на произнесените думи. Едва ли руският или който и да е друг земен език влизаха в списъка на изучавани езици...

— Отказвам се от наградата — спасяването в Космоса е въпрос на чест — казах аз. Стоящият зад гърба на клениеца Ернадо кимна одобрително. — Ако е възможно, обясни какво се е случило с кораба ти и какъв е твоят дълг?

— Това е един и същи въпрос — без колебание отвърна клениецът. — Корабът бе унищожен в честен двубой. Дългът е да отмъстя за семейството си.

— Доколкото разбирам, това вече е дълг на цялата планета Клен?

— Не. Двубоят беше честен — един срещу един, след като ние отправихме предизвикателство. Гибелта на кораба е позор за моето семейство. Аз единствен останах жив. Ако отмъстя, ще мога да възродя рода ни.

Ланс поклати глава и каза тихо на стандартен език:

— Двубоят е бил честен? Добър противник ви се е паднал...

— Да. Твърде добър... — безучастно отвърна клениецът.

— Как се казваш? — попитах аз.

— Клен.

Точно така... За пред чужденците той можеше да носи само две имена — на своето семейство и на своята планета. Семейството бе опозорено, името му не биваше да се чува, докато не се получеше възмездие. А ако последният останал жив не отмъстеше за семейството си, името му щеше да изчезне завинаги.

— Как се случи така, че крайцер от планетата Клен е бил унищожен в двубой един срещу един? — продължих да го разпитвам аз.

— Това не е тайна. Изпълнявахме патрулна служба според договора ни с тройния съюз от свободни планети. Преди осем часа наблюдателите забелязаха в хиперпространството кораб, който се движеше без позивни. Принудихме го да излезе в открито пространство и настояхме да извършим проверка.

— Проверката е крайна мярка — замислено рече Ланс. — Само заради това, че корабът се е движел без позивни?

Клен сякаш не чу думите му.

— След като корабът отказа да приеме десантната група на борда си, ние открихме предупредителен огън. Боят беше честен, но ние загубихме.

— Корабът, с който се сражавате, беше рейдър единичен клас с противолазерна броня? — изрекох на един дъх, без да се съмнявам в отговора.

— Да. Откъде знаеш за Белия рейдър?

— Той е и наш враг — отсякох твърдо аз. — С него имаме свои сметки за уреждане. Преди да започне битката, той даде ли някаква информация за себе си?

Кожата на клениеца бавно потъмня. Студеният му, почти нечовешки поглед ме дълбаеше като свредел, сякаш той се колебаеше дали да се вкопчи в гърлото ми. Ланс стисна дръжката на деструктора.

— Аз съм принцът на планетата Тар — изрекох бързо. — Нямам причини да те лъжа. Белият рейдър е наш враг.

Клен се взря в лицето ми.

— Да, принце, познах ви. И вярвам на думите ви. Човекът, който е убил Шорей на дуел, няма да тръгне да лъже безпричинно.

Какво пък, интересна мисъл...

— Рейдърът отказа претърсването, под предлог, че принадлежи на сектата на Потомците на Сеячите и е извън всякакво подозрение.

Редрак въздъхна.

— Само това ни липсваше... Група религиозни фанатици, завладели суперкораб...

Знаех за сектата на Потомците достатъчно, че да се почувствам зле.

— Клен — казах аз с почти умоляващ тон. — Твоят враг е и наш враг. Защо поискахте да претърсите кораба на сектантите?

Той мълча толкова дълго, че престанах да се надявам на отговор.

— В излъчването на Рейдъра, който се движеше в хиперпространството, нашите детектори откриха спектъра на кваркова бомба.

Обзе ме страх. Дивият, безкраен страх на човек, който губи Земята под краката си. Земята с главна буква, не просто почва, не пясъка и глината на чужди светове, не стоманата на корабния под, а цялата планета.

Земята.

Кварковата бомба се използваше с една-едничка цел. Бяха я използвали само два пъти, след което и най-войнствените светове в галактиката се присъединиха към договора за забрана на такова оръжие.

Кварковата бомба можеше да унищожи цяла планета. Защита от нея не съществуваше.

ЧАСТ ВТОРА СХЕДМОН

1. ПОТОМЦИТЕ НА СЕЯЧИТЕ

На космопорта на планетата Рейсвей не беше твърде оживено. Освен нас на него имаше два тромави товарни звездолета, обкръжени от непрекъснато идващи и отдалечаващи се товарни камиони, и малък патрулен кораб, достатъчно съвременен, но не твърде добре въоръжен. Той ни посрещна на изхода от хиперпространството и ни ескортира до планетата — символична охрана, дан на традициите и самолюбието на младата колония.

Седях в каютата си пред широкия панорамен прозорец, който всъщност не беше нито прозорец, нито екран. Тънка нишка светодиоди водеше от него до поставения върху бронята на кораба обектив, който проектиреше върху изключително тънка стъклена лента усиленото от фотоувеличители изображение.

Беше нощ. Светла нощ, прорязвана от лъчите на прожектори и отблясъците на двайсетина по-големи и по-малки луни. Вълшебна нощ на красива, слабонаселена планета, чиято столица нямаше и сто хиляди жители, планета, покрита с гори и вериги от прозрачни езера. Тук имаше Храм на Сеячите и с времето би могъл да се развие разумен живот. Но на планетата бяха пристигнали колонисти от древните, задъхващи се от пренаселване светове, и местният живот никога повече нямаше да достигне до висините на разума.

Аборт в планетарен мащаб — ето това е колонизацията на планета, на която няма разумен живот.

Но тук спазвах честно сделките. Вчера, след като последният инкубатор със зародиши бе проверен и откаран от кораба под надеждна охрана, на сметката ни в централната галактическа банка веднага бе преведена цялата уговорена сума. Властите на планетата знаеха за какво плащат. И след една година всяка жена щеше да получи за възпитание пет здрави и читави дечица. А след петнайсет или

двайсет години деветдесет процента от удвоеното население на планетата щеше да се състои от младежи. И най-накрая щеше да съумее да пристъпи към преобразяването на своя свят.

Жалко само, че при това щеше да изгуби голяма част от красотата си...

Данко предпазливо надникна през отворената врата на кабинета и попита:

— Може ли да вляза?

Кимнах.

— И на теб ли не ти се спи, Данко?

— Хич.

— Винаги така става, когато корабното време не съвпада с планетарното. Денем ходим като сънливи мухи, а нощем пием сънотворни. Да ти дам ти хапче?

— Не, няма нужда.

Данко се настани удобно на съседния стол и започна с любопитство да разглежда компютърния терминал.

— Сергей, а може ли да ме научиш да работя с тази машина? В нашето училище имаше „Атари“, умея мъничко да програмирам.

— Може. Този компютър може да се управлява всякак, дори с глас. Важното е да даваш командите отчетливо и да подсказваш оптималния начин за решаване на проблема...

В прозореца се показва дълга тежка машина на гъсенични колела, която бавно пълзеше към нашия кораб.

— Докараха гравитационните компенсатори — обясних аз. — До утре екипажът ще ги монтира и можем да излитаме.

— А ние не трябва ли да помагаме? Тоест, имах предвид аз...

Данко явно се смути.

— Мисля, че няма смисъл. Нито ти, нито аз разбираме от местната техника толкова, колкото е необходимо за монтажните работи. Нашите пилоти, заедно с Ернадо и Клен, ще се справят по-бързо, ако не им се пречкаме.

— Обидно е да си нескопосник — рече сериозно Данко.

— А още по-обидно е да си пречка — отвърнах аз.

Помълчахме около минута. Изглежда, Данко се уплаши, че ме е засегнал.

— Искаш ли да се изкъпеш? — неочаквано за самия себе си попитах аз.

— Какво?

— Да се изкъпеш. В чуждопланетно езеро. Под светлината на двайсет луни. Ще отлетим с бойния катер за два часа. После ще се върнем в звездолета и ще легнем да спим. Как ти се струва?

В очите на Данко пламна диво въодушевление. Въодушевлението на момче, което никога не е ходило в „Дисниленд“, веднъж в годината пътува до обидно близкото Черно море, а от „чужбина“ е виждало единствено независима Украйна.

— Ей сегичка! — извика той, излитайки като куршум от креслото. — Само да повикам Трофей, става ли?

Езерото бе малко, кръгло като чинийка, а водата — топла и невероятно чиста. Разстоянието от сто километра до столицата бе напълно достатъчно, за да може единственият признак на цивилизация да бъде катерът ни, кацнал на брега.

Отдавна бях излязъл от водата и се бях проснал на топлата термостелка, а Данко още се плискаше на плиткото. Трофей тичаше по брега и жално надаваше вой. Невъзможна смееща от куче и котка, с гласа и предаността на псе, но с котешка външност и отвращение към водата...

Петнайсетте големи и петте броя малки луни, украсяващи нощното небе, осигуряваха малко повече светлина, отколкото на Земята при пълнолуние. Но тази светлина бе изтъкана от няколко цветове: лимоненожълт от големите луни, оранжево-червен от средните, синкавобял от малките ледени астероиди с неправилна форма, кръжащи по ниска орбита.

Когато един от спътниците на планетата закриваше друг — а за последния час това се случи два пъти — местността внезапно се преобразяваше като от магия. Гората ставаше или тайнствено мрачна, тъмна, или сякаш се напълваше със собствена светлина, ставаше прозрачна и спокойна. Водата в езерцето проблясваше в синкави и кехлибарени оттенъци, откликвайки на капризите на лунната светлина.

Лежах, като си пийвах направо от бутилката сладкото и силно местно вино, и си мислех за това, че от Рейсвей би се получил

великолепен курорт. Тук щяха да идват всички — от верноподаниците на Гар до мрачните кленийци и усмихнатите пелийски вампири.

Колкото и да е странно разбирането за идеална красота, то е еднакво почти на всички планети...

Само че какъв курорт може да съществува на един пограничен свят, обкръжен от войнствени съседи? За да оцелее, всяка планета в галактиката се стреми да се въоръжи до зъби. Тук ще построят космодруми и ракетни бази, станции за следене и военни заводи. И само между другото ще запазят резервати, където под светлините на луните, превърнати в орбитални крепости, ще могат да си почиват жителите на приятелските планети...

Страхотен номер бяха изиграли на галактиката Сеячите, великата цивилизация от воители и създатели на живот. Те бяха изчезнали — дали при сблъсък с превъзхождаща ги сила, или изчерпали собствения си жизнен потенциал в безкрайни войни и дуели. Но споменът за тях се бе сдобил с безсмъртие — в гените на създадените от тях народи, в неунисожимите твърдини на Храмовете, в неясно откъде взимащите се легенди, в разпръснатите на микронен прах планети и угаснали звезди, които преди милиони години са били арена на галактически битки. Празните кораби на Сеячите дрейфуват в Космоса и жалките останки от оръжията им се изучават внимателно. Великите създатели на живот са ни оставили в наследство война, смърт и желанието да надминем изчезналата раса.

Сеячите се бяха превърнали в богове на галактиката, макар и не всички да осъзнаваха това.

А към жестоките богове не се отправят добри молитви.

— Данко, излизай на сушата! — извиках аз. — Плавници така или иначе няма да ти пораснат, но пък ще настинеш!

Данко тръгна към брега, като звучно шляпаше с боси крака из водата. Спря се за секунда и погледна с възхищение как изсъхват за миг плувките му от хидрофобен плат. Попита ме:

— Сергей, а може ли да взема на Земята...

— Може — великодушно се съгласих аз. — Плувките може да вземеш. Такава синтетика има и на Земята.

Данко кимна и погали търкация се в краката му Трофей. После каза тъжно:

— А него не може, разбира се...

Премълчах. За съжаление, нито Мичурин, нито последователите му се бяха научили да кръстосват куче с котка...

— Знаеш ли, че за две седмици си пораснал?

— Наистина ли?

— Гравитацията на кораба е много по-слаба от земната. На твоята възраст организмът реагира много бързо на това. Гръбначният стълб се изправя, костната тъкан се разтяга...

Освен това пълноценната храна много помага на израстването. Но това не е задължително да се обяснява на Данко.

Момчето легна до мен, подложи ръка под главата си. И каза замислено, като гледаше към разноцветния лунен хоровод в небето:

— Преди си мислех, че такива неща стават само във филмите... Или насън. А аз получих такава ваканция, че сега ще ми бъде противно да гледам фантастика... Благодаря, Сергей...

— За ваканцията?

— Да.

— Боя се, че може да се проточи, Данко.

— Нямам нищо против... А защо?

— Заради хората, които наричат себе си Потомци на Сеячите.

— Онези, които са победили крайцера на Клен?

— Да.

Не знам защо, но ме изби на откровеност. Вероятно Данко бе за мен първо землянин, най-близкият в галактиката човек, а едва след това дете, момче на „прогимназиална възраст“, за което полетите с междузвезден кораб от планета на планета бяха просто забавна ваканция. И като землянин трябваше да знае онова, което не би трябвало да се казва на дете.

— Сектата на Потомците на Сеячите е стара като света. На всяка планета религията обожествявала Храмовете и техните създатели. И дори когато хората разбирали, че Сеячите са били просто един много напреднал народ, оставали фанатици, търсеци по-висш смисъл в постъпките им. Най-често намирали смисъл в това, че Сеячите не са изчезнали безследно, а просто са се оттеглили някъде: в друга галактика, в друго измерение, откъдето продължават да наблюдават създадения от тях живот. Започнали да вярват в това, че хората трябва да извършат някаква особена ритуална постъпка, да издържат загадъчно изпитание, за да станат достойни за своите богове. Тогава те

щели да се върнат... и всичко в света щяло да се промени, да се получи добре.

— Сеячите ли щели да го направят добре? Та те са умеели само да воюват!

— Правилно. Значи и изпитанието трябва да е подобаващо. Нужно е да се унищожи някакъв враг, недоубит от Сеячите, и да се докаже верността към тях. Подобни врагове имало много... особено в началото. Примитивният нечовешки живот или твърде преуспелият човек завоевател — всичко вършело работа. Та нали Сеячите били изтребили напълно истинските си противници. Но после това им омръзнало. Изтребили разумните влечуги на Алта, затворили в резервати пернатите це-треси, едва хванали в ръкокрилетите си каменни брадви. Пелийците и още два народа обработили така, че те хиляда години живуркали на своите планети, без да посмеят да си покажат носовете извън пределите на атмосферата... А Сеячите, разбира се, и не мислели да се появяват. Сектата почти се разпаднала. Но онези, които останали в нея, имат още една кандидатура за ролята на враг. Прокълнатата планета, планетата, която я няма... Земята. Ненапразно Сеячите не са оставили Храм на нея. Един вид намекнали — ето ги, непълноценните, нашите и ваши врагове. Намерете, унищожете, покорете — това е изпитанието.

Данко потрепери и се притисна към мен.

— И те търсят? — попита той.

— Търсили, после се отказали. Сектата съвсем западнала, идеите ѝ не вдъхновявали никого. Може да се воюва и помежду си, а не да се търси някаква изостанала планета, която тогава и в Космоса не била излязла още. А ето че сега, изглежда, търсят. С кораб, който е способен да унищожи цяла ескадра. И с кваркова бомба, която може да превърне Земята в облак прах.

Данко ме стисна силно за ръката.

— Трябва да им попречим, нали? Да намерим кораба им и да го направим на парчета.

— Ще се опитам, Данко. Ще опитаме. Докато над Земята е надвиснала опасност, аз няма да те пусна там. Шансовете ни да се справим с Белия рейдър не са големи, но завръщането на Земята е още по-опасно.

Хвърлих настрана празната бутилка и казах с горчивина:

— Виж как се получиха нещата, Данко. Тръгнах да се сражавам за моята любов, а се оказа, че трябва да се бия за моята планета. Всичко се преплете, обърка се. Приятелите ми — Ернадо, Ланс. Бившият враг — Редрак. Случайният съюзник — Клен. И ти.

— А аз кой съм?

— Ти? — Засмях се. — Определено си повече от приятел. Сега се сражавам за нашата планета, за Земята. Което значи, че и за теб.

Белият рейдър доста бе сбъркал, като ми подхвърли Данко. Носталгията може да те пречупи... Но може и да те накара да стигнеш до края.

— Сергей, но ти си започнал да търсиш Земята просто за да докажеш на принцесата, че нашата планета не е по-лоша от останалите. Та нали няма да се върнеш у дома, след като си се оженил за принцесата?

— Вероятно.

— Ами ако принцесата изведнъж те обикне? И каже, че няма нужда да се търси никаква Земя? Ще се върнеш ли при нея и ще спреш ли да преследваш кораба на Потомците на Сеячите?

— Тя няма да каже нищо такова, Данко.

— А ако все пак...

Мълчах и гледах пъстроцветния лунен рисунък в небето. После казах:

— Данко, не знам дали това, което ще ти кажа, е подходящо за възрастта ти. Но се опитай да го разбереш. Не започнах да търся Земята само за да докажа на принцесата своята пълноценност. И дори не заради това, че имам дълг пред родината. Твърде дълго бях лорд-играчка, ритуален годеник, марионетка в чуждата игра. Дори след като станах принц, не почувствах да съм станал истински. Победата ми над Шорей беше резултат на чиста случайност, плюс помощ от приятели и късмет. Трябва да извърша нещо свое, истинско, избрано от мен самия. Да докажа, че заслужавам повече от онова, което ми е отредено. Едва тогава ще бъда достоен за моята любов, достоен да бъда принц. Някога казах, че заради любовта си струва да умреш. И едва след това разбрах, че и обратното е правилно: заради любовта си струва да живееш... Нали не те обърках много?

— Не, разбрах... Ти смяташ, че си недостоен за принцесата?

— Да. Тя ми обърна гръб заради глупави предразсъдъци, но има и една доста по-сериозна причина. Дори и само аз да я разбирам...

Исправих се и тръгнах към катера.

— Да вървим, Данко. Все пак трябва да се спи.

Момчето вдигна от земята термостелката, тръсна я. И рече убедено:

— Не, в никого няма да се влюбвам. Това носи само неприятности. Да доказваш нещо, да страдаш...

— Правилно — отвърнах, докато влизах през люка. — И аз така си мислех на твоята възраст. Жалко, че с възрастта изглупяваме и забравяме за гениалните си решения.

2. РАБОТА ЗА КЛЕНИЕЦА

Спомените са коварно нещо. Могат да спят години наред, но щом ги докоснеш, паметта усърдно се заема да изтиква нагоре онова, което ти се иска да забравиш.

Не исках да си спомням планетата Тар. Равнините и планините, императорския дворец и безмълвната грамада на Храма върху изгорената земя. По-лесно е да забравиш, отколкото да страдаш, по-добре е да живееш в настоящето, отколкото в миналото, което няма бъдеще.

Принцесата, която в нощния парк на Земята бе поставила в дланта ми годежен пръстен, е къде-къде по-приятен спомен от девойката, която обяснява логично защо не може да ме обича дори след подвига, извършен заради родната ѝ планета Тар.

Седях сам в командната зала на кораба. „Междинната вахта“, най-леката от всички, е онзи промеждутък от време, когато звездолетът се движи в хиперпространството и няма нужда от корекции в курса.

Аз съм капитан, на когото може да бъде поверена само най-леката вахта. Смешно и обидно... Когато доказвах на Данко, че трябва да направя нещо, което да ме издигне над ролята на „лорд-играчка“, вярвах в думите си. Но не се ли бях превърнал в капитан-играчка, чиито приятели вършеха всичко вместо него?

Ланс се бе заел с пилотирането на кораба, подарен ми от принцесата. Ернадо бе подсказал, че е много по-полезно да се търсят и разпитват космически авантюристи, пирати и метежници, отколкото да се претърсват неизучените райони на Космоса. Редрак беше дал следа — човекът, който бе посетил Земята.

А аз просто ръководех. „Не отстъпвай, не се предавай.“ Да се лети към тази или онази планета — като критерий за избора често бе просто благозвучността на името ѝ.

Наистина вярвах, че мога да намеря Земята и принцесата нямаше да има основание да ми откаже брак. Но нима не виждах други възможности да завоювам любовта ѝ?

Два-три месеца в ролята на герой на планетата, временен „съпруг“ — не е никак малък срок. Напълно достатъчен, за да

спечелиш на своя страна симпатиите на малобройните жители, да намалиш неприязънта към „планетата, която я няма“. И много по-голям от необходимия за покоряването на сърцето на девойка, разочарована от предишния си възлюбен и спасена от човек, който някога ѝ е бил симпатичен...

Трудния път към целта избираш само тогава, когато лекият ти изглежда като обίδα за мечтата. Или когато самият път е по-важен от резултата. Искан ми се да вярвам, че мен ме е тласкала първата причина.

Вратата на командната зала се отвори, издавайки тих предупредителен сигнал. С леки, едва чути стъпки влезе Ернадо.

— Няма с какво да се занимавам — обяви той. — Ще остана в командната зала до края на вахтата ви, капитане.

— Способен съм да дежурия самостоятелно — сопнах му се аз.

— Както кажете. — Ернадо се спря до креслото на навигатора, в което обикновено седеше. Огледа приборите с присвити очи. — Наистина няма какво да правя.

— Сядай — изръмжах аз. В края на краищата комплексите ми засягаха единствено мен.

— Благодаря — без капчица ирония отвърна Ернадо.

Известно време мълчахме. Той гледаше замислено екрана за контрол на хиперпространствените генератори. Улових погледа му и бързо засилих режима за охлаждане — генераторите леко бяха прегрели. По дяволите...

— Скоро да си се свързвал с Тар? — попитах.

— Преди пет дни, след като прибрахме Клен.

— И как са нещата там?

— Нормално... — Като че ли в гласа на Ернадо се промъкна иронична нотка. — Тар е сключил договор за приятелство, търговия и...

— Аз също преглеждам инфомрежата — прекъснах го. — Сигурно си разговарял с приятели от десантните войски. Разкажи някоя клюка.

— Разпространението на слухове, които позорят управляващото императорско семейство — започна Ернадо, — се наказва с две години изгнание, а ако тези слухове...

— Зарежи. Аз съм принц. Разрешавам.

— Говори се, че неотдавна принцесата се е срещнала неофициално с Пратер, неин стар познат, известен състезател в клас леки хиперпространствени яхти. Срещата е протекла в дружеска обстановка и е завършила след половин час, след което Пратер отишъл на космодрума и напуснал планетата.

— Благодаря, Ернадо. Какво друго?

— Военно-космическият флот е попълнен с три кораба среден клас. Два от тях са изпратени в търсене на императора и императрицата. Неофициалната молба на принцесата при разговора с капитаните е да събират информация за планетата Земя.

— По-нататък.

— На приема по случай втората годишнина от прогонването на гиарските войски принцесата оцени високо ролята на принц Сергей от планетата, която я няма, неговото майсторство и хладнокръвие в двубоя с Шорей Менхем.

— Ернадо, ако беше готвач, щеше да пресолиш всички ястия.

— Може би. Кажете ми, Серж, не ти ли е минавало през ума да не ограничаваш кореспонденцията си с принцесата до изпращането на поздравления на тържествени дати?

— Не, не ми е минавало — отвърнах сухо аз. — Нито пък на принцесата.

На пулта изписка таймер. Докоснах клавиатурата, за да прехвърля управлението.

— Капитанът сдаде вахтата. Лек път.

— Навигаторът прие вахтата. Курсът е верен, забележки няма.

Ернадо се настани по-удобно в седалката, включи проверката на корабните системи. Извади от джоба на комбинезона си гъвкаво пластмасово листче и ми го подаде.

— Погледнете. Новото увлечение на кадета.

Това бе обикновена обемна фотография. Ернадо и Клен с плоскостни мечове в ръцете, заели бойни стойки в тренировъчната зала. Съдейки по напрегнатите фигури, те тренираха при притегляне от две единици и половина...

— Не е зле — казах аз. — Добра композиция и моментът е уловен сполучливо... Кой победи?

— Клен — отвърна с неохота Ернадо. — Той знае сума ти оригинални техники... Момчето помоли Ланс да му покаже снимка на

Храма и бе много изненадано от отказа му.

— Обяснихте ли му причината?

— Да. Той умее да задава интересни въпроси.

Гласът на Ернадо неуловимо се промени.

— Капитане, разрешете да се свържа с космопорта на местоназначението.

— Със Схедмон? Защо?

— Да дам заявка за подготовка на хипертунел до Земята. Можем да изпратим момчето у дома няколко часа след кацането.

Клекнах пред пулта и погледнах към лицето на Ернадо над примигващите индикатори на панела. То бе невъзмутимо както винаги, само очите му бяха станали по-студени и безизразни от обичайното. Но за това вероятно бе виновно синкавото сияние на включените екрани.

— Ернадо, разбираш ли какво означава кварковата бомба в Рейдъра на сектантите?

— Да. Те искат да унищожат Земята.

— И ти предлагаш да изпратим момчето на планета, която всеки момент може да се превърне в облак прах?

— Да. Те няма да постигнат нищо. Иначе сектантите отдавна да са унищожили планетата, като изпратят бомбата през хипертунела. На нашия кораб момчето е в по-голяма опасност. Трябва да го изпратим на Земята.

— Ернадо, опомни се — прошепнах. — Глупости говориш. Ако това е окончателното ти мнение, най-добре поръчай хипертунел за Тар. Принцесата ще ти даде добра длъжност в армията.

Ернадо потрепери и сведе поглед. После каза с неочаквано смутен глас:

— Извинявай, Сергей... Не помислих. Но ми се струва... струваше ми се, че това е необходимо.

— Вредното влияние на Редрак. — Опитах да се усмихна. — Може би да пратя Ланс да те смени? Да потренираме с мечовете или да откъхнеш?

— Не, Серж. Благодаря, наред съм. Това е моята вахта.

Свих рамене и излязох от командната зала.

Когато Данко бе помолил Ернадо да му покаже фотография на Храма, той наистина бе задал много интересен въпрос.

В природата не съществуваше снимка на Храма. Както и видеолента, кристалография или кинофилм. Храмът не позволяваше да бъде запечатан на който и да е от съществуващите носители на информация. Причината за това си оставаше загадка — една от милионите загадки на Храмовете.

В най-добрия случай на снимката Храмът представляваше размито петно. В най-лошия се осветяваше цялата лента. Магнитните носители на информация просто се изтриваха, здравите кристали за оптичен запис се разрушаваха. Сякаш Храмовете считаха себе си за нефотогенични и упорито пречеха на всеки опит да ги снимат. Онези планети, където Храмовете и досега си оставаха място за поклонение, се налагаше да се задоволяват с картините на много художници, избрани за цел на своето творчество огромните огледално-черни кълба. Трябваше да призная, че тези своеобразни икони изглеждаха доста впечатляващо — при това някои почти не отстъпваха по точност на фотографиите...

Спомних си, че на планетата Схедмон имаше нещо като музей, посветен на Храмовете, и реших непременно да отделя половин ден, за да го покажа на Данко. Картинната галерия в музея бе великолепна. А после можеше да си направим екскурзия до Храма на Схедмон.

След като взех душ и се повъртях половин час в леглото, аз се измъкнах от каютата. Дремещият в креслото Трофей ме изпрати с втрещения поглед на тесните си жълти очи и въпросително издъжка.

Странният звяр бе изумително съобразителен, което още повече засилваше неприязънта ми към пелийците — ако изобщо имаше накъде повече да се увеличава.

Влязох в кабината на асансьора и набрах номера на тренировъчната зала. Обикновено това бе най-оживеното място на военен кораб, но моят екипаж беше толкова малоброен, че се надявах да се позанимавам с меч в горда самота...

Надеждите ми не се оправдаха. Насред малката кръгла зала стоеше Клен и лениво се отбраняваше с меч си от Ланс и Редрак. Остриетата и на двамата пилоти вече бяха порядъчно скъсени. Встрани от тях на пода лежеше Данко и въртеше в ръцете си малък фотоапарат. Явно бе решил да заснеме боя в нестандартен ракурс.

При появата ми тренировката секна. Пилотите тръгнаха към рафта с оръжия, за да сменят мечовете си. Данко скочи от пода, насочи

към мен обектива и ме снима, преди да успея да изтрия от лицето си недоволното изражение. Клен остана прав, с отпуснат меч. Забелязах, че кожата му е придобила лек оранжев оттенък — като стените на тренировъчната зала.

— Добре се биеш — казах аз.

Клен кимна.

— Специализирал съм се в близък бой. За битки в неутрализиращото поле не е измислено нищо по-добро от едноатомния меч.

— А плоскостите дискове? — ревниво попитах аз.

— Оръжие срещу тълпата. Шорей доказа, че не са опасни за истинските професионалисти.

Отказах се да споря. Шорей имаше нечовешки реакции, можеше да избегне летящите дискове, което си оставаше недостъпно за мен. Но кой знае каква скорост на движенията в боя смятат за нормална кленийците...

— Моля капитана за спаринг — продължи Клен.

— Не мисля, че ще се окажа интересен съперник — с известно съжаление отвърнах аз. — Нивото на подготовка на Ланс, Ернадо и моето е сравнително едно и също. На Ернадо дори може би е по-високо.

Клен леко се усмихна — за пръв път, откакто бе стъпил на кораба. И каза:

— Видях боя ви с Шорей. Това е пример как крайното майсторство се среща с безкрайното. Записът на двубоя се показва във всички цикли на обучение в кленийските училища. Приспиването на бдителността на противника, използването на атаката му за скъсяване на меча до нужната дължина, предсещането на решаващия удар, избягването му в решителния момент, разпарящата атака при падането, използването на режима за непрекъснато наточване на меча за преодоляване защитата на комбинезона, цялостната етика на двубоя...

Едва не ми увисна ченето. Моят отчаян, безнадежден, спечелен единствено благодарение на темпоралната граната на Сеячите двубой се считаше за класика в битките с плоскостни мечове! Изучавах го на най-войнствената планета в галактиката!

Добре че Данко не разбираше галактически стандартен. Винаги съм се страхувал, че ще се превърна във фалшив кумир, а след

уверената тирада на клениеца това бе неизбежно. Току-виж Данко решил, че изкуството на владееенето на едноатомници е вроден талант на всички земляни. Включително него самия...

— Клен, боя се, че онзи двубой не е типичен. Действах интуитивно.

— Разбира се. Всяка истинска битка се води интуитивно. Иначе ще се превърне в занаят.

Последната дума прозвуча толкова презрително, както би могъл да я произнесе само един клениец — със стотиците му поколения предци, които не са се занимавали с нищо друго освен с война. Почувствах как самотникът от загиналия кораб веднага ми става по-симпатичен. Въпреки топлоустойчивата му хамелеонска кожа и изумителното равнодушие към смъртта на огромното му семейство.

Обичам изкуството и мразя занаятчийството.

Не е важно какво прави човек — дали реди тухли за стена, или пише музика. Изборът между изкуството и занаятчийството винаги зависи от душата, непредсказуемостта, чувствата, които влагаш в работата си.

— И все пак е по-добре да погледам твоя спаринг с Ланс и Редрак. Сега ще бъде по-полезно.

Клен кимна.

— Ще се постарая да покажа всички основни прийоми в боя с едноатомници на нашата школа.

— Още ли не си решил какво ще правиш на Схедмон? — поинтересувах се аз.

— Пред мен лежат два пътя. — Без да поглежда, Клен пхна меча в ножницата си. — Или да купя кораб и да наема екипаж за преследване на Белия рейдър — състоянието на семейството ни го позволява — или да ви помоля за временен договор. Мога да изпълнявам всякаква корабна длъжност. Клоня към втория вариант.

— Защо? Ние търсим Земята, моята родна планета, а чак след това Белия рейдър.

— Пътищата ви се пресичат — отсече Клен. — Знам го.

— Твоята увереност ми...

— Дори две слънца светят в едно небе — отвърна Клен със схедмонска пословица.

— Добре. Надявам се да не съжалиш за избора си.

Кимнах на приближилия се Ланс.

— Впиши Клен в списъка с членове на екипажа. Временен договор с всички необходими формалности... На която и да е свободна длъжност, избрана от него. После ми дай да го подпиша.

Редрак въздъхна. Списъкът от лица, които трябваше да охранява, неумолимо ставаше по-дълъг. Това, че клениецът можеше да се грижи за себе си по-добре от който и да е от нас, не играеше никаква роля.

3. ЦЕНАТА НА МЪЛЧАНИЕТО

Кацнахме на сxedмонския космопорт на ръчно управление. Това беше нещо като висш пилотаж — да приземиш кораба сам, когато на планетата има съвсем новичък космопорт с всички системи за автоматично кацане — от дистанционни управления и ракетни буксири до експериментални устройства за принудително кацане в гравитационен лъч.

Ако обикновеното кацане на почти празен космодрум или в просторите на ненаселена планета представлява лесна задача дори за начинаещ пилот — важното е да има резерв от свободно пространство за намаляване на скоростта — то кацането на бетонно петънце с размери, надвишаващи само два пъти и половина диаметъра на кораба, е сериозно изпитание дори за майстор. Въпреки малко по-ниската от обичайната гравитация.

Маневрите извършваше Редрак. Той седеше в седалката си с черен заглушаващ шлем, покриващ цялото му лице — нямаше време дори за бегъл оглед на многобройните пултове и екрани. Най-важната информация се проектираше върху вътрешната повърхност на шлема, а речевият синтезатор я повтаряше в наушниците му. От главния пилотен пулт бяха издърпани допълнителни конзоли, покрити със стотици сензори за директно управление на двигателите. При обичайни условия те не се използваха — всяка тяхна команда можеше да бъде дублирана с натискането на няколко клавиша върху основния пулт. Но сега Редрак нямаше време да натиска няколко клавиша. Той управляваше двигателите на сляпо, като докосваше сензорите с отработени години наред движения — така свири пианистът, без да поглежда клавишите.

Задачата на Ланс беше малко по-проста. Той контролираше работата на главния реактор и двигателите, като подаваше гориво и охладител на дюзите — на каквито и безумни натоварвания да подлагаше кораба Редрак, резервът не биваше да се губи.

Клен почти лежеше — седалката му бе отпусната максимално назад и той можеше да вижда всички екрани — като се започнеше с главния, заемащ половината таван, и се приключеше с видеокуба,

който светеше над дясната му ръка и предаваше оптична картина на приземяващия се кораб. Длъжността, която си бе избрал Клен, носеше доста общо название — пилотажен тактик — и бе от рода на онези екстри, които в определени ситуации се превръщат в абсолютна необходимост. Фактически клениецът управляваше всички маневри на кораба при критични моменти в полета.

— А-три — рече тихо Клен. — Пауза. Пауза. В-четири. Пауза. Забавяне. Още малко. А-едно, съвсем мъничко...

Командите, давани от Клен, приличаха на бълнуването на пиян шахматист. Вероятно не само за мен, но и за Ланс хаотичното редуване на номерата на маневриращите двигатели и абсолютно произволните по форма съвети беше неизпълнимо и почти неразбираемо. Но Редрак Шолтри наистина се оказа пилот от висша класа. Това се усещаше по гласа на Клен — в началото леко напрегнат, бавен, а сега уверен и бърз.

Ернадо, който заемаше не твърде сложната длъжност навигатор, засега скучаеше. Щеше да се включи само ако Редрак реши да издигне кораба над атмосферата и да започне втори опит за кацане. По-скоро хипотетичен случай.

И в момента само двама души на кораба бяха абсолютно излишни. Аз и Данко. Капитанът и юнгата. Нямаше никакво значение, че пултът, зад който бяхме настанили момчето, тайничко бе изключен от линията за активно управление, а моят, капитанският, можеше да отмени която и да е заповед на Редрак или Клен. Аз така или иначе не възнамерявах да се намесвам в управлението и да демонстрирам на екипажа ученическите си познания.

— Д-четири — диктуваше Клен. — Д-пет, д-шест два пъти. Д-седем! Добре, преминахме... Пауза. Намаляваме до нула...

Изключен от връзката с останалите, тихо обяснявах на Данко смисъла на случващото се. Поне за това знанията ми стигаха.

— Сега екипажът работи по схемата за боен пилотаж. Има още и боен-боен или дуелен. Тогава аз и ти, и всички, които не участват в маневрирането, тоест Ернадо и Ланс, ще контролираме системите за защита и нападение... Разбра ли методиката на космическия бой?

— Да, Редрак ми обясни. — Гласът на Данко в канала за двустранна връзка потреперваше от възбуда. — Сър... Капитане, а онзи екран в центъра на пулта картина отгоре ли излъчва?

— Да. Главният пултов екран сега показва космодрума от височината на нашия полет. Тя е малко под три километра. Площадката, на която кацаме, е очертана с червена прекъсната линия.

— Аеронавигационни светлини?

— Не, просто подсказка за корабния компютър. Светлинните маяци съществуват, но на практика не се използват.

— Тук имам толкова много кораби... Ако Редрак сбърка, ще се врежем ли в тях?

— Не и на този космодрум. Ще ни прихванат с гравитационен лъч и ще ни свалят на посоченото място. Всичко ще приключи с малка глоба... и огромен срам.

Данко замълча за миг, като разглеждаше неподвижните силуети на корабите, запълващи огромното, бавно приближаващо се поле. Сфери и пури с различни размери, конуси и цилиндри, дискове и пирамиди, комбинации от всички известни фигури. Кораби от най-различни планети, от всички съществуващи класове — от леки спортни яхти до бойни крайцери. Разстоянието и леката мъгла изглаждаха детайлите и корабите изглеждаха като комплект нагледни пособия по стереометрия, разположени в шахматен ред на масата. Космопортът на Схедмон бе един от най-големите в галактиката — планетата служеше като междинен пункт между суровинните колонии, които нямаха Храмове, и основните светове в галактиката. Тук корабите идваха, за да се заредят с гориво или да се ремонтират, а екипажите получаваха време за отдих преди директния полет в хиперпространството — от Храма на Схедмон по сигнала от Храма на своята планета.

Освен това от незапомнени времена Схедмон беше търговски и културен център на този район от галактиката.

Пък и, честно казано, цялата околност на космопорта представляваше голям и уважаван вертеп, който предоставяше развлечения за всеки вкус...

— Капитане, нямаше ли да е по-лесно да кацнем с гравитационния лъч? Нямаше да се наложи да маневрираме толкова...

— Данко, ти някога карал ли си колело без ръце и със затворени очи?

— Карал съм — с ясно забележима гордост отвърна момчето.

— А защо? По-лесно щеше да е да държиш кормилото и да гледаш пътя...

— Разбрах...

Клен продължаваше да бърбори своите буквено-цифрени комбинации много бързо и вече без никакви добавки. Корабът увисна на петдесетина метра над площадката за кацане.

— Нула-нула, стоп на маневрените, тяга минус нула две. Тангаж нула, отклонение нула... тяга минус четири... Задържахме, минус пет, а не четири! Задържахме... Подпори. Гравикомпенсация. Минус десет! Стоп двигатели, минаваме на резерва... Дистанция плюс едно, допиране...

Корабът леко се разлюля, докосвайки пистата.

Редрак бавно свали от главата си черния шлем. Допълнителните конзоли на пулта му се плъзнаха встрани с тихо жужене. Светлинките на компютърните панели започнаха да мигат в жълто и зелено. Лицето на Редрак ми се стори почти непознато — по него нямаше и следа от предишната недоверчива напрегнатост. Само гордост, пълноправната гордост на човек, който е направил почти невъзможното.

— Кацнахме едно към едно — рече с удовлетворение той. — Отклонение в рамките на сантиметър!

Клен кимна и се надигна от седалката си, като протегна ръка на Редрак. Пилотът я стисна без колебание. Изглежда, обичаите на планетите им съвпадаха напълно със земните.

— Ти си пилот — рече просто Клен.

— Ти си тактик — отвърна му Редрак.

Гледах ги замислено. Пред мен сякаш се разкриваше нещо ново, необичайно. Никога не бих си и помислил, че клениецът може да се зарадва на нещо друго, различно от военна победа, и че Редрак е способен да преодолее втълпената му чрез хипнокодирание подозрителност.

Излизаше, че всичко е възможно.

Дори за Клен животът не се свеждаше единствено до безкраен двубой в името на родната планета. Дори за него имаше просто работа — обичайна работа, в която можеше да вложи всичките си сили, и приятели — онези, с които стоеше рамо до рамо по време на тази работа.

— Благодаря на всички — казах, като се надигах от седалката. — Два часа за уреждане на формалностите и митническия оглед. После почивка... Препоръчвам разходка из местните вертепи.

Редрак се усмихна. Ланс кимна разбиращо. Ернадо сви рамене. Клен попита:

— Присъствието ми може ли да се окаже полезно?

— Може би — отвърнах, без да прикривам скептицизма си.

— Търсим Белия рейдър?

— Човекът, който трябва да е заинтересувал екипажа на Рейдъра.

— С удоволствие ще се разходя из подозрителните места на Схедмон.

Погледнах замислено към Данко.

— Ще се разходим из бардаците без теб, кадет. Разбрахме ли се?

Момчето се напрегна и рече обидено:

— Аз също съм член на екипажа. А ако има стриптийз, мога и да се обърна.

Първи се засмя Ланс. После останалите. Само Редрак се усмихна едва-едва, но неочаквано каза:

— Момчето е право, капитане. То има право да дойде — по устав. Всеки член на екипажа има право на отдых след полет, който е продължил повече от пет дни.

— Добре.

Погледнах изкосо Ернадо. Но всичко беше наред — не открих ни най-малка следа от предишната студенина.

— Ернадо, преди да слезете от кораба, дайте на кадета парализиращ пистолет. И му обяснете как да борави с него.

... Изкопаният в мекия варовик проход бе тесен и доста криволичещ. Тук-там от тавана капеше вода, събираше се на пода в малки кристалночисти локвички.

— Основното достойнство на ресторанта „Пещерата“ — философстваше Редрак, — е изобилието от входове и изходи. Има много прилични, с асансьори и ескалатори, а има и такива — с всичко необходимо за романтиците... Дори с петна от кръв по стените, там, където са очистили някого. Петната редовно се дооцветяват...

Данко предпазливо ме хвана за ръката. Очевидно ме смяташе за по-голяма гаранция срещу неприятности от пистолета парализатор, който заемаше законното си място в кобура на кръста му.

Коридорът свърши доста неочаквано: с поклащаща се многоцветна холограмна завеса. Кой знае защо, очаквах масивна врата от дърво или метал.

След като минахме през илюзорното „перде“, се озовахме в прохладния полумрак на малка зала. Каменните стени, по които проблясваха искриците на кристални примеси, нисък, неравен таван... Леко облагородена пещера, обзаведена с масивни мебели и осветена от фалшиви „факли“, тясна и дълга, с многобройни ниши разширения, в които се спотайваха ниски кръгли масички. Заетите не бяха много.

— Твърде рано? — попитах.

— Напротив, късно. Веселбата продължава от вечерта до зори. По обяд тук винаги е тихо, дори местните се осмеляват да надникнат.

Заехме една от празните маси, около която имаше само три стола. Днес екипажът ни отдъхваше на две групи, които „не се познаваха“. Поне дотогава, докато е възможно.

Бях абсолютно сигурен, че ресторантът се обслужва от сервитьори. Но никой не бързаше да доближи масичката ни. Затова пък във въздуха се появи светещ надпис на стандарт, който ни приканваше да изречем на глас желаните ястия или да поискаме препоръчаното меню.

— Обслужването е на ниво кафе автомат — въздъхнах.

Редрак сви рамене.

— Уви, капитане... Малцина са желаещите да работят като сервитьори в ресторант, където всяка седмица избухват престрелки. Затова пък кухнята тук е великолепна.

— Можеха да монтират генератор за неутрализиращо поле — отбелязах аз.

— Тогава щеше да се изгуби цялата романтика на „Пещерата“. Тук идват тъкмо защото има риск да не се върнат.

Изборът на ястия предоставих на Редрак и Данко. Повече ме интересуваха посетителите. Полускритите в каменните ниши маси не позволяваха да ги разгледам достатъчно ясно, но засега нямаше нищо интересно. Двама младежи на десетина метра от нас, които твърде нежно се притискаха един към друг... Забавно, но доста обичайно.

Възрастна дама с двама кавалери на средна възраст — също твърде тривиално. Компания от петима-шестима полупияни пилоти с непозната униформа — повече от нормално.

— Боя се, че напразно дойдохме в това заведение — казах аз, докато вземах от разтворилия се в стената люк огромните блюда. Месо с гарнитура — за мен, супа и сладкиши — за Данко, три чинии със салата и бутилка вино — за Редрак.

— Поне няма да останем гладни — непринудено отбеляза Редрак. — Сега ще огледам.

След като напълни чашата си с вино, той небрежно измъкна от джоба си очила. Най-обикновени на вид, с огледално-тъмни стъкла и обикновена пластмасова рамка... И електронна плънка, която ги превръщаше в хибрид от бинокъл и прибор за нощно виждане.

— Ернадо, Клен, Ланс — полугласно произнесе той. — А пък аз реших, че сме ги изпреварили...

— Къде са?

— На отсрещната страна, през седем маси.

— Какво друго?

Редрак разглеждаше далечния ъгъл на ресторанта. После поднесе ръка към лицето си, за да оправи очилата, като същевременно коригира увеличението. Отпи от виното, този път без да му личи, че се наслаждава.

— Редрак!

Пилотът се обърна към мен. В огледалната чернота на очилата му танцуваха отблясъци от пламъците на „факлите“.

— Вярвате ли в късмета, капитане?

По тялото ми пробяга хлад. Избърсах устните си със салфетка, сгънах я и я оставих настрана.

— Да.

— Той е тук. На масата в ъгловата ниша, заедно с някакъв хлапак и две момичета.

— Сигурен ли си?

Редрак се намръщи и с лека обίδα процеди:

— Включете гривната си.

— Оставих я на кораба. Съобщи на Ернадо.

Редрак кимна. Попита:

— Ще изчакаме ли, докато тръгне да излиза?

Поколебах се. Най-разумно би било да хванем „езика“ в някой от многобройните криволичещи изходи от ресторанта, в най-лошия случай — в кабината на асансьора... Но в гърдите ми сякаш удряха студени чукчета. Дали от нетърпение, дали от страх, дали заради проклетата ми интуиция...

— Хващаме го веднага. Вариант „нагъл кавалер“.

Редрак свали очилата и се надигна от масата. Тръгна по тесния коридор, като ги въртеше в ръце. Изпусна ги, докато минаваше покрай масата, на която спокойно обядваше втората половина от нашия екипаж. Наведе се, вдигна очилата, промърмори учтиво нещо.

Ернадо му кимна небрежно. Обърна се към Ланс и произнесе нещо с усмивка.

Всичко вървеше по план. Сега Ланс с дървената деликатност на пиян хлапак щеше да започне да сваля дамата на миналия през Земята пират. После двамата щяха да излязат в най-близкия коридор, „за да се разберат“. А там вече щяха да ги чакат Клен и Ернадо.

Не твърде честно, но доста ефективно.

Взех оставената от Редрак чаша, отпих глътка от нетърпимо киселото вино. Това ли беше най-добрият им сорт?

Всичко вървеше отлично. Ланс бавно се надигна от масата, Ернадо и Клен вече бяха изчезнали. На вратата на тоалетната се появи Редрак с преднамерено мокро лице.

— Стой на мястото си и в нищо не се намесвай — наредих на руски на нищо неподозиращия Данко. — Започне ли стрелба, скачай под масата. Ясно ли е?

Момчето се задави с ястието си, което наподобяваше сладолед, посипан с разноцветна плодова пудра. Попита:

— Какво?

— Това е заповед, кадет! — изръмжах аз, като успях същевременно да не повиша глас и да запазя добродушната си усмивка. — В нищо не се намесвай! Стреляй по всеки чужденец, който се приближи до масата!

От джоба на якето извадих собствените си „очила“. Сложих ги и докоснах мъничкото бутонче... Светът около мен се измести, сякаш бях скочил напред. Лицето на Редраковия познат вече се намираше пред очите ми. Полумракът се разсея. Той оживено говореше,

енергично жестикулираше и се усмихваше самодоволно. Да, обичаше да говори момчето. Както и да пие.

Второ бутонче. Тясно насочени микрофони със система за активно филтриране на звука... Кудкудякането на младата девойка — звукът бе толкова неприятен, че се намръщих и бързо тръснах глава. Микрофоните се пренастроиха.

— ... все пак се съмнявам. Извинявай, Дрей.

Кимнах леко, потвърждавайки фиксирането върху този глас. Младият събеседник на нашия бъдещ познат не се съгласяваше за нещо с него. Да послушаме, докато Ланс продължава да разиграва комедия, като обикаля от маса на маса и щедро засипва с комплименти дамите. Няма да се забърка в скандал, преди да му е дошло времето.

— А защо ми е да те лъжа!

Това вече го казваше Дрей. Човекът, който бе купил плутоний в Ню Йорк... И отново наведох глава, за да потвърдя, че е необходимо датчиците да ловят и този глас. А той как само набра сила!

— За пръв път те виждам... и за последен, освен ако не забравя как се управлява кораб... Ти не си човек, ясно? Ти си риба в гьол, кокошка в клетка... На тази планета си се родил и тук ще пукнеш... Като онези... земляните... Бях там, разбираш ли? Бях!

— Но на мен са ми разказвали, че е невъзможно в реалното пространство да се достигне до планетата, която я няма — отвърна учтиво и без изобщо да реагира на обидите събеседникът на Дрей. — Само през онзи... как му... хипертунел.

Започнах да се изправям, а ръката ми сама се плъзна под якето.

Юношата, който разговаряше с Дрей, не беше пиан. Не беше и коренен жител на Схедмон. Само пиан и самоуверен идиот не би забелязал у него липсата на особената гърленост в стандартния му галактически. Произношението, което се получава чрез съвсем лека промяна в структурата на гласовите свръзки...

Той измъкваше умело и упорито нужните сведения от Дрей. Сведения за Земята. И усърдно кудкудякащата девойка се вслушваше внимателно в разговора им. А втората, която въртеше в ръцете си кристална чаша, напрегнато следеше приближаващия се Ланс. И в погледа ѝ го нямаше скучаещото любопитство на евтина проститутка, а студената пресметливост на професионалист наблюдател.

— Глупак... Разбираш ме не повече от тази маса... Стигнах до планетата, която я няма, след скок на сляпо с опора маяците на Схедмон, Оар и Гег-2... а векторът знаеш ли по какво се ориентираше? По звездата...

Според мен вече стига, за да се зададе сигурен курс.

— Залегни! — извиках аз, докато измъквах бластера от кобура под мишницата ми. Лазерен излъчвател с импулсно действие с малка мощност, с форсирана система за охлаждане и ефективен обseg при стрелба по жива мишена от сто и двайсет метра...

Момичето, което старателно дъвчеше храната, скочи от масата. В ръцете ѝ проблесна метал — не ми остана време за размисъл.

Тънкият бял лъч пресече тясната и дълга зала на ресторанта. Не исках да убивам, пък и не бях чак такъв точен стрелец... Лазерният импулс се връза в пистолета, вече насочен към мен. След една десета от секундата металът на пистолета се нажежи до червено. След още една десета се разтопи изолацията на енергоразредителя и десет мегавата се вляха в тънката ръка, стискаща бластера.

Момичето не успя нито да извика, нито да помръдне. Умря мигновено — овъгленият черен труп продължи да стои прав няколко секунди, преди да се свлече на пода в купчинка прах.

Дрей, изглежда, веднага изтрезня. Прескочи масата в посока към най-близката врата. Но още във въздуха го спря силният удар на доскорощния му събеседник. Юношата действаше със скорост, достойна за клениец. Но не беше такъв. От устата му се подаваха тънки кучешки зъби... В критична ситуация изобщо не мислеше за контролирането на инстинктите си.

Поваленият на пода Дрей дори не успя да се надигне, а над него вече се водеше бой. Мигновено оценилият ситуацията Ланс се опита да го отблъсне настрани и с усилие парира мълниеносната атака на пелиеца. Няколко секунди двамата си разменяха удари — после между тях проблесна синята мълния на парализиращ пистолет. В играта се включи второто момиче. Ланс падна.

Следващият ѝ изстрел накара и Дрей да застине. Юношата го повдигна с лекота, метна го на гърба си и направи крачка към изхода. Момичето погледна равнодушно неподвижния Ланс и вдигна оръжието си.

Парализиращият пистолет не убива, разбира се, но три или четири изстрела подред обикновено спират работата на сърцето... Момичето успя да стреля отново само веднъж.

Редрак, тласкан от психокода, успя да изпревари дори мен. Той метна ножа си, най-обикновен, нито плоскостен, нито вибрационен. Но се оказа достатъчен — девойката беше облечена само с дълга черна рокля с широка цепка на гърба. Точно там я прониза острието.

За миг ми се стори, че всичко е наред. Редрак бързо настигаше похитителя, аз щях да го последвам... Но изведнъж иззад скритите в нишите маси наизскачаха хора и започна всеобщо меле.

Не забелязах кога в тълпата са се появили Клен и Ернадо. И Редрак видях отново чак когато той тръшна на масата неподвижното тяло на Ланс, което бе измъкнал от центъра на събитията...

Приведен — сякаш това можеше да ме направи по-незабележим — аз следях с поглед пелиеца, който отнасяше Дрей. Не беше сам, даже след смъртта на спътничките си. Прикриваха го поне шестима души. Ако за останалите посетители случващото се бе просто отлична възможност да се „поразвихрят“, стреляйки на всички страни, то тази малка групичка умело прикриваше оттеглянето на другаря си.

Видях как Клен прегазва тълпата — хората, които заставаха на пътя му, се разлитаха настрани като сухи листа под порива на вятъра. Но ето че той стигна до двама едри мъже с дълги плоскости мечове в ръцете, спря се и извади собствения си меч. Една секунда, втора... Започнаха бавно да го изтласкват назад. Него, клениеца. Наемника. Човека, за когото убиването беше професия!

Бяха ни изиграли.

Ернадо си разчистваше път с непрекъснат огън от парализатора. Ветрила от сини лъчи пращаха на почивка всички, които се изпречваха на пътя му... Но внезапно, напълно неочаквано за мен, Ернадо отскочи встрани. И не безпричинно. На мястото, където бе стоял допреди миг, кипеше оранжево огнено кълбо. Тежък плазмен бластер, военен модел. Оръжие, презирано от мнозина заради излишъка му от мощност.

Наставникът ми успя да изпревари стрелеца. Изплъзна се от удара му и се скри в една от скалните ниши, откъдето се чу сподавен женски писък. Веднага край входа на импровизираното му убежище затанцува тъмножълт пламък. Дори Ернадо да не се опечеше от

отразеното топлинно излъчване, сигурно нямаше да може да си подаде носа от нишата.

Пелиецът отвори вратата с ритник... Но не, не я отвори, тази врата също беше илюзорна. Прекрачи в нея, като прокара крак през несъществуващите дърво и метални инкрустации. Дрей безпомощно се мяташе на гърба му...

Пират, контрабандист, негодник, пияница, глупак... Единственият човек, който знаеше пътя към Земята. Моят несъстоял се водач.

Бъдещ водач на Белия рейдър? Не познавах друга сила, способна да организира такъв лов за твърде приказливия Дрей.

Но той нямаше да каже нито дума на стопаните на Белия рейдър. Прицелих се с бластера в гърба му. И плавно натиснах спусъка.

4. ДУМАТА НА СЕКТАТА

Никога не бях убивал в гръб. Никога не бях убивал невъоръжен човек. Никога не бях убивал невинен.

Но Дрей, мошеникът самохвалко, който си въобразяваше, че е герой, знаеше онова, което не биваше да знае никой. И може би само една или две негови думи дяляха Земята от необратим кошмар: Белият рейдър на безопасна орбита, някъде около Сатурн, и десетметровото кълбо на кварковата бомба, което бавно пада през атмосферата. Все по-близо и по-близо до Земята, до нейните океани и скали, до материята, която е достатъчно плътна, че да встъпи в реакцията на кварковия разпад... И сивият ден на Апокалипсиса, точно ден — за унищожаването на планетата, на бомбата ще ѝ бъдат необходими няколко десетки часа. Огромна, стремително разширяваща се яма, запълнена с атомарен прах... Сива рана, тумор в тялото на планетата. Разпростираща се пустиня от безтегловна гнилоч, която допреди миг е била дървета и цветя, къщи и коли, летящи над горите птици и работещи в полето хора. Сив валяк, търкалящ се към градовете... Бягащи хора, настигани от непонятна, дива, страшна смърт... Самолети, кръжащи над разпадащата се на атоми планета, преди и те да бъдат обхванати от реакцията на отблъскване на кварките...

Съществува знание, което убива само защото съществува.

Натиснах спусъка и тънкия бял лъч на лазерния пистолет зачеркна живота на Дрей. Живот, от който ми бе познат само един мъничък епизод — бягството от патрулния крайцер, завършило на планетата Земя.

Пътном изстрелът избави и младия пелиец от терзанията заради неизпълнената задача. На лазерния лъч му е все едно дали са един или двама...

Дрехите на Дрей пламнаха. А носещият го пелиец се олюля и падна през илюзорната врата в коридора, който водеше към изхода, към спасението...

— Пази момчетата! — извиках на Редрак, без въобще да се замислям за раненото самолюбие на Ланс, който беше парализиран,

но прекрасно чуваше всичко. И се хвърлих към вратата, зад която бяха изчезнали Дрей и пелийският вампир.

Ресторантът вече не изглеждаше полупразен. В „главната зала“ — пещера със стометрова дължина и десетметрова ширина — се биеха помежду си поне сто и петдесет души. И то без да се броят жените, повечето от които бяха останали на масите в разклоненията... Пред мен се мярна лицето на една от тях — симпатична, слабичка брюнетка в светеща вечерна рокля. Тя бавно режеше с нож бифтека си, без да откъсва любопитен поглед от разразилата се касапница. Глупачка? Садистка? Психопатка?

Паднах на каменния под, избягвайки проблесналия над мен плоскостен меч. Измъкнах своя меч и парирах следващия удар. Нападателят, който се оказа без две трети от острието си, побърза да се оттегли.

Странно — всички наоколо използваха само атомарно оръжие. Само моят екипаж и противопоставящите му се похитители употребяваха парализатори и лъчево оръжие... Защо? Нали нямаше никакво неутрализиращо поле, никакви закони, които да забраняват използването в боя поне на генератор на антимаатерия... Сякаш за всички сбиването бе преди всичко развлечение, възможност да проявят талантите си. А какво изкуство може да има в двубой, където на плоскостния меч се противопоставя бластер?

Какво да се прави, аз се бия по своите си закони. За мен изкуството на боя се крие в победата — без значение как е постигната... Отдясно проблесна лазерен лъч — и един от противниците на Клен падна. Очевидно спасеният от нас воин поддържаше същата гледна точка...

— Сергей, отзад! — Гласът на Редрак секна от страх.

Обърнах се и видях хилав дребен мъж, облечен в чудновато нашарено местно облекло. С радостно ликуващо лице той вдигаше меча си за удар. Бял огън облъхваше острието. Непрекъснато наточване, методът, който самият аз бях въвел в употреба... Дори да успееш да го удариш с меча, вдигнатото острие щеше да се спусне върху мен...

От нашата маса го удари син лъч. Не стреляше Редрак — той не успяваше да измъкне бластера си изпод дрехите си — а Данко. Не знам

какво свърши работа тук — уроците на Ернадо, вродената точност или просто късмет...

Данко улучи. Схедмонецът, решил да се поразвлече в компанията на космонавти, застина. Лицето му се вцепени, устата замръзна в идиотска усмивка, ръцете застинаха. Бавно, като отсечено дърво, той се стовари на пода.

Наведох се леко над него, докоснах с върха на острието гърлото му. Казах на стандарт:

— Не е честно да се бие паднал човек. Но и да се напада в гръб, също не е хубаво.

Мечът ми направи микронен прорез в пода.

— Така че сме квит.

Биещите се вече бяха успели да се разделят на групи. Всеобщото сбиване се бе превърнало в красив, сякаш многократно репетиран двубой. Промъкнах се между увлечените от работата си хора и се добрах до холограмната врата, зад което се бяха скрили Дрей и неговият похитител. Мъртви ли бяха? Или все още живи...

Зад холограмния воал имаше широк коридор, който по нищо не наподобяваше онзи, през който бяхме дошли в ресторанта. Меки килими на пода, широки полегати стъпала, водещи плавно нагоре. Светлината не беше ярка, а някак си изумително спокойна, не заслепяваше очите след ресторантския полумрак; не се чуваше нито звук. Коридорът бе отделен от ресторанта не само с холограмна врата, а и със звукоизолиращо поле, което заглушаваше звънтенето на ударите и виковете на ранените. Вярно, че сега изтънченият разкош на парадния вход към ресторанта бе леко поразвален.

На огромния, ръчно изработен бял килим от естествена кожа се беше разляло тъмночервено петно. В центъра на кървавата локва лежаха Дрей и пелиецът — неподвижни, безнадеждно мъртви. Главата на пелиеца бе отметната назад, показалите се с няколко сантиметра кучешки зъби бяха изорали в килима две дълбоки бразди.

Дявол да го вземе, ама и щети нанесох на ресторанта...

Малко по-нататък стояха примрели трима души — възрастна, но все още красива жена и двама тъмнокожи, почти черни мъже на средна възраст. Някъде ги бях виждал вече... Поне жената...

— Мъртви ли са? — попита тя. Гласът ѝ рязко контрастираше с външността — беше абсолютно спокоен, изпълнен с любопитство.

Накрая си спомних. Тези тримата седяха в ресторанта срещу нас. Бързичко се бяха изнесли в коридора. Или бяха излезли още в началото на сбиването?

Повдигнах клепачите на Дрей, видях разширените, изпълнили цялото око зеници и кимнах:

— Мъртви са.

— Жалко — отбеляза жената. Спътниците ѝ не се намесваха в разговора.

— Жалко — повторих като папагал. И почувствах полъха на опасността — лек, почти неуловим... Мечът в ножницата, бластерът в кобура. Но нали щях да успея да ги извадя, преди някой от странната тройка — дали жената, дали кавалерите ѝ, посегнеше към оръжието си!

— Дръж го, Вайш — нареди кратко жената.

Застиналият в локвата кръв пелиец веднага се изправи. Ударът в лицето ме отхвърли към стената. Посегнах към меча, като се проклинах за самонадеяността и глупостта. Та нали Ернадо ми бе разказвал за пелийците достатъчно, че да знам — с един изстрел не може да се убие същество с три независими кръвоносни системи и дублиране на останалите, „по-маловажни“ органи!

Мечът ми отлетя настрана, извиках от болка заради изкълчената китка и изритах напирания пелиец. Той сякаш не почувства удара, способен да прати всекиго на пода. Велики Сеячи, хуманоид ли е в края на краищата, или какво?

Ръцете на вампира ме притиснаха към стената в желязна хватка.

— Браво, Вайш — каза ласкаво жената. — А сега почакай. Трябва да го разгледам.

Оставаше ми само да чакам, докато жената ме разглеждаше. Няколко секунди и аз се занимавах със същото, после, след като реших, че ще мога да я разпозная под всякакъв грим, ако въпреки всички очаквания останех жив, насочих вниманието си към Вайш.

Пелийският вампир вече не приличаше твърде на човек. Кучешките зъби — изумително творение на еволюцията, вродена спринцовка, способна да изпомпва кръв или да впръсква парализиращ токсин; очи, станали яркочервени; бледа бяла кожа, изопната върху изострилите се черепни кости. Ох, неслучайно земният фолклор е отразил толкова точно облика на вампирите! Пелийците бяха древна и

богата цивилизация и мнозина можеха да си позволят да платят цената на хиперпрехода до Земята. Планетата, която я няма, е отличен ловен резерват за преситените от обичайния порцион вампири...

— Очаквах нещо повече — каза най-последно жената.

— За повече има и други претенденти — злобно отвърнах аз. — Скоро няма да ви дойде редът.

— Зарежи този тон — почти дружелюбно ме посъветва жената. — Искам да ти дам съвет.

— А аз искам да задам въпрос.

Трябваше да печеля време. Една минута, втора — и онези, които препречваха пътя на приятелите ми, щяха да се превърнат в трупове.

— Какво пък, питай.

— Вие от Белия рейдър ли сте? От сектата Потомци на Сеячите? Жената люшна глава, усмихна се на един от спътниците си и каза:

— Чу ли, Рели, как наричат нашия кораб?

Рели кимна с готовност. Неприятно зрелище е мъж, който е подчинен на жена.

Тя отново ме погледна.

— Да, лорде. Ние сме Потомците на Сеячите, от кораба, който наричате Белия рейдър.

Странно. Щом бе толкова добре осведомена за биографията ми, то би трябвало да знае, че не съм лорд, а принц. Макар и символичен. Лорд — това не беше случайна грешка.

— Сега запомни съвета ми. Не мога да те убия или да позволя убийството на който и да е от членовете на сектата или наемниците...

— Радвам се да го чуя.

— ... така че имаш шанс да останеш жив. В този случай най-доброто и справедливо за теб нещо е да се върнеш на Земята.

— За да загина заедно с нея?

— Да. Да умреш на своята планета, е благородна постъпка. Докажи, че неслучайно си станал лорд.

— Няма да намерите Земята. Дрей не успя да ви каже нищо.

— Поне нещо успя. До една година ще намерим планетата, която я няма. Ти не си виновен, че си се родил на Земята, но не бива да се допускат изключения от правилото. Всички обитатели на прокълнатата планета трябва да загинат.

— Глупаци — изрекох тихо аз. — Какви глупаци. Ако посмеете да унищожите Земята, ще изгоря планетата, откъдето са родом всичките ви малоумни сектанти. Кълна се в това. Заводите на Тар ще произведат кваркови бомби за своя принц.

Жената се усмихна презрително. И отвърна неясно:

— След като Земята загине, може да не разчиташ на помощ от Тар.

Рели прошепна почтително нещо на жената. Странно. В сектата на Потомците жените никога не са играли водеща роля.

— Да, разбира се... Тръгваме си, Вайш!

Пелиецът, който продължаваше да ме държи, хвърли бърз, но внимателен поглед към нея. Сякаш сега за него бяха важни не толкова думите, колкото интонацията, жестовете, изражението на лицето.

— След като се отдалечим, можеш да считаш задълженията си за изпълнени. И повече няма да си ни подчинен. Постъпи както смяташ за редно.

Вайш кимна с усмивка.

— Намерихте прекрасен изход от положението, бабо! — извиках след отдалечаващата се жена.

— Глупаво е да обиждаш онзи, който те е победил — произнесе Вайш с гръмък шепот. — Сега ще умреш, землянино.

— Ще видим.

Колко нелепо — да умра от зъбите на човек вампир, когото само преди пет минути собственоръчно съм прострелял в гърба с лазерен лъч... Не, това просто не можеше да бъде. Клен или Ернадо щяха да ми се притекат на помощ.

— Ще изпия кръвта ти, землянино. Предците ми са обичали да посещават планетата ти. В спомените им народът ти е високо ценен. Нашите планети отдавна са свързани. Още от времената, когато наказваха Пел вместо Земята... бяха решили, че ние сме проклетите Сеячи, и ни осъдиха... нас...

Вайш замлъкна за миг, затвори очи. Хватката му леко се отпусна. Забелязах, че е целият в кръв и тя продължава да тече от зейналата рана...

— Превключваш на резервната кръвоносна система? — подигравателно попитах аз. Време, важното е да печеля време...

— Да — изхриптя Вайш. Ръцете му отново възвърнаха твърдостта си. — Ние сме по-съвършени от вас, землянино. По-силни сме... издръжливи... развити...

— И затова ни мразите така, както слабият мрази силния? Лъжеш, пелиецо. Ти се покриваш с пришки под ултравиолетовите лъчи на нашето Слънце, задъхваш се от мириса на чесън. Не можеш да спреш кръвотечението, ако те ранят с предмет, изработен от което и да е земно дърво...

— Да... Но тук съм силен! Ще пукнеш, човеко от планетата, ко...

Той внезапно застина. Така, сякаш го бяха улучили с парализиращ лъч? Но в коридора не се появяваше никой и ръцете на вампира ме стискаха с предишната сила.

— Слушай и отговаряй — бързо, с променен, студен глас изрече Вайш. — Не обръщай внимание на тялото на говорещия, той е просто предавател, кукла, параван... Смяташ ли да преследваш Рейдъра?

Това не ми приличаше на игра. Вместо Вайш пред мен сякаш се намираще друг човек... А може би съвсем и не човек...

— Кой си ти?

— Без отговор.

— Как подчини пелиеца?

— Без отговор. Ще преследваш ли сектантите?

— Да... Ако твоят параван не ме убие. Ще го спреш ли?

— Не е решено. Няма нужда да се преследва Рейдърът. Те не могат да навредят на Земята. Не се бой за своя свят.

— Защо да не могат?

— Без отговор. Не се бой за Земята. Не преследвай сектантите.

— Не ти вярвам.

— Напрасно. Опасност грози само теб и твоя екипаж. Трябва да върнеш момчето на Земята.

Взрях се в очите на пелиеца. Все така алени, но сега някак оцъклени...

— Познах те. Ти вече разговаря с мен... чрез Ернадо.

— Да.

— А защо не вземеш мен под контрол? Къде-къде по-лесно е да ме превърнеш в „кукла“, отколкото да ме уговаряш чрез чужди гласове.

— Забранено. Не бива. Прякото въздействие и активната намеса са невъзможни. Само съвети... убеждения...

— Твърде много съветници. И всички, кой знае защо, се страхуват да ме убият. Ти и жената сектантка една и съща причина ли имате да не ме докосвате? Или двамата сте едно и също?

— Ние сме абсолютно различни. Причините — също. Повече няма да има отговори. Ще се откажеш ли от преследването на Рейдъра? Тогава ще накарам куклата да отпусне ръце.

Под краката на вампира вече се беше събрала локва кръв, толкова голяма, че мъхнатият килим вече не можеше да я попие. Вайш би трябвало доста да е отслабнал.

— Не. Не успя да ме убедиш. Длъжен съм да унищожа Рейдъра.

— Прекратявам намесата и се оттеглям.

Неподвижността изчезна от лицето на Вайш. Той потрепери.

Това бе моят шанс!

Изритах го отново в слабините.

Вайш нададе вой, преви се на две и ме пусна. Приятна прилика със земляните.

Отскочих встрани. Измъкнах от ножницата плоскостния меч. Попитах:

— Е, гадино, приятно ли е?

Вайш извади своя меч от ножницата. Тръгна към мен, олюлявайки се. Натисна бутона за наточване — по меча се плъзна светещото колелце. Внимателно, слабостта му можеше да е капан...

Наточих меча си. Направих кратък замах, като леко го притъпих във въздуха. Ако острието бе твърде остро, раната щеше да зарасне от само себе си. Още повече при вампир...

— Да имах подръка трепетликово колче... — замечтано произнесох аз. — Знаеш ли как сме изтребвали неканените гости от твоята планета? С дървен кол в областта на сърцето... Всъщност там се намира не сърцето ти, а преплитане на кръвоносните съдове. А в главата като че ли има само плътна кост.

— Ще те убия — изхриптя Вайш. — Ще те убия...

От зъбите му се отрониха жълти капки парализиращ токсин. Още една щета за нещастния килим.

— Избърши си сополите — посъветвах го. — Противно ми е да ги гледам.

И го нападнах.

Той успя да отбие три или четири удара. Ако беше в пълна форма, без дупки от лазерен лъч в тялото, двубоят може би щеше да завърши по друг начин...

Включих наточването на меча. То отлично почиства острието от кръвта... Приказливостта ти те подведе, вампире. Трябваше да ме стиснеш за гърлото без всякакви приказки, а не да проклинаш Земята, докато с всяка изминала секунда отслабваш все повече.

Всъщност и неизвестният доброжелател телепат, който толкова лесно взимаше чуждото съзнание под свой контрол, ми помогна. Това щеше да му се зачете при следващата среща...

През несъществуващата врата мина Клен. Огледа помещението с бърз поглед. Прибра меча в ножницата си и поясни:

— Бяха осмина, капитане. Все професионалисти... почти от моята класа. И още една камара любители.

— Как е екипажът?

— Ернадо има изгаряния... не твърде опасни за тариец. Ланс вече започна да мърда по малко. На Редрак са му изранени ръцете. Данко е цял и невредим. Ще преследваме ли избягалите?

Поклатих глава. Сериозността на раните, оценена от клениеца, можеше смело да се увеличи два или три пъти. Сега не беше време за преследване, поне да се доберем живи до кораба.

— Не, Клен. Не сега. И не пеша.

5. СХЕМА ЗА ДУЕЛ

Събрах тарийците в каютата си. Изпратих Данко при Редрак — да се обучава за работа с компютъра. Трофей, натъпкан до пръсване, безгрижно спеше на леглото му. Клен стоеше на вахта — сам в командната зала на кораба, висящ на стационарна орбита над Схедмон.

Ернадо, изглежда, бе още по-мрачен от обичайното, ако това изобщо беше възможно. Лицето му бе червено дори под слоя регенериращо мазило. Изгарянията втора и трета степен са неприятна диагноза дори за галактическата медицина. Ланс също изглеждаше позачервен, отколкото се полагаше на кореняк от Тар, но при него вината не беше в изгарянията. С някое от изреченията ми неволно му бях напомнил за позора от неотдавнашното сбиване в ресторанта, когато Ланс бе прекарал в лежане целия бой, под охраната на Редрак и Данко. Какво пък, времето за деликатност бе отминало.

— Изиграха ни, но ситуацията все още не е безнадеждна — казах. — Посъветвах се с Редрак и двама специалисти от космопорта. Когато знаем опорните маяци за хиперскока, районът на търсене рязко се стеснява... и въпреки това на самотен кораб ще са му нужни почти две години, за да намери Земята. А засега Белият рейдър не е напуснал Схедмон... най-вероятно.

— Имаме преднина във времето, защо да не започнем търсенето на Земята преди Рейдъра? — тихо попита Ланс.

— Защото става дума за живота на цялата планета. Моята родина, Ланс! А ние ще изгубим от Рейдъра съревнованието по бързина на търсенето. Той има по-голяма мощност на двигателите и енергийни запаси, способен е по-продължително време да работи далеч от базите. Сектантите имат много по-големи шансове да се натъкнат на Земята.

— Значи влизаме в бой — каза бързо Ланс. — Веднага щом излетят от планетата... Ернадо, можем ли да поискаме помощ от военните кораби на Схедмон? Ако Сергей се обърне официално към тях, като принц на Тар...

Ернадо поклати глава.

— Нямаме доказателства. Ако се бяха запазили записите на кленийския крайцер, щяха да блокират плътно планетата, да преровят всички космопортове... Кварковата бомба не е шега работа. Но така, без каквито и да е основания... Не. Дори императорът няма да получи помощ от властите на Схедмон.

— Значи дуел — отсече твърдо Ланс.

Веднага разпознах у него онзи упорит юноша, който се осмели да предизвика Шорей Менхем. С железни разбирания за чест, вяност, патриотизъм... Който така и не се осмели да престъпи в общуването си с мен границата на дружеските отношения и да ми стане просто приятел. Дори такъв като Ернадо, с неговата преднамерена фамилиарност, зад която и досега се криеше учудване — що за странна фигура се бе получила от неговия ученик, отправил се някога да спасява принцесата сам срещу цяла армия.

— Дуел — замислено произнесох аз. — На Земята са били разрешени единствено през Средновековието... Дуел на звездолетите това са пълни глупости...

— Не си прав, Серж — възрази убедено Ернадо. — Това е справедлив и честен обичай. Ако не съществуваше, нямаше да можем да прихванем Белия рейдър в близост до планетата. Полицейските крайцери щяха да ни унищожат като агресори...

— Не споря — прекъснах го аз. — Щом ще е дуел, нека да е дуел...

Средновековие. Галактическо средновековие. Сякаш някаква сила нарочно задържа хиляди обитаеми планети в колебливо равновесие между спокойните, мирни отношения и тотална война с употребата на кваркови бомби, планетарни анихилатори, индуцирани колапсари...

Точно отмерена доза агресивност. Надвишаваща земните морални норми, но без да се достига до всеобщо унищожение. Двубои с плоскостни мечове, с лазерни пистолети и паяжинни мини... Пресметнатата доза смърт.

Безумие. Но не по-голямо от дуела между два звездолета.

И все пак не за пръв път през главата ми мина мисълта за някаква странна незабележима сила, която управлява хилядите светове в галактиката. Нямаше значение дали е материална, или е въплътена в традициите, преданията, историите на човешките народи, населяващи

планетите около най-различни звезди. Тя съществуваше. Тя управляваше всички — Ернадо и Ланс, Клен и Редрак, пелийците и сxedмонците. Точно тя караше жените в ресторанта да се възхищават на кървавото сбиване, а мирният служител на космопорта да ми се нахвърли с меч в ръка. Точно тя водеше сектата на Потомците към чудовищната им цел.

И тъкмо нейната сянка надвисва над мен и ме принуждава да избирам най-краткия и кървав от всички възможни пътища.

Безумие. Синдром на Кандински, така се нарича това в медицината, ако не съм забравил съвсем психиатрията...

Но дори в безумието аз ще защитавам своята планета. Дори безумието няма да ме накара да забравя своята родина.

— Повиках ви не за да обсъждаме бъдещите си действия, те и така са ясни — казах, прекъсвайки проточилото се мълчание. — Трябва да поговорим за миналото.

Ернадо ме погледна с любопитство.

— Помниш ли, че когато обсъждахме появата на Данко, ти пръв заговори за това, че пречат на търсенето ни? Отказват ремонти, гориво, почивка... Аварииите...

— Разбира се.

— Оказа се прав и ние се срещнахме с кораба на сектантите, морално подготвени за съществуването на враг. И като че ли забравихме за това, че всяка диверсия или активно противодействие са невъзможни без постоянна и точна информация — за нашия кораб, за маршрута му, плановете ни...

Ернадо се намръщи. И рече бавно, сякаш насила:

— Искаш да кажеш, че на кораба има предател?

— Искам да попитам кой от вас — ти или Ланс — изпраща всяка седмица по хипервързката отчет за събитията на кораба?

— Серж! — За пръв път от незапомнени времена Ернадо ми повиши тон. — Това са твърде сериозни обвинения, за да ги хвърляш под въздействието...

— Не хвърлям обвинения, сержант!

С вмъкването на старото му звание, което бях използвал при първата ни среща, го накарах да млъкне.

— Може и да не съм твърде умел пилот... и да се справям с техниката много по-зле от който и да е курсант от вашите училища, но

мога да следя разхода на енергия и режима за работа на хиперпредавателя! Веднъж седмично, от момента на отлитането ни от Тар, с планетата редовно се осъществява връзка.

— Автомат? — предположи Ернадо.

— Не мисля. Вече два пъти сменяхме оборудването, никой шпионски прибор не би могъл да се запази на кораба.

— „Блуждаеща“ програма в бордовия компютър? — предположи Ернадо.

— Клен провери всички блокове на машинната памет с помощта на търсещи програми от своя свят. Преди три часа, по моя молба. Компютрите, които имат връзка с хиперпредавателя, са чисти.

— Значи...

— Някой от нас редовно прави отчети за полета... Хайде да не протакаме, да не се стига до детектор на лъжата и други подобни гадости. Като принц на империята Тар аз изисквам от вас, моите поданици, честен отговор: предавате ли информация от кораба, или не?

— Не! — отсече твърдо Ернадо. — Един или два пъти месечно разговарям с приятели на Тар... Но не съм давал никаква информация за кораба, не давам и нямам намерение да давам. Просто искам да знам какво става в моя свят, на моята родна планета!

— Не съм водил, не водя и няма да водя преговори с враговете, да им дават каквато и да било информация... — Ланс отмести поглед.

— А с приятелите? — рязко попитах аз. — С принцесата от династията Тар например? Със законната повелителка на твоята планета?

Ернадо подпря с длани бузите си и погледна към Ланс. Не беше изненадан, а по-скоро предвкушваше интересно зрелище. Може би трябваше отдавна да потърся съвета на бившия си наставник?

Ланс мълчеше. Все още съвсем момчешките черти на лицето му се втвърдиха, изостриха се. Погледът му стана суров.

— Отговаряй!

— Капитане, мога да отговоря само за да спася живота си. Такива са заповедите ми.

Погледите ни се срещнаха. И внезапно открих в очите на Ланс нещо като уморено, плахо облекчение. Както и капчица ирония.

Извадих от кобура плоскостния пистолет. Това бе последна модификация, направена на „моята“ планета, на Тар. Сто и шестнайсет

небалансиранни плоскостни дискове с обсег до сто метра.

— Кълна се, че ще те убия, ако не ми разкриеш до кого са били адресирани съобщенията от борда на кораба — казах колкото се може по-твърдо и убедително аз. — Това е мое право. Аз съм твоят повелител. Говори!

Ланс кимна.

— Подчинявам се на принцесата. Тя ми позволи да летя с вас в замяна на обещанието, че ежеседмично ще докладвам за хода на пътуването. Съгласих се, тъй като от думите ѝ лъхаше единствено безпокойство за вас, принце. Това не би могло да ни нанесе вреди.

След като избъбри на един дъх признанието си, Ланс замълча. Ернадо леко повдигна дясната си ръка и каза с нескрито любопитство:

— Серж, ами ако Ланс не си беше признал?

— Е, щях да стана клетвопрестъпник — отвърнах аз. — Ланс, ти разбираш ли, че си ни предал? Хиперпредаванията се прехващат сравнително лесно. Самият ти си се занимавал с това по време на „средните вахти“.

— Никого не съм предавал — отвърна гордо Ланс. — Принце, всички предавания се излъчваха с имперски шифър.

Ернадо подсвирна и попита недоверчиво:

— Доверили са ти тази тайна? И малката ти глава се оказва достатъчна, за да побере в себе си системата за променливо шифроване на основата на нелинейни изчисления и лексиката на петстотин планети?

Ланс извади от джоба си тънка плочка. „Множествена фотография“, пластмасов таблет, съхраняващ в себе си няколкостотин обемни изображения... Или поне така изглеждаше на пръв поглед. Самият аз имах няколко такива плочки — с изгледи от различни планети, сред които се срещаха и земни пейзажи. Екзотика...

— Това е кодиращ компютър.

Ланс докосна с показалеца си някаква известна само на него точка върху фотографията — съвсем обикновен семеен портрет. В пухкавото момченце се разпознаваше самият Ланс, в мъжа и жената до него — родителите му... Изражението се разсея, стана на черно-бели квадратчета, в които имаше букви и цифри.

— Сега трябва просто да набера на сензорната клавиатура текста и да включи таблета към терминала на предавателя. Компютърът ще

кодира текста и ще издаде команда за настройване на антената...
Вземете, капитане. Ще ви обясня как да пренастроите таблета към вас.

Повъртях в ръцете си пластмасовия правоъгълник. Кодиращ компютър. Просто... и надеждно?

— Ернадо, това наистина ли е надежден шифър?

— Да, принце. Разкодирането на кое да е съобщение може да стане само случайно, чрез продължителен компютърен анализ, който ще даде няколко десетки различни варианта на текста. Но за следващото предаване кодът вече ще бъде съвсем различен.

— Само членовете на императорското семейство... и най-приближените лица... имат достъп до кодиращите устройства. А дешифриращ блок има само принцесата... преди такъв имаше и императорът...

Ланс говореше бавно, сякаш с неохота. Дали му беше неудобно да се причислява към „най-приближените лица“, или го смущаваше ситуацията, в която аз — принц, макар и формално — не знаех секретния шифър на своята планета?

— Само принцесата... — повторих след него. — А преди е имал и императорът. Още по-рано...

— Дори дешифрираторът да попадне в чужди ръце, той няма да може да проработи. Оборудван е със сложна система за разпознаване на личността.

— Не се и съмнявам.

Внезапно разбрах. Всичко, от началото до края, от причината, поради която сектантите бяха толкова добре осведомени за делата ни, до странната им снизходителност към мен и екипажа... И дори появата на Данко окончателно придоби яснота, изгуби лекия си ореол на случайност.

Понякога грешките дават повече информация за врага, отколкото късметът.

— Ернадо, Ланс — започнах аз, — мисля, че ситуацията се променя така, че се налага да направите неприятен избор...

Под тавана зави сирената и заглуши думите ми. Част от стената се разтвори, осигурявайки достъп до бойните костюми. За обявяването на тревогата можеше да има само една причина.

— До екипажа от вахтения пилот. — Емоцията в гласа на Клен, който прозвуча от високоговорителите, беше не повече, отколкото в

речевия синтезатор на корабния компютър. — Тревога втора степен, повтарям — тревога втора степен. Всички да заемат местата си според бойното предписание. Интервал за безопасност — две и половина минути...

Ернадо и Ланс изчезнаха от каютата с невероятна бързина. Трябваше да вземат бойните си костюми и да ги облекат за двуминутния период на безопасност, обявен от Клен.

— Повтарям, тревога втора степен, бойно предписание, безопасен интервал — две минути и петнайсет секунди. На летателното поле на частния космодрум Долхоб е засечен Белият рейдър, който е излязъл от маскировъчното поле. Спектралният анализ показва форсирано загряване на двигателите. Предполагаемо време на старта...

Затегнах и последния магнитен цип, превръщайки бойния летателен костюм в нещо като лек скафандър. Мекият неактивиран шлем, който приличаше на кръгъл найлонов пакет, се подмяташе на гърба ми.

Вратата се отвори и в каютата влетя Данко. След него надникна Редрак, който едва успя да спре затварящата се врата. Кимна ми бързо и изчезна, без да каже нищо.

— Дуел? — изкрещя Данко, като ме хвана за ръката. — Онзи звездолет ли намерихме?

Бутнах силно момчето, придавайки му ускорение. Извиках:

— Бойният костюм! Бързо! Една минута до битката!

Данко започна да разгъва подбрания за неговия ръст костюм, като ровичкаше из шумолящия сребрист плат. С едно движение го пхнах в панталоните, залепих дрехата на гърдите и се хвърлих към вратата, като го оставих да се оправя сам с ръкавите, яката и системата за херметизация. Кадетът може и да не се вмести в отреденото за подготовка време, но капитанът няма тази привилегия.

— Интервал за безопасност — една минута — догони ме до асансьора гласът на Клен. — Навигаторът и инженерът на реактора са на поста си. Рейдърът завършва загряването на дюзите, време до старта — двайсет или трийсет секунди.

Асансьорът най-накрая спря на моята палуба. Втурнах се в кабината и изкрещях:

— Командна зала, максимален ход.

Подът се удари в краката ми, сякаш искаше да ме постави на колене пред законите на физиката и отдавна известния факт за липсата на гравитационен компенсатор в асансьора.

— Интервал за безопасност — четирийсет... — В асансьора, естествено, имаше високоговорители.

Изскочих навън и изтичах до креслото. Едновременно с мен от втория асансьор се появи Редрак.

— Капитанът и пилотът — на постове си — сухо съобщи в микрофона Клен. — Вахтата е сградена.

— Данко, веднага в командната зала! — изхриптях аз, докато се настанявах в седалката. — Клен, какво можем да направим?

На екраните се виждаше излитащият от планетата Бял рейдър. Малкият космодрум, на който се бе крил, се намираше на не повече от сто километра от главния порт на Схедмон. Едно от многото места на планетата за любителите на уединението. Отлично убежище, където Рейдърът бе изчакал няколко дни, разчитайки, че ще напуснем орбита. Изглежда, не желаше да влиза в бой...

Асансьорът се изкачи за последен път до командната зала. Данко, в недозакопчан костюм, бързо се намести в креслото си. В ръцете си държеше Трофей, което напълно обясняваше закъснението му.

— Ако искаме да атакуваме, сега е най-подходящият момент — прошепна Клен. — Всеки друг кораб в този момент би бил абсолютно незащитен. Височината не позволява да се осъществи пасивно спускане в приемния лъч на космопорта, а орбитата още не е стабилизирана. Но това не е съвсем честно...

Редрак свали на лицето си черния шлем и попита язвително:

— Очевидно Рейдърът съвсем честно е изгорил твоя кораб?

— Да — прекъсна го рязко Клен. — Тактикът е готов за бой.

— Навигаторът е готов за бой. — Пръстите на Ернадо пробягаха по клавиатурата. На екраните проблясваше някаква невъобразима каша от изчисления на траектории.

— Пилотът е готов — с отегчен глас обяви Редрак и докосна допълнителните пултове. Корабът леко се люшна.

— Инженерът е готов — съобщи Ланс.

— Стрелецът е готов — самоуверено заяви Данко.

— Капитанът приема готовността. — Още веднъж се вгледах в екрана с изображението на издигащия се Рейдър. Височина — около

стотина, скорост — пет километра в секунда...

— Бойно разгръщане, сближаване за дуел... Ланс, по всички диапазони — искане за капитулация и проверка! Ернадо, оценка на уязвимостта.

Корабът сякаш пропадна някъде. Секундната безтегловност се изстреля като буца към гърлото ми. След това постепенно се натрупа смекченото от компенсаторите пренатоварване. Под изображението на Рейдъра замигаха променящи се цифри. Сближавахме се, излизайки на разстояние за директен удар. Но едновременно с това Рейдърът увеличи ускорението си, като се опитваше да излезе по-бързо на стабилна орбита.

— Сближаваме се...

— Рейдърът не отговаря на сигналите...

— Компютърът препоръчва деструктивен удар по антените и корпусните елементи...

— Не знаем от какво е направен корпусът му — отговорих на Ернадо.

Клен мърмореше тихо нещо по двустранната връзка с Редрак, докато прокараваше траекторията за сближаване в максимално безопасна зона.

За миг настъпи тишина. Двата кораба вече се приближаваха един до друг над планетата — и за никого не беше тайна какво щеше да се случи всеки момент. Моят екипаж, сектантите на Белия рейдър, милиони благодарни зрители на Схедмон — всички чакаха.

Чакаха моите думи.

Щеше да измине още половин минута — и в треската на космическия бой, когато дори компютрите не успяват да вземат решения, вече нямаше да има място за заповеди. Екипажите щяха да се превърнат в шепа единици, действащи абсолютно самостоятелно, обединени единствено от предварителните тренировки и онова неуловимо общо настроение, което се заражда в минути на опасност у отдавна познаващи се хора.

Но първо бях длъжен да дам заповед.

А преди това — ако, разбира се, исках да играя честно — бях длъжен да обясня на Ернадо и Ланс срещу кого отиват на бой.

Само че няхах нито време, нито сили за честна игра.

— Екипаж, започваме — прошепнах в услужливия микрофон. — Това е корабът на моите врагове, но ви моля да си представите, че на мястото на Земята се е оказала вашата родна планета. Онези, които са се научили да търсят враговете, никога няма да се задоволят само с един. Твърде сладко е да си играеш на бог, за да можеш да се спреш... Започваме.

Тишина. Приближаващият се кораб на екрана, разчертан от квадратната решетка на мерника.

— Начало на изпълнението — на „едно“. Деструкторен удар по елементите на защитните генератори. Ракетна атака, протонните и термоядрените бойни глави на максимална мощност... Лазерен удар по антените и детекторните системи. След това действаме според ситуацията.

Поех си дъх. И произнесох, неволно повишавайки глас:

— Три... Две... Едно...

Корабът потрепери.

6. ПОРАЖЕНИЕ

Когато бойните системи на кораба работят на пълна мощност, те дават сумарна тяга, три пъти превишаваща тягата на излитаща земна ракета. При включването си лазерните и деструкторните излъчватели карат кораба леко да се разтърси — като при грубо аварийно кацане.

Когато десетките бойни ракети — тритонни метални чудовища, напълнени с атомен експлозив — излетят през отворените люкове, корабът леко се измества от орбита заради отката.

Приближавахме се към Белия рейдър по накъсан, криволичещ курс, променящ се при включването на поредната група излъчватели и старта на всяка нова ракета. Със сигурност Клен и Редрак можеха да изправят курса, да компенсират отката на излъчвателите с работа на двигателя. Но това беше абсолютно ненужно — насеченият, хаотично променящ се курс ни спасяваше от точния огън на врага.

Клен беше прав — всеки кораб, който се окажеше на мястото на Белия рейдър, би бил обречен. В най-добрия случай щеше да включи неутрализиращото поле и да падне на планетата под прикритието му, за да може в последните секунди екипажът да се спаси с катерите.

Белият рейдър прие боя.

Засипахме се един друг с ракети — всяка от тях можеше да превърне кораба в плазмен облак. Само че и двата кораба имаха лазерни противоракетни системи с компютърно насочване.

Деструкторните полета пронизваха корабите, разрушаваха онзи материал, на който бяха настроени. Но при такова разстояние излъчвателите трябваше да работят с часове, за да има някакъв ефект.

На дистанция от петстотин километра само широкодиапазонните лазери оставаха действащо оръжие. Но точно те бяха безпомощни срещу снежнобялата обшивка на Рейдъра.

... Видях на един от десетките екрани — в някакъв специален диапазон, чието наименование не знаех и нямах намерение да запомням — как корпусът на Рейдъра се обгръща от някакво разноцветно сияние. Това бе отразяващата се в пространството инвертирана, преместена в безопасните части на спектъра енергия на

нашите лазери. Сега само малка част от мощността им отиваше за разрушаването на бялата броня, по-голямата изчезваше в Космоса.

Абсолютно машинално, воден от инстинкта, започнах да събирам заедно всичките прицелни точки на лазерите. Щеше ли обединеният огън да прогори бронята? Но щом пуснах управлението, мерниците се разбягаха отново по целия корпус. Някой, Клен или Ернадо, не беше съгласен с решението ми. Посегнах към блокировката на прицела, но се спрях. Опонентът ми бе прав. Шансовете да пробием бялата противолазерна броня не бяха големи. Но да ослепим външните датчици, да разрушим дулата на излъчвателите или отварящите се ракетни люкове — това го можехме.

Корабът ни изписваше в пространството безумни фигури, охлаждайки нажежените части от обшивката. Всяко завъртане представляваше неизбежен компромис, жертва на някакво количество детектори и лазерни батареи, поредното разтапяне на пласт от бронята. Ние можехме и да се противопоставим на лазерния огън — макар и по по-разточителен начин. Между пластините на многослойната броня бе наслоена газообразуваща пластмаса, която мигновено се изпаряваше под лазерния лъч. Отстрани това изглеждаше като облаци дим, появяващи се там, където обшивката прогаря под лъча — сивкава гъста мъгла, разсейваща лазерното излъчване.

Рейдърът продължаваше да се издига. С всяка секунда се приближаваше до онази точка, където орбитата му щеше да стане стабилна, което означаваше, че ще се лишим от единственото си преимущество. Когато сектантите получеха възможност да включат неутрализиращото поле без опасност да рухнат на планетата, те щяха да могат да отразят всяка наша атака.

Изображението на Белия рейдър на екраните внезапно започна да се извърта. Дочух възгласа на Ернадо, сподавен и изненадан:

— Бронята му прегря!

Дори абсолютно съвършената обшивка на Рейдъра не можеше безкрайно да се противопоставя на лазерния огън. Сега сектантите бяха принудени да маневрират. А това неизбежно щеше да снижи точността на попаденията им.

— Надеждността на противоракетните системи пада — съобщи Ланс. — От строя са излезли шейсет процента от детекторите ни и около половината излъчватели за близък бой.

— Много. — Клен се включи в общата връзка за части от секундата. — Маневрирах.

— Деструкторите им са настроени на електроника. Стар прием.

Надежден прием, помислих си аз, като гледах нервно примигващите екрани. Излизащите от строя системи се изключваха, вместо тях започваха да работят резервните. Но дори най-важната система на кораба можеше да бъде дублирана само определен брой пъти. Още няколко минути — и приборите щяха да започнат окончателно да излизат от строя.

— Улучих! — закрещя внезапно Данко. — Улучих!

На екраните бушуваше прозрачен син пламък. Данко наричаше попадение взрива на мезонна ракета на около километър от Белия рейдър. Една от стотиците, пробили си път през лазерната мрежа на врага и взривила се достатъчно близо, за да повреди кораба.

— Забелязах на каква дистанция подпалват ракетите и дадох команда за взривяване малко по-рано — възбудено рече Данко. — Не го очаквах!

— Браво — похвали го Редрак. — Сега да видим резултатите.

Пламъците бавно изчезваха. Клен размърда пръсти по клавиатурата и към Рейдъра полетяха последните ни ракети. Онези, които се намираха в пространството по време на взрива на мезонната бойна глава, се бяха превърнали в атомен прах или се носеха на сляпо с изгорели контролни блокове...

— Жив е, гадта — прошепна Ланс. — Жив е...

Обшивката на Рейдъра бе частично потъмняла, огънят по нас бе спрял, не се виждаха никакви сериозни повреди. Бяха му нужни няколко минути, за да смени извадените от строя външни детектори, още малко за ремонт на излъчвателите... Но най-важното: орбитата му вече бе стабилна.

— Три секунди до взрива на ракетите — тихо каза Ернадо. — Две. Една. Нула.

Не се случи нищо. На екрана с максимално оптично увеличение видях как изгубилите ориентация ракети се носят с изключени двигатели към неподвижния конус на Белия рейдър. После една от тях се врязва във вече сивкавосинята броня и бавно, сякаш се намираще под вода, се разпада на части.

Проблясващ куп електронни отпадъци, мъгливо облаче замръзнала течност от хидроусилвателите, парчета тъмносив метал — всичко се разлетя на капки от бронята на Рейдъра.

— Включили са неутрализиращото поле — обясни с равен глас Клен онова, което и без това всички разбирахме.

— Ти си се сблъсквал с тях и преди, Клен — бързо казах аз. — Каква тактика ще предприеме?

— Ще ни доубие.

Грамадата на Рейдъра бавно се приближаваше. Нито един изстрел, никакви признаци за живот... Само включеното неутрализиращо поле издаваше, че корабът функционира.

— Петдесет процента от лазерните и деструкторните излъчватели са разрушени, повредени са четири от шестте пласта броня, ракетите са изразходвани напълно. — Ернадо се стараеше да говори спокойно, но гласът му потрепери. — Серж, аз съм войник и съм готов да се бия за теб, но бих предпочел да го правя на планетата.

Натиснах няколко клавиша на пулта. На бялото тяло на Рейдъра се появиха мушките на мерници. Още едно докосване — и в носовата част на кораба се разтвориха магнитните капани, които захвърлиха срещу Рейдъра мънички сачми от метал, който по всичките си свойства напомняше за натрий.

Само че това бе антинатрий. Няколко грама антивещество можеха да превърнат Рейдъра в облак прах също толкова сигурно, колкото всичките ни невзривили се ракети. Едва забележимо сияние отбелязваше по пътя им анихилирането на молекулите от атмосферата, които още не бяха влезли в неутрализиращото поле на Рейдъра.

— В неутрализиращото поле аниhilацията е невъзможно — с лека ирония заяви Клен.

— Естествено. Значи ще са принудени да не свалят полето — казах аз, докато разглеждах приближаващия се кораб. — Само ако бяха подействали деструкторите ни...

Клен кимна отсечено. И добави с извиняващ се тон, неочакван за него:

— Да, капитане. Планът не беше лош — атака при излитането, с деструкторни удари по генераторите на полето... За съжаление, Рейдърът издържа.

Редрак се обърна към него — огледално-черният шлем го правеше да изглежда като карикатура на човек — и попита с раздразнение:

— Тактик, ние в битка ли участваме, или сме на курорт?

Кожата на Клен леко потъмня. Аз отговорих вместо него:

— Редрак, в битка сме. Как би постъпил твоят капитан... предишният?

— Щеше да направи хиперскок. От началото на битката следя три опорни маяка. Нямаме никакви шансове да го победим... вече. Да започвам ли ориентирането, капитане?

— Нямаме никакви шансове да се скрием! — Клен енергично тръсна глава, сякаш Редрак можеше да го види. — На такова разстояние изобщо няма да е трудно да уловят следата ни.

Сачмите от антнатрий се блъснаха в бронята на Рейдъра. Един миг — и компютърът изрисова на екрана тънките линии на рикошетите. Още един миг — и на изображението на Белия рейдър се появи пулсираща червена точка.

— Една сачма влезе в бронята. — Клен задиша ускорено, кожата му стана почти черна. — Или е попаднала под прав ъгъл, или там вече е имало повреда. Сега вече не може да изключи полето.

Мъничкото късче антивещество, прилепнало към обшивката, правеше Рейдъра абсолютно безпомощен. Той не можеше да изключи неутрализиращото поле и да открие по нас огън или да включи двигателите си. Неизбежният взрив щеше да го разруши наполовина. Когато масата се превръща веднага в енергия, дори пращинката става опасна.

— Маневра за максимално сближаване, шеста и осма група двигатели, В-пет, А-седем — бързо диктуваше Клен. — А-три, седем, девет.

Корабът ни потрепери, набирайки скорост. Клен бързо поясни:

— Ще се приближим максимално и ще продължим обстрела. Напълно ще го парализираме...

Потърсих с поглед Данко. Нещо се беше умълчал. Момчето седеше в креслото; бе се отдръпнало от пулта и притискаше към себе си Трофей. Зверчето гледаше с любопитство разноцветните светлини на панелите. Повдигна муцунка и ме погледна внимателно, с почти човешки поглед.

— Данко — прошепнах аз по двустранната връзка.

Бърз, виновен поглед. И смутена усмивка.

Най-силният страх е онзи, който идва след безгрижната увереност в победата. Най-страшно от всичко е още в детството си да осъзнаеш, че смъртта е възможна. И понякога в тази възраст само две или три секунди, само две или три непредпазливи думи разделят възторга от увлекателната игра и ужаса.

— Данко, всичко е наред — уверено заявих аз. — Вече е наш, ясно? Провери прицела на лазерните оръдия, току-виж решили да катапултират.

Момчето бързо кимна и се наведе над пулта.

Автоматите щяха да свършат тази работа сто пъти по-бързо.

Но защо тогава бе нужен екипаж?

Всичко се случи почти мигновено. Почти се долепихме до Белия рейдър — два километра не е никакво разстояние в Космоса. Клен бързо ни изведе на разстояние за директен удар. Още малко и облепеният със сачми от антимаатерия кораб щеше да стане не по-опасен от окован в белезници хулиган.

От Белия рейдър се откъсна огромен къс от обшивката, в центъра на който бе заседнало късчето антивещество, и бавно заплува към нас. Наистина, в неутрализиращото поле двигателите не работят. Но съгъстеният газ се разширява напълно нормално, а пет-шест тона могат да се поместят със струя газ.

— Сегментарна броня! — извика Ланс. И в този миг някой, може би самият той, включи генератора на полето. Но за появата на неутрализиращо поле бе нужна поне половин секунда.

За изключването му бе необходимо повече време. Но това вече нямаше особено значение. Капитанът на Белия рейдър беше предугадил нашите действия. Бяха изключили неутрализиращото поле двайсет секунди по-рано и сега то изчезна.

Частицата натрий, която в неутрализиращото поле дори най-опитният физик не би успял да различи от обикновена, се освободи под натиска на странна сила, прекратяваща атомния и молекулярния разпад.

Веществото на противолазерната броня встъпи във взаимодействие с антинатрия.

Между нашия кораб и Белия рейдър изригна малко слънце.

Голяма част от енергията на взрива се разпръсна под формата на светлинни и рентгенови излъчвания. Но една част остана за ултравиолетовите и инфрачервените вълни, радиоизлъчванията и гамалъченето.

Екраните пламнаха ослепително, като напразно се опитваха да предадат цялото великолепие на анихилационния взрив. Преди автоматиката да ги изключи, пред очите ни се появиха разноцветни кръгове. Редрак закрещя — той бе пострадал най-силно с пилотския си шлем.

— Обръщане. — Клен дори не обърна глава. — Обръщане, Редрак!

С някакъв животински вой Редрак протегна ръка към пулта и изруга:

— Ама изключете полето, глупаци!

Няколко пъти натиснах бутона за изключване на полето, като блокирах генератора. Но не бяха минали и пет секунди, преди полето да изчезне и Редрак да успее да завърти кораба така, че към Рейдъра да се обърне страната с работещи, неизпепелени от анихилацията датчици.

Белият рейдър стреляше по нас с всичките си батареи, сякаш се опитваше да достигне мощността на завършилия анихилационен разпад. Той също бе пострадал доста — бронята му бе почерняла, изгубила завинаги онази защитна сила, която бе спасявала Рейдъра от лазерния огън. Но в момента на взрива излъчващите портове бяха затворени и голяма част от лазерите и деструкторите се беше запазила. Обшивката на нашия кораб, обвита в бяла мъгла от изпаряваща се пластмаса, се топеше като бучка захар в горещ чай. Тревожно примигваха цифри — количеството електронна апаратура, унищожена от деструкторите на вражеския кораб.

— Решавайте, капитане! — Гласът на Редрак наподобяваше стенание. — Решавайте! Все още можем да направим хиперскок!

— По огнева мощ ни превъзхожда десет-дванайсет пъти. — Ернадо не се беше паникьосал, но лицето му напълно бе изгубило предишната си невъзмутимост.

Най-спокойни бяха Ланс и Клен. Тактикът вероятно просто не се боеше от смъртта. Хиляди поколения кленийци се бяха учили да живеят и умират без страх и Клен бе достоен техен потомък. А пък на

Ланс, който се опитваше да поддържа в работещо състояние непрекъснато изключващите прибори, изобщо не му беше до емоции.

Мерниците на дезинтеграторите бяха насочени право към Белия рейдър. Потъмнелият му корпус сякаш светеше — пространството между нас бе запълнено с прах, разсейваща лазерното излъчване. Това донякъде намаляваше смъртоносната сила на лазерните батареи, но създаваше великолепен оптичен ефект — Космосът вече не бе черен, а синкав като земното небе.

Клавишът, който докоснах, подаваше сигнал за залп от всички дезинтегратори. Пълният боен запас на кораба ни тежеше общо почти килограм. И сега, по моя команда, магнитните ускорители изхвърлиха в Космоса целия си товар.

Облакът от сини кристали се устреми към Рейдъра. За части от секундата автоматичните му лазерни батареи откриха огън, като се опитваха да изпарят максимално количество антиматерия. После няколко кристалчета се сблъскаха със запълващата пространството прах и ослепителните избухвания на аниhilацията повредиха мерниците на автоматичните лазери. Капитанът, а може би компютърът на Рейдъра, взе единственото правилно решение.

Вражеският кораб бе обърнат от неутрализиращо поле. Стрелбата по нас спря и Ланс въздъхна шумно, отпусна се и каза:

— Деветдесет процента от електрониката ни изгоря...

Без да го слуша, Ернадо попита:

— Капитане, взехте ли решение? Това е само временен отдых...

— Не, сержанте. Това е повече от отдых.

Най-после срещнах погледа му. Ернадо се напегна, сякаш събираше сили:

— По-лесно ще ми бъде да воювам на планета...

— Ще ни се наложи да воюваме за планета. Погледни екраните!

Сините искрички се удариха в борда на Рейдъра. И... изчезнаха. Една секунда нашият полуразрушен компютър преживяше информацията. След което украси цялата повърхност на Рейдъра с алени точки.

— Тая машина накрая се счупи — промърмори Ернадо.

— Компютърът работи! — обидено възкликна Ланс.

За секунда настъпи тишина. После Клен попита:

— Капитане, какво вещество използваша аниhilаторите?

— Антихелий. С малка добавка от изотоп на антихелий-4.

Вероятно Клен веднага беше разбрал всичко. Но пръв реагира Редрак. Задавен от кашлящ смях, той извика:

— Великолепна шега, капитане... Антихелий с катализатор на свръхпроводимост! Свръхпроводимост и свръхфлуидност!

— Ще се разтече по цялата броня — каза замислено Клен. — Микронен слой антивещество върху бронята. Достатъчно е само да изключат неутрализиращото поле... И прах няма да остане от тях. Надеждно като кваркова бомба.

Белият рейдър висеше пред нас цял и невредим. Съвършеното оръжие за убийство, способно да разнесе на атоми цяла планета. Безсилно оръжие...

— Няма ли да му помогне изхвърлянето на бронята? — попита Ланс.

Поклатих глава — всички ме гледаха. Така възхитените зрители гледат артист, който прави нещо невиждано.

— Не. Това е свръхфлуидно вещество. То ще се просмуче на вътрешния слой от обшивката, ако изхвърлят външната броня.

— Нагряване — неочаквано каза Клен. — При нагряване антихелият ще се изпари.

Погледнах го снизходително.

— Забележи, че нито един от мощните им източници на енергия не работи. А да загреят цялата обшивка с помощта на примитивни...

— Не е задължително да е цялата, капитане. Та това е свръхтечен хелий.

В продължение на няколко секунди не разбирах какъв е проблемът. После се усетих.

Инфрачервеният екран е разположен малко по-встрани от основните вероятно защото по време на битка никой не го използва. На него много лесно могат да се засекаат вражеските лазери и деструктори. Но същото правят и компютрите, при това доста по-бързо, и дават отметки-цели на главния екран...

Само че автоматите ще пропуснат някакво си горещо петънце на обшивката на вражески кораб. Какво ли не се случва! Пожар в отсека, прегрял генератор...

Със замряло сърце гледах синкавия фон на екрана, където една яркочервена точка се издигаше от вътрешността на Рейдъра.

После над червената точка изригна малък оранжев гейзер. Това беше антихелият, който се изпаряваше и излиташе в Космоса, а на негово място отвсякъде се стичаше нов, студен и свръхтечен.

Моята „гениална“ идея се превърни не в пълна победа, а в моментен отдих.

— Да се махаме ли, капитане? — Редрак затегна пилотския си шлем, сякаш показваше, че няма намерение повече да се бие с Рейдъра.

Кимнах. Нямах нито сили, нито желание да говоря. Махаме се. Скриваме се. Оставяме Рейдъра на мира. Оставяме Земята на произвола на съдбата.

— Цялата енергия — към генераторите за хиперпреход — избъбри като скоропоговорка Редрак. — Навигатор, ориентирани по маяците...

Настаних се по-удобно в креслото. След няколко мига Ернадо щеше да даде цифрите на хиперпространствените координати — и щеше да започне наркотичното бълнуване на хиперпрехода. Отделилото се от тялото съзнание е способно на забавни номера...

— Координатите на маяците не се фиксират. — Гласът на Ернадо трепереше.

Клен издаде нечленоразделен звук и се наведе над своя пулт. Редрак закрещя — за пръв път го чувах да изкарва такъв фалцет:

— Това е невъзможно! Сигналите винаги са стабилни!

— Но сега са плаващи. — Клен явно оставаше най-деен от всички. Аз например бях изпаднал в някакво вцепенение. Данко и Ланс — също...

— Въвеждам директен курс към планетата Клен — продължи нашият пилотажен тактик. — Някой против?

Прошепнах, като с усилие преодолях неочаквано връхлетялата ме умора:

— По-бързо, Клен. Ей сега ще се измъкнат от капана...

Още няколко мига изчисления — и продължаващо да се смаява венче от антигаз над корпуса на Рейдъра. Оставаше ни по-малко от минута за бягство.

— Маякът не се фиксира... плава... — Гласът на Клен се превърна в сподавен шепот. Той обхвана с ръце главата си, сви се в седалката. На кожата му, която бе станала снежнобяла, се появиха

червени и зелени петна. Космите на главата му се размърдаха, лицето му започна да потрепва така, сякаш към всяко мускулче бяха прикрепили електрически проводник. Изпод щръкналите му коси, от челото до тила, израсна малък костен гребен.

— Какво ти става? — Редрак понечи да стане от креслото.

— Не! Не! — Клен скочи и започна да дера лицето си с тънките нокти, израснали от пръстите му. Пръсна тъмна кръв. — Не... — Той седна бавно на седалката. — Няма да се дам...

— Какво се случи? — Изглежда, изобщо бях изгубил способността си да се изненадвам.

— Клен!

— Психоатака.

— Чия? — попитах глупаво аз. И чух гласа на Ланс — тих, лишен от всякаква интонация.

— Няма значение. Отговор няма да има.

7. ПСИХОКОДЪТ. НАЧАЛО

Само аз разбирах какво става. Клен извади от кобура си бластера и се наложи да реагирам.

— Грещиш, тактик. Не Ланс те нападна, той е жертва на същата тази атака. Ти я издържа... той не успя.

— Разбира се — с учтив тон съобщи Ланс. — От сега нататък вашият приятел е просто кукла... която може да говори.

— И какво искаш да кажеш... Сеячо?

Клен бързо свали бластера. Ернадо и Редрак застинаха на място, докато осмисляха думите ми.

— Не съм Сеяч. — Ланс се разсмя. Със студен, изкуствен смях. Така, както би се засмяла една кукла. — Аз съм техен слуга. Ти наруши закона... наруши заповедите... и трябва да загубиш. Нито един маяк няма да даде сигнал на кораба ти. Сбогом.

Ланс омекна като надуваема играчка, от която бяха изпуснали въздуха. И рече с жален глас:

— Какви... какви ги говорех? Що за безсмислици?

— Още десет секунди и край на всички безсмислици. — Когато невидимият слуга на Сеячите изчезна, Клен отново се успокои. — Капитане, дайте команда за евакуация.

Думите на Клен завариха ръката ми на половината път към овалната плочка на командния сензор. Пръстите ми пробиха прозрачната мембрана и докоснаха полирания метал. Няколко милисекунди, неусетни за съзнанието, компютърът проверяваше моя ли е ръката, която дава заповедта, и не действам ли под принуда от други лица. После плочката потъмня. Но това вече не го видях. Под моята седалка, както и под всички други, се разтвориха диафрагмите на аварийните люкове.

Ние падахме. В тесен тъмен тунел, водещ от центъра на кораба до хангарите. Креслата се плъзгаха по невидима пътека, в меките обятия на магнитни полета, под проблясващите наредко оранжеви осветителни лампи. А безстрастният глас на компютъра бърбореше в ухото ми:

— Системата за аварийно спасяване е задействана. Евакуация по схема номер четири.

Схема номер четири? Но нали те бяха само три!

— Разпределение на екипажа:

... Капитан Серж, Редрак, Даниил — лодка номер едно.

... Ернадо, Ланс — лодка номер две. Клен — лодка номер три.

— Клен! — изкрещях аз, едва успял да осъзная случващото се.

— Третата лодка е десантният бот! Той има минимална скорост!

— Да, капитане. Но максимална защита и въоръжение.

— Какво си намислил, Клен?

— Кацнете на планетата, капитане. Това е единственият ви шанс да се спасите. Аз ще атакувам Рейдъра.

— Сам?

— Да.

Тунелът свърши. Креслата ни се изгърсиха в теснотата на спасителната капсула. Едновременно с това черната сфера на гравикомпенсатора се сви, спасявайки ни от пренатоварването на аварийното ускорение. На екраните се появи стремително отдалечаващият се кораб — нашата „Тера“, нашият дом. А малко по-нататък — Белият рейдър, който вече се беше отгървал от усмирителната риза от антивещество.

Видях как падат към планетата нашите лодки — моята, на Ернадо и на Ланс. И как по къса дъга към Белия рейдър се приближаваше лодката, управлявана от Клен, решена да извърши или таран, или абордаж.

Пръстите ми пробягаха по клавиатурата в опит да променя курса, да насоча лодката си след тази на Клен. Напразно. Автоматиката не слушаше командите ми. Корабът бе въстанал срещу капитана си!

— Няма смисъл, капитане — чу се гласът на Клен от високоговорителите. — Препрограмирах блока за управление... с наши, кленийски програми. Това ще бъде моя битка. А вие трябва да се спасите.

— Клен! Тактик! Трябваше заедно да влезем в бой!

— Може би, капитане. Но тази битка е обречена. Ще ги отвлека... задълго. А вие се постарайте да съберете сили и да отмъстите. Всичките ми пари в сxedмонската банка са преведени на ваше име... ще можете да купите нов кораб. Да унищожите сектантите.

Приближавахме планетата, ревящите във форсажен режим двигатели намаляваха скоростта. А лодката на Клен се беше долепила до бронята на Белия рейдър и бял плазмен пламък прогаряше люк в обшивката. След това чух гласа на Клен — не говореше на стандарт: къси, отривисти фрази, които по нещо напомняха немска реч.

— Превод — наредих, като натиснах клавиша на лингвенсора.

— Това са стихове — съобщи компютърът. Буквален превод ли да дам?

— Максимално точен по смисъл.

— Защо не стреля Рейдърът, защо? — изкрещя истерично Редрак. — Те вече са свалили полето, достатъчни са няколко залпа...

— Не знаят в коя лодка се намирам. Има причини ръководството на сектата да не избере пряко убийство.

— Какви?

— Родствени връзки.

Редрак замълча; изглежда, веднага разбра всичко. А от лингвенсора се изсипаха думи на интерлинг:

— *Моето семейство съм аз, аз съм моето семейство. Майка, баща, учител — всички вие сте в мен. Жени, деца — аз съм във всички вас. Докато съм жив, живо е и семейството. Докато умирам в битка, семейството живее в мир. Моята кръв ще измие позора, честта ще се върне при семейство Алер. Последният от бойците отива на смърт, значи целият ни род ще живее. Сбогом, Клен, здравей, Алер-Ил. Аз идвам.*

— Фанатик, твърдоглав фанатик — изстена Редрак. — Не разбирам защо му е това...

— Семейни кланове. За него честта на семейството е по-важна от всичко останало. Ако загине в достоен двубой, семейството му ще бъде отмъстено.

Замълчахме за миг. Лодката падаше към планетата почти отвесно, въпреки всички физични закони. Непрекъснато работещите двигатели намалиха до нула орбиталната ѝ скорост, а гравитационните компенсатори намаляваха смъртоносното пренатоварване. Наоколо се разгоря алена светлина — влизахме в атмосферата.

Посегнах към панела за управление и изкарах на екрана мястото за кацане. Доста далеч от градовете, но пък съвсем близо до Храма...

Ударът по лодката ни изненада. Дори не го осъзнах — така не успяваш да почувстваш падналата на главата ти чугунена гира. Просто светът изригна в разноцветни искри, премина мълниеносно през всички спектрални цветове и се превърна в бездънна чернота.

Умирах. Или може би вече бях мъртъв? Но в погълнатата ме тъмнина потреперваше затихващ шепот, многогласен, безлик, сякаш един с друг спореха хиляди близнаци... хиляди темпорални гранати... хиляди Храмове...

— ... Той умира, това е правилно...

— ... Но това беше намеса, упълномощено въздействие...

— ... Голословно.

— ... Логично... Причинна верига: въздействието върху Клен, загуба на вярата им в победата, атаката на Рейдъра, смъртта на двайсет и четирима членове на екипажа, нарушаване на заповедта за стрелба с лазерен излъчвател, унищожаването на лодката, излизане от строя на гравитационните компенсатори, пренатоварване от петдесет единици, смърт на човека.

— ... Смърт на човека...

— ... Смърт...

— ... Забрана...

— ... Поправка. Вариант: темпорална корекция...

— ... Отхвърляне — нарушаване на законите...

— ... Вариант: защита на лодката...

— ... Отхвърляне — човекът трябва да бъде неутрализиран без нарушаване на законите...

— ... Вариант: реанимация на човека, запазване на повредената лодка...

— ... Прогноза: смърт след четири минути и дванайсет секунди заради скокообразното разреждане на гравикомпенсатора...

— ... Няма пряка намеса...

— ... Законите са спазени...

— ... Приема се...

— ... Той е опасен...

— ... Приема се...

— ... Не бива да умира...

— ... Той не е предвиден...

— ... Поправка: Даниил трябва да бъде върнат на Земята. Нарушаване на хода на историята...

— ... Следствие от първоначалната грешка — катерът на сектантите, похитили човека, е трябвало да бъде унищожен...

— ... Отдавнашна грешка. Поправка: връщане на Даниил на Земята... Тактика: въздействие върху Редрак Шолтри...

— ... Прието.

След последната дума шепотът се превърна във вик, в гръмотевичен тътен. Сякаш хиляди, стотици хиляди гласове заговориха едновременно. И аз почувствах тежест — оловна тежест, която ме натискаше към гореща неравна повърхност.

Лодката лежеше сред скалите. Цилиндричният корпус беше разцепен по цялата дължина, разтопените ръбове на разреза все още светеха в тъмновишнево. От зейналия процеп висяха прозрачните сплитки на оптични кабели и разноцветните плетеници на проводници, стърчаха блестящите тръби на хидравликата и горивните системи, лимоненожълтият куб на изотопния енергизатор. А най-безобидно, най-маловажно изглеждаше мъничкото, не по-голямо от орехче кълбо на гравикомпенсатора. Около него се преливаше многоцветно сияние. Уредът работеше, изпускаше в пространството натрупаната при спускането гравитация.

Двеста петдесет и две секунди. Малко повече от четири минути. Бях приел чутия в полусъзнание разговор за аксиома. Още четири минути и гравитационният компенсатор щеше да се разрежи със „скок“, за секунда създавайки около себе си непоносима за човека сила на тежестта. В най-добрия случай просто щях да умра. В най-лошия: щях да се превърна в локва от червеникава протоплазма.

Извърнах глава. Успях, но с доста усилия. Пренатоварването се задържа на ниво шест-седем единици. Не само че нямаше как да стана, а и да се пълзи бе невъзможно...

Мястото, където бе паднала лодката, се оказа доста равно. Наоколо — скални вериги, отвесни склонове. Ако не беше разреждащият се гравикомпенсатор, кацането можеше да се нарече успешно.

— Капитане!

Не виждах говорещия — обръщането на главата също не ми беше по силите. Но разпознах гласа на Редрак.

— Жив ли сте, капитане?

— Да... — Стори ми се, че крещя. Но вероятно беше просто шепот.

Редрак ме чу.

— Капитане, идвам.

В гласа му се долавяше смесица от чувства. Радост вероятно — наистина бяхме успели да станем един отбор. И страх...

И съжаление — с лек, но доловим оттенък на ненавист.

Не приятелството тласкаше Редрак Шолтри на помощ. Психокодът, вложените в подсъзнанието му формули на хипнотичното внушение... Ако не се опиташе да ми помогне, щеше да умре заедно с мен. И Редрак щеше да се реши на сигурната смърт като автомат, като робот.

— Стой!

Този път наистина извиках. Направих още един опит да изпълзя встрани от лодката. И не успях.

— Редрак! Премахвам психокода!

Тишина. И изненаданият глас на Редрак:

— Но, капитане...

И треперещ, плачещ глас — на Данко:

— Сергей, не бива!

— Редрак, чуй ме! — С голямо усилие преминах на руски: — Седми ноември хиляда деветстотин и седемнайсета година...

И отново тишина. Сега, след кодовата фраза, Редрак трябваше да си спомня всичко — и процедурата за психическо кодиране, и смъртоносната заповед, която ме пазеше от възможно предателство. Сега вече бе свободен. Надявах се, че няма да причини вреда на Данко... Че ще се уплаши от отмъщението на Ланс и Ернадо... дори ако му се прииска да си изкара върху малкия стаената омраза към мен...

Тежестта се натрупваше на пулсиращи вълни. Оловно море, живачен океан... Аз потъвах в него, в металните му вълни, в задушливата му лепкавост. И въздухът, навлизащ в дробовете ми, бе

по-тежък от водата. И всяко камъче на земята, по която ме влачеха, се връзваше в тялото ми като острие...

Влачеха ме?

Пръстите на Редрак стискаха раменете ми като стоманени клещи. Лицето му се люлееше над мен — бял, покрит с капчици пот овал, обрамчен от черната качулка на бойния костюм.

Как така се движеше?

Редрак се олюля, докато ме издърпваше през едно невидимо възвишение, и аз видях жълтите точки на индикаторите, пулсиращи на рамото му.

Активен режим на комбинезона. Вградените в синтетиката псевдомускули носеха сега и мен, и облекения в комбинезона Редрак. Издърпваха ни през пулсиращото гравитационно поле, даваха възможност да стоим на крака. Но — уви — те не можеха да защитят от пренатоварването нашите свикнали с нормалната тежест тела. А комбинезонът на Редрак вече се задъхваше, „гаснеше“. Още няколко секунди — и той щеше да падне до мен под натиска на намаляващото, но все още непоносимо пренатоварване...

— Моят... комбинезон... включи — изхриптях аз.

Пръстите на Редрак обхванаха дланта ми. Изпод ноктите му изби кръв, болка прониза ръката ми. Когато комбинезонът е в активен режим, трудно можеш да си прецениш силата.

Редрак докосна сензорите на комбинезона ми с моите пръсти, иначе автоматиката нямаше да се подчини. Почувствах как започна да ме блъска под лопатките — включи се системата за спешна помощ. И само след минута тялото ми вече не беше слабо. И най-малкото движение, намек за движение, ме тласкаше напред през петкратното пренатоварване.

— Твой ред е, принце — прошепна Редрак и се отпусна в ръцете ми. И аз внезапно почувствах нелепа, безпричинна радост — и от това, че въпреки всичко Шолтри ми се беше притекъл на помощ, и заради небрежно-пренебрежителното обръщение „принце“, и заради напълно естествените думи, които беше произнесъл — вместо трагичната молба да го изоставя и да се спасявам...

Та нали ако съзнанието му беше подвластно на психокода, той щеше да каже точно това. Е, Ернадо и Ланс и така бяха способни на

подобни мелодрами. Техният психокод бе предаността към императорската власт. Включително и към мен...

Влачихме се като през гъста, лепкава каша, под бавно отслабващия гнет на пренатоварването. Все по-далеч от разбитата лодка, все по-близо до скалата, до която подскачаше от нетърпение Данко, притиснал към гърдите си Трофей.

Комбинезонът ми също започна да се задъхва, но и зоната на действие на гравикомпенсатора свършваше. Двамата с Редрак вървахме, подкрепяйки се взаимно, като близки приятели или прекалили с алкохола другари по чашка.

— За какъв дявол тръгна да ме издърпваш? — попитах аз. — Не вярваш ли, че наистина съм премахнал психокода?

Редрак помълча около секунда. После попита:

— А за какъв дявол го премахна?

— Ясно — отвърнах искрено аз. — Мърдай по-бързо.

— С моя крак ти щеше да пъплиш още по-бавно...

Там, където стоеше Данко, излишната гравитация почти не се усещаше. Двамата с Редрак се отпуснахме на пясъка — и веднага, сякаш в тялото ми тиктакаше невидим часовник, аз се разкрещях:

— С лице към лодката! Включете медицинския режим на комбинезоните! Сега ще избухне гравикомпенсаторът...

От устата на Редрак изригна такава тирада, че аз сериозно се усъмних дали руският наистина превъзхожда по емоционалност галактическият. Лежахме с лице към лодката, загледани в разгарящото се сияние около черното кълбо на гравикомпенсатора.

След това последва ударът.

Огънят не можеше да се разгори хубаво, въпреки че клоните бяха сухи като пустинен пясък. Височината си казваше думата — на Схедмон съдържанието на кислород и без това бе малко, а на три километра над морското равнище...

Гравитационният удар изкара от строя цялата апаратура, с изключение на маломощните приемо-предаватели на бойните костюми. А сега ни предстоеше нощувка в гората — стига местните власти да не решаха да разследват посред нощ мястото на катастрофата. Но това бе доста съмнително.

Изгубилите могат да предизвикат съчувствие. Но едва ли и любопитство. За нашите трупове щяха да долетят не по-рано от сутринта.

Данко спеше край огъня, завит с някакви парчета плат, събрани около разплесканата като питка лодка. Редрак, след като обиколи наоколо, накъса няколко снопа жълтеникава трева, приличаща на презрял копър, и сега я сушеше над огъня върху тънък стоманен лист, който използваше вместо тава. Съдейки по остатъците от надписи, този лист бе капак на една от мъничките детекторни амбразури. Взривът на гравитационния компенсатор го беше разплескал. При подобна сила на привличането от човек нямаше да остане нищо. Рядката кървава каша и разпадналите се на прах кости и органи просто щяха да се просмучат в земята като нагорещени сачми в пръхкав сняг.

За пореден път потреперих. Готвеха ми печална участ. В спокойния, хладен диалог на Храмовете нямаше и намек за състрадание.

А в това, че в предсмъртното ми бълнуване, в онези милисекунди, когато техниката на всесилните Сеячи беше спряла времето и ме беше задържала на границата на битието, бях чул точно разговора на Храмовете, нямаше никакво съмнение. Това знание бе дошло някъде отвън — като интонация на глас, способна да разкрие много от онова, което не може да се изрази с думи.

— Редрак, какво правиш? — попитах с лениво любопитство.

Той отговори с леко забавяне и известно смущение:

— Ами... глупости, Серж... Тази трева е слаб наркотик... вярно, че рядко го употребяват.

— Вдишваш дима?

Редрак явно се изненада.

— Чували ли сте за треб, капитане?

— Ами... с половин ухо.

— Тогава седнете по-близо.

Настаних се рамо до рамо с Редрак. Той продължаваше да разтръсква над огъня импровизираната тава, за да доизсуши тревата. След това изсипа в дланта си сухия оранжев прах, подуши я предпазливо.

— Нормално...

Хвърли в огъня малка щипка прах и вдъхна жадно горчивия дим, който се понесе над тлеещите въглини.

— Добър сорт, капитане.

Наведох се над огъня така, че дори очите ми неволно се затвориха от нетърпимата горещина, и вдъхнах дълбоко.

Жега в гърдите... в дробовете... Студена тръпка, преминаваща по кожата... Лавина от звуци — слухът се изостри многократно. Пропукването на клонките в огъня заприлича на оръдейна канонада, сънното дишане на Данко едва не го заглушаваше, мърморенето на Редрак се чуваше абсолютно отчетливо и ясно.

— От всичко най-добре правим опиати, капитане... Наркотици, вина... Развлечения — това също е опиат...

Треперенето изчезна, само в гърдите ми продължаваше да гори огън. Затова пък съзнанието ми бе обгърнато от опияняваща мъгла на еуфорията.

— И оръжия можем да правим, Редрак... И да убиваме.

— Това е същият този опиат... същите развлечения, капитане... С нищо по-добри и по-лоши от секса... или треба...

— Редрак... — Отчаяно ме избиваше на откровеност. Проклетата слабост на моето пиянство! Неизкоренима слабост. Няма значение от какво е предизвикано опиянението — от бутилка „Пшенична“ на младежки купон, или от извънземен наркотик с неприятното име треб. — Слушай, Редрак... Помниш ли какво говореше Ланс в командната зала преди евакуацията от кораба...

— Бълнуваше, капитане...

— Не, Редрак. Слушай, те за трети път се свързват с мен... И едва наскоро разбрах кой се крие зад паравана, кой е в ролята на кукловод...

И разказах на Редрак всичко. Като започнах с първата поява на Гласа, когато бяха използвали Ернадо. И за разговора с пелийците, и за чутия в делириума ми разговор на Храмовете.

Над огъня се стелеше сивкавосин дим. Двамата с Редрак, зачервени, с накъдрени от огъня коси, се навеждахме над пламъците. Наркотикът сериозно ни беше хванал — предметите наоколо се огъваха, губеха резките си очертания. Как се нарича там по медицински... Метаморфопсия, като че ли.

— Серж... — Редрак хвърли в огъня последната щипка прах. — Ако срещу теб са наистина Сеячите... Храмовете... то няма смисъл да се биеш. Те са способни да превърнат в прах всяка планета в галактиката... Ти дори не си муха пред слон... ти си вирус.

— Вирусът може да види сметката на всеки слон — радостно се хванах за думата му. Глупаво умение от детските ми години, когато да надприказваш, означава да победиш.

— Сергей... Стига се надува... Ти не си такъв вирус...

Откъде знаеше пълното ми име?

Напрегнах се, опитах се да се отърся от омаята. И не успях. Изкрещях — ушите ми писнаха от вика. Обострените възприятия са полезно нещо.

— Откъде знаеш пълното ми име?!

Редрак ме погледна с недоумение. Сви рамене.

— Данко го каза... Успокойте се, капитане. Аз не съм Сеяч, уви. Дори не съм тяхна кукла. Но мога да ви посъветвам същото. Откажете се да преследвате Рейдъра. Ако Сеячите... Храмовете са обещали, че те няма да намерят Земята, значи така и ще бъде. Може да се вярва на думата им. По-добре се върнете на Тар... при принцесата. И момчето вземете със себе си, та нали виждам колко сте привързани един към друг.

Редрак погледна тъжно празните си длани, сякаш се надяваше да намери там още малко наркотик. И с престорена усмивка продължи:

— Може и за мен да се намери местенце в двореца... Или да ми подарите гражданство на Тар...

— Прекрасна идея, Ред... — за пръв път си позволявах да съкратя името му. Ти какво, да не мислиш, че принцесата ме чака?

— Разбира се.

— Може би смяташ, че продължавам да я обичам?

— Разбира се.

Някой се разсмя в мен — със зъл, пьянски смях. Данко се размърда в съня си и промърмори жално нещо.

Млъкнах. Омаята бързо изветряваше от съзнанието ми. Главата леко ме наболяваше, но мислите ми придобиха яснота.

— Трeбът действия за много кратко време — каза с отпаднал глас Редрак. — И бързо се изчиства от организма... По дяволите, добре се надишахме...

Кимнах и погледнах разтревожено към Данко. Надявах се, че наркотичните изпарения не са достигнали до момчето.

— Във вашия разказ, капитане — заяви с официален тон Редрак, — има три ключови момента. Те са способни да обяснят всичко. Първо: защо не ви пипат Храмовете; второ: защо толкова се безпокоят за Данко; трето: защо не ви пипат... пряко... сектантите.

— Последният въпрос има отговор.

Редрак кимна и произнесе глухо:

— Досещам се. Ако Ернадо и Ланс са оцелели, това ще породи проблеми.

— Да.

Огънят догаряше, съчките пропукваха. Все така нетърпимо гръмко: трябва още продължаваше да действа. А високо в небето се появи слабо боботене. Двигател на лодка, работещ на форсаж. Спящият Трофей помръдна с уши, надигна глава.

— Чуваш ли, Ред?

— Това са Ернадо и Ланс.

— Вероятно. — Протегнах се към Данко и го потупах по рамото.

— Събуждай се, малкия, дойдоха за нас.

ЧАСТ ТРЕТА

ХРАМЪТ

1. ПСИХОКОДЪТ

Лодката управляваше Ернадо. Ако, разбира се, управление може да се нарече бавното кръжене над скалите в границите на пряка видимост от купчината метални вехтории, край които догаряше огънят ни.

— До последната минута наблюдавахме Клен — навъсено разказваше Ланс. — Той успя да се прикачи към Рейдъра... и явно проникна вътре. Какво се случи по-нататък — само Сеячите знаят...

— По-нататък Клен... тоест Алер-Ил, унищожи повече от двайсет членове на екипажа на Рейдъра — отвърнах ядно аз. — Сам-самичък! Ако бяхме с него, можеше да победим.

— Откъде знаеш?

— От Сеячите.

Ернадо каза тихо, без да се откъсва от пулта:

— Сега съм готов да повярвам дори в това...

— В много неща ще се наложи да повярваш, сержант...

Ернадо ми хвърли бърз, напрегнат поглед:

— Доизкажи се, Серж!

— Жената, която ръководи сектата, е императрицата на планетата Тар.

Ланс пребледня повече от Клен в момента на отблъскване на психоатаката. Обидено, като излъгано момченце, заяви:

— Шегуваш се, Серж... принце...

— Не. Ако продължите да се биете с Рейдъра, ще се окажете изменници.

— Императрицата не е върховната власт — заяви твърдо Ернадо, сякаш се опитваше да убеди самия себе си. — Ти и принцесата, разбира се, сте над императрицата, която е отишла в доброволно изгнание.

— Ернадо, как се казваше императорът? Рели?

— Релиан Тар — по-скоро прошепна, отколкото каза Ернадо. — Император Релиан Тар...

— Той... под ръководството на императрицата... управлява сектата на Потомците на Сеячите.

Беше тихо, много тихо. Единствено двигателят на лодката боботеше едва чуто, в ритъма на метроном, определящ темпото на „алегро модерато“, биеше сърцето на притисналия се към мен Данко.

— Ако отидете с принца, значи се сражавате срещу императора. Ако тръгнете срещу принца, значи се сражавате против формално законната власт. Мисля, че за вас, момчета, е най-добре да стоите настрана. Да се върнете на Тар. Мисля, че императорът няма да ви осъди. Дори императрицата няма да рискува да тръгне открито срещу мен.

— Сега разбирам защо ни подхвърлиха точно Данко — с неочаквана усмивка каза Ернадо. — По-логично е да те примамят на Земята чрез подхвърлена девойка. Красавица и умница според земните разбирания...

— Естествено. Но кои родители биха рискували да признаят, че на света съществува девойка, по-прекрасна от дъщеря им?

— Не са бъркали чак толкова — рече приглушено Ланс.

Ясно. Още една разкрита карта в колодата на противника. Мразя пасиансите, но обичам играта „глупак“^[1]. Особено „преводен“^[2]. Нека ръката ми да включва само шестици и други малки карти, но ще успея да я обърна срещу врага.

— Решавайте, момчета — помолих аз. — Днес отивам да купя кораб с парите на Кле... Алер-Ил. Или Рейдърът ще загине, или аз ще изчезна.

Данко, който делеше с мен широката седалка на спасителната лодка, прошепна:

— Серьожа, в джоба си имам парализатор. Ако нещо... ще стрелям с разсеян лъч...

Мълчаливо стиснах дланта му. Господи... Велики Сеячи...

Нима наистина най-добре от всичко умеем да воюваме?

— Данко, прибери си играчката — помоли Ернадо. — Аз не съм земляк на Серж... но когато той спасяваше принцесата, отидох на сигурна смърт. Преди да му причиня зло, ще убия себе си.

— Какво смяташ да правиш, Сержант?

— Това, което казваш, Серж, са просто догадки... измислици. В настоящия момент ти си принц на планетата Тар. Аз съм ти подчинен.

— Аз също — прошепна Ланс.

— Тогава се отправяме към главния космопорт на Схедмон. Кораб от боен клас можем да купим само там.

Не вярвам в съдбата. Вярвам в случайността. И ако пътят ни към Схедмон минаваше над Храма на Сеячите, това бе просто случайност.

Когато пред нас изникна огледално-черното кълбо на Храма, на Ернадо му се наложи да издигне лодката по-нависоко. Данко се притисна към екрана с нечленоразделен звук.

При първа среща Храмът на Сеячите винаги омагьосва. Дори нощем, когато прилича на тъмна буца, обсипана с искричките на звезди. Огледалните и черните квадрати на Храма се редуват без каквато и да е видима закономерност. Но когато гледаш тази тъмнина, по-гъста от междузвездния Космос, и отраженията на далечните звезди, заплетени в огледалните плочки на Храма, някъде в дълбините на паметта ти се появява странно чувство. *Дежавю* — вече видяно... Отдавна познавах този Храм, още от самото си раждане... Помнех го с наследствената памет на милиони предци — въпреки че на Земята нямаше Храм.

— Искам да го видя — прошепна Данко. — Сергей?

Колебанието ми продължи не повече от секунда. Обзе ме онова странно вдъхновение, което понякога решава съдбата на човек. Или съдбата на планета...

— Ернадо, до Храма има музей...

— Виждам.

— Кацни на неговата площадка.

— Музеят трябва да работи денонощно — съобщи любезно Ланс. — Но дали сега е време за екскурзии?

Не му отговорих. Лодката се спускаше към бетонния кръг на полето за кацане — до кръглата сграда, умалено копие на Храм. Строителите не бяха успели да се справят само с ръката, поддържаща сградата: в сиянието на идентификационните светлини на пистата ясно се забелязваха прозрачните, почти невидими колони, които поддържаха музея — по едната от тях се плъзна надолу капсулата на асансьора.

От сградата бързо излезе мъж със сребристочерен костюм. Махна дружелюбно с ръка и тръгна към нас.

— Също фанатик — предположи Данко.

— Съмнявам се. — Редрак отвори люка на лодката и скочи на бетона. — Обикновено в такива музеи работят най-отявлените скептици...

Ернадо явно не бързаше да става от пулта. Плъзна поглед по околностите, взря се напрегнато в кълбото на истинския Храм, чернеещ се на фона на хоризонта. Попита:

— Серж, а трябва ли да кацаме толкова близо до Храма? Ако догадките ти са верни и Сея... Храмовете възпрепятстват плановете ти, то това е благоприятна възможност за поредната неприятност.

— Не ми ли казваше ти, че за Храмовете не съществуват разстояния?

Ернадо се измъкна с въздишка изпод съмнителната защита на лодката.

— Имаме гаранция за неприкосновеност — неочаквано го успокои Ланс. — Незнайно защо, Данко е недосегаем за Храмовете. Дори повече, отколкото принцът. Затова толкова драпат да го върнат на Земята.

Гаранция за неприкосновеност?

Погледнах към Данко.

Ръст — метър и половина, тегло — около четирийсет килограма. Любопитен поглед изпод меката, отдавна неподстригвана коса.

Нима наистина използвахме момчето като „зложник“? Дори и неосъзнато...

— С радост приветствам новите гости на Храма! — Гласът на притичалия служител беше напълно искрен. — Горд съм, че точно на мен се падна честта да ви разкажа за...

Не слушах отрепетираната му реч. Гледах Данко. И размишлявах за това, че той нямаше да участва в следващия лов на Рейдъра. Дори само заради това, че следващия път и техниката на Сеячите можеше да сдаде багажа. Освен това не биваше да се воюва, криейки се зад гърба на момче.

Бавно влязохме в музея. Беше малко необичаен — нямаше фотографии или видеоекрани. Само картини и скулптури, които

изобразяваха Храма или напълно реалистично, или в духа на истинския абстракционизъм...

... Но къде трябваше да пратя момчето? На Земята? Докато Рейдърът се носеше в пространството, нямаше да повярвам на успокояващите речи на Храмовете. На Тар? При принцесата... Почувствах се неудобно. Подаръче. Смесено със суховатите поздравления и официалните документи на тържествени дати. Скъпа съпруго, засега не си избрала подходящия момент за развода, наглеждай моя млад приятел. Той също е от планетата Земя. Същата онази, която твоите мама и татко искат да унищожат...

И все пак в това имаше нещо. Принцесата нямаше да откаже на тази молба.

Нито пък на някоя друга, честно казано.

— А това е един от най-добрите цикли на Дориа Сей, нашия изтъкнат живописец — с възторг обясняваше служителят. — Храмът е изобразен на дванайсет платна, които с максимална точност предават огледално-черната шарка на повърхността. Никой друг художник...

Картините наистина бяха великолепни. Огромни — всяко платно беше с размери два на два метра и бе изрисувано с изумително ярки, живи цветове. Чисто символичен, прозрачно син фон на небето, а върху него — блестящите черни кълба на Храмовете. По-точно на Храма — един, но от различни страни.

Храмовете може и да не позволяваха да ги фотографират, но такива картини малко отстъпваха на фотографията...

— За какво ни е тази екскурзия? — отново попита Ланс.

Свих рамене. Прощален подарък за Данко. Кратко разпускане на напрежението, преди да се сблъскаме с бюрократичната суета на сxedмонския космопорт. Моментна прищявка на принца.

Данко се разходи из залата. Потупа с длан макета на Храма — кълбото с еднометрова ширина и дъгоцветна шарка. Мимоходом подхвърли:

— Размазан глобус...

Сърцето ми започна да препуска ускорено. Безумие, лудост...

— Ланс, нареди на екскурзовода да поседи тихичко настрани. — Сам не познах гласа си. Така не говореше дори върналият се от спецчастите Сергей — претендент за властта на района. Така не беше говорил с Шорей Менхем наглият и самоуверен лорд от планетата

Земя. Никога не съм можел да давам заповеди както трябва! — Редрак, Ернадо, охранявайте входа. Данко, след мен...

Изтичах до терминала на компютъра — стандартното присъствие, което изглеждаше на мястото си както в музейните зали, така и в каютата на „Тера“. Повдигнах белия панел на периферните устройства, който се намираше на гофрираната страна на процесорния блок. Стигнах до прозрачната плочка на оптичския датчик. Прокарах ръка над сензора за включване. Екранът светна — слава на Сеячите, компютърът бе готов да работи с когото и да е, в програмата му не влизаше контролът над потребителите.

— Работен режим — оптически и звуков! — Почти крещях, давех се с думите, задъхвах се от неочакваното предположение. — Въвеждане на информация за главната програма — чрез дистанционен оптически детектор. Източник на информацията — дванайсет картини на художника Дория Сей, показването на всяка една ще бъде изпреварвано от звукова команда „Снимай изображението“. Процес на работа: синтезиране на холограмен модел от дванайсетте изображения на сферичния обект. Специални указания: необходима е максимална точност в разпределението на черните и огледални участъци на повърхността на кълбото. Въвеждане на информацията в холограмен режим под звуков контрол. Ясна ли е задачата?

— Задачата е приета — отвърна с мек женски глас компютърът. Нестандартната задача не предизвика никакви емоции — твърде елементарен модел. Но така беше по-добре.

Насочих оптичския датчик към първата картина и казах:

— Снимай изображението...

— Момчета, какво сте намислили? — извиси глас служителят, когото Ланс бе настанил на една от меките седалки за посетители. — Похищение?

— Не — отвърнах меко аз, докато преминавах към следващата картина. — Снимай изображението...

— Ами тогава не ме дръжте на мушката! Хулиганството с компютъра е дреболия, но нападението над...

— Данко, ако продължи да говори, приспи го за два или три часа... Снимай изображението!

Настъпи тишина. Обходих целия дълъг ред картини. После се върнах при компютъра и наредих:

— Започни синтез на изображението.

— По задачата се работи — съобщи ласкаво машината. — Моля, почакайте дванайсет секунди... единайсет... десет...

— Принце, надявам се, че знаеш какво правиш — рече тихо Ернадо. — Храмът е светиня. С него шега не бива... и с музея му също.

— Три... две... едно... синтезът е завършен. Доближаване до оригинала — деветдесет и два процента. За по-качествен синтез е необходимо фотографско или друго документално изображение.

— Показване на картината — наредих аз и гласът ми неволно потрепна.

Над компютърния терминал увисна черно-огледално копие на Храма. Половинметрово кълбо от тъмнина и блясък. Сякаш интуитивно, а може би просто възприемайки фона на картините, компютърът обгради изображението със синкава мъгла. Размазан глобус...

— Стандартен мащаб. Необходима ли е корекция?

— Не. Необходимо е... въртене.

Този път машината не ме разбра.

— Моля за уточнение.

— Храмът... Тоест кълбото трябва да се върти около условната си ос, прокарана по вертикала... за ос може да се приеме опорната колона, изобразена на картините.

— Скорост на въртенето?

Свих рамене. Откъде да знам? Глупости се вършат интуитивно... не по предварителни изчисления.

— Един оборот в секунда. И ускорение с по един оборот на всеки две секунди, докато не бъде дадена команда „Стоп“.

Кълбото започна да се върти. Огледално-черните петна започнаха да проблясват пред очите ми. Ернадо и Ланс гледаха отдалеч, Редрак се приближи. Протегнал шия, плененият екскурзовод наблюдаваше случващото се. Кълбото се въртеше все по-бързо. Черните петна и огледалните ивици започнаха да се сливат в странна, неочаквано плавна и широка шарка.

— Глобус — тихо и объркано произнесе Данко.

За него в цялата Вселена съществуваше само един глобус — планетата, която се наричаше Земя.

Малко размазана, неясна, черно-бяла, като от екран на калпав стар телевизор, пред нас се въртеше планетата Земя. Черните контури на континентите и точките на островите, огледалнобелите гладки повърхности на моретата. Обезцветено копие на моята планета, което се къпеше в нежносиня мъгла. Движението на кълбото сякаш се забави и картата стана по-ясна. После „глобусът“ потрепна и започна да се върти на другата страна. Ефект на стробоскопа. Свойство на несъвършеното човешко зрение. Всичко това, събрано заедно.

Нелепа черно-огледална шарка, която криеше в себе си облика на Земята.

— Стоп — заповядах аз.

— Скорост на въртенето — двайсет и пет оборота в секунда без да съм му нареждал, съобщих компютърът.

— Остави на двайсет и четири.

— Изпълнено.

Глобусът отново придоби яснота.

Обърнах се — зад гърба ми стояха Ланс и Ернадо, Редрак и Данко, забравеният от всички надзирател на музея...

— Позволете ми да ви представя истинския облик на Храма на Сеячите — със зловна радост обявих аз. — Който същевременно е и глобусът на планетата Земя.

— Защо... защо им е на Сеячите да копират проклетия свят... планетата, която я няма? — с вдървен глас попита надзирателят. — Точно на нашата планета, на Схедмон... Позор...

— Успокой се, друже — отвърнах аз с непривично за мен пренебрежение. — Храмовете на всички планети съдържат един и същ образ. Сеячите са копирали своя роден свят. Земята.

Ланс издаде хлипащ звук. Тръсна глава и попита с неочаквана и плашеща боязливост:

— Принце... Сеячите са живели на вашата планета някога? Затова са я затворили... за всякаква сган?

Сгърчих се като ударен от ток. Откъде се появи този страх, това самоунижение пред Сеячите?

— Мисля, че истината е много по-сложна — рече замислено Ернадо.

Кимнах, мислено му благодарих за маската на спокойствие. И казах, повишавайки глас, макар да знаех, че няма нужда от това:

— Сега ще ни обяснят истината.

— Кой? — попита глупаво Ланс.

— Ти. Или Ернадо... или Редрак, или нашият любезен екскурзовод. Онзи, когото Храмовете използват като марионетка.

Ернадо потрепери, а Ланс отстъпи назад. И двамата знаеха какво е да се чувстваш като марионетка.

— Чакам отговор! — Обгърнах с поглед присъстващите. — Не ме оставяте без контрол, знаете, че съм жив! Така че отговаряйте!

— Според мен са се скрили — предположи Данко. — Или ги е досрамяло.

Всички неволно се усмихнаха. Ланс и Ернадо се отпуснаха. Редрак предпазливо потупа Данко по главата и каза:

— Браво... Хубава версия. Добра...

... Изумително, но без психокода Редрак бе станал много по-дружелюбен. Сякаш изпод отмития сладникав акварел се беше появила рисунка с молив — проста, строга, но хармонична...

— Няма да се засрамят. — Намръщих се, като си спомних хладния, неемоционален диалог между Храмовете. — Това не го умеят. Просто... възможността не е предвидена от програмата.

— И какво предлагаш, Сергей? — Ернадо очевидно демонстрираше подкрепата си.

— Разходка до Храма. Изглежда, няма да ни навредят... Вторият закон е орязан наполовина, но Сеячите не са могли да минат без първия.

— За какво говориш, Серж?

Усмихнах се.

— За три мъдри закона, Ернадо... Струва ми се, че строителите на Храмовете са ги знаели доста добре. Но първо...

Бавно огледах приятелите си. Кимнах на служителя на музея, абсолютно деморализиран...

— Имате ли сънотворно? Или ще минете с алкохол? Алтернативата е парализаторът.

Стори ми се, че служителят даже се зарадва.

— Парализаторът няма да помогне, музеят има генератор на поле — с известна гордост отвърна той. — Но... приемам алкохола. Бутилката е в шкафчето, в съседната стая...

Редрак донесе почти пълна бутилка от един литър с подозрителна зелена течност и крещящ етикет. Пътьом махна капачката, отпи и се усмихна удовлетворено:

— Орехова настойка... четирийсет градуса, не по-малко... Ще изпиеш половината.

Потръпнах. Но служителят безропотно засмука бутилката. Пое си дъх и я надигна отново.

— Надежден и хуманен пиратски метод — почти весело обяви Редрак. Данко се засуети и измъкна от джоба си малко блокче, увито в блестящо фолио. Местният еквивалент на шоколада. Подаде го на служителя:

— Вземете...

Служителят погълна бързо шоколада, като се давеше. Очите му почти веднага помътнях.

— Да продължим...

Погледнах към Ланс. Той явно не се беше оправил съвсем след въздействието на Сеячите...

— За теб има специална задача. Много важна.

Младежът ме погледна съсредоточено, очевидно обмисляше колко истина има в думите ми.

— Храмовете и онези, които стоят зад тях, не бива да смятат, че се прикриваме зад Данко. Ланс, ти ще вземеш момчето и ще го отведеш на космопорта...

— Предател! — объркано и безпомощно възкликна Данко.

— Там ще се свържеш с планетата Тар. Молбата ми към принцесата е — нека момчето прекара известно време под нейната опека... и твоето лично наблюдение.

— Последното задължително ли е? — мрачно попита Ланс.

— Не — след кратко колебание отвърнах аз. — Не е задължително, но ако ние не се върнем, а сектантите бъдат унищожени, принцесата трябва да върне момчето на Земята. С охрана и обоснована легенда за продължителното му отсъствие. Ясно ли е?

— Предател... — повтори вяло Данко. И с внезапно втвърдил се тон попита: — А ти не възнамеряваш ли да се връщаш на Земята?

— Не... — започнах аз. И се спрях, поразен от странния тон, с който бе зададен въпросът.

Данко поклати глава. И каза донякъде изненадано, донякъде объркано:

— Знаеш ли, Сергей, а сега ще трябва да те убия.

[1] Популярна в Русия игра на карти, в която целта е да се отървеш от всичките си карти. — Б.пр. ↑

[2] Една от разновидностите на играта. — Б.пр. ↑

2. МАЕСТРО

Видях как ръката на Ернадо се плъзна към бластера на кръста му — и се спря. Неутрализиращото поле... А Данко държеше вибронож — оръжие, което бе способно да пронизе човек дори и при леко хвърляне. Надеждна защита от него осигуряваше включеният боен костюм... но моят, уви, не бе включен.

Ланс направи плавно движение към Данко. Той стоеше зад гърба му, няколко метра по-далеч от разстоянието за успешен скок. Умението да убиваш с голи ръце, е задължителен курс в офицерското училище на Тар.

— Никой да не мърда — тихо изрекох аз. — Нито едно движение. Не пипайте Данко.

Момчето леко се олюляваше, като не откъсваше от мен чуждия си, полусънен и едновременно с това упорит поглед.

— Той се намира под влиянието на психокод — промърмори Редрак. — Това вече не е момче, а смъртоносна машина. Предупреждавах ви...

— Даниил, всичко ли е наред с теб? — прошепнах.

Момчето примигна. В погледа му проблесна разум.

— Разбираш ли какво става? — продължих аз. — Дадена ти е заповед под хипноза да ме убиеш, ако се появи някаква опасност за сектата. Ще ѝ се подчиниш ли? Тогава може да загине Земята.

— Спомням си... — отчетливо прошепна Данко. — Как ме похитиха... и ми дадоха заповед... да те убия, когато се появи опасност, а мен се опитат да отстранят...

— И ти ѝ се подчиняваш? — с непресторено любопитство попитах аз. Скок с падане и удар по ръката... Счупването под лакътя е гарантирано. Нищо, костите на децата зарастват бързо.

— Не! — В гласа на Данко се долавяше очевидна изненада. — Аз какво, да не съм някой слабоволев глупак? Сергей, а началничката на сектантите е императрицата на Тар! Тя не може да заповяда да те убият, представяш ли си!

Той пусна виброножа.

— Принце, внимавай! — Редрак извади от ножницата си плоскостния меч. — Психокодът е непреодолим! Той се преструва!

Тръгнах безмълвно напред. Крачка, после още една. Хванах ръката на Данко със стиснатото в нея оръжие. Притиснах виброножа към гърдите си. Момчето ме гледаше уплашено.

— Ти ще бъдеш изпратен на Тар, а след това — на Земята — произнесох отчетливо, като натъртвах на всяка дума. — Сектантите ще бъдат унищожени. Гарантирам го.

В очите на Данко проблеснаха сълзи.

— Предател — каза жално момчето. — Губихме заедно, а ще печелиш сам.

Той отпусна ръката, в която държеше ножа. И се обърна. Редрак шумно издиша. Смутеният му глас прозвуча ясно:

— Но психокодът е невъзможно да бъде преодолян.

Прегърнах Данко през раменете. Той се напрегна, но не се отдръпна. И попита:

— Редрак, Ернадо, вие сте специалисти в това. Психокодирането въз основа на методика на Сеячите ли е разработено? На техните ментални усилватели?

— Да — отвърна уверено Ернадо. — Първите опити...

— Няма значение... Запомнете: оръжието на Сеячите винаги си избира приятели и врагове.

— По-точно не действа против стопаните си... — промърмори със заплитащ се език забравеният от всички служител на музея. С блажена усмивка той се надигна от мекия стол, разпери ръце и рухна обратно. Този път навярно чак до сутринта.

Бързо огледах другарите си. Страх, страх, страх... Неосъзнат, объркан ужас в очите. Древният грък навярно би изглеждал по същия начин при сблъсъка си с бога на войната Арес.

— Отменям заповедта — с нарастващ гняв извиках аз. — Отиваме в Храма всички заедно. Данко, ние сме заедно до края. Ясно ли е?

— Да, капитане — отвърна възторжено момчето. Като че ли само той нищо не беше разбрал.

Храмът бе същият като на Тар, Клен или която и да е друга кислородна планета. Схедмонският Храм на Сеячите, километрово кълбо от огледални и черни плочки, неуязвим, дъревен колкото самата планета. Светиня, внушаваща ужас още у първобитните племена, Дворец на Бога според средновековните вярвания, наследство от цивилизация, основателка на съвременна, едва ли не единствена религия в галактиката. Пред стените му се бяха молили и проклинали врагове, огледалните квадрати на обшивката му бяха отразявали леещата се кръв от човешки жертвоприношения и цветята в ръцете на новобрачни. По Храма бяха хвърляли камъни и бяха стреляли с голямокалибрени оръдия, бяха го кичили с гирлянди и мазали с благовония.

И хиляди години Храмът беше пазил своята шарка-тайна, „лежача на повърхността“ в буквалния смисъл на израза. Глобус, огромен модел и мъничко копие на Земята.

Планетата, която я няма.

Стигнахме до основата на Храма — до тънката, излята от метал във формата на човешка ръка колона. Разтворената длан, с която завършваше тя, с лекота поддържаше километровото кълбо.

Никой не обелваше и дума. Напред мълчаливо крачеше Ернадо; страхливо поглеждайки под краката си, сякаш си спомняше паяжинните мини около Тарския храм, вървеше Ланс; Редрак накуцваше по-силно от обичайното и едва успяваше да ни следва.

Двамата с Данко ходехме по средата. И с всяка крачка момчето се притискаше по-силно към мен.

— Мисля, че е най-добре да го направиш ти — казах му, когато се озовахме до подпорната колона. Огромното кълбо ни потискаше; абсолютно неподвижно, то сякаш се поклащаше над главите ни, готово всеки миг да падне.

— Кое? — попита плахо Данко.

— Притисни длан към колоната и помоли... тоест заповядай да ни вкарат вътре. В залата на информатория.

— Той ще се подчини ли?

— Да.

Данко въздъхна, прокара длан по металната колона и каза тихо:

— Вдигнете ни горе в информационната зала. Моля.

В първия момент не стана нищо. Внезапно осъзнах с плашеща яснота, че всичките ми надежди и предположения са пълна глупост. Храмът нямаше да послуша Данко и едва ли щеше да изпълни моите искания. Кой знае по какви причини, Храмовете се страхуват да ни причинят вреда. Пък и „глобусът“, в който се бе превърнал въртящият се храм, все още нищо не доказва. Сектантите ще се доберат до Земята и кварковата бомба ще падне върху покрива на родната ми къща. И на мястото на третата след Слънцето планета ще остане само облак сив прах...

Подхвърли ни рязко нагоре, с мек, но силен тласък. Преподминахме през непроницаемите стени на Храма като през мъгла. И отново познатото влажно дихание на прорязаните от край до край стени. Облак жълта светлина, която грижливо ни обгърна.

Храмът се беше подчинил на заповедта на Данко. Момчето от планетата, която я няма.

... Стояхме в зала, огромна дори по стандартите на Храма. Продълговато помещение с черни стени, светещи ивици по стените. Всяка линия, проблясваща с приглушена оранжева стена, носеше в себе си информация за една от населените с хора планети. Някъде тук бяха и координатите на Земята — планетата, до която можеше да се стигне само през тунелите на пряката хиперпространствена връзка. Прокълнатата планета, до която не можеха да летят звездолети, планетата, изхвърлена от руслото на галактическата цивилизация. Порано щях да се интересувам от тези цифри, от дългите колонки с изчисления, носещи в себе си единствено абстрактните „петизмерни“ координати, които не даваха представа нито за посоката, нито за разстоянието.

Сега това ми беше безразлично.

Огледах се — всички се бяхме озовали тук заедно. И Данко, и Ланс, и Ернадо, и Редрак, и дори седящият до краката им Трофей. Но точно мен неумолимият „асансьор“ бе изнесъл начело на делегацията.

— Аз съм човек от Земята — казах тихо, а ехото подхвана думите ми и ги разнесе с грохот из залата. — Аз съм жител на планетата, която я няма. Онзи, който случайно попадна в този свят. Онзи, който изисква подчинение.

— Подчинявам се... — Гласът се чуваше отвсякъде, стичаше се от тавана, откъсваше се от стените, бликаше от тях на горещи гейзери. Безплътен, безлик... Гласът на Храма. Гласът, който ме беше обрекъл на смърт.

— Изисквам всеобщо подчинение! — извиках аз. — От всички Храмове! От всички светове! Стига игрички! Разгадах ви и получих правото да ви давам заповеди!

Тишина.

И странно, непознато усещане: сякаш мека, еластична лента обвива тялото ми. Всъщност не, не беше съвсем непознато — след използването ѝ темпоралната граната на Сеячите оставяше същия ефект. И същия равнодушен глас от дълбините на съзнанието:

— *Ситуацията е нестандартна, възниква конфликт между целите и ограниченията. В програмите за логически структури няма указания. Произведено е темпорално капсулиране на човека от Земята...*

Тъмнината около мен се сгъсти.

— ... и активиране на емоционалната матрица.

Опитах да се изтръгна от еластичния плен, но не успях. Всичките ми движения не даваха по-голям ефект от пърхането на муха, паднала в кисел.

— *Човеко от планетата Земя, ти притежаваш имунитет и право за тактическо управление на системата от Храмове. Но претенциите за стратегическо ръководство излизат извън рамките на разрешеното. Дава ти се възможност за разговор със създателите на Храмовете, след което ще бъде взето решение за съдбата ти.*

Черна пелена обгърна съзнанието ми.

... Седях в кресло — удобно и меко, тапицирано с велур в пясъчен цвят. Ако се съдеше по цвета, мебелите в стаята бяха от черно дърво, подът и стените бяха покрити с огромни ръждивокафяви килими. Както във външния облик на Храма, и тук доминираха два цвята. И дори огънят в изградената от черен мрамор камина беше жълтеникавооранжев, без каквито и да е примеси от синкавата белота на високите температури или аленочервените отненъци на угасващия пламък. По средата. Във всичко — дори в цветовете.

— Това се нарича място за взимане на решения.

Креслото на събеседника ми бе поставено срещу мен. Тесничката черна масичка между нас бе отрупана с малки бутилчици, плодове и бонбони в кристални фруктиери, изящни чаши и бокали. Встрани уютно се бяха настанили масивна запалка, кутия с дълги дебели пури и няколко пакета цигари.

Външността на „създателя на Храмове“ също беше доста колоритна. Висок, много слаб, с разкошна грива от медночервени коси, с тънки, интелигентни очилца, леко старомоден костюм. Лицето му бе леко неправилно, носеше следите от някаква сложна смесица от националности, но бе симпатично и открито. И изумително умни, доброжелателни... като че ли нежни очи.

— Никога не съм предполагал, че в Храма има такива помещения... и надзиратели — казах аз, в опит да скрия смущението си зад ирония.

Мъжът разпери виновно ръце.

— Уви... За съжаление, Сергей, в Храма няма такова помещение. Не е предвидено. Спорих с проектантите и строителите, но те решиха, че е много по-просто да се мине с илюзия.

Лекичко се размърдах в креслото, почувствах меката му еластичност, протегнах се към фруктиерата, взех си една розова сочна праскова. Доста добри илюзии...

— И мирисът, и цветът, и вкусът — всичко е абсолютно реалистично — увери ме мъжът с лека усмивка. — Да не говорим за осезанието... Можете да пиете и да почувствате опиянение. Можете да изпушите цигара, без да се притеснявате за здравето си. Можем да разговаряме толкова дълго, колкото пожелаете — около нас не съществува време. Вашите приятели дори няма да забележат отсъствието на предводителя си.

— Защо не поканихте тук Данко? — поинтересувах се аз, докато разглеждах етикетите на бутилките. — Та той също е землянин. Сеяч.

— За Храмовете всеки землянин е повелител. Но за мен Данко е на първо място дете. А ние ще водим сериозен разговор, Сергей. Зрял... Всъщност за момчето ще поговорим отделно.

Кимнах с мълчаливо съгласие. Измъкнах от „колекцията“ бутилка бял мускат „Червен камък“, отворих я — тапата веднага изскочи. Илюзорна тапа в несъществуваща бутилка с неистинско вино.

— О, виждам, че познавате хубавите вина. — Мъжът ми протегна чашата си. — Въпреки фантомната ми природа, аз обичам този сорт.

Примигнах и едва не разлях виното. Попитах, като се опитвах да запазя спокоен тон:

— Вие... също ли не сте истински?

— Разбира се! Мираж, мъгла, холограмна картинка. — Събеседникът ми отпи малка глътка и се усмихна блажено. — И в същото време съм точно копие, отпечатък от реално съществуващ човек. Сеяч, ако така предпочитате.

Привидение, пиещо несъществуващо вино... Забавно.

— Храмът ви нарече създател. Това вярно ли е?

— Не! Вие пък! — Мъжът толкова енергично тръсна глава в знак на протест срещу незаслужената слава, че виното в чашата му се разплиска. — Аз съм просто създател на теория... обща методология на подхода към Храмова система за формиране на цивилизациите. Нямам никакво отношение към строителството на самите сгради, към техническата им основа.

— Идеологът е къде-къде повече от изпълнител — парирах аз. — Законодателят е много по-важен от палача.

— Ама защо такива сравнения! — с искрено възмущение попита мъжът.

Отпих малка глътка вино. Погледнах към светлината на камината през стъклената чаша с форма на лале. Маслените петна по стените потвърдиха вкусовите усещания — виното беше силно. И неописуемо вкусно. По дяволите... за пръв път в живота си пиех хубаво вино. Но не наистина!

— Извинете — казах тихо аз. — Съгласен съм, че сравнението не е подходящо. Вие повече ми напомняте за музикант, отколкото за законодател или... Накратко, ще ви наричам Маестро.

— Както желаете. — Фантомът очевидно се обиди.

— Просто обстановката напомня за евтин екшън — поясних аз. — Любезните разговори, придружавани от обилно угощение, обикновено са прелюдия към разпит трета степен.

— Изключено — разпалено възрази Маестро. — Измъчванията и убийствата... още повече на земяни... са изключени!

„Още повече на земяни...“ Забавно. Неволно изпусната думи или предпазливо споделяне на информация? Посегнах към пакетите с цигари, избрах си най-познатата марка. „Житан“ — най-силният от известните ми сортове тютюн.

— Вие сте човек на крайностите, Сергей — замислено рече Маестро. — Най-прочутото вино и най-силният тютюн. Ако ще обичате — избирате принцеса, ако ще мразите — избирате цяла цивилизация.

— Характер, Маестро, гадничък характер... Кажете ми, какво е било по-рано?

— Кокошката или яйцето? — пошегува се Маестро.

— Вие или аз.

Маестро въздъхна и също си взе цигара. Щракна запалката, поднесе ми огънче, после сам запали.

— Вие, Сергей. Вие. Напълно възможно е аз да съм ваш потомък. Архивните изследвания, доста затруднени от вашата незначителност в земната история, показаха, че за краткия ви живот преди изчезването вие сте оставили доста деца.

Дръпнах нервно от цигарата, вкарах половината в дробовете си. Главата ми се замота повече, отколкото след чаша от прочутото вино.

— Не знаех за това, Маестро.

— Три случая са документирани с генни проби, останалите са спорни... Искате ли имената?

— Не. Моля ви, не бива. Това ще е по-лошо и от „третата степен“.

— Както желаете... Какво пък, ще преминем ли към деловите преговори?

Кимнах и угасих цигарата в един нарязан на шайби ананас. Маестро се намръщи.

— Та това нали са декорации... илюзии... — обясних добродушно аз. — Започвайте.

— Първо, малко предистория... или по-скоро следистория за вас. В края на двайсет и първи век човечеството започна своята звездна експанзия. Тя се основаваше на разработен от група учени принцип за хиперпространствените преходи — онова, което вашите приятели наричат „полет по правата“, „хиперскок с опора на три маяка“ и „туNELЕН хиперпреход“. По икономически причини земяните

използваха двата първи способа — тунелният хиперпреход е скъп дори за нас. През две хиляди сто трийсет и втора година от Рождество Христово...

Неволно се усмигнах на тържествения тон, с който беше произнесена фразата. Маестрото го изтълкува посвоему.

— Християнин ли сте? По мюсюлманското летоброене е...

— Всъщност съм атеист.

— През две хиляди сто трийсет и втора година — повтори сухо Маестрото, — Земята се сблъска... с определени проблеми. Нямахме друг изход от ситуацията, освен промяна на методиката за колонизиране. Вместо експанзия в пространството, Земята приложи колонизация във времето. В далечното минало, когато Земята все още е била заселена с първите примитивни организми, беше основана Базата на Проект „Х“. Тя произвеждаше една-единствена стока — хиперпространствени маяци, снабдени с устройства за разпространение на жизнени спори. Автоматични кораби ги разнасяха по цялата галактика и дори отвъд пределите ѝ. Всеки кораб доставяше на място седем маяка, след което се самоунищожаваше. А маяците, след като създаваха около себе си живот с доминираща хуманоидна цивилизация, ставаха нейни богове. Храмове. Както и беше замислено.

— Излиза, че се намирам в миналото на Земята? — тихо попитах аз. — Сега там какво е — мезозоят или кръстоносните походи?

— Вие пък, Сергей! На Земята е краят на двайсети век. Развитието на цивилизацията сателити отне немалко време. Вие се намирате в своето настояще... а аз, или по-точно информационният ми модул, се намирам в своето минало. Пътешествието във времето е интересно нещо, но вие не сте се подлагали на него.

— А темпоралните гранати?

— Дреболия... Маломощно устройство за чисто експериментални цели. Пък и тя пренася не физически обекти, а информацията, която съставя личността.

— С кого сте воювали в миналото? — У мен внезапно се събуди полуабстрактен интерес, предизвикан явно от споменаването на темпоралните гранати. Пренебрежителната характеристика на това „абсолютно оръжие“ сигурно бе предназначена да ме потисне морално.

— С никого! — Маестрото се разсмя. — Сергей, разрушените кораби и изпепелените планети, угасените звезди... Всичко това е бутафория, инсценировка! Заедно с духовното влияние на Храмовете, легендите за Сеячите формираха необходимия тип цивилизации...

— Необходим за какво? — попитах рязко аз. Маестрото замълча. Посегнах към „Житан“-а, запалих още една цигара и казах: — Ще ми простите ли тази малка слабост, Маестро? На създадените от вас планети няма тютюн. А трябва и останалите стимуланти не ме въодушевяват...

— Затова пък не са вредни за организма — наставнически произнесе Маестрото. — Воинът е длъжен да пази здравето си...

Той замълча, очевидно съобразил, че се е разприказвал твърде много... Или... ми бе подхвърлил поредната доза информация?

— Защо Земята е преминала към колонизиране на миналото? — Улових погледа на Маестрото. Ласкав, умен, лъжлив поглед. — Каква е целта на хилядите обитаеми планети? Защо Земята се намира в положение на планета изграница? Защо Храмовете имат върху себе си изображение на Земята?

— Ще отговоря на всичките ви въпроси, с изключение на първия — бързо изрече Маестрото. — Той не е важен... за вас.

— Хайде, хайде. — Настаних се по-удобно в креслото. Наслаждавах се на илюзорното вино и цигарите, на несъществуващия уют. И на истинския, умен и силен враг.

— На Земята не могат да долитат извънземни кораби, тъй като това не е съществувало в нашата история. Нали така, Сергей?

— Един пират е ходил...

— Да. Купил плутоний, платил с купчина синтетични диаманти на огромна стойност... И тихичко се омел. Не са останали анахронизми.

— Съгласен съм. — Посегнах към бутилката „Мускат“ и установих, че тя отново е пълна. Вълшебното вино от земните приказки.

— Но галактическите цивилизации трябва да знаят за Земята, да я помнят като странна легенда, да създават всевъзможни хипотези. И всичко това, за да може един ден, след много години, когато Храмовете на всички планети започнат да се въртят около оста си и свалят

видеоблокадата си, когато трилиони изумени хора видят върху символите на своята религия изображението на планетата изгнаник...

— Разбрах. Ще се слоят със Земята и малкото ѝ „истински“ колонии в единна цивилизация. И Земята ще господства в невиждана империя.

— По правото на планета основателка! Животът във Вселената е рядкост. Ние подарихме на галактиката милиони форми на живот.

— По правото на планета, поставила във всички обитаеми светове мини със забавено действие. Храмовете са развили цивилизации, но сега задържат развитието им. И всичко това, за да може в момента на „сливането“ Земята да бъде по-силна. Нито една от планетите не може да пробие защитата на Храма. И жителите им се досещат — Храмът е способен във всеки един миг да унищожи планетата. Да я превърне в плазма... или да включи устройството за кварков разпад.

Маестрото ме погледна замислено. Погледът му беше все така добродушен, а лицето — спокойно. Умно, всеопрощаващо привидение.

— Не на вас е дадено, приятелю мой, да решавате бъдещето на земната цивилизация. И дори не на мен. Но мисля, че вие все пак сте патриот на родната планета?

— Бях патриот на твърде много планети... — отвърнах насмешливо аз. — Знаете ли историята на моята страна?

— Знам я, Сергей. Какво пък, разговорът за глобалното очевидно не ни се получи. Да поговорим за вашата съдба.

Тонът му ме накара да заста на нащрек. Не обичам да говорят за съдбата ми. В младостта ми имаше твърде много „съдбоносци“, любители на загрижените разговори.

— Да поговорим, Маестро.

— Как мислите, Сергей, дали късметът ви беше случайност?

3. ПРАВОТО НА ЧОВЕКА

— Не са единици случаите, когато земляни от миналото — моето минало — са попадали на планетите на Храмовете — със скупчен лекторски тон разказваше Маестрото. — Понякога те се връщаха обратно, ако похитителите им отделяха енергия за обратния хипертунел. По-често изживявали дните си на една или друга планета. Обикновено в ролите на шутове, чудаци, бездомни и неграмотни скитници. Рядко са се сдобивали със значително положение в обществото. Храмовете ги следят, засичат случващото се, но не се намесват. Ако човек е попаднал от Земята в космическата цивилизация, значи това е факт от земната история. Много тайнствени изчезвания, тревожели криминалистите и уфолозите, са свързани именно с това...

— Своя дял в изчезванията са внесли и пелийците — отбелязах ядно аз.

— За съжаление, Сергей... Но и тези вампири са наши потомци, наши деца. Дори те са нужни на галактическата империя. Но тук не става дума за вашите врагове, а за вас самия.

— Целият съм в слух, Маестро.

— Вие се оказахте рядък случай, Сергей. Вашата поява на Тар в качеството ви на ритуален годеник на принцесата бе абсолютно случайна. Но в интерес на стабилността се изискваше запазване на императорската власт на Тар и унищожаване на Шорей Менхем. Затова ви помогнаха. Първо ви свалиха близо до убежището на Ернадо и ви насочиха точно към него. Последваха дребни намеси в психиката на сержанта от имперските войски. Например той „позна“ годежния пръстен на ръката ви. Феноменална памет, нали? Не сте си задавали въпроса как така успя да разпознае във вас Лорда?

— Не ми беше до това...

— На това и разчитахме. Самият Ернадо смята, че го е „озарило“. Последваха разни дребни реплики, които ви раздразниха и ви принудиха да измислите нов вид плоскостно оръжие. А Ернадо го направи с невъзможна при полеви условия бързина.

— И измислянето ли стана под ваше влияние?

Маестрото поклати глава и отвърна твърдо:

— Психиката и животът на землянина са неприкосновени. Това е закон за Храмовете. Съвсем друга работа е, че в интерес на защитата на Земята и плановите ѝ Храмовете са способни да влияят на обкръжението на земляните. От това се възползвахте вие, прониквайки в сxedмонския храм.

— Маестро, два въпроса... Под влиянието на Храмовете ли ми се притече Ернадо на помощ, когато се опитах да проникна в императорския дворец?

— Не. Това си беше негово решение. Но иначе Ернадо щеше да ви прикрие и въпреки желанието си. Храмът на Тар беше готов да се намеси.

— А победата ми над Менхем? Въздействахте ли му? Забавихте реакциите му или му внушихте лъжлива атака?

— Забавихме удара в двубоя в базата на ВВС на Тар. Иначе лордът нямаше да успее да активира гранатата. Но победата в Храма бе честна, вие сам го победихте... Всъщност този подвиг, не знам как иначе да го нарека, беше ненужен. Достатъчно бе само да заповядате, Сергей. Храмът не е длъжен да защитава живота на отделния землянин. Но е длъжен да изпълнява заповеди. Менхем щеше да бъде унищожен веднага.

... Спомних си Храма на Тар. Шорей, който умираше на черния под в залата за дуели под алената светлина на плазмения светилник. И шепота му: „Аз разбрах тайната ти, но твърде късно. Не трябваше да се бия с теб... тук“.

— Той разбра връзката между Земята и Храмовете, Маестро. Но в последния момент преди смъртта си.

Маестрото кимна доволно.

— Тъкмо затова се налагаше да бъде унищожен. Свръхчовеците са нещо, което излиза извън рамките на целесъобразността.

Отказах се да споря. Сигурно имахме различни разбирания за целесъобразност, но не изпитах съчувствие към свръхчовека Шорей. Но за сметка на това се появи уважение към него. Той всъщност се беше изправил срещу Сеячите земляни. Дори и да не знаеше това.

— По-нататъшното ви поведение, Сергей, не беше твърде разумно. Можехте да спечелите любовта на принцесата... и да останете в паметта на много цивилизации като пришълеца от

прокълнатата планета, който е доказал превъзходството си над обикновените хора. И в бъдеще това щеше да послужи за по-лесното приемане на истината от всички планети. Но вие тръгнахте да търсите Земята. Път към нея в обикновеното пространство. Мотивите са ясни... Но няма да успеете да я намерите.

— Защо? — попитах аз, обзет от ярост.

— Миналото вече свърши, Сергей. Ти не намери път, а сектата... — Маестро се усмихна насмешливо, — не може да унищожи Земята. Иначе нямаше да се появи цивилизацията на бъдещето, великата цивилизация, покорила времето, създава Храмовете и хилядите съюзни планети...

Маестро ръсеше трохички информация като скъперник, който раздава милостиня пред църквата. Но на мен като че ли и тези трохи ми стигаха...

— Маестро, толкова ли сте сигурен в знанията си за природата на времето?

Той повдигна изненадано вежди.

— А ако сектата на Потомците не е унищожила Земята само защото те ще бъдат унищожени от моя кораб, от моя екипаж? А ако посещението на съвременен кораб на Земята, дори да премине незабелязано, всъщност даде тласък на науката?

Маестро поклати укорително глава.

— Сергей, вие изкривявате фактите... Всичко ще бъде каквото е било. Сектантите никога няма да намерят Земята. А през хипертунел на Земята не може да се прати оръжие, по-силно от лъчев бластер. Преминавайки през тунелния хиперпреход, тяхната кваркова бомба ще стане не по-опасна от някое пушкало. Взели сме мерки за безопасност.

— Но те я търсят по трите опорни маяка! — възкликнах с отчаяние аз. — Спрете ги!

— Сергей, не знам какво ще се случи със сектантите. Но те няма да намерят Земята, повярвайте ми. Може да ги арестува кленийски патрул, който има повече късмет от предишния. Или реакторите ще си заминат... Сектантите са обречени. Нека да обсъдим вашата съдба.

— Вие сте упълномощен да я решите? — попитах с ирония аз.

— Не, не... Двамата с вас сме земляни. И двамата имаме право да управляваме Храмовете. И се надявам, че няма да се възползваме от него. В края на краищата аз познавам доста по-добре логиката в

поведението на Храмовете. И мога да обърна ситуацията срещу вас. Но никак не ми се иска.

Той се страхуваше. Страхуваше се от мен, когото смяташе за изостанал и недоучен. Така би се страхувал стратег на Пентагона, когато научи, че червеният бутон на руските ядрени сили се е озовал в ръцете на крепостен помешчик от деветнайсети век, неизвестно как попаднал в двайсети век...

— И какво предлагате, Маестро?

— Връщайте се на Тар, при принцесата. С вас всичко ще бъде наред, Сергей. Уверявам ви... Но Даниил трябва веднага да се върне на Земята. Работата е там, че той е забележителна личност в земната история... в някои аспекти. Тоест не може да изчезне. Ще го върнем на Земята в момента на изчезването му, така че никой няма да научи за приключенията му. Но трябва да побързаме — момчето расте. След няколко месеца ще трябва да коригираме вида му... да го подмладим преди завръщането му. А това е нежелателно.

— Какъв е проблемът? — попитах ядно аз. — Пропуснали сте похищението на момчето, защото сте разчитали на принципа си за „неизменност на времето“! Не сте обръщали внимание на изчезването на други хора! А сега се страхувате да върнете момчето вкъщи? Връщайте го! И аз ще се върна на Тар... след като намеря Рейдъра.

Маестрото пропусна покрай ушите си споменаването на Рейдъра. Намръщи се, наля си някакво вино, грижливо сгря чашата между дланите си... Той наистина разполагаше с много време. Безкрайно много.

— Разбирате ли, Сергей... Момчето е землянин. Сеяч, ако трябва да използвам терминологията на местните жители и Храмовете. Да го задържи някой насила... Аз бих дал заповед за връщането му, без да се замисля. Но сега той сам иска да остане в галактиката. С вас и вашия пъстър екипаж. Ще възникне конфликт, разбирате ли, Сергей? Не между нас и вас, ние сме възрастни, сериозни хора и разбираме, че едно момче не може да взима самостоятелни решения. Но за Храмовете не съществува понятие „дете“. Те имат само две понятия — „земляни“ и „неземляни“. Ако разреши конфликта по силов начин, ако не изпълня волята на момчето и дам обосновка на Храмовете за връщането му на Земята, това ще окаже неприятен ефект върху логическите им схеми. Защо ни е нестабилност в работата на най-

сложните кибернетични системи в галактиката? Току-виж решили, че също имат право да налагат волята си върху хората... земляните.

— А аз какво мога да направя?

— Уговорете момчето, че така ще бъде най-добре. Ако той сам реши да се върне на Земята, Храмовете ще приемат спокойно решението му.

— А ако увещанията не помогнат?

— Ами... тогава и двамата ще дадем заповед за връщането на Даниил на Земята. Това също ще бъде разбрано от Храмовете. Принципът на колективното решение...

— Ясно.

Замълчахме. Маестрото произнесе почти плахо:

— Вие също се опитвахте да накарате момчето да се върне...

— Разбира се.

— Ами сега, след като разкрихте тайната на Храмовете, сам можете да се възползвате от помощта им. Само че без да го афиширате. Живейте, наслаждавайте се на хиляди различни светове, множете славата на Тар. Създайте галактическа империя... По дяволите, точно така! Сергей, вие ще можете да сплотите всички обитаеми светове, да укрепите още повече единството им. И те ще приемат много по-спокойно появата на Земята — свръхпланета, управница и основателка! Сергей, та вас ви чака велико бъдеще! Ще се срещнем още веднъж... още много пъти в такива кабинети за дружески разговори. И вие ще научите постепенно всичките цели на колонизацията от миналото. Ще разберете защо нашите потомци са поели по този толкова сложен път. Сергей, вие сте наш по кръв, по дух, по сила! Историята е забавно нещо, тя е избрала сложен път за появата на вожда на бъдещите бойци...

— Бойци срещу какво? — рязко попитах аз.

Маестрото се сепна...

— Какво е прекратило звездната експанзия на земляните? Кой е бил причината за това? Отговаряйте!

Изражението на Маестрото стана сурово. Той произнесе тихо, но заплашително:

— За начинаещите няма отговори. Само заповеди. Ясно ли е?

— Не!

Не знам какво ме накара да се опълча на думите на Маестрото. Да се опълча на собствения си народ — Сеячите, земляните — бъдещ и минал. Та нали всичките предложения бяха логични, справедливи и добри...

Може би това, че моята Земя, моето настояще, продължаваше да бъде застрашено от сектантите?

— Маестро, за мен най-важното сега е да спра Белия рейдър. След това момчето ще се върне у дома, а аз... ще помисля за бъдещето си.

— Този Рейдър ви е влязъл под кожата! — Маестрото вирна глава и попита сурово: — Данни за местонахождението на бойния кораб особен клас, известен като Белия рейдър, принадлежащ на сектата Потомци на Сеячите!

— В настоящия момент Рейдърът излиза от хиперскок в района на планетата Плутон — бодро отвърна механичен глас. — Да дам ли точни координати?

Двамата с Маестрото се спогледахме безмълвно. И в погледите ни вече нямаше доброта.

— Вие сте уредили това! — рече осъдително Маестрото. — Вашите планове за разчистването на лични сметки получиха основание! Доволен ли сте?

— Идиот! Аз сам не знам координатите на Земята.

Скочих от масата и с един замах съборих на пода десетките бутилчици и фруктиерки, кристалните джунджурийки и презрелите плодове. Локвичките от разлятото вино веднага попиха в килима, но във въздуха остана лек сладникав аромат.

— Та вие сте землянин, Маестро! Аз се гавря с вас, държа се хулигански. Но вие сте землянин! Нашата планета е в опасност. Вашата теория за времето е недовършена, вие просто се страхувате да го признаете! Сектантите могат да унищожат нашия свят!

Той се поколеба само секунда. По-точно си даде вид, че се колебае — призраците взимат бързо решения.

— Няма да се намесваме. Сектантите няма да хвърлят бомбата на Земята. Не се притеснявайте.

Можех да го разбера. Ако машината на времето беше изобретена в дваисети век и някой нещастник, участник във войната срещу Наполеон, се захванеше да описва ужасите при падането на Москва и

бъдещото поробване на света, щяха да му кажат същото: „Не се вълнувайте. Никой няма да завладее света...“.

Те нямаше да се намесят дори в миналото на своята собствена планета — моите потомци и врагове, които са задействали колосална военна машина, но не желаят да обяснят причината за това...

— Засега имате просто моята дума против вашата — казах тихо аз. — Чувате ли, Маестро? Вие сте фантом, но Храмът ви приема като реален човек, Сеяч. Нали?

— Да. — Гласът се разнесе от всички посоки. Стените, подът, таванът, масата с остатъци от напитки резонираха като огромни мембрани. Отговаряше ни Храмът.

— Аз съм землянин от двайсети век — представих се, макар да разбирах, че думите ми са излишни. — Вие, Храмовете, се опитахте да ме убиеете. Препречвахте пътя ми с разни дребни неприятности...

— Храмът не е способен на пряко убийство на Сеяч — отвърна с достойнство безплътният глас.

— А косвено? Да захвърлите землянина до готова да избухне лодка — това в рамките на законите ли е?

— Такъв беше реалният ход на събитията, ние не се намесваме в психиката на клениеца...

— Добре, да оставим миналото... Сега, когато съм в Храма, когато разбирам вас и вашите цели, аз същата власт като Маестро ли имам?

— Да. — Гласът продължи да говори след известно запъване. — В определението за Сеяч няма указания за датата на раждане...

— И в това е грешката ми — мрачно каза Маестро. — Но беше твърде невероятно да се предположи... А, по дяволите!

— Искам да ми зачислите кораб, който е способен да осъществи мигновен хиперпреход до Земята.

— Забранен курс — реагира Храмът. Маестро се усмихна.

— Земята е в опасност. Тя е над всичко! — стрелях напосоки.

— Постулат номер едно — спокойно потвърди Храмът. — Корабът се разконсервира.

— Отмяна на заповедта — твърдо произнесе Маестро. — Опасност няма.

— Логическо несъответствие — с едва забележима ирония каза Храмът. — Твоята дума, Стас, срещу думата на Сергей.

Аргументирайте заявленията си.

— Корабът на сектантите възнамерява да хвърли по Земята кваркова бомба. Кварковият разпад не може да се спре.

— Аргументът е приет, отговаря на първия закон. Корабът е разконсервиран.

— Сектантите няма да се доберат до Земята — упорито заяви Маестрото. — Включи блоковете на историческата памет, има ли в тях свидетелства за появата на сектантски кораб в края на двайсети век?

— Аргументът е приет. Засичането на сектантите е опасно и нецелесъобразно. Корабът се консервира.

— Сергей от планетата Земя да бъде затворен в хронокапсула. — Маестрото явно се готвеше да развие успеха си. — Спътниците му да бъдат изхвърлени на повърхността на планетата.

— Не мога всичките. — Този път насмешката си личеше доста. — Недопустимо е въздействие върху землянина Даниил. Капсулацията на принц Сергей също не е необходима. Той не проявява агресивност.

— Храм! — Стиснах зъби, напрегнах се, готов за последна схватка. — Доколко е разработена теорията за времето? Възможно ли е съществуващата реалност да загине и да бъде заменена от друга — без планетата Земя и с Храмове, възникнали неизвестно откъде?

— Някои теории го допускат — предпазливо съобщи Храмът.

— Ти си длъжен да защитиш Земята — тихо, но убедително заявих аз. — Дори само един шанс на милиард да допуска гибелта ѝ, ти си длъжен да застанеш на моя страна.

— Да — не съм уверен отвърна Храмът.

— Земята от двайсети век не бива да научава за галактическата цивилизация! — яростно извика Маестрото на име Стас. — Не му се подчинявай! Изчисли доколко са реални тези теории, които допускат гибелта на Земята.

— Четири процента и половина — съобщи Храмът.

— Това е достатъчно много — упорито обявих аз.

— Съгласен съм. — Храмът явно клонеше към моята страна. — Стас, вие признавате ли правотата на своя предтеча землянин?

— Не — твърдо отсече Маестрото. — Опасността земляните да забележат космически кораб в небето на своята планета е твърде голяма. И двата варианта излизат извън рамките на законите.

Очевидно беше намислил нещо. Странно защо съдбата отново ме доведе в Храм за решаващата схватка? Само че сега боят сигурно нямаше да се води с мечове.

— Мога ли да призова емоционалните матрици на другите Храмове в нашия спор? — внезапно се поинтересува Стас.

— Не — взе решение Храмът. — Човекът от Земята на име Сергей действа в рамките на своята логика в името на цел, която е същата като твоята. Призоваването на емоционалните матрици е равносилно на оказването на колективен мисловен натиск върху личността на Сергей, и то докато погрешността му все още не е доказана.

За около секунда настъпи мълчание. След това гласът на Храма обяви:

— Предлага ви се ментален двубой. Загубилият ще бъде поставен в темпорална капсула и ще остане там, докато победителят не го освободи. Съгласни ли сте с условията?

Кимнах. Нямаше смисъл да възразявам — ако предложех бой с плоскостни мечове, фантомът щеше да намери сума ти аргументи против. А може би той владееше превъзходно всякакви видове оръжие...

— Готов съм за ментален двубой — отвърна сухо Стас. Той изпъна дрехите си, свали си очилата и ги остави на масата. Готвеше се така, сякаш ни предстоеше обикновено сбиване... Почувствах тревога и плъзнах ръка по оръжията си: бластера, плоскостния меч, пистолета.

— В този двубой оръжието няма да помогне — радушно събщи Стас. — Само онова, което успееш да създадеш сам... Започваме!

И отново ни обгърна влажната мъгла. Носехме се към мястото, което Храмът бе избрал за менталния двубой.

4. РАЗУМ И ЧУВСТВА

Дебелият слой блатна мръсотия стигаше до глезените ми. Беше доста горещо, духаше лек вятър, който не носеше прохлада. В небето като разпалено въгленче тлееше малкото умиращо слънце.

Далеч на хоризонта чернееше ивицата на гора.

Това ли бе „менталният“ двубой? Да ни захвърлят двамата с Маестро на някое безжизнено място и да наблюдават кой пръв ще довърши противника си? И що за планета бе това всъщност? Не усетих хиперпрехода. В света, в който дори пазителят на Храма няма физическо тяло, и мястото за двубой трябваше да е необичайно... Илюзорно...

Огледах костюма си. Бяха ми взели всичко — и плоскостния меч, и бластера заедно с плоскостния пистолет. Дори малкия парализатор за еднократно използване, тънка метална плочица, която винаги носех във вътрешния си джоб. Беше изчезнала и такава необходима вещ като виброножа. Батериите на бойния костюм се оказаха напълно разредени. Режимът за защита не работеше — с това бих могъл да се примиря. Но нефункционираща аптечка — това вече бе прекалено...

Прекратих безползното търсене на несъществуващо снаряжение и се огледах. Нямаше нищо необичайно... Гола, равна степ — почти същата като в Казахстан. Далечната гора също изглеждаше съвсем обикновена. Тъмната точка на носеща се над дърветата птица внасяше някакъв жив мотив в безлюдния край.

Точката се приближаваше. Първо осъзнах, че това е много голяма птица. После, че е флайър или боен катер: птицата просветваше ту в сиво-кафяво, ту в сребристо.

След това разбрах кой лети към мен.

Дракон, с дължина от десетина или петнайсет метра. Под корема на чудовището, белезникав и незащитен на пръв поглед, бяха свити две или три двойки къси, широки лапи. Крилата, облечени в грапава сива кожа, изглеждаха твърде малки за такава грамада. И как успяваше да се задържи във въздуха?

Драконът се разтресе, разпери максимално крилцата си. И започна да пада, като пляскаше конвулсивно с тях във въздуха.

Значи това бе същността на менталния двубой! Бой на логиката, разума и хладнокръвието!

Крилата на дракона растяха бързо — но това му помогна единствено да забави падането и да премине в планиране. Усмихнах се злорадо. И почувствах как приятна лекота обхваща тялото ми. Силата на тежестта на илюзорната планета бе намаляла...

Драконът отново летеше уверено, силните махове на крилете му пораждаха лек ветрец. Над покритата с костни плочки муцуна отчетливо се забелязваха две големи фасетъчни очи. Под тях зееше широка паст, осеяна с дълги остри зъби...

Подсвирнах тихо на коня си. Скочих на седлото. Тежките доспехи, с които бе успяло да се сдобие тялото ми, вече ми се струваха удобни. А мечът, не плоскостен, а обикновен, от напомняща бронз сплав, сякаш се бе сраснал с ръката ми.

Драконът се разсмя гръмко с човешки глас, гласа на Маестрото.

— Стандартен дебют на ментален двубой, нали, Сергей? Но бронзовият меч е твърде тежък, не можеш да го държиш толкова свободно...

Мечът в ръката ми натеза.

— Той не е бронзов — възкликнах аз. — Това е сплав от титан и берилий!

Мечът отново стана лек.

Драконът протегна дебелиите си ноктести лапи и докосна земята. Замахна с гигантските си криле — ураганът едва не ме отвя от мястото ми. И блъвна огън от раззинатата си паст.

Скочих от коня и избегнах струята ревящ тъмен пламък. И с радост осъзнах грешката на противника си: пламъкът се беше зародил не зад острите зъби на дракона, а в пастта му, в розовата и нежна мека вътрешност на драконовото тяло...

Ревът на дракон, който се е изгорил от собствената си огнеметна смес, може да се сравни единствено с рева на излитаща ракета. Затиснах ушите си с ръце, като същевременно съжалявах ужасно, че не мога едновременно с това да си запуша и носа. Изгорелият кон излъчваше непоносимо зловоние...

При падането си бях навехнал леко десния крак и сега бързо се отдалечавах с накуцване по-далеч от чудовището. Но очевидно на него също не му беше лесно: драконът тръскаше огромната си глава и

изкашляше съсиреци от кървавочервена слюз. После изсъска — гласът му едва се разпознаваше:

— При тези условия сме почти равни... Да сменим обстановката?

Вероятно не трябваше да се съгласявам. Чудовището вече умираше — мисълта, че драконът се е изгорил вътрешно, се бе оказала напълно логична. Маестрото не бе помислил за това... Но аз кимнах, съгласявайки се със смяната на сцената на менталния двубой.

Този път местността изглеждаше по съвсем различен начин. Равнина, обрасла с ниски до кръста храсти. И две бетонни пътечки, които се проточваха паралелно една до друга. В тъмносиньото небе нямаше нито едно облаче и огромното бяло слънце ни заливаше с нетърпима жега.

Стоях в началото на едната пътека. Маестрото — на другата. Между нас имаше три метра бодливи храсти.

— Можех да предложа двубой на космически крайцери, подводен лов или триизмерен вариант на „Ривърси“ — с известно снизхождение поясни Маестрото. — Но ти постъпи благородно и аз избрах двубой, в който имаш шанс. Тичане. Разстояние — десет километра. Онзи от нас, който пръв стигне до финала, ще бъде победител в менталния двубой.

— Какъв ти ментален двубой! — ядосах се аз. — Това е проверка на мускулите и тренировката! Между другото, надбягването с фантом е гаранция за загуба.

— Не се плаши. — Маестрото разпери ръце. — Сега имам същите физически характеристики, каквито са и на реалното ми тяло. А металните способности... Те ще потрябват. Ще потичаме ли?

Кимнах. Нямах друг избор. Сега глупавото тичане в илюзорен, несъществуващ свят щеше да реши моята съдба и съдбата на Земята.

Сухо изпука изстрел. Най-обикновен изстрел от стартов пистолет. И Маестрото полетя напред. Нелеп в строгия си тъмен костюм и лачени обувки, но изумително бърз на старта.

Аз хукнах след него, като в движение обработвах външността си. Първо краката — леки, пружиниращи маратонки. Край с тежките

кубинки на бойния костюм! После — тъмновишнев екип на „Пума“... Стоп, щях да прегрея... Екипът стана бял.

Тичахме почти редом един до друг и аз изобщо не можех да разбера дали силите ни наистина са равни, или Маестрото се гаври с мен.

— Сергей, да прекратим двубоя! Той разстройва логическата структура на Храмовете. Може да стигнат до извода, че създателите им не са еталони, че не е задължително да им се подчиняват! — Маестрото изстреля изреченията на един дъх.

Мълчах. Пазех си дъха, нали не бях илюзорен фантом, способен да изнася цели лекции по време на маратонски дистанции...

Маестрото започна да диша тежко и да изостава. Отново го хванах в логическа грешка. Той трябваше да действа в рамките на реалните човешки сили, иначе следваше наказание. Ментален двубой. Светът около нас приличаше на мъгла. И съзнанието ни бе способно да го променя...

Пътеката под краката ми стана по-грапава — дотолкова, че да осигури най-добро сцепление с подметката на маратонките... Вятърът започна да подухва в гърба ми, като постепенно се усилваше. Оловните плочки на облаците ме скриха от палещия зной...

Догонващият ме Маестро се разсмя. В оловните облаци започнаха да се извиват белите разряди на мълнии, върху пътеката се изсипаха косите струи на порой. Забавно — неговата пътека оставаше абсолютно суха. Добре. Ушите ми заглъхнаха от гръмотевичен тътен. Ослепителна мълния падна на пътеката, по която тичаше Маестрото. Той отскочи в храстите, като избегна падането в малкия стъкленозелен кратер, изпускащ плътен дим. Разнесе се вик от болка — хрусталакът бе много бодлив. Миг по-късно и по моята пътека се изсипаха мълнии. Но твърде късно. Покрай нея израсна безкрайна поредица от четирийсетметрови борове. Мълниите падаха по върховете им, те пламваха и по пътя се ръсеха зелени дървени свещи със смолисти жълти пламъчета.

Маестрото отново ме догони. Извика хрипливо, с накъсан глас:

— Да вземем да се спрем с климатичните експерименти? Да играем честно? А, Сергей? Всичко да стане нормално?

Кимнах, предоставяйки на Маестрото възможността сам да приведе в ред фантомния свят. Облаците се разсеяха, слънцето отново

ни притисна в огнена преса, дърветата покрай пътя се разляха в зелена мъгла.

Остана само тичането по безкрайните бетонни ленти. И ние с Маестрото, които щурмувахме несъществуващото разстояние.

Веднъж, когато леко се откъсна напред, Маестрото прошепна, по-точно изхриптя:

— Аз също изпитвам жажда... и съм уморен. Всичко е честно.

Кой знае защо, му вярвах — на далечния потомък на моите съвременници. Той не беше съгласен с моите цели, не искаше да разговаряме като равни... Но играеше честно. Феърплей... Защо завъртахте тази чудовищна въртележка на смъртта, мои далечни потомци, които толкова обичате честната игра?

Изгубих представа за времето. Останаха само грапавият бетон под краката ми и шумното дишане на тичащия Маестро. Останаха горещият въздух, който се стичаше като разтопено олово в дробовете, и засилващото се виене на свят. И нещо като бяла стена в края на пътя — с тъмни силуети на фона ѝ.

Разпознах ги всичките. Ернадо — основният инструмент на Сеячите за въздействие върху мен... Но, по дяволите, нали сам се беше впуснал в смъртоносно опасната отвличаща маневра! Ланс, спасен два пъти от мен при освобождаването на принцесата... Който дори не подозираше колко ми е задължен! Да, той шпионираше, докладваше на принцесата за полета на „Тера“. Но нали Тар бе неговата родина, а принцесата — тайната, недостижима любов. Редрак, пират и пияница, мошеник и крадец... Човекът, който ме извади от готовата да избухне лодка дори след свалянето на психокода!

Погледите им ме караха да бързам. Но продължавах да търся сред тях момчешкия силует. И след като открих лицето на Данко, едва забележимо се усмигнах. Щях да финаширам пръв. Бях длъжен — заради теб и заради всички останали земляни. Момчета и момичета, старци и млади двойки, свещеници и убийци, гении и идиоти, подлеци и безкористни меценати, напмпани атлети и хилави очилатковци... Щях да финаширам пръв.

... Но оловната тежест, натрупана в главата, вече се бе разтопила и бавно се стичаше в краката. Щях да падна... Или последните метри щях да измина вървешком. Твърде малко тренировки. Твърде много травми...

Маестрото ме изпревари с пет метра... Той отдавна не носеше строгия костюм. Къси шорти и бяла тениска, на краката — стари, износени кецове... Интересно, откъде си беше измислил такъв спортен екип? На футболист от петдесетте години на миналия век... Но под простичката бяла тениска, на слабия „интелигентски“ гръб и голите крака танцуваха изопнати мускули. Ако това беше истинският му облик, то моите потомци нямаше да се изродят в хилави и свръхинтелигентни създания...

Той продължаваше да ме изпреварва. Разстоянието се увеличаваше и оловната тежест се стичаше на разтопени капки от краката ми на пътя. Когато паднеше и последната капка, щях да легна на него. Защото последното, което все още ме държеше на крака, бе умората...

Фигурите до бялата стена се разстъпиха встрани и видях Клен — Алер-Ил от планетата Клен. Бойният му комбинезон бе покрит с черни, изгорели петна, на някои места зееха пробойни. Лицето му приличаше на пихтия от кръв и разкъсани мускули. Едното му око бе изтекло, другото бе скрито зад сива безформена буца пластмаса. Какво, излиза, че първо са се опитали да го пленят? Да го залепят за стената с мигновено втвърдяваща се пластмаса... Глупави кроежи, кленийците не се оставят да бъдат пленени.

„Приветствам те, капитане“ — произнесоха неподвижните устни на Алер-Ил. „Приветствам те, тактико — мислено отвърнах аз. — Позволи ми да те наричам Клен — свикнах с това име.“ Подобие то на лице изобрази усмивка: „Разбира се, капитане.“ „Добре се би, Клен.“ „Не, капитане. Лошо. Не успях да се промъкна до арсенала и да активирам кварковата бомба. Ще се наложи да се сражавате за Земята без мен.“ „Получи ли прошка от семейството си, Клен?“ Осакатената фигура започна да се топи. „Не знам, капитане. Ще го реши семейният съвет. Надявам се... Загинах в бой... Унищожете Рейдъра, капитане. Вие умеете да обичате планетата си — спасете я.“ „Но за това е нужно да финиширам... пръв...“. „Тичайте. Този свят е илюзия, капитане. Това са електронни импулси в логическите вериги на компютър. И ако Храмът позволява да ви видя, значи вече е признал стопанина си. Тичайте, капитане. Не мислете за умората, тичайте...“.

Хвърлих се напред. Вече нямаше бетонна пътечка и бяла стена в края ѝ. Имаше скорост — и като че ли вик, на Данко: „Сергей!“ . А

после тялото ми бе обгърнато от влажна мъгла. И безпльтен глас събщи:

— Менталният двубой завърши, вие проявихте голяма увереност в силите си и упоритост в преодоляването на препятствията. Вие получавате правото да управлявате тактиката на Храмовете в границите на основната задача.

Двамата с Маестро отново се озовахме на мястото за взимане на решение. На масата отново бяха сложени изискани блюда. Единствената разлика беше в това, че Маестро седеше неестествено изправен, абсолютно неподвижно, като изсечен от парче лед. До известна степен така си и беше.

— Вашият опонент е капсулиран темпорално — любезно събщи Храмът. — Задайте време за капсулиране.

— Две секунди — изръмжах аз.

Маестро помръдна, оправи очилата си. Въздъхна:

— Колкото и да е странно, Сергей, но вие победихте в малкия ни спор. Сякаш някаква сила ви тласна... точно преди самия финал.

— Имам много приятели, Маестро. Които силно желяеха победата ми. А вие бяхте сам... с всичките си знания за логиката в работата на Храмовете. Сражавахте се за своята научна хипотеза, а аз — за моята и вашата планета.

— Тя и без това е в безопасност — отвърна уморено Маестро.

— Не съм сигурен. Храм, къде се намира в този момент Белият рейдър?

— Отдалечава се от планетата Земя с максимална скорост. В настоящия момент...

— Къде беше извършено кацането? — изревах аз. — Глупак сте вие, Маестро Стас! Рейдърът е оставил на Земята кварковата бомба!

— Корабът, наречен „Белия рейдър“, е извършил кацане в режим на оптико-електронна невидимост в предпланините на Тяншан. Координати на кацане...

— Кораб, Храм! Веднага ми осигури кораб! Трябва да се озова на Земята в района на кацането, заедно с целия ми екипаж.

— Как да постъпя...

— Капсулирай до следващо нареждане! — Полуотворената уста на Маестро застина като вкаменена.

Влажните обятия на силовото поле ме издърпаха през стените на Храма. Но аз вече не се плашех от тези влажни докосвания. Това бяха машините на моята раса, земни автомати...

И боят, в който щях да встъпя, се водеше и заради тях. Заради хилядите Храмове, създали живота във Вселената. Заради Клен и Ланс, заради Ернадо и... принцесата.

Заради Земята.

5. ЛЮБОВ И СМЪРТ

Корабът на Сеячите приличаше на галактическите кораби толкова, колкото каменните брадви на неандерталците приличат на плоскостните мечове. Ние висяхме в проблясваща синя мъгла — безкрайно далеч и непоносимо близко един до друг. Аз, Данко, Редрак, Ернадо, Ланс... Тук нямаше нито кресла, нито пултове.

Само светеца мъгла, която приличаше на илюзорната действителност на менталния двубой...

„Вие сте прав, Сеячо — с ласкав шепот проникваха в съзнанието ми думите. Чии? На кораба? На Храма? — Намирате се в пътническият модул на стандартен храмов кораб клас «Куриер». Блокът за ментален прием и подаване на информация позволява осъществяване на пилотиране с максимална ефективност и минимална загуба на полезна площ. Обстановката в командната зала може да бъде...“.

Дори не успях да си пожелая нещо. Успях единствено да разбере смисъла на думите.

Мъглата потъмня, раздвижи се и се превърна в стената на бойната зала на „Тера“. Членовете на екипажа седяха около мен на обичайните си места. Ернадо и Ланс нервно се озъртаха. Редрак се беше вкопчил в облегалките на седалката и потреперваше. Когато ме видя, се развика:

— Какво става, Серж?

— А аз чух всичко! — радостно изкрещя Данко. — И разбрах!

Всички веднага се убедихме в това.

... Бурята се развихри не на шега и корабът се мятеше насам-натам. През сивкавата пелена на облаците надничаше малко жълто слънце — Слънцето на Земята. Потоци разпенена вода заливаха дървената палуба. В опит да запазя равновесие, аз се бях вкопчил в огромния резбован щурвал, пред който в голяма медна кофа се мятеше стрелката на компаса. По палубата с накуцване залиташе Редрак, облечен в пъстър пиратски костюм, с неподгъващ се... дървен крак! На колана му стърчеше старинен пистолет с дълга половин метър цев.

— Данко! — изревах аз.

— Тук съм, капитане! — Момчето изскочи иззад гърба ми, облечено в нещо невъобразимо екзотично, кожено-дънково-виолетово. В колана му бяха затъкнати поне пет или шест пистолета и ножове. Очевидно така се обличаха юнгите на корсарските кораби в представите му.

— Престани! — изкомандвах аз напрегнато. — Чел си много Сабатини и Жул Верн? Сега не ни е до игрички!

Илюзорният океан и корабът помръкнаха, разтвориха се в синкава мъгла. Костюмната обвивка се свлече на пластове от Данко, той остана по летателен комбинезон. Увисна небрежно пред лицето ми и каза обидено:

— Ама така беше по-интересно! Входът и изходът за информация могат да бъдат всякакви!

А може би Маестрото беше прав за Данко? Въздъгнах, представяйки си с ужас поредния ментален двубой.

— Данко, ще летим така, както реша аз. Ясно ли е?

Той кимна.

— Командната зала на „Тера!“ — изкомандвах аз. И се оказах в командирското кресло на нашия отдавна превърнал се в метални отпадъци кораб.

Редрак смаяно поклати глава — лицето му беше мокро, а на шията му висеше шарена пиратска кърпа. Наведе се, огледа с подозрение крака си. И попита:

— Капитане, кое е следващото в програмата? На кон из Космоса?

— Всичко е наред — отвърнах колкото се може по-уверено аз. — Това е кораб на Сеячите... и той се подчинява единствено на мен. Но трябва да свикна с него. Скорост максимална?

— На екраните е пълна бъркотия — с леко разстроен глас съобщи Ернадо. — Всички индикатори...

В главата ми прозвуча глас, който заглуши думите му; не го чуваше никой друг... освен може би Данко.

„Сеячо, движим се с максимална скорост. Извличането на информация се осъществява от вашата памет. Цел на полета — Земята, мястото на кацане на Белия рейдър. Съобщавам ви, че появата на кораба в миналото на Земята се допуска само в изключителни случаи...“.

„Онова, което се случва, не е ли изключителен случай?“ — попитах мислено аз.

„Мотивацията е убедителна, иначе командата щеше да бъде отхвърлена.“

Да, корабите на Сеячите, както и оръжието им, бяха с характер...

„Трябва да се озовем на Земята преди Белия рейдър.“

„Невъзможно.“

Без да се контролирам повече, заговорих на глас. И екипажът ми вече се блещеше срещу капитана си Сеяч, спорещ с нищото...

— Защо? Знам, че ти можеш да се прехвърляш във времето! Подчини се! Земята е в опасност! Длъжен си да засечеш Рейдъра преди кацането му на планетата!

„Сеячо... — Дали така ми се счу, или в изкуствения глас на кораба се промъкна тъжната доброта на Маестрото. Чужда, враждебна доброта... — Има закони, които не бива да се променят. Има главен поток на времето — онзи, който доведе до създаването на Храмовете, темпоралните генератори, цялата съвременна цивилизация... В този времеви поток темпоралните изменения са невъзможни... забранени... А има и странични линии, в които Лордът от планетата Земя побеждава или губи схватки, жени се за принцесата... или убива родителите ѝ. В тези времеви потоци промените са възможни... в определени граници...“.

— Значи Рейдърът ще кацне на Земята?

„Вече кацна и отлетя. Използван е режим на невидимост, корабът не е бил демаскиран. На мястото на кацане не се наблюдават реакции на кварков разпад.“

— Това нищо не означава. Сектантите може да са оставили бомба със закъснител... или с дистанционно управление... По-бързо!

„Движим се по пряк хиперпространствен тунел, Сеячо. За създаването му отива цялата енергия от Храмовете в този сектор. По-бързо прехвърляне е невъзможно. Ще пристигнем на мястото, откъдето е излетял Рейдърът, след седем минути.“

По кожата ми пробягаха хладни тръпки. След седем минути щях да се върна на родната си планета. На Земята.

Щях да отида, за да спася света си или да загина с него. Маестрото можеше да е убеден колкото си иска в безвредността на

сектантите, като се основаваше на „завършеността“ на миналото. Аз не смятах, а и не можех да смятам така.

Сеячите изобщо не се бяха оказали всемогъщите вълшебници от детските приказки. По-скоро напомняха на Великия Гудуин от Изумрудения град — ловък фокусник, мамещ целия свят.

Но аз не носех розови или зелени очила.

Ако бъдещето променя своето минало, то защо пък миналото да не поработи върху настоящето?

— Момчета, сега ще се озовем на Земята — обявих със силен глас. — На планетата на Сеячите... мисля, че вече всички сте го разбрали. Рейдърът все пак е кацнал на нея и ще ни се наложи да поработим като боклукчии.

— Да обезвредим кварковата бомба? — попита тихо Ернадо.

Кимнах.

— Това е невъзможно... Освен ако не ни помогне твоят кораб. Той способен ли е да спре субатомния разпад?

„Не — равнодушно и спокойно отвърна гласът в главата ми. — Субатомните процеси на разпад са необратими. Може да се използва темпорален скок, но това е забранено на Земята.“

„Благодаря!“ — казах му ядно аз.

„Моля, Сеячо. До кацането на Земята — три минути. Хиперпроходът ще бъде завършен с изход в границите на атмосферата. Предполагаемо разстояние до Земята — два метра. Препоръчвам гравитационен десант с поддържане на непрекъснатата мисловна връзка.“

„Осигури максимална близост до мястото, откъдето е излятел Рейдърът.“

„Добре, Сеячо. Сега всички членове на екипажа ще бъдат облечени със защитни противорадиационни костюми.“

Стояхме до колене в сняг. Мръсен, топящ се сняг на планински склон, обърнат на север...

Странно, съвсем бях забравил как изглеждаше пролетта на Земята.

Слънцето грееше с половин сила от бледото небе, изтъкано от редки ивици облаци. На противоположния южен склон снегът се бе

разтопил напълно, останала беше каша от лепкава черна кал и жълтосива миналогодишна трева.

А по средата, в долината между двата хълма, тъмнееше равно, сухо, сякаш изгладено с ютия петно земя. Светлата, глинеста, позната единствено на рядко идващите тук туристи, или на още по-рядко появяващите се пастири, почва на тяншанските предпланини. Насред сухото петно открито, без всякаква маскировка, стоеше полупрозрачен двуметров куб. Плетеница от тръби, кълба, цилиндри, проводници, натикана в корпус от мътна пластмаса.

Кварковата бомба.

Честно казано, това устройство дори не трябваше да се нарича бомба. Истинските военни бомби имаха система за защита и насочване, двигатели и термозащита... Представляваха миниатюрни космически кораби за еднократно използване. А това, което сега стоеше пред нас, неописуемо чуждо на мръсния планински склон, бе просто мина.

Но това не улесняваше задачата ни.

Кварковата бомба се взривява в мига, в който я сглобят в лабораторията. Останалата част от съществуването ѝ представлява просто забавяне на неизбежния процес на кварковия разпад, свеждане на лавиннообразното унищожаване на атоми към бавно, ритмично, постепенно унищожаване на десет грама меден прах — най-добрия активатор на взрива. И ако просто стреляте в бомбата, унищожавайки механизмите ѝ, то необратимият процес на атомния разпад ще започне с пълна сила. Единственият начин да се избавите от кваркова бомба, е да я „изхвърлите“ в пълен вакуум. На разстояние от две или три светлинни години от най-близката звезда, планета или мъглявина. Понякога кварковият разпад е способен да се прехвърля от планета на планета на мъничките метеорити, частици прах, молекули йонизиран газ...

Обърнах се — инстинктивно, сякаш търсех подкрепа. Зад мен стояха приятелите ми. Ернадо, Редрак, Ланс, Данко... На кръста си всеки от тях носеше гъвкава метална лента, която излъчваше слабо сияние. Обещаният противорадиационен костюм на Сеячите?

А над нас, смехотворен в своята разпознаваемост на летяща чиния, висеше стандартният храмов кораб клас „Куриер“. Две събрани една с друга чинии за супа с диаметър двайсет метра. Машина,

способна да преодолее разстояние от милиони светлинни години, да управлява чрез темпорални полета, да се сражава с армади звездолети...

„Това истинският ти облик ли е?“

„Да. Функционален е. Друг ли да приема?“

„Не е необходимо. Виждаш ли бомбата?“

„Да. Включен е механизмът ѝ за активиране. След петнайсет минути и трийсет секунди земно време ще започне разпадът.“ „Какво можеш да направиш? Имам предвид унищожаването на бомбата.“

„Задачата е приета. Изпълнението е невъзможно.“

„Поясни.“

„Техниците, създали тази бомба, са взели предвид всички възможни видове въздействие. Системите за защита ще предизвикат незабавна активация на кварковия разпад при опит за външно въздействие. Детекторите засичат пълна готовност на устройството за активиране.“

„А темпорална намеса? Да унищожим бомбата в миналото!“

„Намесата на територията на Земята и в основния поток на историята е забранена. Темпоралният генератор е блокиран. Извинете.“

Това съвсем човешко извинение ме извади от релси. Повече не можех да разчитам на помощта на кораба на Сеячите. А на помощта на... Белия рейдър?

Създателите на бомбата са били длъжни да предвидят предпазители. Сигурно и сега могат да предотвратят взрива.

Ако им докажем, че Земята е планетата на Сеячите. Родината на боговете им... Но възможно ли е да се докаже на християнина, че Сатаната е просто поредният образ на Бог? Четвъртият член на троицата... Възможно ли е за десет минути да обориш фанатици, които без колебание са готови да дадат живота си за вярата?

Не. Никога. Вярата не се пречупва с факти.

Вдигнах ръка, сякаш за да се прикрия от прозрачния куб на кварковата мина. Сякаш по този начин можех да я залича от реалността... И видях на пръста си пръстена. Жълтото колелце с кристала енергоносител. Хипертунелът, който бе винаги с мен. Годешният пръстен на принцесата. Творението на съвременни майстори, които се стремят да надминат самите Сеячи.

Та нали този хипертунел можеше да действа в която и да е посока.

Потърсих с поглед нещо твърдо. Бластер, меч, защитен колан... Наведох се и вдигнах малък кален камък. Парче от дъвен гранит, на което скоро му предстоеше да се превърне в кварков прах.

„Можеш ли да ми осигуриш връзка с командната зала на Рейдъра?“ — попитах наум кораба.

„Да. С кого по-точно? В командната зала има осем души, от тях...“

„Изкарай на екрана изображенията на всички нас и...“

„Извинете, Сеячо, но това изображение вече присъства на техните екрани. В устройството за кварков разпад има телекамери и хиперпредавател.“

А така... Идиот. И сам можеше да се сетиш...

„Как реагираха на появата ни? Императорът и императрицата на Тар?“

„Зарадвани и смутени са. Безпокои ги моята поява. Аз отговарям на стандартното изображение на кораб на Сеячите.“

„Пригответи се да ни предадеш изображение от рубката на Рейдъра.“

Засилих се леко и ударих с камъка по стиснатата си в юмрук ръка. По златния годежен пръстен. По „диаманта“, който пазеше в себе си енергията на мегатонна ядрена бомба.

Кристалчето пламна като късче магнезий. Ярката бяла светлина ме накара да отместя поглед.

— Може ли да се влюбват в теб? — прошепнах.

Всички звуци отидоха някъде на заден план. Стъпките на Данко, който обикаляше около „летящата чиния“, тихият разговор на Ланс и Ернадо. Сякаш ме бяха покрили с мек памучен похлупак.

— Ти ли си това... принце?

— Да, принцесо. Може ли да се влюбват в теб?

Тишина. Какво е сега на твоята планета, на Тар? Ден или нощ? С какво се занимаваш, принцесо — мериш нова рокля или решаваш въпроси от междупланетната търговия? Сама ли си, или с приятелка, с тълпа съветници и охрана... с приятел? Няма да задавам излишни въпроси. Само един. Може ли да се влюбват в теб? Помниш ли още своя случаен спасител и формален съпруг?

— Да, Сергей. Вероятно може.

— Помниш ли ме?

Лек смях. И насрещен въпрос:

— Разбрал си за докладите на Ланс... Нали?

— Малко ли доклади получаваш...

— Но тези ги четях, Сергей.

— Ще дойдеш ли, ако те помоля?

Отново пауза. Като че ли я изненадах.

— А не може ли обратното...

— Не, принцесо. Целта ми сега не е Тар.

— Намери ли своята планета, Сергей? Земята?

Нещо в гласа ѝ накара сърцето ми да се свие. Странно, все още можех да се радвам на интонациите...

— Да, принцесо. Викам те на Земята. На планетата, която ще загине след няколко минути. На двайсет метра от мен стои кваркова бомба с изключени предпазители.

— Ти си полудял, Сергей! Имаш ли кораб?

— Да.

— Излитай, опитай се да се измъкнеш! Незабавно!

— Това е моят свят, принцесо. Ще дойдеш ли?

И отново тишина. И бледото лице на Ланс, който стоеше на две крачки от мен и слушаше нашия диалог.

— Света ти ли искаш да видя, Сергей? Да успея да прекарам известно време на него?

— И това също.

Ланс се хвърли към мен и се олюля, отблъснат от невидима сила. Закреця:

— Не бива, не смейте, принцесо!

Едва успях да чуя гласа ѝ.

— Разбий камъка в пръстена. Ще дойда... Опитай се да ме намериш, ще взема устройство за далечна връзка. Планетите не загиват мигновено дори от кваркови бомби.

„Покажи ни рубката на Рейдъра“ — беззвучно изкомандвах аз. И видях как на склона, зад куба на бомбата, цъфна огромно изображение, като екран в киносалон.

Огромно помещение, което приличаше на радиотехнически завод след пожар... или след посещение на клениец самоубиец.

Струпани небрежно пултове, хора, седнали в седалките или стоящи прави наоколо. Императрицата. Императорът. Група пелийци.

— Принцесо, не те викам да умреш с моя свят или да видиш смъртта му. Кварковата бомба е оставена от сектантите...

— Ланс ми съобщи за тях.

— Но тогава не знаехме, че ръководителите на сектата са императорът и императрицата на Тар. Твоите родители, принцесо.

Някой от седящите в рубката на Рейдъра се наведе над пулта — и в полупрозрачния куб се отвори тясна амбразура. Към мен се изстреля тънък бял лъч. На пет метра от нас той се стопи без следа във въздуха.

„Предприех самостоятелно предпазни мерки — съобщи корабът. — Сеячо, до активацията на бомбата остават три минути и половина. Напомням, че сте длъжен да защитите Земята. В нейната история няма кваркови взривове...“

Без малко да избухна в нервен смях. Отрезвах след думите на принцесата — гласът ѝ беше твърд като стомана.

— Принце, сигурен ли сте в думите си?

— Да. Ако дойдеш на Земята, те трябва... може да спрат...

— Разбий кристала!

Отново ударих по пръстена с камъка. Кристалът пак пламна и се покри с мрежа от тънки като паяжина пукнатини. Многоцветна вълна пробяга по пръстена и се изгуби някъде в дълбините на метала.

— Не!!! — викаше императрицата. Възрастна жена в командната зала на Белия рейдър, която не подозираше, че всеки нейн жест, всяка нейна дума са достъпни за враговете.

До мен припламна многоцветно сияние. Във въздуха закръжи разноцветна мъгла, едва доловимо полъхна вятър.

„Самостоятелно взех решение да коригирам точката за изход от хипертунела — учтиво съобщи корабът. — Допълнително психологическо въздействие...“

Цветната мъгла изчезна. И заедно с нея — усещането за „похлупак“, който ме покриваше през цялото време, докато разговарях чрез пръстена.

Пред мен стоеше принцесата.

Беше почти гола. Но — странно — това ми се струваше напълно естествено. Късата златиста туника не отстъпваше по простота на

древногръцкото облекло. Краката ѝ бяха боси и принцесата се намръщи, когато почувства докосването на мокрия сняг. Добре че наркотичният ефект на хипертунела не ѝ позволяваше да почувства напълно студа...

Принцесата ме погледна в очите. Първо невиждащо, в разширените зеници още стояха отблясъците от другия свят... После — приветливо по познатия начин и с лека насмешка. Така гледат някой добър, макар и преследван от несполуки, приятел.

— Здравсти, Сергей...

— Здравей, принцесо — отвърнах като автомат аз.

Тя тръсна глава — мократа коса се разля като тежка тъмна вълна.

— Много навреме — тъкмо излязох от ваната.

В някой друг момент това съвпадение щеше да ме накара да се усмихна. А може би и да заста нащрек...

— Принцесо, стъпете върху това — каза бързо Ланс, като се запъваше.

Той хвърли под краката на принцесата якето си. Девойката кимна небрежно, едва забележимо — така благодарят за продупчения в автобуса билет. Стъпи на чистия тънък плат. Обърна се и замръзна, загледана в „киноекрана“.

„До началото на кварковия разпад — една минута — с услужливия глас на добре възпитан дебил съобщи корабът. — Сеячо, вие сте длъжен да предотвратите промяната в хода на историята на Земята.“

Принцесата вдигна ръка. Дали за да поздрави родителите си, или просто за да привлече вниманието им? Като че ли появата ѝ би минала незабележимо...

— Здравсти! Мамо, изобщо не си се променила...

Едва сега хората в командната зала на Рейдъра разбраха, че ги наблюдават.

Императрицата стана от седалката. И аз видях как хората около нея веднага се напрегнаха, настръгнаха...

— Тери, мое момиче... Ти... трябва веднага да напуснете планетата. Тя е обречена. Използвайте този кораб, каквото и да представлява той.

— Не, мамо — почти весело отвърна принцесата. — Та това е и моя планета. Планетата на моя съпруг.

Изобщо не се изненадах, когато чух истинското име на принцесата. И не защото вече не можех да изпитвам нищо друго освен страх — безумен страх за себе си, за принцесата, за Земята, за своя екипаж... Просто съвпаденията бяха изплели своя дантелена мрежа, недостъпна дори за Сеячите. Тери — Тера. Земя.

— Взривът не може да бъде спрял, момиче... — също тъй спокойно и твърдо рече императрицата. — Остават секунди...

— Мамо! — Гласът на принцесата премина във вик. И изведнъж разбрах, че тя се намира на границата на истерията. — Никога в живота си не си вършила необратими постъпки! Твърде добре те познавам, мамо! Можеш да спреш взрива!

— Не!

— Тогава ще убиеш и нас — тихо каза принцесата. И започна бавно да се свлича на земята. Към нея се хвърли Ланс, но аз успях да я подхвана пръв, като с рамо отблъснах младежа. Държах я на ръце, усещах колко е студена кожата ѝ, гледах лицето ѝ.

Очите ѝ бяха отворени. Тя изобщо не беше изгубила съзнание.

— Не се страхувам... просто твърде внезапно... — прошепна принцесата.

Вдигнах глава и погледнах кварковата бомба. Щях ли да видя как светът наоколо се разпада на прах? Щях ли да почувствам нещо?

— Спрете разпада! — изкрещя императрицата. И в тази секунда в командната зала на Рейдъра започна нещо невъобразимо.

6. НЕИЗБЕЖНОСТ

Може би по-голямата част от екипажа на Рейдъра се състоеше от фанатици сектанти, които се подчиняваха единствено на идеята за унищожаването на Земята. Но императрицата наистина не вършеше необратими постъпки. И онзи, който контролираше кварковата бомба, изпълни заповедта.

Видях как стана това. Аскетичен мъж с невзрачна външност, който седеше встрани от главния пулт, потрепна, сякаш бе получил хипнотична заповед. А може и наистина да беше така... С едро рязко движение той притисна дясната си длан към белия детекторен панел на пулта. И веднага омекна, падна настрани — в него бяха стреляли с деструктор.

„Механизмът на кварковата бомба прие хиперпространствен сигнал — информира ме корабът. — Сигналят е хаотичен, немодулиран, не се поддава на никакъв анализ. Предполагам, че контролният код за спиране на бомбата е представлявал дактилоскопичен отпечатък от дясната ръка на убития сектант.“

Секундна пауза, а на екрана, като в сцена от бесен екшън, се водеше оживена престрелка. Деструктори, лазери, дискови пистолети... Някакъв фанатик като че ли свали от рамото си тежък полеви дезинтегратор... И веднага падна, прерязан от серия плоскостни дискове. После проблясъците секнаха — в командната зала се включи неутрализиращо поле.

„Кварковата бомба е спряна. Предпазните механизми са изключени. Започвам създаването на локален хипертунел... — сухо, като по задължение, съобщи корабът. И внезапно добави: — До началото на процеса на кварков разпад остават две секунди и половина.“

И тогава разбрах, че след няколко секунди натъпканият със смъртоносни механизми куб завинаги ще изчезне от Земята. Изключен, със спрени предпазни механизми, той щеше да бъде унищожен с лекота от кораба на Сеячите — изхвърлен през хипертунел някъде в пустите райони на Космоса. А може и на някоя безжизнена планета, която скоро щеше да бъде посетена от експедиция на някоя от

галактическите цивилизации. След като забележеха в неизследвания от никого район зона с атомарен прах — очевидно след използването на кваркова бомба — хората щяха да се убедят, че Сеячите са били там. Митовете трябва да се поддържат. А винаги е по-удобно с един изстрел да се убият два заека...

„Благодаря за съвета, Сеячо — учтиво рече корабът. — Бомбата ще бъде използвана за създаването на легенда за битка на Сеячите в района на пулсар Р-2.“

Каналът за мислена връзка работеше абсолютно надеждно. Дори по-надеждно, отколкото би ми се искало. Сега Сеячите щяха да се възползват от моята идея...

Дявол да го вземе, какви ти Сеячи? Самият аз бях Сеяч! Земяните, осъществили грандиозен план за колонизиране на бъдещето, бяха моите предци. Те са ми по-близки — по кръв, по дух, по произход — от всички галактически цивилизации, взети заедно! Защо толкова упорито се опитвах да се дистанцирам от Сеячите?

Може би защото на изтъквания от въздух екран сега приключваше кървава касапница. И това, че враговете ми се избиваха помежду си, изобщо не облекчаваше съвестта ми.

Принцесата се беше измъкнала от обятията ми и сега, притисната към рамото ми, наблюдаваше екрана, където под ударите на плоскостни мечове падаха последните фанатици. Отборът на родителите ѝ побеждаваше. Императорът и императрицата стояха под охраната на двама широкоплещести, лимоненожълти пелийци. Още няколко сектанти — хора и пелийци — доубиваха двама притиснати в ъгъла „ортодокси“. Единият от тях, който крещеше ругатни с хриплив глас, внезапно изрече:

— Последна дума, братя!

Нападащите го сектанти застинаха. Императрицата бавно кимна с глава.

— Ние не унищожихме прокълнатата планета — по заповед на нашата господарка. Забравихме, че нейната власт е сянка от властта на Сеячите. Тя ще намери оправдание и вие ще ѝ повярвате. Но всичко се случи заради дъщеря ѝ и пришълеца от прокълнатата планета. Предсказанието говореше за голямо изкушение — и то се появи. Оказахме се недостойни за мисията си. От сега нататък светът е обречен...

С кратък, почти незабележим замах на плоскостния меч говорещият си прерязва гърлото. След секундна пауза същото направи и другарят му. Догади ми се. Все пак харакирито е доста по-елегантно.

Императрицата гледаше уморено от екрана.

— Все още ли ни следите? — Въпросът съдържаеше в себе си потвърждение. — Ние не ви виждаме... вече...

Погледнах към склона и видях, че бомбата е изчезнала. Корабът на Сеячите я беше прехвърлил през хипертунела толкова тихо и незабележимо, че съзнанието ми го беше пропуснало.

„Дай им изображение на екраните.“

„Добре, Сеячо. Как да постъпя с Рейдъра? Той се намира в орбита около Плутон. Може да бъде унищожен много чисто.“

„Да не си посмял! Можеш ли... да ги върнеш на Земята?“

„Целият кораб?“

„Да. Или целия екипаж.“

„Локален хипертунел... на предела на мощността...“

Изглежда, корабът на Сеячите беше изпаднал в смут.

„Желателно използване на кораб от боен клас...“

„Можеш ли?“

„На предела на възможностите. Най-трудното е осигуряването на маскировка за Рейдъра. Над този район прелитат до шест спътника едновременно. Постановка на оптико-електронното поле...“

„Можеш ли?“

„Ако използвам всички ресурси. Това необходимо ли е, Сеячо?“

„Да. За да не се повтори сегашната опасност.“

„Мотивирано. Рейдърът ще бъде свален на предишното си място след две минути и половина. Обяснете им, че съпротивата е безсмислена.“

„Добре. Действай...“

Погледнах към огромния екран, който внезапно бе започнал да се смалява и да гасне. „Куриер“ наистина използваше всички ресурси.

— Виждаме ви, дайте нареждане за изключване на двигателите на кораба и активиране на системата за кацане. След две минути Рейдърът ще бъде спуснат до нас.

По едва различимите лица се мярна недоверие. Дочух:

— Невъзможно технически... До Земята...

— Корабът на Сеячите ще ви прехвърли през хипертунел — прекъснах ги аз. — За него има малко невъзможни неща.

Екранът се стопи. Не чух отговора.

Интересно, а защо бях пожелал връщането на Рейдъра на Земята? Имаше и много други възможности да докажа на сектантите, че едва не са унищожили планетата на своите Богове. Защо започнах да осъществявам най-сложния план, вместо просто да вляза триумфално в командната зала на Рейдъра, след като съм го превзел на абордаж с мъничкото корабче на Сеячите?

И по тялото ми пробяга странен хлад. Дива, нелепа мисъл...

Онова, което вършех, беше предрешено. Неизбежно. Казано с думите на Сеячите, бях попаднал в основния времеви поток. И отново се превръщах в марионетка, принудена да върши само онова, което ѝ позволяват гъвкавите невидими нишки... Откъде се беше взело това чувство? Не знам. Когато след използването на темпоралната граната се „носах“ през потока от случилото се, аз го възприемах като еластична, сковаваща движенията, но преодолима лента. Бях свободен да преиграя онова, което се случваше в момента. Сега нямаше никаква „лента“, никаква сковаваща даденост. Прави каквото искаш, бори се, побеждавай, губи... Но ме обхвана странно и страшно чувство за неизбежност. Бях длъжен да „доставя“ принцесата на Земята, за да спра сектантите. Бях длъжен да сваля Рейдъра на Земята, за да... По дяволите, но нали бе възможно да отменя заповедта!

„Локалният хипертунел е създаден. Рейдърът се транспортира към Земята. Временно се изключвам“ — прозвуча отчетливо в съзнанието ми.

Неизбежност? Но каква? Неизбежност за какво?

Погледнах принцесата. И казах тихо:

— Имаш много красиво име. Няма да ти измислям друго, Тери...

Девойката се усмихна едва забележимо:

— По нашите обичаи това означава, че ми даваш пълна свобода. Чак до... — Тя замълча, след това довърши непоколебимо: — Ще се постарая да не злоупотребявам с това. Но сам знаеш, че имам отвратителен характер.

Кимнах. Значи наистина искаш да бъдеш моя, принцесо? Без дори да си разбрала кой съм и защо ми се подчинява странното малко корабче, висящо над топящия се сняг?

Приятелите ми стояха настрана. Всичките заедно, тихо, без да питат нищо, без да предлагат нищо. Случващото се ги беше поразило, бяха се примирили с ролята на статисти...

Всички, с изключение на Данко.

— А вие сте принцесата от планетата Тар, нали? — безцеремонно се намеси той. — Слушайте, Сергей доказва ли ви всичко, което е необходимо, или още не?

Тери се засмя.

— А какво е трябвало да ми доказва? Ти си Данко, нали не греша? Ланс много точно те описа...

Данко се изчерви и отстъпи назад.

— Приветствам ви на Земята, принцесо — с непознат глас произнесе Ернадо. — Радвам се да ви видя щастлива и тържествуваща...

— Зарежи това. — Принцесата нямаше намерение да търпи дългото церемониално приветствие. — Аз също се радвам да те видя, Ернадо. И теб, Ланс. Твоите доклади много ми помагаха... Сергей, надявам се, че Ланс не го е закъсал заради шпионажа?

Свих рамене.

— Решихме да не прилагаме най-крайната мярка, Тери...

Неизбежност. Основният поток на историята. Пак ли бях попаднал в капан? Отново ли бях в ролята на марионетка? Но пък какво очакваше от мен този път съдбата режисьорка? Какво подсказваха невидимите суфльори обстоятелства? Как можех да проваля ролята си?

И защо толкова ми се искаше да го направя?

— А ти, разбира се, си Редрак Шолтри? Бившият пират?

Тери продължаваше да се запознава с екипажа ми.

— Да, принцесо. Всъщност в настоящия момент работя като пилот за... вашия мъж. Работех...

В гласа на Редрак улових ясно съмнение относно това дали на Сеяча му е нужен пилот. Но принцесата не забеляза това.

— А къде е Клен? Винаги ми е харесвала планетата им...

Настъпи неловка тишина. После Ернадо отвърна сухо:

— Алер-Ил от планетата Клен загина, докато се опитваше да унищожи Белия рейдър, като го щурмува сам.

Тери кимна, приемайки информацията. Все пак тя беше принцеса. Обърна се към мен и сменяйки мигновено тона, попита:

— Сергей, а какво ще правим със сектантите? Ти си се сдобил с кораб на Сеячите, нали? Ами ако ги убедим в това, че Земята се намира под особеното покровителство...

— Принцесо — не твърде дипломатично, но с явно удоволствие я прекъсна Данко. — Земята е планетата на Сеячите! След хиляда земни години земляните ще решат да заселят цялата галактика с хора и ще организират експедиция в миналото. Там ще построят Храмове, ще заселят всички планети, ще измислят легенди за себе си. И ще се скрият за известно време. Така че няма нужда да лъжете сектантите. Кажете им истината — те ще се обесят.

— Истина ли е това, Сергей?

Свих рамене.

— Общо взето... Мисля, че родителите ти могат с чиста съвест да зарежат делата на сектата.

— Ти си Сеяч?

— Да. По-точно техен прародител...

Не успях да обясня тънкостите на родословието. В небето над главите ни глухо избумтя, за секунда проблесна многоцветно сияние. После небето посивя — „Куриер“ постави защитен екран, който да ни скрие от американските, руските, китайските и други спътници... А под сивия, пепелно-траурен балдахин на небето над нас се спускаше конусът на Белия рейдър.

Да го нарича Бял, вече можеше само закостенял оптимист. Огромният корпус на крайцера бе сивкавочерен, овъглен, покрит с вдлъбнатини и пробойни. Само тук-там се виждаха останки от бялата противолазерна броня, която някога му беше дала името.

Рейдърът се спускаше бавно и спокойно — като разварено чаено листче в чаша, като набъбнал от дъжда потъмнял лист на есенна алея.

— Добре сме поработили — с изненада отбеляза Редрак. — Очаквах да ги видя в по-добър вид... Велики Сеячи, и в това състояние са се решили да се впуснат в търсене!

Решили се бяха. И намериха Земята още от първия опит. Съдба. Неизбежност, проклетата да е! Какво искаш сега от мен?

— Какъв е як — каза Данко с потреперващ гласец. — Ще можем ли да се справим с него, ако нещо... А, Сергей?

Той се приближи към мен, инстинктивно напипа ръката ми. Нуждаеше се от допира на възрастна длан, за да може отново да придобие увереност, да се почувства човек, а не мравка под гигантски сив ботуш.

— Всичко е наред, Данко — казах аз. — Не се бой. Нашето корабче е способно за половин секунда да превърне тази развалина в купчина метал. Не се бой.

— Аз не се боя...

Автоматиката на Рейдъра беше задействана за кацане. Императрицата на Тар продължаваше да държи в ръцете си късащите се нишки на управлението. От основата на Рейдъра беззвучно се протегнаха широки опори — седем или осем, не успях да ги преброя. Дюзите бяха безжизнено студени. Рейдърът се спускаше, поддържан от силовото поле на „Куриер“-а.

„Трябва да се проведе кратък курс по хипновнушение... За да възприемат по-лесно сектантите информацията за Земята. Ясно ли е?“

Отговор нямаше. И сигурно не би могло да има. „Използвам всички ресурси. Временно се изключвам“, ме беше предупредил корабът.

Какво пък, щяхме да се справим и сами...

Опорите докоснаха земята, хилядатонната маса задълба в размякналата се почва. Нищо, под тънките слоеве глина имаше гранитни пластове...

Внезапно почувствах, че и досега стискам в ръката си камъка — онзи същия, с който бях разбил кристала на пръстена. Намръщих се с досада, замахнах, за да го хвърля... и останах като втрещен. В ръката ми излъчваше мътен блясък голям нешлифован диамант. Или по-точно полушлифован — тук-там се забелязваха фасети. Камъчето бе поне хиляда карата...

Принцесата улови погледа ми. Намръщи се.

— Разбил си енергокристала с това камъче?

— Да... Но то не беше такава... изящно.

— Страничен ефект на хипертунела. Очевидно е имало излишък от енергия, който е бил абсорбиран чрез синтеза на диаманта.

Забавно. Бях получил ресто от хиперпрехода.

В основата на Рейдъра се отвориха люкове и от тях бавно, предпазливо започнаха да излизат хора. Някои бързо вдигаха ръце или

преплитаха пръсти на тила, други хвърляха на земята оръжието си.

— Не ви съветвам да стреляте — кимнах с престорена увереност.
— Намирате се под контрола на кораб на Сеячите.

Към нас бавно, сякаш полагайки огромни усилия, се запътиха трима. Императрицата. Рели Тар — императорът. И възрастен мъж с мургаво лице, явно един от ръководителите на сектата.

На лицата на Ланс и Ернадо се появиха странни изражения. Така възпитаните деца гледат родителите си, които са постъпили неправилно, непоправимо грешно... Но въпреки всичко си остават родители.

Ала Тери гледаше императорската чета почти с омраза. Странна привилегия на принцесите — да не възприемат родителите си като майка и баща. В онези случаи, когато е необходимо, разбира се...

— Татко!

Кой знае защо, се обърна точно към баща си. За мен например в странната императорска чета главна роля трайно играеше императрицата...

Релиан Тар се приближи до дъщеря си. Императрицата и третият ръководител на сектата останаха назад. В гласа на принцесата звънна гняв:

— Не разбирате ли какво сте направили? Земята е планетата на Сеячите! Ти си ме учил никога...

Разсеяхме се. Всички гледахме семейния скандал и династическия спор. Беше ни интересно.

Единствено Данко, който на Земята се беше нагледал на семейни скандали, зяпаше настрани.

... Много пъти си спомнях случилото се. Отново и отново превъртах събитията в паметта си. И много пъти си пусках видеозаписа от външните детектори на „Куриер“-а.

Вероятно наистина бях виновен.

Неизбежност...

Третият ръководител на сектата, който покорно вървеше с императрицата, се спря. И извади от колана си вибронож. Звуковите детектори уловиха шепота му: „Голямо изкушение...“.

— Сергей! — изкрещя Данко и се хвърли към мен.

Не вярвах, не исках да вярвам, че той е разбирал какво го чака. По-вероятно просто е искал да ме избута. Така в любимите му екшъни

мъжествените американски полицаи отблъскват приятеля си от линията на изстрела...

Виброножът е подло оръжие. Първоначално, когато докосва тялото, леко вибриращото острие разтваря тъканите, разпорва кожата и мускулите. После, когато ножът влезе в тялото до дръжката, амплитудата на вибрациите се променя. Резонанс — тъканите около острието се превръщат в молекулярна каша. Клетъчните обвивки се разкъсват, ДНК нишките се разлагат на киселина и белтъчна основа...

Ножът попадна в главата на Данко. Иначе щеше да влезе в сърцето ми.

Да зарасне разрязан сърдечен мускул, е толкова просто за медицината на Сеячите!

Момчето започна да пада беззвучно. Но не успя да докосне земята на своята родна планета.

Върху нас се стовари беззвучен, нечут грохот. Силуетът на Рейдъра се разлюля като огъвана от силна ръка фотография. Синкаво припламване обгърна хвърлилия ножа сектант — и той замръзна, без да успее да извади меча си от ножницата. „Куриер“ се премести поблизо до нас, в разтворилия се за секунда люк изчезна неподвижното, като вкаменено, тяло на Данко. Гравитационният лъч го всмука в кораба като прашинка.

„Опит за убийство на Сеяч!“

Видях как сектантите изпонападаха в снега — и разбрах, че този път мисления говор на кораба чувам не само аз.

Императрицата вдигна ръце, запуши ушите си. Безполезно. Гласът изникваше в дълбините на съзнанието. И в него имаше твърде много чисто машинна терминология и абсолютно животински, панически страх, за да се усъмни някой в думите му. Още повече човек, който много години е възвеличавал Сеячите.

Самотна и нещастна жена, която си е измислила Богове.

И е видяла как неин съратник и приятел убива млад Бог.

„Опит за убийство на Сеяч! Намеса в основния исторически поток!“ — гърмеше беззвучният вик на робски послушната машина.

„Успокой се! Информация! Колко опасно е нараняването?“

„Унищожени са седем процента и половина от мозъчните неврони в слепоочната, теменната и тиловата област. Поразени са субкортикалните структури — стриатум, палидум...“

„Можеш ли да го излекуваш?“

„Пострадали са структурите, които отговарят за оперативната и дълговременната памет. Възстановяването на информацията е невъзможно. След курса реанимационни мероприятия амнезията е неизбежна.“

Не се изненадах. И не се уплаших. Дори скръб не изпитвах. Неизбежното. Играчка в ръцете на съдбата. Данко, глупавото хлапе, което така се радваше на своята „звездна ваканция“...

„Амнезията ще засегне ли периода след похищаването на момчето от Земята? Той ще забрави ли пребиваването си в Космоса?“

„Да. Предполагането ви е вярно, Сеячо.“

„Това не е предположение, електронен идиот такъв! Кажете ми, каква роля играе Даниил в земната история?“

„Ще кажа: Даниил е един от най-известните художници в началото на двайсет и първи век. Той е основател на стила, наречен «цветазъм». Основните дати от живота и творчеството му...“ „Спри. Достатъчно. В биографията на момчето споменава ли се за период на дълго отсъствие от дома на възраст...“

„Разбрано. На дванайсетгодишна възраст момчето избягало от къщи, след което е било намерено с амнезия за целия период на отсъствието си.“

„И ти си знаел за това отпреди?“

„Да.“

Неизбежност. Момчето е трябвало да забрави за това, че е било в Космоса. Но никой във Вселената — нито Храмовете, нито техният пазител Маестрото — не можеше да се намесва в паметта му. Той бе землянин, Сеяч, Бог. И другите Богове не се осмеляваха да го лишат от паметта му.

Тогава се включи неизбежността.

Накарах Рейдъра да се приземи само за да може последният от затаилите се фанатици да метне нож по мен. И Данко се хвърли да ме защити. И всичките системи на „Куриер“ бяха заети със създаването на „невидима завеса“ около Рейдъра. Нито един автомат на Сеячите, дори подкрепен от идеята за историческа необходимост, не би посмял да остави без защита момчето землянин. Той наистина е трябвало да бъде пренатоварен.

„Куриер"! Приложи връщане във времето! Предотврати раняването..."

„Връщанията във времето в границите на основния исторически поток са забранени.“

„Данко... момчето ще оздравее ли?“

„Да“

„Амнезията ще засегне само пребиваването в Космоса?“

„Деветдесет и пет процента.“

Колко обичаше процентите и цифрите този електронен глупак...

„Сеячо! Допълнителна информация — моят псевдоразум не използва електронни елементи и не отговаря на нивото на идиотизъм или глупост. Той е просто различен от човешкия и с ограничена емоционалност.“

„Ясно. Можеш да смяташ, че съм се извинил... тъпанар.“

„Да унищожа ли сектанта, който рани момчето? Вид на смъртта?“

Потреперих и излязох от вцепенението на менталния диалог. От момента на раняването на Данко не бяха минали и две секунди. Когато езикът не се премията между зъбите, общуването може да става много бързо...

„Не! Дай ми го! Свали парализата.“

Сектантът отново се размърда, извади мечата си от ножницата. Пристъпи към мен. Ах, глупако, глупако...

— Не ми пука в какво вярваш — изсъсках, докато отблъсках някого от пътя си — като че ли беше тъщата. — Но ти рани дете и уби в него моя приятел. И аз ще те убия така, че чак аз ще се уплаша!

7. ПЛАНЕТАТА, КОЯТО ЩЕ БЪДЕ

Маестрото намести очилата си. Сипа си някакво вино, изпи го на един дъх. Упорито избягваше да ме поглежда в очите.

— В такива случаи спиртът помага най-добре — казах сухо аз. — Коктейл „Носталгия“...

Маестрото измъкна измежду бутилките малка прозрачна гарафичка. Погледна намръщено носещата забрава течност. Промърмори:

— Защо пък не...

Течността се просмука през кристалните стени на гарафата и попи в дланта на Маестрото.

— Не обичам вкуса на спирт... нито миризмата му — някак виновно обясни той. — По-добре направо в кръвта...

— Фокусник. Не прекалявай с дозата.

Маестрото се напиваше пред очите ми. Ухили се и каза:

— Глупости, принце... Позволяваш ли ми да те наричам така? В документите и отчетите те отбелязват с този псевдоним... Всичко около нас е толкова илюзорно. И ти можеш да сътворяваш подобни неща... както и да изтрезняваш за части от секундата. Само си го пожелай... Принце, защо пусна останалите сектанти?

Сега беше мой ред да извърна очи. Маестрото току-що бе изгледал видеоматериалите на „Куриер“.

— На сектантите им стигаше и един убит. Останалите до края на живота си ще се страхуват от Земята — планетата на Сеячите.

— Да, бе. С голи ръце...

— Замълчи!

— Странно — рече замислено Маестрото. — Започнах да се страхувам от теб, принце. Макар и да съм привидение, но...

— Маестро! — прекъснах аз философстванията му. — Стига сме говорили за това. Рейдърът изгоря. Сектантите бяха изпратени на планетата им — със заповедта да изкупват греховете си петстотин и петдесет години...

— С това се занимават и в настоящето. Но аз никога не съм се интересувал каква е причината за това. Малка любопитна секта...

— Маестро! Направих за Земята всичко, което можах. Спасих я. Ще кажете, че всичко това е било неизбежно, дори затова сте изгубили в двубоя ни... Само защото в главния исторически поток това е свършен факт — принцът на Тар е победил сектантите. Добре. Да не се занимаваме повече със софистика. Но вероятно имам право на някаква награда?

— Каква? — На лицето на Маестрото блуждаеше пьянска усмивка.

— Разкажете ми за настоящето. За времето, в което живеете вие. Истинският вие, а не вашата емоционална матрица. За онова време, когато Земята е влязла в галактическата цивилизация. И причината, разбира се.

Маестрото веднага изтрезня.

— Каква причина?

— Защо е била необходима колонизацията на миналото? С кого сте се сблъскали, потомци? Какво ви е уплашило толкова?

— Виж го ти... Сергей, понякога знанието за бъдещето доста тежи. По-лесно ще ви бъде да не знаете всичко.

— Говорете, Маестро. Мога да поискам тази информация от Храма. Но е по-приятно да науча всичко от човек.

Запалих цигара. Маестрото ме гледеше, като продължаваше да се колебае. После кимна.

— Добре, Сергей. Живейте с тази тежест, щом така ви харесва повече.

— Харесва ми.

Парещият дим на сладката отрова се стече по гърлото ми. Не откъсвах от Маестрото внимателния си поглед. Той ми напомняше за някого. Потомък...

— През две хиляди сто трийсет и втора година звездолетът „Тулуза“ осъществи за пръв път в историята на Земята контакт с чуждоземна цивилизация — с официален, тенекиен глас заговори Маестрото. — Земята срещна пришълците. Различна раса. Друго племе.

Той сякаш не успяваше да намери нужните думи, заплиташе се в синоними и се повтаряше. Но аз усещах, че зад тази тавтология се крие нещо повече. Липсата на формулировка...

— Как ги наричате, Стас?

Маестрото ме погледна с благодарност.

— Фанги. Това е тяхното название, те използват звукова реч...
Срещнахме фангите...

Той замълча, втренчи се в празнично подредената маса. Сякаш отново го бе обзело опиянението...

— Мина година, преди хората да осъзнаят каква е ситуацията. Ние или те. Някой трябваше да си отиде. Хората и фангите не могат да съществуват съвместно в една Вселена.

— Защо?

— Те са чужди... Те са... фанги. Сергей, не смятайте хората на бъдещето за расисти. Този термин им подхожда най-добре. Но ние не сме расисти. Познавате ли це-тресите? Цивилизация от пернати хуманоиди... Те ще имат абсолютно равни права с хората и жителите на колонизираните планети. Ние можем и ще си сътрудничим с тях.

— А с фангите — не? Толкова ли сме различни?

— Те са абсолютно хуманоидни... Биологически са по-близо до нас, отколкото много наши потомци. Кленийците например — нима те приличат на хората? Или обитателите на Пел?

— А фангите? — Издишах към тавана струйка дим, запалих нова цигара от старата. — Човекоядци ли са? Садисти-завоеватели? Снасят яйца в човешките коремни? Развличат се със стрелба по живи мишени... ролята на които играят деца от три до седем години?

— Сергей, концепцията за булевардната литература и филмите на ужасите се е запазила и в наши дни.

Намръщих се. Бяха ме поставили на място. И с основание.

— Фангите са същества с нечовешка логика.

— И само това?

— Това малко ли ви е, принце?

— Обяснете, Маестро. Каква е същността на тази логика?

— Сергей, спестете ми подобни лекции. Аз съм фантом, но емоциите ми са човешки. Вземете от библиотеката на Храма филми или книги за фангите. Не са малко. Но важното е да разберете, че фангите са същества, които е невъзможно да бъдат разбрани и приети.

Пуших мълчаливо и размишлявах. Що за глупости? Цивилизация, която е невъзможно да бъде разбрана и трябва да бъде унищожена — заради различна логика на поведението. По мое време бях прочел немалко фантастика и никъде не се твърдяха подобни

глупости. Дори обратното, ако се вярваше на писателите — а след оживялата „космическа опера“ на мен ми се искаше да им вярвам — взаимното разбиране е възможно с всички. С онези, които дишат амоняк и хлор, които приличат на паяци или бронтозаври... А ако си представим цивилизация с мания за завладяване, вродена кръвожадност... Чел съм и за това. Но поведението им може да се обясни с помощта на обикновена логика. Освен ако не са необяснимите странници на братя Стругацки.

Затова са необясними, защото изобщо не са описани. Когато писател или сценарист е измислял екзотична цивилизация, той просто е взимал една от човешките страни. Кръвожадният хищник от филма е просто чуждоземен ловец, за когото останалите хора пет пари не струват. Другите абсолютно нечовешки герои са просто свръхпредпазливи, твърде сантиментални, излишно горди или безкрайно жестоки хора.

Когато мислим за братя по разум, ние винаги очакваме да срещнем хора. В какъвто и да е облик — от колонии на мислещи насекоми до разумни кристали или плесени. Но поведението им задължително трябва да се вписва в нашите рамки, или...

Какво пък, всякакви варианти са възможни. Цивилизация, която е твърде различна от човешката, може, според нашето разбиране, да не пожелае да общува с нас... Разумните кристали на един нелош писател бяха написали върху себе си със светещи букви: „Вървете си, пречите ни“^[1]. И учтивите земляни излетели.

А ако извънземен със „своя логика“ помоли земляните да се махнат от Земята? Ако ги помоли много убедително...

— Интересите ви се сблъскаха? — попитах рязко Маестрото.

— Да... до известна степен. Ние разбрахме, че сме обречени на война. Трийсет милиарда души на дванайсет обитаеми планети... Срещу милиарди фанги. Нямахме никакви шансове...

— И решихте да създадете армия?

— Да. Нашата галактика не беше изследвана нито от хората, нито от фангите. И ние решихме да направим десант в миналото. Проект „Х“. Всички области на Космоса, освен най-близките до Земята, щяха да бъдат засадени със семена на живота. Храмовете щяха да възпитават от хуманоидните цивилизации воители... и поклонници на Сеячите — цивилизацията основателка. А когато едно денонощие след

изпращането на десанта в миналото ние направихме тайно посещение на най-близката планета, където трябваше да има Храм, там се оказва развита и изключително войнствена цивилизация от хора. Всъщност това бе Схедмон... Сега, в настоящата две хиляди сто трийсет и трета година, трябва просто да активираме механизмите на Храмовете и трилиони хора, родени бойци, ще се притекат на помощ на Земята.

— Сигурни ли сте?

— А вие не сте ли? Всички почитат Сеячите... особено след като Храмовете ни се подчиняват. Ние нямаме намерение да принуждаваме когото и да било да воюва срещу фангите, Сергей. Всеки, който научи за тяхната цивилизация, сам ще направи своя избор.

Засмях се.

— Маестро, зарежете... Вие сте създали хиляди планети крепости, хиляди народи армии. От всичко на света те най-вече предпочитат войната. И са много огорчени от липсата на достоен враг. Когато се появят Сеячите и покажат чужденците фанги, възторгът им ще бъде безкраен! Всички ще се втурнат в бой...

— Сергей, когато се запознаете с материалите за фангите...

— Маестро! Аз вярвам... готов съм да повярвам, че хората и фангите няма да могат да живеят заедно в една Вселена. Но е факт, че вие, моите умни и добри потомци, сте си приготвили огромен запас от пушечно месо! — Стас потрепери. — В наше време това се нарича точно така. И логиката ви е напълно човешка. Може би фангът няма да ви разбере, но аз ви разбирам прекрасно. Дори успявам да осмисля факта, че Храмовете са спрели развитието на всички планети примерно на едно и също ниво. За да не настигнат майчицата Земя и да не станат по-опасни от фангите!

— Това пък откъде го решихте?

— Маестро...

— Е, добре. Прав сте, принце. Колониите не бива да надминават Земята в развитието си — поне докато фангите не бъдат унищожени. Това е заложено в план „Х“.

Замълчахме. Внезапно осъзнах, че успявам да пуша една и съща цигара вече петнайсет минути. Илюзорен свят... Храмът улавя скритите ми желания и ги изпълнява. Хайде, чаша вино, доплувай в дланта ми...

Студеният кристал се пхна между пръстите ми. Опих една глътка.

— Откъде са тези фанги?

— От една галактика джудже, спътник на нашата галактика. По-рано е имала номер и име, сега я наричат просто Фанг системата.

— Преселват ли се оттам? Търсят жизнено пространство?

— Това са човешки термини. Те просто контактуват. За щастие, успяхме да предотвратим широкото им проникване в нашата галактика. Провървя ни, че живеем „в покрайнините“, и успяхме да прехванем още първите кораби на фангите.

— А няма ли да е по-просто да отлетим още сега в тяхната галактика? И да ги унищожим, докато все още не са станали развита цивилизация?

Маестро се усмихна.

— Сергей! Те са станали развита цивилизация! Това е в основния исторически поток. Вече се е случило. Не забравяйте, че с вас сега се намираме в миналото.

— Не съм забравил, Маестро. Всъщност и за това ще се наложи да поговорим. Доколкото разбирам, моята следа отсъства в историята на Земята?

— Да. Вие не сте се върнали на Земята... освен ако не сте го правили инкогнито. А това е идея! В друга държава, под чуждо име, незабележимо...

Разсмях се.

— Маестро! Нямате търпение да ме пратите някъде по-далеч, а? Да се избавите от конкурента си по управление на Храмовете? Невзрачният живот не е за мен.

Изглежда, Стас се обиди.

— Просто ви предложих вариант... Току-виж сте решили да се върнете в родината. Вашата следа я няма в историята. Изчезнали сте завинаги. Очевидно сте останали да живеете в галактиката. На Тар или на някоя друга планета...

— В миналото...

— В миналото.

Маестро се напрегна.

— Сега ще ви обясня какво смятам да направя — учтиво съобщих аз. — Храмът ще ми отдели малък боен кораб тип „Корсар“.

Ще се натоваря в него със съпругата и приятелите ми. И ще отлетя в бъдещето. Тоест във вашето настояще. В две хиляди сто трийсет и трета година.

— Това е безумие! — Маестрото скочи. — Само вие липсвате там!

— Нима? А Храмовете смятат, че мога да съм от полза на Земята в бъдещето. Съгласни са да осъществят времеви преход.

— Храмовете преувеличават ролята ви в укротяването на сектантите...

— Трябваше да бъдеш тук, до кварковата бомба! Привидение! Умирали ли са твои приятели?

— Да — съвсем спокойно отвърна Маестрото. — А от вашите никой не е умрял. Освен Клен... Даниил си е жив и здрав.

— Това вече не е онзи Данко, който беше в екипажа ми! Онзи загина. Защото трябваше да забрави за приключенията си. Стига ми да живея в миналото. Отиваме в настоящето.

За секунда ми се стори, че Маестрото ще ми се нахвърли. Или ще предложи нов ментален двубой. Но той неочаквано се успокои.

— Няма да споря, принце. Вземете „Корсаря“. Но имайте предвид, че няма да успеете да проявите талантите си преди трийсет и трета година. Вас ви няма в историята! Корабът ще ви отнесе в момента на Обединението, на единайсети април две хиляди сто трийсет и трета година. На следващия ден, след като темпоралната експедиция на проект „Д“ отиде в миналото.

— И какво?

— Ще попаднете в момент на колосален галактически „стрес“. Планетите ще разберат за Земята — родината на Сеячите. И за фангите, които заплашват всички хора. Ще се окажете в свят на ръба на война.

Свих рамене и попитах:

— А нима смятате настоящето положение в галактиката за мир?

Маестрото се усмихна вяло.

— Сергей... Вие не познавате фангите. И представа си нямате какво представлява войната с тях.

Внезапно изгубих всякакво желание да споря.

— Нищо, Маестро. Не се страхувам твърде от тая война. Освен това много ми се иска да зърна фангите.

Лицето на Маестро се изкриви. Сякаш си бях признал, че страдам от копрофагия...

— Зърнете ги, принце... Но всъщност истинската причина е друга, нали? Искате да се отървете от предопределеността на постъпките си. От детерминизма.

— Да.

— Сергей, това ще бъде лъжливо отървяване... Старият философски проблем за свободата на волята е решен. Ние не сме свободни. Носени сме от основния поток на историята — и всичко, което ни е позволено, е да махаме с ръце и крака повече или по-малко енергично. Дори в настоящето, което за вас е бъдеще, вие сте обречен да правите онова, което изисква от вас ходът на историята. Свобода на волята не съществува.

— Свобода на волята, Маестро, е отсъствието на човек, който знае всичките си бъдещи постъпки. Това е всичко.

Изправих се — сякаш от това помещение можеше да се излезе по обичайния начин. Попитах:

— Трябва ли да дам заповед на Храма за вашето „разкапсулиране“?

— Не е задължително. Когато излетите, аз отново ще стана Създател и единствен висш контролър на Храмовете. Ще поседя малко тук... и ще се изключа. Ще заспя. До следващата планова проверка или поредната извънредна ситуация.

— Скоро има ли планова проверка?

— След десет години. Когато зад гърба ти са хилядолетия, сто и петдесет години с петнайсет събуждания вече не потискат така, както в началото.

Двамата се гледахме, сякаш осъзнавахме, че това е последната ни среща — в уютния илюзорен свят на Храма.

— Все пак и двамата сме земляни — казах тихо аз. — Щастливо дежурство.

— Щастливо бъдеще — също толкова тихо отвърна Маестро.
— Късмет, принце.

Той ми протегна ръка и аз я стиснах без колебание. Ръката му бе топла и твърда. Нормална, силна мъжка ръка. Маестро се оказа привидение от най-висша проба. Сега оставаше само да пожелае и да се озова в хангара на Храма, където редом с огледалното кълбо — боен

кораб тип „Корсар“ — стояха другарите ми Ернадо, Ланс, Редрак. Проскимтяващият от време на време, тъжен, лишен от господаря си Трофей. И принцесата на планетата Тар — Тери. Моята съпруга.

За тези два дни, които бяхме прекарвали на Земята, аз бях успял да се венчая за нея в православна църква. Сам не знам защо. Както и не знам какво я бе накарало да се съгласи и на венчавката, и на вечеринката с моите шашардисани приятели в малкото градско кафене, и на нощта в най-хубавата стая на най-скъпия хотел в Алма Ата. Много удобно се оказа, че синтезаторите на „Куриер“ могат да копират образци от банкноти.

Може би пък наистина ме обичаше? Принцесата Тери от планетата Тар...

Нещо упорито ми пречеше да поема към своето свободно и загадъчно бъдеще, да напусна несъществуващия уют, където Маестрото бе останал да размишлява за случилото се. Неизбежността? Едва ли...

— Стас, Данко... Даниил, с него всичко ли е наред? — неочаквано за себе си попитах аз.

— Да. Вие нали го оставихте точно на прага на дома му. И дори проверихте кой отвори вратата. С него всичко е наред.

— Не питам за това, Стас, той бил ли е щастлив?

Настъпи пауза. Стас сви рамене:

— Той е бил известен... велик художник.

— В двайсети век са били известни художниците Иля Глазунов...

— Говоря за великите.

— И Марк Шагал.

Маестрото ме погледна замислено.

— Сергей, той е станал велик художник. Тук вече не може да се говори за щастие в обичайния смисъл.

— Разбирам.

— Вземете от библиотеката касета с творбите му. Там има и няколко биографии, доста интересни.

— Благодаря. Не се сетих. Ще взема касетата с картините — това стига. Маестро, а той рисувал ли е... Космоса?

С ловко движение Стас измъкна от джоба на сакото си нещо като картичка с ярки цветове. Многопластова фотография...

— Тук са двайсетина негови работи, най-известните. Погледнете. Третата или четвъртата е една от малкото картини, в които има нещо космическо. Може би на вас ще подсказе повече, отколкото на мен.

Не разбирам от живопис, но това беше много странен стил. Ако цветахът представлява сливането на стотици ярки, чисти тонове в едно цяло и хармонично изображение, то Данко бе измислил забавен стил. Ярък и празничен, като новогодишна играчка. Тревожен и печален, като нощно небе, гледано през клоните на дремеща гора.

Първата картина се оказа доста обикновена, художниците обичат митологичните сюжети. И на картината на Данко бе Икар — момче, негов връстник, с разперени криле, летящ към слънцето. Или падащ към слънцето, не знам — ракурсът бе много странен.

Натиснах ъгълчето на снимката и изображението се смени с непрогледна чернота. Вероятно повреда в работата на механизма.

— Това също е картина — рече Стас с доволен глас. — Нарича се „Беше тъмно“. Прелиствайте нататък.

Заредих ново изображение. И застинах, втренчен в пластмасовата картичка.

На картината бе изобразен бряг на езеро, осветен от странното разноцветно сияние на плаващи в небето луни — сини, оранжеви, червени, зелени... Отказах се да ги броя, не ме интересуваше дали Данко е сбъркал. Защото в разноцветния полумрак на пясъчния бряг на езерото седеше, притиснало към коленете си приличащо на куче животно, едно добре познато ми момче. С мокри след къпането коси, отметната назад глава. До него на тънка тъмновишнева, дори на вид топла, постелка, лежеше младеж с атлетично телосложение.

Доста ме беше поукрасил... като че ли.

А всичко останало беше точно.

Добре бе успял да ни погледне отстрани...

Завъртях картичката. И внезапно забелязах, че зад ажурния силует на гората се надига призрачна сива сянка. Огромно кълбо, което или се търкаляше към горското езеро, или отстъпваше.

Великите Сеячи...

Деветдесет процента от спомените за „ваканцията в Космоса“ бяха унищожени. Останалото би трябвало да се е превърнало в мешаница от приличащи на сън видения, непонятни фрази, забравени преживявания...

Но нещо беше останало.

Спомних си колко внимателно бях облегал Данко — въл, отпуснат, потънал в надежден наркотичен сън — на стената във входа, до вратата на собствения му апартамент. Ланс и Ернадо, с парализатори в ръцете, стояха неподвижно на стълбищната площадка. Дълго гледах Данко — нямаше и следа от страшната рана. Медицинският блок на „Куриер“-а добре се беше постарал. Но и нему не бе подвластна паметта...

— Може би така е по-добре? — прошепнах. — По-малко тъга и изживявания. Травматична амнезия. На родителите му от радост изобщо няма да им е до това. Важното е, че е вкъщи.

Извадих диаманта от джоба си — „рестото“ от хиперпрехода на принцесата. Усмихнах се ехидно — ако и това бе неизбежност, този път бе много приятна. И го пуснах в Данковото джобче на модерната риза, купена от магазин „Елит“ в центъра. Обясних виновно:

— За спомен... Трофей, уви, не мога...

Прищя ми се да потупам Данко по бузата, но спрях ръката си. Вече нямаше смисъл.

— Сбогом, Данко. Хубаво беше на езерото, нали?

Очите му гледаха сънено и безизразно. Натиснах бутона на звънеца и се втурнах надолу по стълбището. След мен се понесе безшумна и едва видима сянка — Ернадо. На първия етаж той спря, хвърли бърз поглед към екранчето на видеодатчика — незабележима пращинка на ризата на Данко.

— Всичко е наред. Майката реве и го потупва по бузата... за да го събуди. Като че ли помага.

Помага...

Прекъснах потока от спомени — тъкмо навреме. Стаята за взимане на решения се топеше, превръщаше се в мръсната площадка на земния вход. До смачканите, изкривени пръти на парапета стоеше Маестрото, вкопчен здраво в покритата с олющена боя дръжка.

— Трудно мога да се боря с вашата ментална сила — прошепна той. — Смяната на интериора в стаята дори не е планирана технически... Вие въздействахте директно върху управляващите контури на Храма...

— Извинете — отвърнах глухо аз. — Сега ще го оправя. Кажете ми, мога ли да взема тази картичка?

— Това е фантом. Но можете да поръчате материално копие... Напомни ли ви нещо тази картина? Която, между другото, е наша семейна реликва...

— Ваша?

— Даниил е мой пряк прародител — с лека гордост отвърна Стас.

Дори не се изненадах. Просто кимнах.

— Напомни ми. Две стари и всеизвестни истини.

Светът около нас започна да се топи — чакаше ме хангарът с бойния кораб „Корсар“, жена ми и приятелите, останалият без приятел „коткокуч“ и бъдещето, което не бе сковано от неизбежността.

— Какви? — Възгласът на Маестрото спря за секунда смяната на декорацията. — Какви истини?

Не му отговорих. Защо? Паметта е по-силна от ножа, а дружбата побеждава смъртта. Тези думи щяха да прозвучат фалшиво и смешно, ако ги кажех на глас.

— Имаше отлична ваканция, Данко! — извиках, докато транспортните механизми на Храма ме пренасяха през стената. Влажното, сурово докосване на силовите полета... — Сега ще имаш цялата Земя. Планетата, която я има!

Планетата, която ще бъде.

[1] „Голубятня на жёлтой поляне“ („Гълъбарникът на жълтата поляна“) от В. Крапивин. — Б.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА
СТЪКЛЕНОТО МОРЕ

ЧАСТ ПЪРВА СЕЯЧИТЕ

1. НА БРЕГА НА СУХАТА РЕКА

Изгревът на Сомат, независимо какъв — бял или жълт — си е зрелище, което отстъпва единствено на залеза. Първо пламват върховете на планините — кристалният пясък пречупва първите лъчи светлина и се обгръща в многоцветно сияние. Колкото по-високо се издига слънцето, толкова по-ниско допълзва разноцветната пелена. На фона на черното, обсипано със звезди небе планините проблясват като скъпоценни камъни на кадифена подложка. Но ето че над острите изпочупени скали се показва крайчето на слънцето — бяло или жълто, в зависимост от сезона. Небето се изпълва с наситена синева, а между пъстроцветните, нагиздени като за карнавал планини се появява матовосива, бавно течаща лента. Сухата река тече още по-лениво и спокойно от равнинните реки на Земята. Дори водопадите, които не са малко в ниските части на Оранжевите планини, правят впечатление на нещо сънено и бавно. Потокът пада от скалите бавно и почти беззвучно, сякаш реката се пълни с лека, безтегловен прах. Всъщност наистина е така.

Събудих се, когато бялото лятно слънце преваля зад Рижия хребет и заля клисурата със знойно сияние. Почти веднага стана задушно, нощната прохлада изчезна безследно. Комбинезонът, който ме беше сгрявал цяла нощ, смени цвета си от черен на сребрист.

Първата ми работа беше да извадя от джоба касетата с филтрите овлажнителни. Мръщейки се заради неприятната сухота в устата, смених изхабените носни филтри с нови — влажни и еластични топчета от синтетични влакна. В касетата останаха още два чифта филтри — ако ги икономисвах, щяха да стигнат за денонощие. Втората по важност работа отне още минута — изкарах от смачкана тубичка с овлажняващо мазило няколко сантиметра мазна бяла паста. С наслаждение я втрих в напуканата кожа на ръцете и лицето си.

Сега вече можех да се захвана с обичайните утринни процедури, необходими както на Земята, така и на стотици парсеци от нея. Прекосих на бегом клисурата, заставах пред красива лимоненожълта скала и се издължих на природата на Сомат. След това се затичах в противоположната посока — към реката.

Бавните сиви вълни се плиснаха в краката ми. Разноцветните камъчета, излъскани от матовия прах, се пренаредиха в нова шарка. Не може да се измисли по-добър калейдоскоп от брега на Сухата река — тук се среща баластра с всички оттенъци, които може да различи човешкото око.

Наведох се и загребах пълна шепа суха вода. На пръв поглед тя наподобяваше сребрист прах или много дребен пясък. Но допирът разрушаваше илюзията. „Прахът“ бе студен и съвсем леко влажен. Мъничките капки пот на дланта ми започнаха бавна химическа реакция, която разрушаваше разтворения във вода органикосилиций. Нищожно количество от това сложно многомолекулно съединение превръщаше обикновената течност в онова, с което бяха пълни реките и езерата на Сомата — суха вода. Мъничките капки вода, обвити в ципа от органикосилиций, се отгласкваха една от друга като частици с еднакъв заряд. За да се превърне цялата вода на планетата в прах, стигаха стотина килограма от двухидратното вещество, равномерно разпръснато в атмосферата. Нямах представа откъде се беше взел органикосилицийт на Сомат. Може би причината бе долетял от някоя друга галактика метеорит. Или моите съплеменници бяха изпитвали на безжизнената планета някакво екзотично оръжие.

Между пръстите ми се процеди и падна капчица вода. Сухата вода отчаяно се опитваше да премине в нормално състояние, а потта, слюнката, кръвта бяха добри катализатори. Някога бях експериментирал в опит да открия проста и надеждна рецепта за връщането на водата в течно състояние. Уви, не успях да открия вещество с необратимо действие.

Изсипах вече осезаемо влажния прах в устата си. Направих няколко плакнещи движения, като размесих хубаво сухата вода. Тя най-много напомняше за безвкусно желе — усещаше се хлъзгаво и неустойчиво на езика.

След няколко минути процесът приключи. Получих цяла глътка студена и чиста вода... а органикосилицийт се изсипа в неосезаема

утайка. Може би организмът ми щеше да успее да го изхвърли. В сухо състояние преминаваше само чистата вода. Номерът не ставаше с биологичните течности.

Основният проблем на Сомат беше, че на него все още не бе успял да се развие живот. А сега изобщо нямаше да се появи.

Направих още няколко глътки и се затътрих към мястото за нощувка. Видът на прашната река ме дразнеше, а на планините можех да се наслаждавам от което и да е място.

Слънцето бавно пълзеше към зенита. Малкият бял диск бе ослепително ярък, в контраст на него тъмносиньото небе изглеждаше почти черно. Палещата, непритъпена от облаци или поне от водни изпарения светлина изгаряше лицето. Настаних се под „Обедната скала“ — чудноватата ѝ форма осигуряваше максимална сянка в разгара на дневния зной.

— Приличаш на планета без атмосфера, Сомат — полугласно съобщих аз на разноцветните скали. — На най-противния астероид!

Ако трябва да бъда честен, никога не съм стъпвал на планета без атмосфера. Пък и претенциите ми към Сомат не бяха съвсем справедливи. Той предоставяше на гостите си кислородна атмосфера, приемлив температурен режим и вода. Макар и в сух вид...

Нямаше да е спортменско да искам от клетата планета сенчести насаждения или сочни плодове.

В джоба на гърдите ми лежеше плоска кутийка с хранителни таблетки. Повдигнах пружиниращото, напирало да се затвори капаче и погледнах вътре. Резултатите от ревизията не ме изненадаха: половин таблетка с неприятен сивкаво-кафяв цвят и шепа тъмен прах. От кутийката неочаквано замириса на мента. Вчера аварийният хранителен порцион миришеше на ванилия.

Доколкото помнех инструкциите, промяната в миризмата показва влошаване на качествата на продукта. Но нямах представа каква степен на годност обозначаваше ментовият аромат. Имперските кулинали от планетата Тар изобщо не се бяха досетили за най-простото решение: развалените таблетки миришат неприятно.

С въздишка сдъвках таблетката. Беше голяма колкото медал „За доблест“ на някоя млада африканска държава, така че дори половинката ѝ стигаше за пълноценна работа на челюстите. За съжаление, вкусът и консистенцията приличаха на същия този медал.

Със смес от химически чисти белтъци, въглеродороди, минерални соли и витамини не можеш да приготвиш нищо вкусно.

След половинката таблетка отиде сивкаво-кафявата смес. Празната кутийка полетя към сухите вълни. Разочаровано я съпроводи с поглед — не я бях хвърлил достатъчно далеч! Започваше шестият планетарен ден, иначе казано — деветото земно денонощие от моето принудително отшелничество. Сомат ми беше дошъл до гуша.

Изумително е колко се променя отношението към околния свят при продължителен контакт. Бях прекарал на Сомат две години — но заедно с любимото момиче, в уютен куполен дом със сума ти приятни дреболии, като басейн или приемник за хипервръзка, който ежечасно ни радваше с емисия галактически новини. Тренажорната зала със спаринг фантом позволяваше всеки ден да тренирам тялото си, а библиотеката не позволяваше на мозъка да закърнее. Понякога отбелязвах с ужас, че на мен, гражданина и екстровеерта, започва да ми харесва подобен живот. И то съвсем не заради Тери, която най-накрая беше с мен.

Самотата започна да ми харесва. Оцених прелестите на спокойствието и безопасността. Не ми се нахвърляха отлично подготвени убийци с атомарни мечове и гигантски военни кораби не се опитваха да превърнат Земята в несъществуваща планета. Не се налагаше да бягам никъде и нямаше срещу кого да се боря. Само с холограмния фантом в тренажорната зала или с нежелаещия да се къпе Трофей — забавен хибрид между котка и куче.

Светът на Сомат бе красив. Аз не съм геолог и не мога да си представя какъв каприз на природата бе боядисал местните планини в щедрата палитра на художник сюрреалист. Не знам защо сухата вода не бе прозрачна и имаше матовосребрист оттенък. Но полетът над Сомат с флайър бе увлекателно занимание.

Домът ни се намираще на Бялото крайбрежие. Това е едно от най-равните места на планетата. Равнината не е твърде широка, не повече от стотина километра между планините и брега. Затова пък се простира около цялото Малко овално море. Крайбрежието е посипано със ситен бял пясък, а редките скали се състоят от белезникав мрамор. В пясъка, ако го поливаш с нормална вода, могат отлично да растат дървета. До дома ни е подредена... беше подредена малка градина.

Зелените дървета върху бяла почва са великолепно зрелище. Стимулаторът ги накара да избуят до десет метра само за някакви си месеци. В края на първата година земната сакура и тарийският копринник цъфнаха и тогава горичката придоби фантастичен вид. Над снежнобялата земя се издигаха обсипани с розови и алени цветове дървета, с размерите на възрастни растения, но с изумително нежни листа и мека като на фиданка кора.

Сега пясъкът в гората е черен и спечен на уродливи бодливи буци. И дърветата наподобяват изсечени от антрацит скулптури. Накъде в сърцевината на стъблата им все още са се съхранили живи клетки, но те вече не могат да се измъкнат от плена на въглените. Гората е мъртва, а около разцепените куполи са застинали бойни роботи...

Застинали са завинаги — онези, които ги бяха оставили в засада, не бяха отчели мощността на личния ми щит генератор. Колкото и да е странно, той бе успял да издържи на залповете им почти минута — докато аз, давещ се в горещия въздух и собствените си викове, насочвах мерника на деструктора към обвитите в камуфлаж бели машини.

Това, разбира се, беше случайност — корабът на агресорите пристигна от изток, а гората се намираше между него и защитната станция. Когато оръдията дадоха по тях своя пръв и последен залп, далекобойните лазери ги изпепелиха. Но станцията бе още жива, а компютърът с прякор Махно нямаше в програмата си понятие за „капитулация“. Сам бях въвел в него личностните черти, които бяха превърнали електронната машина в нервен, импулсивен, разчитащ първо на интуицията си „военачалник“. Честно казано, изобщо не предполагах, че на Махно ще му се наложи да влиза в бой. Просто се нуждаех от събеседник с гаден характер. Някой още по-непоносим и от мен, но с бутон за изключване на пулта.

Лишен от всичките си деструктори и лазери, Махно пусна в ход силите от втория ешелон: къщата бе покрита от неутрализиращо поле, а от многобройните тайни капсули срещу кораба излетя рояк електронни мушици.

Сеячите не губиха време за настройка на деструкторите срещу многобройния и разнотипен противник. Използваха „прогонен дъждец“, който изпепели всичко извън границите на защитата. След

това през невидимата пелена на неутрализиращото поле преминаха... не, не въоръжени с плоскостни мечове войници. Потомците ми не смятаха да водят ръкопашен бой. Те бяха създали биороботи, функциониращи в неутрализиращото поле. Намерих два от тях в полуразрушения си дом — дори не си бяха направили труда да ги приберат. Карикатурни копия на хора, но покрити със здрава като стомана коруба, с дълги ластари от хващателни пипала, които се намираха по-ниско от обикновените ръце — те предизвикваха повече отвращение, отколкото страх. И двата биоробота бяха разсечени на няколко дребни части — а когато се биеше, Тери проявяваше максимална рационалност. Явно бронираните чудовища бяха продължили да се бият и след като са били разсечени на две.

Двата абсолютно идентични мозъка, поместени в гръдната клетка на роботите, имаха размерите на детско юмруче и бяха напълно лишени от каквото и да било, напомнящо кора.

Никога не се бях надявал, че ще ме оставят на мира. Аз бях случайност, грешка, попаднала в безупречните планове на земляните от двацет и втори век. Нищо че непредвиденото ми поведение не беше нанесло вреда, дори напротив — бе спасило Земята, която едва не бе станала жертва на собствената си игра. Това не променяше нищо. Първоначално се оказах не на място, а по-късно — и не в точното време. Дори дванайсет достойни за Херакъл подвизи нямаше да изкупят грешките, които бих могъл да направя в който и да е момент. Това успях да го разбера — макар и не веднага. Тъкмо затова двамата с Тери избрахме за свой дом безжизнения Сомат. Нямахме намерение да оставаме тук завинаги, но твърдо бяхме решили да прекараме три или четири години на края на галактиката.

Земята успя да осъществи проекта „Сеячи“ и да разиграва пред смаяните зрители своята божествена роля. Войната с непознатите ми, но очевидно лоши фанги се развиваше по обичайния ред — преминавайки от стадия „студена“, когато напълно бяха забравили за нея, към стадия „топла“, когато новинарските емисии се пълнеха до пръсване с познатите патриотични глупости.

Двамата с Тери не се месехме. И Ернадо, Ланс, Редрак — нашият екипаж, който се беше отправил към цивилизованите планети — получиха същите инструкции. На Редрак предпазливостта му бе в

кръвта още от пиратските години, а на Ланс и Ернадо им бе достатъчно да получат заповед от принцесата.

Може би не биваше да се разделяме. До нас с Тери можеха да достигнат по различни пътища, но най-вероятен оставаше вариантът с пленяването и разпита на който и да е от екипажа...

Сега това вече нямаше никакво значение. По какъвто и начин да ни бяха открили, Тери се беше оказала в плен, а аз преминах към партизански живот. На Сомат, където влажността на въздуха е нула процента, а растителност няма и никога не е имало, е почти невъзможно да се скриеш от враговете. В разрушения купол не открих никаква храна — опитвах се да ме принудят да се предам. Нямах нито сили, нито време да тършувам наоколо — всеки момент на мястото на схватката можеха да пристигнат нови отряди.

Скрих се в планините със същите оръжия, с които бях излязъл от къщи за двудневната екскурзия. Възможно беше и да не ме преследват, но не можех да рискувам.

Както не можех и да разбера защо Сеячите се бяха решили на толкова откровено враждебна реакция.

Можех да упрекна потомците си в много неща. Те бяха жестоки и не подбираха средствата. Сеячите не даваха и пукната пара за създадената от тях цивилизация. Патологичният страх от цивилизацията на фангите и вярата в „историческата неизбежност“ на победата бяха изместили в тях всички нормални човешки чувства.

Но Сеячите не бяха подли. Те играеха честно — макар и по своите правила. И чувството за благодарност не беше някакъв празен звук за тях.

Защо бяха прибегнали към подлостта?

Победих в ментален двубой техния представител — Маестрото. Но двубоят се проведе по правилата на Сеячите — аз просто се оказах по-уверен в своята правота. Наруших законите на Сеячите, но само за да спася нашата обща родина, Земята. Бях избягал от своето време, края на двайсети век, в средата на двайсет и втори. Но без да се опитвам да попреча на своите потомци. Всичко, което исках, бе да живея, без да се подчинявам на законите на „основния исторически поток“.

Можеха и би трябвало да ме търсят. Бяха длъжни да проведат с мен дълги беседи за спасяването на душата ми. Но въоръжено

нападение...

Усмихнах се и се настаних по-удобно на остриите камъни. Принцесата е жива — сигурен бях в това. Тя ще ме потърси и пръстенът ще ни помогне да се чуем.

Жега. Тишина. Смърт.

Целият свят наоколо е стерилно чист и безнадеждно мъртъв. Избрах го с надеждата да намеря спокойствие. Не е моя и не е негова вината, че спокойствието се превърна в твърде рядко срещано удоволствие.

Затворих очи. Дали да не подремна... Слънцето пое към зенита и сянката на скалата незабележимо се свлече от мен. Веднага стана непоносимо горещо — сякаш ме бяха наметнали с мазен нагорещен брезент. Филтрите в носа ми пресъхнаха — трябваше да ги сменя...

Пладне. Двайсет и втори век. Уви, съвсем не такъв, както в любимата книжка от детството ми.^[1]

Нищо не се промени — в неподвижния въздух нямаше никакво движение, тишината си оставаше кънтящо равномерна, оранжевата светлина се процеждаше през стиснатите ми клепачи. Но аз потреперих.

Предчувствие? Усещане за приближаваща опасност?

Докоснах внимателно пръстена. Металът бе студен, въпреки горещината, кристалчето енергоносител все още бе на мястото си. Пръстенът не бе активиран.

А странното усещане не изчезваше. И придоби конкретност. Усещане за чужд поглед.

Гледаха ме — не злонамерено и дори не твърде втрещено. Така оглеждат позната местност, без да се интересуват особено от случайната човешка фигура...

Не знам откъде се появява това чувство, че зад гърба ти има някой, който те гледа. И защо понякога е твърде неопределено, а друг път — изключително остро. Сега можех със сигурност да определя и посоката на „наблюдателя“, и разстоянието до него — десет метра.

Отворих очи — колкото се може по-бавно и предпазливо.

За миг ми се стори, че през полуотворените клепачи зърнах човешки силует — точно там, където очаквах да го видя. После разбрах, че нервите са ми изиграли обидна шега: сред чудноватите скали нямаше никого.

Инатът ме накара да се изправа и да се приближа до мястото, където ми се беше привидял съгледвачът. Между камъните бе абсолютно невъзможно да се скрие, а до най-близкия скален процеп, където би могъл да се провре човек, имаше петнайсетина метра. Все пак надникнах и там. Празно.

Но какво бе това? Халюцинация? Веднъж, в подобна ситуация, бях убеждавал себе си, че ми се привиждат всякакви дивотии. Както се оказа, напразно — сред непроходимите джунгли на чуждата планета по люка на моя звездолет беше почукало земно момче...

Винаги трябва да се доверяваш на себе си — дори ако си сигурен, че грешиш.

— Ако някой умник се крие под маскировъчно поле — изхриптях аз, като напразно се опитвах да изкарам от пресъхналото си гърло членоразделни звуци, — то най-добре да се покаже.

Изчаках секунда и посегнах към малкия диск на колана. В определени ситуации тази джаджа от арсенала на Сеячите бе много полезна.

Предпазната плочка се пропука под пръстите ми, сякаш незнайно как бе оценила сериозността на намеренията ми. Дискът изпука гръмко и се разпадна на прах — лазерният колан бе оръжие за еднократна употреба.

Вдигнах ръце, сякаш се канех да се предавам. Някакъв датчик определи, че крайниците ми са извън опасност, и коланът сработи.

Сякаш ме стиснаха в горящ обръч. Тънката лента на колана, черна отвън и бяла отвътре, избухна, превръщайки се в лъчев поток. Терминът „лазерен колан“ не е съвсем точен, но предава вярно същността му. В продължение на секунда около мен пламтеше огнен диск, който обгори скалите. Маскировъчното поле може да отрази такъв залп, но точно това би се превърнало в основна улика.

Светецията диск помръкна. Предпазната опака страна на колана, тънка като хартия, се посипа на бели парцали върху пясъка.

Огледах се. Повърхността на скалите около мен равномерно се разтопи, сякаш бяха прокарали нажежен нож по пенопласт.

Нямаше смисъл да се връщам на старото си място. Намерих си нова сянка и се настаних там. Очевидно нервите ме бяха подвели. Никой не ме следеше — наблюдателят нямаше нито къде да се скрие, нито как да направи незабележимо хиперскок. Страничните ефекти от

пробождането на хиперпространството са мощно светлинно излъчване и силно плъсцене на въздуха, нахлуващ на мястото на изчезналото от пространството тяло. Някога тарските учени се опитали да отстранят тези демаскиращи явления — и не успели. Доколкото ми е известно, същото се отнася и за Сеячите.

— Време е да сменя обстановката — промърморих аз. — Ако виждаш хора в пустинята... и разговаряш сам със себе си... значи работата отива на зле.

— А ако разговаряш с мен?

Този глас щях да разпозная и сред милиони.

— Тери!

Вдигнах ръка. Кристалът на пръстена пулсираше, биеше като мъничко диамантено сърце. От метала полъхваше топлина.

— Къде си, Тери? Какво става с теб?

Пауза. И смях, весел и безгрижен.

— Ти какво, още ли се мотаеш из планините? Дори не си се приближавал до къщата?

Безумие някакви...

— Приблжих се, Тери — произнесох аз, като изключително внимателно подбих думите си. — И пак отидох в планините.

Сега вече гласът на Тери се промени.

— Не получи ли съобщението ми? За това, че съм на Земята и трябва да повикаш кораба на Сеячите...

— Пленена ли си? — почти изкрещях аз. И глупаво добавих: — Накараха ли те да говориш с мен?

— Сергей! Какви ги говориш? Не съм в плен, намирам се на твоята планета! Всичко ти обясних в бележката, получи ли я?

— Получих лазерен залп, докато се приближавах до къщата — отвърнах тихо аз. Втресе ме от унижение. — Някой играе двойна игра, Тери. Дори не съм сигурен, че разговарям с теб.

— Сергей!

Няколко мига и двамата мълчахме. Камъкът на пръстена пулсираше все по-бързо. Енергийният му ресурс не беше безкраен, пръстенът не можеше да ни осигури продължителен разговор.

— Наистина съм аз. — Гласът на Тери звучеше малко по-спокойно. — Не разбирам какво става, но ти трябва да дойдеш на

Земята. В орбита около Сомат чака кораб, повикай го на стандартна вълна...

— Тери, от нашата къща не е останала нито една цяла микросхема. Дори стени не са останали. — Прокашлях се, за да нормализирам гласа си. — Освен това не вярвам на земляците си. Счупи камъка.

— Пръстенът ще те прехвърли в произволна точка на Земята — отвърна неуверено Тери. — Та това не е Тар, където няма океани.

— Разбирам. Но се налага да рискувам. Активирай пръстена.

Думите ми бяха също толкова сухи, колкото и гърлото. От другия край на хипертунела с мен може и да разговаряше компютър — или пък Тери, но замаяна от наркотици и хипноза.

— Добре — покорно отвърна тя. Ако наистина беше тя.

И аз не издържах:

— Тери, миличка... Ще се срещнем там, където се запознахме, става ли? Помниш ли?

— Да... Сергей, готов ли си?

— Абсолютно.

Изправих се, извадих меча от ножницата. Ако това бе капан... или техниката на Сеячите ме изхвърлеше в затвора, то най-добре беше да съм въоръжен. С атомарния меч можех да премина през която и да е врата — и през достатъчно голям брой затворници.

— Хайде, Тери — прошепнах.

Пръстенът припламна в оранжево и аз почувствах как ципа от силово поле сковава тялото ми. Напред, през хиперпространството, през наркотичното безумие на тунелния хиперпреход. Обратно на Земята. На чуждата планета, в света на моите потомци Сеячите.

Обгърна ме мрак.

[1] „Пладне. Двайсет и втори век“ — роман от братя Стругацки.
— Б.пр. ↑

2. ЗАВРЪЩАНЕ

Когато за пръв път преминах през хипертунел, дори не предполагах какво ме очаква. Странната, нетърпима наслада, която обзема човек в хиперпространството, ме свари неподготвен.

Сега очаквах нещо подобно. Изблик на красоти и аромати, сладострастни тръпки, обхващащи тялото...

Нямаше нищо.

Само лекота — много по-силна от безтегловността. Усещане за пълна безплътност, безтелесност — аз наистина не съществувах в този отрязък от времето, когато изгубилото триизмерността си пространство пресъздаваше тялото ми в друга точка.

— *Щастлив ли си?*

Това беше моят глас. Аз сам задавах въпроса — и не се изненадах, че не се замислям над отговора.

— *Навярно...*

— *Значи не. А защо?*

— *Изморих се.*

Смях. Смеех се, усещайки как ме обзема кой знае защо закъснялата еуфория. На своите въпроси и отговори, на сериозността и интимността на диалога.

— *Изморил си се? Двайсет и седем години са много малък срок. Какво знаеш ти за умората?*

— *Твърде много събития... твърде много обрати... не успявам да им смогна...*

Наоколо полъхваше оранжево зарево. Носех се през платница от розова и алена светлина, разсичайки редки снопчета от бели пламъци. Топлина и студ, полумрак и светлина. И опияняващ възторг.

— *Аз съм стрела, пусната към залеза — прошепнах. — Щастлив съм и не съм уморен...*

И веднага прекъснах самия себе си:

— *Не се побърквай. Отпусни се. В такива моменти е вредно да се мисли, просто си почивай. Никъде не летиш, вече си на Земята. В хиперпространството няма време. Всичките ти усещания*

продължават частици от секундата, докато тялото се материализира.

— Отпочивам си...

Сладост върху езика. И ласкави докосвания по лицето. Мирис на море... и тиха музика в далечината.

— *Отпочивай си. И запомни: това е добър съвет — най-простият път винаги е най-верният. Най-простите решения винаги са по-надеждни от сложните. Добре дошъл.*

Почувствах, че падам, и в падането вече нямаше никаква лекота. Вятърът бе твърде студен, а водата, в която паднах, удари краката ми като еластична гумена плоча. Добре дошъл...

Цопнах във водата с главата напред и изплувах, като плюех и жадно си поемах въздух. Горещи тапи бяха запушили ушите ми, дрехите ми бяха подгизнали. Нищо. Това бе истинска, жива вода, каквато не бях виждал две години.

Докато загребах неумело с ръце — почти се бях отучил да плувам — погледнах в далечината. Бряг не се виждаше. Тери ненапразно ме предупреждаваше за опасността да изляза от хипертунела някъде над океана. Но, дявол го взел, на Сомат подобни опасности не се приемаха на сериозно...

Мечът ме теглеше към дъното — плоскостното острие е почти безтегловно, но ограничава движенията. Без колебания захвърлих оръжието. Свалих от гърба си тежката ножница. Докато се отървавах от тях, отново потънах и глътнах поредната порция вода...

Но тя беше сладка!

Обърнах се и видях брега. На някакви си сто метра. Ако не беше заливащата ушите ми вода, щях да чуя шума от разбиващите се вълни.

Нямаше смисъл да съжалявам за меча — плуването с него беше смъртоносно опасно. И въпреки това се почувствах измамен. Какви ли капризи на пръстена ме бяха изхвърлили точно тук, а не на брега?

Не се наложи да плувам дълго — след около петдесетина метра усетих дъно под краката си. Стъпих, побутван от леките вълни, и тръгнах по плиткото към брега.

Беше вечер. Облаците над хоризонта аленееха — вероятно слънцето току-що бе залязло. Небето изглеждаше сивкавосиньо,

неуютно, северно. А покрай брега се простираше тъмната стена на борова гора.

Интересно, къде се намирах? В Канада, край Великите езера? Край Байкал?

Брегът бе каменист и чист. Нямахме никакви следи от хора. Отдалечих се чак до самия край на гората и седнах на тревата. Бях подгизнал до кости, но не ми се искаше да суша дрехите си. Сомат ме беше научил да ценя влагата.

В близките денонощия не ме заплашваше глад: хранителните таблетки действаха безотказно. После можех да ловя риба, да събирам плодчета и гъби. И да вървя покрай брега в търсене на признаци за цивилизация — градове, села... химически комбинати... ръждясали варели, полупотопени във водата. И най-накрая — някоя телефонна кабина.

Потупах се по джобовете с усмивка. Трябваше да разбера какво нося със себе си при завръщането на родната планета.

Странно, платът на комбинезона съхнеше пред очите ми. От него се стичаха последните капки вода и се вдигаше пара. Подплатата осезаемо се затопли.

Погледнах към дясното си рамо. Там слабо примигваше зелена светлинка. Комбинезонът работеше и въобще не му пукаше за внезапната ми любов към мокрите дрехи.

Изхъмках и се изтегнах на тревата. Можех да си позволя половин час почивка. Не бързай, когато никой не те кара, ме учеше някога Ернадо.

Най-лесният път е най-верният, се поучавах доскоро самият аз. В забавен делириум бях изпаднал по време на хиперпрехода.

Небето над главата ми тъмнееше и облаците ставаха все по-светли. Небето на Земята. Кой знае защо, не изпитвах възторг от завръщането в моя свят. По-скоро изобщо не ми се връщаше.

А най-смешното беше, че се боях не от това, че Земята се е променила неузнаваемо. Боях се, че си е останала същата.

— Да видим — казах си. — В края на краищата Маестро Стас се оказа не най-лошият човек.

Освен това очевидно Сеячите не бяха похитили Тери. Ако тя бе използвала пръстена под техен контрол, аз нямаше да се окажа на

брега на езеро, а в камера, пълна с упойващ газ. Или просто в плен на силово поле. Никакъв меч нямаше да ми помогне.

Затворих очи. Всичко е наред. Аз съм на Земята и като че ли съм в безопасност. Ако с Тери всичко е наред, няма да се набърквам в никакви авантюри. И дори няма да тръгна да се ровя кой е виновен за нападението над дома ми и засадата на бойните роботи.

Докъм два часа през нощта седях на брега до огъня. Не можах да го разпаля веднага — разполагах единствено с лазерен пистолет с полуизчерпан заряд. Всъщност дори на най-ниска мощност лъчът не подпалваше съчките, а ги режеше на парчета. Накрая, освирепял след петия или шестия неуспешен опит, пъхнах един камък в купчината съчки и го нагрях с лъча до зачервяване. Клоните, макар и влажни, веднага се разгоряха. Настаних се откъм подветрената страна, като от време на време хвърлях борови клонки в огъня. Няколко мига те се съпротивляваха на пламъците, после етерните масла се запалваха и дългите зелени игри започваха да светят с рубинена светлина. От огъня миришеше на борови иглички, но не на изгорели, а живи, като от новогодишна елха.

Пет години не бях празнувал Нова година. А едва сега съжалявах за това. Сигурно защото е твърде земен празник.

Сега на Земята трябваше да е краят на лятото. Ако, разбира се, климатът не се беше променил, а аз се бях объркал, когато реших, че това е езерото Байкал. Ветрецьт бе студеничък и не миришеше на лято. Не намерих никакви плодове, но за това може и да беше виновен сгъстилият се сумрак. Не беше голям проблем. В комбинезона нямаше да замръзна и през зимата.

Нощното небе на Земята се оказа за мен най-реалното доказателство за изминалите столетия. Не, рисунъкът на съзвездията не се беше променил, или моите познания по астрономия не достигаха, за да забележа разликите. Но пълзящите по небето искрици на космическите спътници щяха да накарат Циолковски или Корольов да изпаднат в екстаз. Честно казано, чак ми се завиваше свят от множеството им. Разноцветни светлинки пълзяха във всички възможни посоки с най-неочаквани скорости. Няколко пъти траекториите на спътниците се променяха пред очите ми, и то под такива ъгли, че не

оставаше никакво съмнение за наличието на гравитационни компенсатори. Поне дузина спътници имаха километрови размери — приличаха не на точки, а на малки дискове. Около един такъв диск периодично се появяваше мътен ореол, който определих като вторичен ефект от работата на плазмени двигатели. Изглежда, машината пълзеше по толкова ниска орбита, че постоянно ѝ се налагаше да компенсира загубата на височина от непрекъснатото намаляване на скоростта в стратосферата.

На изток, почти до самия хоризонт, висеше нещо невъобразимо — мъждукащо квадратче, от което надолу се спускаше колона ярка светлина. С разума си разбирах, че това е просто космическо огледало — огромна блестяща лента, отразяваща слънчевата светлина към нужната точка на земната повърхност. Но единствената асоциация, която събуждаше у мен огледалото, бе безумно прозаична. Прозорче. Малко квадратно прозорче в тъмен сутерен, през което се процежда дневна светлина.

Зрелището на отворения в небето прозорец предизвикваше у мен ако не трепет, то някакво стряскащо неуютно усещане. Нито на една планета в галактиката не бях виждал толкова просто и впечатляващо решение на проблема с нощното осветление.

Земята ми се струваше чужда като някоя съученичка, която за пръв път си е сложила ярък грим и си е облякла рокля като възрастна. Това вече не беше точно моят свят.

Но ако можеше да се вярва на Маестрото, тук обичаха картините на Данко. И онази политика, която Земята бе водила през последните две години — след разкриването на своето съществуване пред Храмовите планети — изобщо не можеше да бъде определена като несправедлива или колониална.

Земята настояваше единствено за създаването на система за взаимопомощ между човешките светове и Десантния корпус като основна ударна сила. Но тази военна структура се управляваше от общ съвет на планетарните представители, изпълняваше явна отбранително-противофангова функция и за две години не се беше проявявала активно по никакъв начин.

Може би бях несправедлив към родната си планета.

Посред нощ, когато огънят започна да догаря, аз си стъкнах постеля от клонки и легнах да си доспя. След скалите на Сомат

боровото легло ми се стори напълно приемливо.

Събудиха ме птици.

Около минута лежах, без да отварям очи. Някъде съвсем наблизко, на няколко метра от мен, процвъркваше невидимо птиче. Преди пет години щях да сметна пеенето му за не по-мелодично от граченето на гарван.

Сега този звук ме радваше. Приветстваше ме Земята — невинаги красива, невинаги изискано-благородна. Единствената родина на хората. Моята планета.

— Здравей — прошепнах аз. — Добро утро...

— Добро утро.

Поздравиха ме леко изненадано, но абсолютно учтиво. Преди непознатият да успее да завърши фразата, аз се бях метнал настрани, без да се надигам от земята. Сигурно е изглеждало доста забавно: полускок-полусалто, едновременно с пошляпване по врата — точно така сигурно би изглеждал отстрани опитът ми да измъкна от липсващата ножница потъналия меч.

Приземих се на два метра от боровата ми постеля и посегнах към пистолета. Но се спрях.

Сутрешният ми гост нямаше да уплаши и дете. Мършав русоляв младеж на около седемнайсет години, с дълга коса и големи кръгли очила. Нима в двайсет и втори век Земята не беше успяла да се справи с късогледството? Младежът носеше черни бански гащета и лъскава, сякаш направена от фолио лента, небрежно намотана от лакътя до рамото на дясната му ръка. Въпреки оскъдния си гардероб, юношата изобщо не беше загорял, кожата му се отличаваше с почти млечна белота.

— Това сутрешната ти тренировка ли беше? Или ви уплаших?

Момчето леко се усмихна. Въпреки абсолютното ми смущение, забелязах неочакваната смесица от обръщения на „вие“ и на „ти“. С отговора си очевидно щях да определя по-нататъшния стил в отношенията ни...

Не обичам някой да решава вместо мен.

— И едното, и другото — отвърнах, като се опитвах да се усмихна.

Момчето ме погледна замислено. После повдигна длани в своеобразно приветствие.

— Извинявай — рече дружелюбно то. — Чаках да се събудиш. Исках да те поканя на закуска.

Руският му беше безупречен — но с лек акцент, като при прибалтиец. И въпреки това не изпитах никакво съмнение, че говори на родния си език. Просто руският леко се беше изменил.

— Мислех си, че наблизо няма никого — поясних аз. — Затова изгубих самообладание.

— Аз съм роудър — невъзмутимо обяви момчето.

— Роджър? — Не разбрах непознатата дума. И с това изненадах събеседника си.

— Роу-дър — произнесе на срички той. — Или за нас вече никой не си спомня?

Реших да играя вабанк.

— Мислех, че от роудърите са останали единици — казах предпазливо.

Момчето се намръщи, но усетих, че съм улучил.

— Не, десетки... Разбирам. В основата са фангите и генормистите. Ние сме извън скобите. Но ни има.

Кимнах небрежно, протегнах се. И попитах:

— Та относно закуската?

Момчето отново се вторачи в мен. Кой знае защо, си свали очилата — забелязах, че изобщо не присвива очи.

— Интересно говориш. Откъде си?

Не се наложи да се двоумя. Посочих с пръст нагоре.

— Колонист?

— От Земята, но дълго живях там.

— В обема — беше абсолютно странното заключение на момчето. Явно отговорът ми го удовлетвори. — Относно закуската... Относно... — предъвквайки думата, рече то. — Да вървим.

Тръгнахме към гората. Момчето внезапно помоли:

— Да се запознаем?

Кимнах. Колкото по-малко звуци издавах, толкова по-добре.

— Андрей.

— Сергей.

Вървахме през гората — Андрей бе отпред, като размахваше свалените очила, а зад него крачех аз. Момчето криволичеше между дърветата сякаш без посока, не се виждаха никакви следи от пътека и аз се притесних.

— Няма ли да се заблудим?

Слава богу, тази дума беше позната на Андрей. Той отново се смути, както при въпроса за броя на рудърите, и промърмори:

— Не, имам си пискало.

И с неопределен жест посочи някъде към ухото си. Като се вгледах, забелязах на месестата част на ухото му мъничко парче розов лейкопласт.

— Стотина метра — добави Андрей. И ми подаде очилата: — Засега само погледни.

Като се стараех да запазя невъзмутим вид, аз си ги сложих. Те бяха много леки, а стъклата, ако това наистина бяха стъкла, се оказаха плоски.

Щом свалих ръката си, стъклата леко потъмняха. От горе надолу по тях пробяга червена светеща ивица. После на затъмнения фон се появи изображение — въртящ се бял куб. Той започна да придобива обем и изведнъж изплува от стъклото и полетя пред носа ми, като постепенно започна да се увеличава.

— Настрои ли се? — загрижено запитва Андрей.

— Да. — С усилие сподавих желанието си да сваля очилата. Стъклата отново изсветляха и илюзията за куба стана пълна. Ето го, на метър пред мен, една крачка — и можех да го докосна.

Кубът плавно се разгъна, превръщайки се в полупрозрачно платнище... огромен кленов лист... плавно размахваща криле пеперуда. Това не беше истинско насекомо — по-скоро негов мултипликационен вариант. Пеперудата пърхаше пред мен, като старателно извиваше клоните на дърветата. Извиваше ги, дявол да го вземе!

Наведох глава, погледнах над очилата. Нищо нямаше, разбира се.

В ушите ми зазвуча тиха музика. Флейта ли беше, свирка ли, далече-далече, почти на границата на чуваемостта.

— Това е Юркинсон, „Пеперудката от Йо“ — каза Андрей. — Сега сме към ниско... О, пристигнахме.

Свалих с облекчение очилата и ги върнах на Андрей. Излязохме на полянка и роудърът бързо свали от ухото си лепенката.

— Пълна нула — помоли той и хвърли в храстите „пискалото“.

Разбрах. Какво пък, щях да премълча. Нима за роудърите, които и да са те, подобни пътеуказатели са забранени?

— Разбира се, Андрей. Пълна нула — успокоих го аз.

3. ЗАКУСКА НА ПОЛЯНАТА

По-странна компания не бях виждал. Главният в нея безспорно беше Дядото: мъж на около четирийсет — за реалната му възраст можех само да гадая — с яркочервена коса, облечен в костюм в спортен стил. Такова облекло нямаше да привлече вниманието и на Земята от двайсети век, както и никъде на Тар или Схедмон в двайсет и втори. Той ме поздрави с познатия вече жест с дланите, след което се зае да разпалва огъня.

Дървата бяха подредени абсолютно бездарно.

Единственото момиче в групата се оказа млада особа на име Криста. Външността ѝ представляваше поразителен контраст между пухкава фигурка и лице с резки, ъгловати черти. Всъщност усмивката ѝ се оказа добра, безобидна и като че ли искрена. Бялото ѝ, украсено с цветни шевици костюмче изглеждаше като шито на ръка. Но когато Криста се надигна от гъстата мокра трева, на плата, кой знае защо, не остана нито едно петънце.

Най-равнодушни към появата ми останаха двама юноши на възраст четиринайсет или петнайсет години. Единият дремеше на проснато под дървото одеяло. Носеше зелено-кафяви шорти и аз мислено го поздравих за добрата закалка. Беше прохладно, обичайно за сутринта, от езерото подухваше влажен вятър. След това забелязах малък мътносив цилиндър. Въздухът над него потреперваше както над асфалтов път в горещ ден. Подобни модификации на „електрически одеяла“ бях срещал неведнъж.

Второто момче ми кимна и се шмугна в оранжевата шатра на малка палатка. Едва успях да забележа, че лицето му е съвсем детско, а на гърдите се подмята златист кръгъл медальон.

Андрей съпроводи момчето с внимателен поглед и каза:

— Точно Вик ме насочи към теб. Той е сенс, не много силен, но в такъв пущинак може да чуе човек от десет километра.

Кимнах. Щом Храмовете владееха телепатията, защо да не я усвоят и Сеячите? Надявах се, че „сенсът“ не може да прочете мислите ми.

Дядото най-после се справи с нахвърляните клонки. Разгарящият се пламък започна да пропуква. С вид на пълно удовлетворение Дядото се отдръпна от огъня и попита:

— Печено месо ще хапнете ли? Натурално.

Кимнах. И отново забелязах, че са изненадани от съгласието ми. Андрей спаси положението:

— Сергей е колонист. С натурални продукти не можеш го изненада.

Криста ме погледна с любопитство. Дремещият юноша обърна глава. А Дядото попита:

— Откъде? Ако може...

Рядко гледах земните инфоемисии. Вероятно се страхувах от носталгията. Но новинарските бюлетини от планетите колонии не ги пропусках. Земята имаше четирийсет реални, заселени от междузвездни експедиции колонии. Всички останали бяха рожби на Храмовете. И отношението към „истинските“ и „храмовите“ колонисти не можеше да е еднакво...

— От Брега на Грюнвалд съм — обявих аз.

Колонията на Сириус, кръстена на загиналия шведски пилот, бе населена предимно със славяни. Освен това този свят бе усвоен наскоро, веднага щом създадох екрана, който да защитава планетата от излъчването на Сириус-А. Колонията оставаше до голяма степен зависима от метрополията — и в същото време вероятно се беше сдобила със свой сленг, обичаи, етика.

— От Брега? — Дремещият юноша поотвори очи и се засмя. — Това е там, където небето е в клетка?

— Щит мрежата се вижда само при залез — отвърнах рязко аз. — Благодарение на нея можем да ходим без лична защита.

— Не се обиждай — миролюбиво изхъмка онзи. И отново изгуби интерес към мен.

Понякога е полезно да се гледат образователните програми... Мислено си поставих плусче. И се заех да отговарям на въпросите на Дядото и Кристи — най-любопитните от компанията.

Да, роден съм на Земята. В Москва (надявах се, че не са посмели да променят името на руската столица). Към Брега на Грюнвалд съм излетял с родителите си, когато съм навършил девет години. Работил съм като пилот, превозвал съм товари с транспортни дискове, пътници

с флайъри. Защо са нужни пилотите? Автоматиката не може да се справи с нашите урагани. Наемането на пилоти професионалисти е поевтино (това също беше истина, научена от новинарските емисии). Да, женен съм. Деца нямам, ще наваксам. Колекционирам модели на космически кораби, особено старинни. „Восток“, „Джемини“... Не сте ли чували? На Земята долетях вчера. През деня се разходих из Москва, после реших да побродя из природата. Не, не много. Утре, че даже още днес, отлитам.

Мога да изпека месото по грюнвалдска рецепта. Но са нужни подправки... Няма? Жалко.

Десет минути по-късно продължавах да нанизвам на тънките стоманени шишове равномерно нарязаното месо. Може и да беше натурално, но на пръв поглед не ми се вярваше. В месото нямаше нито една костичка или хрущял, беше нарязано на кубчета и опаковано в прозрачно фолио.

— Вече нищо не е както трябва... — промърмори Дядото. Започваше да ми напомня на баща ми. Също тъй немногословен и съжaliaващ за миналото, не точно стар, но доста възрастен. Особено ако се опитваше да изглежда по-млад.

— Времената се променят — изрекох проверената през столетията мъдрост. Дядото ми хвърли кос поглед...

Охо! Наистина беше поне на шейсет. Не бе тръгнал да се скита още от малък.

— ... тогава имаше цел. Имаше смисъл. Познавах един роудър... може би единственият истински роудър в света. Игор, забравих му фамилията...

Кимах с престорено внимание, докато приключвах с поредния шашлик. В херметически запечатан пакет намерих десетина узрели домата и сега ги нанизвах между късчетата месо. И как бяха успели да не смачкат зеленчуците?

— А ти знаеш ли как е започнало всичко? Защо са се появили роудърите?

— Не.

Разговорът ставаше интересен. Просто твърде образователен, ако трябва да съм честен. Дали пък в гората не се бях срещнал с фалшиви скитници?

— Когато се разпространили хранителните синтезатори и храната станала практически безплатна, мнозина спрели да работят. Изчезнала нуждата от труд, а други стимули нямало. Единици успявали да се сдобият с повече или по-малко интересни длъжности...

Вцепених се. Ръцете ми автоматични продължаваха работата си, а в съзнанието ми се въртеше: „хранителни синтезатори“, „храната стана безплатна...“

Случайност? Или резултат от контрола на Храмовете? Отново се намирах на борда на „Тера“. Приземихме се на Рантори-Ра и мътночервеното слънце изплува над хоризонта. Степта около нас беше черна, изгорена, сякаш се бяхме спускали с максимална мощност. Двамата с Ланс изнасяхме от кораба тежките сандъци с консерви и концентрати, а управляващият транспортъора Ернадо каза: „Водата и въздухът тук почти са се изчистили, но почвата... Ако можеше да не ядат местна храна... Но могат ли сто милиона да издържат на подаяния!“. Рантори-Ра, планетата самоубийца. Прокажената планета, чиито последни жители бавно изгниваха на отровената земя под отровното небе. Десетина от тях сега стояха недалеч от кораба — само някой луд би ги допуснал по-близо. Полухора, получудовища. А е трябвало просто да се хранят с нерадиоактивна храна.

Спомних си и Шетли. Планетата, която бе изгубила междузвездна война и плащаше разсрочен за сто години данък. Не знам кой в тази война бе правият, а кой виновният — стигаше ми да се разходя по столичните улици на Шетли, за да изгубя всякакво любопитство. Планетата плащаше репарациите с продоволствия — най-скъпият товар в галактиката след оръжията. Но на тях им бяха забранили да произвеждат оръжия...

Двамата с Ернадо вървахме към офиса на местната търговска компания, блоковете за лична защита на коланите ни бяха включени. Така ни посъветва администрацията на космопорта, а няхмахме никакво желание да спорим с нея. Минувачите ни изпращаха с продължителни погледи, започнах да се чувствам неудобно. Не защото изглеждаха изтощени — по-скоро подпухнали. „Небалансирано хранене“, промърмори Ернадо, той се ориентираше в обстановката много по-добре от мен. „Да идем в ресторанта, да видим с какво се хранят“, полусериозно предложих аз. „Добре, само не бива да взимаме месо“, отвърна спокойно Ернадо. Застинах за секунда наред тротоара в опит

да съобразя дали в думите му няма някакъв зловещ смисъл. После казах: „Отлитаме. От тая планета няма да взема и грам продоволствия, колкото и да ни плащат“. Ернадо кимна със съгласие. Но добави: „Като че ли това ще промени нещо...“.

А ето че Земята вече петдесет години е притежавала синтезатори за храна. Но нито в един свят Храмовете не са издали тази тайна на хората.

— Разсейвам ли те, Сергей? — попита Дядото.

— Не. Разказвай, аз слушам.

— Най-често роудъри ставаха младежите. Дори децата, онези, които бяха получили Знака за самостоятелност. И докато не се появиха хипердвигателите, друг изход нямаше. Едва когато започна колонизацията...

Поставих шишовете с месо над огъня. Роудърите горе-долу ми се изясниха. Хибриди от хипи, пънк и рокери. С абстрактната доброта на хипитата, презрението към реалния свят на пънкарите и любовта към придвижването на рокерите. Всъщност роудърите не признаваха мотоциклетите и останалите технически средства. Придвижваха се предимно пеша, само при необходимост да се прехвърлят на друг континент използваха авиотранспорт. Безплатен. Земята наистина беше станала богата планета.

— ... ги привличаше възможността за нови странствания, романтиката на непроучените светове. Направо засмукаха роудърите. А в колониите всичко се оказа съвсем различно. Най-упоритите загинаха, останалите се хванаха на работа. Това се оказа по-интересно, отколкото да бродиш по пътищата, като използваш гарантирания минимум услуги...

Дядото замълча, загледа се огъня. Криста се премести по-наблизо, засмя се:

— Зарежи, Дядо. Сергей те слуша от учтивост. Разказваш като в програмите по история. Това е достъпно за всички.

Дядото кимна виновно. Започна да обръща пръчките с месото. И тогава зад гърба ни се разнесе тих глас:

— Но Сергей не го знае. Той попиваше информацията.

По гърба ми пробягаха тръпки. Обърнах се. До нас седеше Вик — онова същото момче, което бе почувствало присъствието ми. Сенсът.

Ако нещо не ми стигаше за пълно разобличаване, това бе телепат.

— Никога не съм се интересувал от историята — отвърнах равнодушно аз. — Включително и от роудърите. И може би напразно.

Към нас се приближи Андрей. И с леко въодушевление в гласа предположи:

— А може пък да си разузнавач от хроноколония? Миналата седмица предадох новина за един от планетата Клен.

Сега вече ме разглеждаха всички. И аз знаех отлично какво виждат: сурово лице с много суха кожа — а на Брега на Грюнвалд има много висока влажност; комбинезон с полувоенен вид — достатъчно неудобен за ежедневно носене; закачен за колана калъф — просто нямаше как да не разпознаят в него кобур.

— Разузнавачът щеше да се подготви по-добре — с преувеличено веселие в гласа отвърнах аз. Припомних си един от сленговите изрази и добавих: — Няма обем в идеята ти.

Внезапно на помощ ми се притече Вик.

— Не разузнавам, Андрей. Той е наш, от Земята. Извънземните ги чувствам.

— Жалко — с искрено съжаление въздъхна Криста. — Щеше да е интересно.

Да, бе. Ако някой разузнавач от хроноколония беше проявил наглостта да проникне в света на Сеячите, той щеше да унищожи без колебание всички свидетели. Но роудърската компания, изглежда, не го разбираше.

Заехме се със закуската, но във въздуха остана да виси някакво напрежение, неловкост. Андрей започна да се обръща към мен на „вие“ Криста непрекъснато ми хвърляше любопитни погледи и бързо извърщаше очи. Вик и другото момче мълчаха. Само Дядото не реагира по никакъв начин.

Закъснялата закуска — слънцето вече достигаше зенита — завърши с портокалов сок от картонени кутийки. Забелязах, че разпечатаните кутии, захвърлени небрежно настрани, след няколко минути омекнаха и потъмняха. Доста добре бяха поработили на Земята върху проблема с отпадъците.

Чашата ми, хвърлена в огъня пред изненаданите погледи на роудърите, избухна в ярък бездимен пламък.

Първият, на когото му омръзна да поддържа привидната непринуденост на почивката, се оказа Андрей. Той се надигна с лекота от тревата и отупа с ръце краката си, за да свали залепналите боклучета. Попита, без да се обръща конкретно към Криста или към когото и да е от присъстващите:

— Да вземем да поиграем?

Криста кимна, изправи се и бавно се отдалечи към езерото. Когато мина покрай палатката, вдигна от тревата прозрачен пакет — или дюшек, или цял надуваем сал.

— Дан, Вик — продължи Андрей, обръщайки се към юношите. — Подкрепяте ли идеята?

Вик поклати глава, а Дан се повлече мързеливо след Криста. Андрей вървеше последен.

Изобщо не се сетиха да ме поканят на своите водни игри... Намръщих се. Карай. И без това нямах особено желание. По-добре щеше да е да разбера от Дядото как да се измъкна оттук.

Изчаках тримата да изчезнат от погледа ни и се обърнах към предводителя на роудърите. И се изумих от промяната в него. От лицето му се беше свлякла маската на представителност, но същевременно бяха изчезнали и глупавите опити да изглежда по-млад. Просто мъж на средна възраст, който отчаяно се опитваше да скрие разочарованието си. Интересно какво ли го беше разстроило толкова?

— Дядо... — Внезапно ми докривя от глупавия прякор. Нека го използват Андрей и компанията му. — Как да те наричам?

— Майк — отвърна той и поклати глава: — Много си странен, Сергей. Чужд си.

— От Земята съм, както каза Вик.

— Това не означава нищо.

Майк вдигна едно клонче и го хвърли в огъня. После каза тихо:

— Питай, Сергей. Ще ти отговоря. И няма да се издам, ако въпросите ти ме изненадат.

— Отдавна ли се върна при роудърите?

— Преди месец. Събрах група и заминах. Жалко, трябваше да тръгна сам.

Кимнах.

— Ти тук си единственият истински бродяга, Майк.

— Знам. Надявах се на Андрей... На Вик. Но те не умеят да крещят мълчешком.

Разбрах. Погледнах към безучастно наблюдаващия Вик и казах:

— Изглежда, времето за пасивна съпротива е отминало. Вие сте се борили срещу живота, в който няма място за милиони. А с какво да се борят сега роудърите? Срещу какво си искал да ги вдигнеш?

— С какво? — Майк замълча. После продължи с яден, в миг променил се глас: — Ти си от колониите... ако информацията е вярна. Нима сам не виждаш какво става? В какво се е превърнала Земята?

— Не, не виждам — отвърнах напълно откровено аз.

— Знаеш ли откъде са се появили хроноколониите?

— Ами общо взето... — Ударите на сърцето ми отекваха в гърдите.

— В общото може да има само лъжа. Истината е винаги в конкретиката. Никога не е имало проект „Сеячи“.

— Нима? — Едва сдържах смеха си.

— Да. Великата мисия на Земята — да напълни галактиката с разум, да създаде хиляди нови цивилизации — е пълна глупост. Фангите! Ето каква е причината. Нашето правителство е също толкова безумно, колкото и те. Някакви си умници решили да създадат от нищото цяла армия съюзници. Да разгромят фангите с ръцете на марионетки.

Гледах ошашавено Майк. Господи, нима той наистина смяташе, че ми съобщава нещо ново? Нима мнозинството земляни вярваха в безкористността на проекта „Сеячи“?

А знаеха ли за същността на „Сеячите“ — проекта „Храм“? За това, че планетите хроноколонии изцяло се контролират от Земята?

— Майк — започнах предпазливо аз. — Ако си прав, то цялата идея за хроноколониите е неетична. Но напълно разумна. Появили са се съюзници.

— Появили са се — усмихна се мрачно Майк. — А утре какво ще стане? Когато бойците от хроноколониите приключат с фангите? Ще се заемат със Земята и с нейните жалки четирийсет колонии. От огъня, та на леда, нали така се казва?

— Не е така. От огъня в огън, от трън, та на глог, ако щеш. Мисля, че Земята е напълно способна да контролира колониите. В края

на краищата те не са развити колкото нас. Имат по-слаби оръжия... и дори нямат синтезатори на храна.

— Още повече, Сергей. Сега те ни смятат за полубогове, прародители, велик и добър свят. А когато разберат, че всъщност сме планета на страхливци, които са решили да се скрият зад гърбовете на децата си? Превърнали сме нашия утрешен ден във вчерашен ден. Няма значение, че по този начин ще успеем да се спасим сега. Часът на разплатата идва, Сергей. Те няма да ни простят за своята изостаналост, за ролята си на пушечно месо. Хроноколониите вече се опитват да разберат какви сме в действителност. Те няма да ни простят.

Мълчах. Прав си, Майк. Няма да ни простят. Никога. Нито ролята на безплатни войници в галактическата касапница, нито многовековната „тренировка“ преди схватката, в която Храмовете са превърнали живота им, нито глада, нито вечния страх пред Сеячите богове.

А най-важното — няма да ни простят самозванството. Не бива да се преструваш на бог. Не можеш и да бъдеш такъв, но може да се опиташ. Ден след ден да доказваш, че искаш да бъдеш бог. Няма значение дали добър, или лош. Не бива да спиращ, иначе ще паднеш от Олимп...

Земята е спряла.

— Майк, какво всъщност се опитваш да постигнеш? Тук няма да помогнат роудърските методи... мълчаливият вик и отказът от цивилизацията.

— Сергей, на колко биогодини си? Земни години?

— Двайсет и осем.

Майк ме погледна изненадано и каза:

— Мислех, че си поне с десет години по-голям. Сега разбирам. Ти си мислиш, че пътят на тялото, пътят на активността е по-важен, отколкото пътят на душата. Но светът може да се промени, ако просто бъде променен всеки човек в този свят.

— Интересно как може да бъде променен човекът без никаква дейност.

— Чрез личен пример. Като му покажеш как се променя душата и го убедиш да те последва.

— Като гледам, мнозина си убедил, Дядо.

Майк се усмихна накриво.

— И все пак каква е целта ти? Нека роудърите се множат, нека станат сила... пасивна сила. Хроноколониите вече съществуват, това не може да се промени.

Майк помълча, след което отговори неохотно:

— Има начин. Да излезем от нашето пространство... да го оставим на фангите и хроноколониите. Нека се оправят помежду си.

Премълчах си. Щом Майк смяташе, че пътят към духовното съвършенство трябва да приключи с предателство от галактически мащаб... Не ми приличаше на подлец.

Или може би старият роудър наистина смяташе тази алтернатива за най-етична. Може би виждаше и други развръзки в триъгълника Земя — фанги — хроноколонии. Много по-лоши от бягството на земляните в „друго пространство“?

— Дядо, ти с всички ли водиш такива разговори? — попитах, без да го поглеждам.

— Не — отвърна без колебание Майк. — Не съм казвал всичко дори на моите момчета.

— Тогава каква е работата? Опитваш се да ме вербуваш за роудър? Няма да стане.

— Ти си землянин, аз вярвам на Вик. Колонист си... ако се вярва на думите ти. Носиш защитен комбинезон на сътрудник на проекта „Сеячи“, ако не ме лъже паметта, разбира се. Но мразиш този проект повече от мен...

Дядото лениво подритна с крак тлеещите клони. Изглежда, костюмът му бе огнеупорен също като моя.

— Разбираш ли, Сергей, всеки истински роудър е отличен психолог. И разчита мимиките дори на най-сдържаните хора. А твоята мимика само дете няма да разбере. Ти си чужденец, който се крие от властите.

4. ХОТЕЛ ЗА ШПИОНИНА

Опитах да се усмихна, но лицето не ме слушаше, усмивката се получи жалка и неестествена.

— И какво смяташ да правиш, Майк?

— Нищо. И то не заради пистолета ти.

Не знам защо му вярвах. Дори без всякакви обяснения. Само че Майк реши да внесе пълна яснота:

— Ние също сме опозиция на властта — макар и пасивна. Всеки допълнителен проблем за „Сеячите“ или Асамблеята е шанс да се чуе и нашият глас.

— Още повече че ще бъде компромисен — предположих аз.

Дядото кимна.

— Чак да се възгордея. Опитният психолог роудър ме смята за проблем за целия проект с двумилионен щат.

— Смятам те — сериозно потвърди Майк. — Може и да е по неволя, но те смятам.

Той порови из лежащата в тревата раница. Странно, но тази част от туристическото оборудване почти не се беше променила; все същите презрамки и капаци, джобове отстрани, яркооранжев плат, леко прегорял от слънцето.

Дядото измъкна от купчина разноцветни парцали плоска стъклена бутилчица с прозрачна кафеникава течност и ми я подаде.

— Коняк? — попитах, без да поглеждам етикета. А може би трябваше — кой знае дали тази напитка не се бе превърнала в антикварна рядкост в двайсет и втори век.

— Да. „Кутузов“, отлежавал седем години.

Погледнах с любопитство етикета. Той беше примитивно ярък, сякаш нарисуван в пика на строгата „наполеоновка“. Мълчаливо, тържествено разляхме коняка в чашките, които ни подаде Вик. Момчето подаде три, но Дядо като че ли не обърна внимание на това. Едва когато отпихме по глътка, той подхвърли:

— Недей да остроумничиш, Вик, че ще се обадя на баща ти.

Момчето реши, че няма да спори.

Втората доза коняк Дядо превари с тост:

— За Земята.

Кимнах: може и за Земята. А може и за фангите или хроноколонистите. Самият коняк си струваше отделен тост. Онзи „Наполеон“, който ми се беше случвало да опитвам, евтин, полско производство, беше много по-зле.

— Майк, аз трябва... в най-близкия град. И то по-бързо.

— Без телефон ли си? — Дядото се усмихна, сякаш сам признаваше риторичността на въпроса си. Нима наистина ме смяташе за извънземен разузнавач?

Поклатих глава.

— И ние сме без връзка. Андрей има аварияен викач, макар и да го крие. Ситуацията екстремна ли е?

— Не. Просто каприз.

Дядото кимна:

— За рудъра това е уважителна причина. Но не и за транспортните служби. Вземи картата от раницата, потърси най-близката точка за свързка. Ако, разбира се, не те интересува ходене пеша до Иркутск.

Аха. Значи се намирахме край Байкал. Интересно дали Иркутск наистина бе най-близкото населено място? Или Майк беше разбрал буквално думите ми за града?

Картата се намираще в тънка папка заедно с някакви документи и кръгла златиста значка, същата, каквато носеше на верижка Вик. Щом хвърлих поглед на картата, веднага се почувствах пълен идиот. Това беше карта на Земята — с мащаб едно към двама милиона. Освен това проекцията бе абсолютно неочаквана: нещо като звезда с двама лъча и разпрострени върху нея континенти. Картата бе отпечатана върху обикновена хартия, но върху синичкото петънце на Байкал грееше рубинена точка. Вероятно нашите координати.

— Не бива — внезапно се обади Вик. — Точката за свързка е на пет километра на север.

Дядото го погледна напрегнато:

— Откъде знаеш?

— Вчера гледах — отвърна юношата в неизвестен за мен контекст.

— Ясно.

За минута настъпи мълчание. Погледът ми прескочи от Вик върху Майк. Нещо ставаше...

— Да те чакаме ли? — попита Дядото.

Вик поклати глава.

— Тогава изпрати Сергей.

— Разбира се. Ще взема раницата.

— Да поискам ли от Андрей викач?

— Няма нужда. — Вик почука по медальона на гърдите си. — Без комплекси съм, Дядо. Ако се наложи, ще счупя Знака.

— Ще се сбогуваш ли?

— Много здраве на Криста.

Вик се надигна с лекота и ми кимна:

— Да вървим, ще те изпратя.

Погледна в палатката, измъкна оттам съвсем празна раничка, също такава яркооранжева — като на Майк. И без да се оглежда, се отдалечи от огъня и от нас двамата с Дядото.

— Поздрави на татко ти — рече тихо Майк. И ми протегна ръка: — Догони го. Вятър в лицето, ще се срещнем по пътя.

— Вятър в лицето — повторих аз. — Благодаря за закуската... и за питието от шишето.

В главата ми леко шумеше. Изправих се и тръгнах след Вик. Момчето крачеше измамно бавно, с походка, която можеше за час да измори всеки „професионалист“.

Десетина минути вървахме мълчаливо. После Вик каза, без да ме поглежда:

— Почувствах те вчера вечерта, веднага след хиперпрохода. Ужасно се изплаши от нещо.

— Паднах във водата и не видях брега — отговорих след секундно замисляне. — А ти как разбра за хиперпрохода?

— Сигналът се появи твърде внезапно. — Вик оправи раницката си и додаде: — Не мога да чета мисли, не бой се. Само емоции.

— Не се боя.

Отново мълчание. Изкачихме невисоко хълмче. Духаше равномерно прохладен вятър. Вик отново заговори:

— На мен не ми е студено, нали съм роудър. Няма смисъл да ми предлагаш яке, направо е смешно. — Той се усмихна. — Емоциите ти са много ясни. Крайни. Не се обиждай.

Свих рамене. Разговорът с полутелепат е доста добра проверка на нервната система.

— Загриженост... охрана... покровителство... — продължаваше Вик. — Боиш се за своята приятелка?

— Да — отвърнах, като започваше бавно да ми кипва.

— И обратното. Агресия... гняв... омраза. Не искам да ти ставам враг. И не завиждам на онези, които са успели да станат такива. Сергей, може ли да бъда откровен?

— Ще почувстваш, ако те излъжа. — Внезапно ми стана интересно. — Питай, Вик.

— Какво е да убиеш наистина? Страшно? Жалко? Противно?

Спряхме. Вик ме гледаше с любопитство.

Нямаше смисъл да се преструвам.

— Най-различно е, Вик. Понякога дори безразлично.

— Това е лошо — рече сериозно момчето.

— Най-лошото. А как може да се убива не наистина?

— Филми с ментален фон. Но в тях всичко се филтрира... чувствам, че лъжат. Извинявай за въпроса. Това си е между нас, на изхода нула.

— Дявол да го вземе тоя ваш сленг — не издържах аз. — Ти човек ли си, или компютър?

— Човек. Виж, Сергей. Ето ги Андрей и другите двама на брега.

Погледнах към брега. Въздухът беше чист, разстоянието не пречеше да се види надутият, проблясващ като стъкло дюшек. И тримата върху него. Ето така „играем“.

Поех си въздух няколко пъти, погледнах към Вик. Лицето ми пламтеше.

— Харесва ли ти? — попита сурово Вик. — Ругай, ще помогне.

— На колко години е Дан? — попитах.

— Не знам. Има Знак, в такива случаи не питат. Андрей е на петнайсет, Криста — на четиринайсет. Като че ли.

— Да вървим.

— Само не при тях. Те имат Знаци, разбираш ли? Могат да правят каквото си поискат, стига да не пречат на другите.

— На мен ми пречат.

— Успокой се... — помоли Вик.

Почувствах как гневът ме напуска. Остана само леко раздразнение. И глупавата мисъл: участвал ли е Вик в такива игри?

— Не. Никога. Да вървим, няма да мога да те удържа дълго. И без това вече ми се яде.

Той продължи да върви мълчаливо. Постоях малко и тръгнах след него. Когато слязохме от хълма, го помолих:

— Стига ме сдържа вече. И повече не се намесвай в емоциите ми.

— Ама аз вече престанах. Виждаш ли онази искрица отпред?

Загледах се. На три километра от нас над земята проблясваше сребриста чертичка.

— Антена. Ще си повикаш флайър... Не, по-добре аз да ти повикам. Та ти нямаш Знак.

— Слушай, Вик! Не те ли интересува кой съм аз? Без Знак, нищо не разбирам, лъжа на всяка крачка. Или все пак четеш мисли?

— Не! — с неприкрита обида отвърна Вик. — Интересно ми е, но по-добре не ми казвай нищо.

— Не искаш да си пъхаш носа в чуждите тайни?

Момчето не отговори веднага.

— Не искам да изгубя тайната. Сергей, аз никога не съм имал тайни. Всичко може да се научи, на всеки въпрос може да се намери отговор. Особено ако умееш да разчиташ емоциите. А ти не се разкриваш. Остави ме да се помъча.

Страшно е, когато на отговорите няма въпроси. Даже забавих крачка и подозрително погледнах Вик. Мисълта се появи неочаквано, сякаш беше вложена отвън в съзнанието ми. Страшно е. Когато на отговорите. Няма въпроси.

Глупости.

— Вик, може ли да те помоля за съвет?

— Разбира се.

— Къде е най-добре да отседна за няколко дни? Без да привличам внимание?

— В Иркутск? Или в Москва?

— Ами... в който и да е град.

Вик се усмихна. Сви рамене.

— Хотели има навсякъде. Но без въпроси... и Знак...

Да му се не види този Знак!

— ... освен ако. Един отговор, Сергей. Намери в адресния справочник ръководителя на роудър клуба. Такива има почти във всеки град. Спомнят си младостта, пишат мемоари... Иди при него, кажи, че си роудър, и живеи. Въпроси няма да има, не е прието.

— Благодаря.

— Няма за какво. Или се запознай с момиче...

— Мислиш ли, че ще се размине без въпроси?

Вик се смути.

— Ами... не знам... зависи с кого...

— Недей да остроумничиш — с удоволствие го сдъвках аз. — Не се опитвай да изглеждаш по-възрастен, отколкото си. Правилно ли го казах?

Нямаше отговор. До „точката за свързка“ вървахме мълчаливо. И едва когато стигнахме до невисокия каменен стълб, увенчан с тънка метална игла, Вик каза:

— И още нещо, не забравяй. Трябва да си смениш дрехите. Но в магазините автомати не обслужват без Знак. Иди в обикновен, достатъчно си възрастен, за да не се налага да доказваш кредитоспособността си. Само не се обличай в секцията „Лукс“, не взимай дрехи по поръчка. Просто нещо обикновено, не твърде модно.

— Панталони и пуловер. Може ли?

Вик не усети иронията ми.

— Може. Само да не е от естествена вълна.

На каменния стълб имаше малък панел с три цветни бутона — зелен, жълт и червен. Вик докосна жълтия, той засвети с мека светлина. От невидим говорител се разнесе приятен женски глас:

— Спешното искане за флайър е прието. Знакът е фиксиран. Свободна кола ще пристигне след седем минути.

— Благодаря — отвърна учтиво Вик. И ми кимна. — Ето как се прави. Но викай флайър със зеления бутон, тогава не проверяват наличието на Знак. Няма да се наложи да чакаш повече от час.

— Добре.

Вик седна на тревата и след кратко колебание се настаних до него. Един въпрос не ми даваше мира, но някак си не ми се искаше да го задавам.

— Питай — рече неочаквано Вик.

— Защо се занимаваш с тази глупост? С роудърството? Дядото просто изпитва носталгия по младостта си, на Андрей и компанията им харесват... игрите на чист въздух с романтичен ореол. А теб какво те привлече?

Вик ме погледна неуверено.

— Не знам дали ще разбереш.

— Опитай, кажи. Аз съм досетлив.

— Не ми е уютно. Никога и никъде. А когато бродя с роудърите, ми е малко по-леко.

Лицето му стана сурово. Интересно, на колко ли е години? Това дори не е акселерация, а дявол знае какво...

— Знаеш ли, Вик, разбрах те.

— Нима? Тогава ми обясни! Аз самият не разбирам — с неочаквано тънко, обидено гласче възкликна Вик. — С какво съм лош от другите?

— С нищо, глупчо.

Внезапно ме изпълни съжаление към това настръхнало момченце. Съжаление и нежност.

— Дори вероятно си по-добър от другите, Вик. Ти си сенс. Чувстваш емоциите им, болката и тъгата им. И не знаеш как да се справиш. За целта трябва да си възрастен... а не собственик на Знак.

— А тогава какво, на всички наоколо им е лошо? — Вик сякаш се наежи. — Не мога да разбера! Те са доволни!

— Може би е нещо по-дълбоко от задоволството.

Вик мълчеше. После се изправи, изпъна рамене, намести поудобно раницата си и каза:

— Флайърът ти. Ще се справиш ли с управлението?

Огледах се — откъм езерото се плъзгаше полупрозрачна капковидна кола.

— Надявам се. Ти няма ли да летиш?

— Не. Ще повървя по-нататък.

Той пъкна ръце в джобовете си и рече тихо:

— Лети. Върши активни действия. Лекувай човечеството...

— Аз съм недоучил лекар, Вик. Но ми се е налагало да оправям изкълчвания.

Вик се усмихна.

— Добре. Жалко, че повече няма да се видим, с теб не е скучно.

— Защо няма да се видим?

Флайърът застина беззвучно до нас. Прозрачният покрив на кабината се вдигна нагоре.

— Ами аз съм сенс, Сергей. И умея не само да чета емоции. Картата например не съм гледал. И въпреки това знаех, че тук има точка за свързка...

— Вятър в лицето, роудър.

— Вятър в лицето. Знаеш ли откъде идват нашите думи за сбогуване?

— Не.

— Докато има слънце и въздух, винаги ще има вятър... Прочети „Книгата на планините“, Сергей. Ще ти помогне да се ориентираш.

5. ИНФОРМАЦИЯ БЕЗ РАЗМИСЛИ

Управлението се оказа изключително просто, както и на галактическите кораби на Сеячите. Азбучен панел, който явно можеше да се пренастройва на няколко езика, фонетичен блок за гласово управление. Бегло огледах приборите и казах:

— Издигане на сто метра. Движение на запад.

Капакът на кабината се затвори. Уверен, силен баритон с ясно доловимо задоволство повтори:

— Издигане на сто. На запад. Скорост?

Флайърът плавно се издигна и аз оставих въпроса без отговор. Погледнах надолу — Вик вече крачеше покрай брега. Спря се само веднъж, изпрати ме с поглед и махна с ръка. Кой знае защо, му вярвах, че повече няма да се видим. Може би Вик ме беше накарал да го почувствам.

— Сбогом, роудър — прошепнах. — Дано вятърът ти понякога е попътен. Сега си имаш своя тайна.

— Скорост? — подмилкващо попита флайърът. Слава богу, акълът му стигаше да не разпитва за вятъра и роудъра.

— Максимална. И не повтаряй командите — отрязвах го аз.

Погледнах приборите и поклатих глава. Скоростта се увеличаваше толкова бързо, че очевидно нямаше да се размине без гравитационни компенсатори. Ускоряването спря на хиляда и петстотин в час, а над пулта, направо във въздуха, светна надпис:

„Скорост максимална. Форсиране?“

Лаконично... Поклатих глава:

— Не е необходимо. Трябва ми карта. Или не. Можеш ли да удължиш маршрута до Алма-Ата?

„Град Верни — Алма-Ата — Алмати? Координати...“

— Да — прекъснах пълзящото встрани изречение. — Същият. Колко време ще отнеме полетът?

„Ако се придържаме към обществените въздушни линии шест часа и двайсет и две минути. Ако използваме скоростните трасета четири часа...“

— Използвай обществените линии — наредих аз. Полетът по скоростните трасета можеше да се окаже платен. Или да изисква наличието на тайнствения Знак. Мисълта за него ме подтикна към нов въпрос: Искам тълкуване на няколко термина. Има ли възможност да използвам речник?

Въпросът можеше да издаде, че съм чужд, но нямах друг изход. Още по-рисковано бе да се озова сред хората, без да знам смисъла на елементарни понятия.

„Да“

— Добре. Тълкуване на термините „Знак за самостоятелност“, „Роудъри“, „Асамблея“...

Замислих се за секунда и продължих:

— „Генормисти“, „Книга на планините“. Можеш да отговаряш на глас.

Настаних се по-удобно в седалката и зачаках. След като излезе на „обществената линия“, флайърът премина в плавен вираж, на пулта започнаха да примигват светлинки: или изчисляваше курса, или обработваше въпроса... А може би просто създаваше илюзия за напрегната работа.

— *Знак за самостоятелност, Знак, Токен.* — В приглушения глас на флайъра звучеше същото онова задоволство от изпълнената задача. — Тълкуване според общия социологически речник.

— Казвай — подканих го аз и затворих очи. Седалката във флайъра беше адски удобна. Движението изобщо не се усещаше.

— Въведен през две хиляди шейсет и трета година, в град Квебек, Северноамерикански щати, след процеса Дженингс срещу Дженингс.

Искаше ми се да попитам в какви щати влиза канадският град, но се усилих да замълча. Да е жива и здрава Канада...

— Епизодичното използване на Знаците продължава до седемдесет и втора година, след което те са узаконени с решение на Асамблеята. Оттогава статутът на Знака на самостоятелността е непроменен. Самият Знак представлява направен от титанова сплав позлатен диск с диаметър шест сантиметра. Има две нива — персонална и колективна отговорност...

Кимнах машинално, като си припомних полюляващия се на гърдите на Вик медальон. Нищо особено.

— Според статуса на Знака той може да бъде получен във всяка човешка възраст, независимо от пола, националността и убежденията. Основание за получаването на Знака е личната самостоятелност на индивида, което се състои в способността да решава правилно основните проблеми на междуличностното общуване, да действа, изхождайки от приетите в обществото морално-етични норми, да се противопоставя на психологическото въздействие със сила до два Дора и да изпълнява минимума трудови задължения — осем месечочаса. Променливите величини се уточняват всеки месец, но ожесточаването им няма обратна сила за собственика на Знака — поправка от седемдесет и трета година. Средната възраст за получаване на Знака е тринайсет години и половина — според данни от август тази година. Минималната възраст за получаване на Знака е шест години и четири месеца, процесът на Ван Чжун срещу Китайската федерация. Максималната възраст за получаването на Знака е деветдесет и три години. Броят на хората, които са се отказали да получат Знак, е нула цяло и два процента от населението на Земята. Количеството хора, които не преминават контрол — шест десети...

Прозинах се. Стана ми скучно.

— Основните съдебни процеси, свързани със Знака за самостоятелност: „Дженингс срещу Дженингс“; „ЮНЕСКО срещу Асамблеята“; „Ван Чжун и съюзът на мутантите срещу Асамблеята и Китайската федерация“. Модификации на Знака: въвеждане през две хиляди сто и четвърта година на личностен детектор, въвеждане през две хиляди сто и тринайсета година на щит генератор с емпатично задействане и аварийен хипервикач.

Гласът млъкна.

Спомних си как Вик бе отговорил на Дядото: „ще счупя Знака“. Явно след това се включваше хипервикач и съобщаваше, че човек е изпаднал в беда. Това несъмнено се смяташе за нещо позорно.

— По-нататък — казах.

— *Роудъри*. Обществено движение, чийто разцвет настъпва през две хиляди и осемдесета — две хиляди сто и пета година. След началото на колонизацията на планетите от системите на Кентавър и Фомалхаут движението рязко запада. Основни постулати на роудърите: „Свободата е съдържание, а не форма“, „Правото е над задължението“, „Изборът винаги е правилен“. Били са в правителствена опозиция,

съществували са на границата на гарантирания минимум блага, отхвърляли са всякакъв труд с твърдението, че е безсмислен. Основната маса роудъри са младежи. Обичаите, законите, историята на роудърството са описани подробно в монографията на Ана Файфер „Ковачи на свобода“. Духовни вождове на роудърите се считат Сали Дженингс, автор на „Книга на планините“, и Игор Пригородски, „роудър номер едно“.

— Ясно. Продължавай.

Излегнат в отпуснатата назад седалка, аз се борех с дрямката. Трябваше да поискам от флайъра училищен курс по история. Ако изобщо имаха училища и история...

— *Асамблея.* Висшият законодателен орган на Земята. Двукамарен, е пряко и пропорционално представителство от ексдържавните единици. Избори се провеждат веднъж на две години. Забранено е преизбирането на членове на горната камара за повече от два мандата подред. Право на избиране притежава всеки носител на Знак.

Генормисти. Противозаконна групировка, която се е появила в средата на миналия век. Поставя си за цел контрола над чистотата на човешкия генофонд. Дейността ѝ се свежда до пропаганда на засилен генен контрол (легални генормисти) и терористични актове срещу нарушителите на генния допуск (генатуристи); терористичните актове се осъществяват от бойци, членове на нелегалните генормисти.

Книга на планините. Програмният документ на роудърите. Написан през две хиляди шейсет и девета година от Сали Дженингс, според някои данни — съвместно с група психолози, специалисти по подсъзнателно програмиране на поведението. Във връзка с това в началото на две хиляди осемдесет и трета година се провежда референдум за забраняването на пълния текст на книгата. С незначително мнозинство от гласове законопроектът е отменен...

Говорещият се закашля.

— Настинал ли си? — попитах. И изстинах от ужас. Машините не се разболяват.

Роботите не кашлят.

— При нас е студено — с извинителен тон отвърна невидимият ми събеседник.

— Къде е това „при вас“?

— В Иркутск. Флайърът е зачислен към общоградския парк.

Няколко минути мълчахме. Мълчаливо се ядосвах, като си представях идиотската ситуация. Да помисля човек за робот! Да разговарям с оператора, който управлява флайъра, като с машина!

Но откъде можех да знам? Никъде в галактиката не се използваше такава система. Ако машината се управляваше от шофьор, то той седеше в нея.

— Нали не съм създал много проблеми с въпросите ми? — попитах.

— Не, вие пък. Беше много интересно да обезпокоя справочните служби. Първоначално си мислех, че ми предстои скучен полет. Радвам се, че сгреших.

— Работата интересна ли е? — попитах небрежно аз.

— Не сте ли опитвали?

— Не, никога.

— Доста интересна. Обикновено обслужваме туристи, разкарваме ги из околностите, до езерото... А далечните полети като този са рядкост. Смяната ми, ако трябва да съм честен, приключи. Но с удоволствие ще откарам флайъра до алма-атинската зона за кацане... Нещо против?

— Съвсем не.

— А вие отдалече ли сте? Не се притеснявайте от въпроса ми, той е излишен...

— От Брега на Грюнвалд.

Повторих легендата си, като мимоходом вкарах в нея няколко подробности — че се интересувам от съвременните земни култури, роудърите, генормистите и генатуристите, възнамерявам да пиша за тях.

Моят събеседник очевидно се оживи.

— Вие сте оптимист, млади човече. Съдейки по въпросите, вие практически не знаете нищо за тях.

— Погледът на несведущия понякога е по-зорък — отвърнах. И се изненадах от отговора си — той се появи отникъде.

— О, значи все пак сте чели „Книгата на планините“ — одобрително отбеляза операторът на флайъра. — „Погледът на несведущия е по-зорък, думите на детето са по-честни, простите начини са верни“.

Размърдах се в седалката. Хич не ми харесваше случващото се, ама хич. Някой беше успял да напъха в съзнанието ми информация, която не ми бе известна отпреди. Или това бе онзи ефект на „предзнанието“, в който никога не съм вярвал? Смяташе се, че при тунелния хиперпреход човек може да види бъдещето си... Глупости. Случайни съвпадения.

— А къде да ви оставя в Алма-Ата? — попита операторът. — Били ли сте в този град?

— Много отдавна — отвърнах честно аз. — Мисля, че доста се е променил оттогава. Няма ли да ми подскажете нещо?

— Авиогарата? — неуверено предложи операторът. — Планинско-туристическият комплекс? „Хилтън“? Нищо друго не ми хрумва в момента...

— В колко часа ще долетим в Алма-Ата?

— Около обяд местно време. Да уточня ли?

— Няма нужда. Можете ли да намерите адреса на ръководителя на местния роудър клуб?

— Разбира се. Решили сте да започнете изучаването на субкултурата отвътре? Похвално...

Докато слушах разговорливия оператор, разсеяно оглеждах пулта. Технически флайърът бе оборудван не по-зле от орбиталните изтребители на Тар или другите хроноколонии. И въпреки това имаше жив оператор — не дубльор на машина, нито просто допълнителен участник в „трудовите процеси“. Ако подобна работа съществуваше и след масовата колонизация на околните звезди, то какво ли се е вършело по роудърски времена?

— Адресът е намерен. Да изкарам ли информацията на лента?

Кимнах, без да слушам оператора. Спомних си един разговор с Ланс — много отдавнашен, още преди в екипажа на „Тера“ да влязат Редрак и Данко, от онова време, когато се мотаехме из галактиката в търсене на следи от Земята.

Струва ми се, че всичко започна в Геесмод, на „баржата“. Така наричаха откритото ресторантче край самия космопорт. В него можеше да се прекара цял ден, като си поръчаш само две евтини питиета, и повечето посетители се възползваха от това. Всички те имаха някакво отношение към космическите кораби: пилоти и техници, енергооператори и свързочници, новоизпечени випускници на

училища или укриващи се от полицията бандити. За седмица наемаха не повече от един или двама от постоянните посетители на баржата. Но оптимизмът на останалите не спадаше. Те идваха няколко часа преди отварянето, защитаваха от външни лица обичайните си маси — често с помощта на атомарници.

— Добре че съм се родил на Тар — каза тогава Ланс. — Правото на труд у нас се защитава със закон, работа е осигурена за всички.

Усмихнах се. Монархически комунизъм — така бях кръстил за себе си обществения строй на Тар. Макар че, честно казано, най-близката аналогия до Тар беше Кувейт.

Точно тогава се замислих над проблема за мястото в живота, който помрачаваше съществуването на мнозинството хора. Работата дори не беше там, че не стигаха работни места. Винаги се намираща работа, с която техниката не може да се оправи, по-точно се справяше, но на твърде висока цена. Много по-лесно е да наемеш човек, който да събира в мочурливите блатата на Рапенга скъпоценни рап цветя, отколкото да строиш заради това сложен кибернетичен агрегат. Много по-лесно е да имаш жив обслужващ персонал, и вероятно е най-добре да се наемат войници, за да се спасиш от вечния проблем с препрограмираното на бойни роботи. Въпреки всичките му недостатъци, човекът е много издръжлив, гъвкав и дори предан работник. Абстрактни понятия като вяра, любов, патриотизъм го правят много по-надежден от всяка машина.

Но също такива абстрактни величини — гордост, честолюбие, любопитство — рязко ограничават сферите на човешка дейност. Берачът на рап цветя не може да устои пред изкушението да опита наркотичното прахче. Сервитьорът, който обслужва масите, изобщо не изпитва удоволствие, когато сервира на полупияни безделници. Обеднелият лейтенант или капитан от орбиталната крепост, натъпкана с оръжие и контролираща цяла планета, непрекъснато е подложен на изкушението да вземе властта в свои ръце.

Хората се оказаха в капана между две крайности. Нискоквалифицираният еднообразен труд устройваше само идиотите, а сложната, свързана с техника и власт работа беше сведена до минимум и се поверяваше само на абсолютно надеждни хора.

На планетите хроноколонии основната маса недоволни бе поглъщана от селското стопанство. В производството на

продоволствия можеше да се забогатее и да се направи неவிжданa кариера. Подобно изтичане на население само се поощряваше от правителствата. Та нали Земята просто не се нуждаеше от селяни.

Задряхмах, като продължавах през сън да слушам обясненията на оператора: прелетяхме над станцията за връзка на Абаз, над тувинския завод за хипердвигатели, над границата на тестовия полигон... Когато погледнах надолу от височина няколко хиляди метра, видях жълто-кафява степ с разхвърляни из нея черни пирамидки. Над някои от тях въздухът трепереше от гореща мараня, една от пирамидките излъчваше мътна светлина. Не се поинтересувах какво тестват там, на бившия ядрен полигон. Сигурно някаква не по-малка гадост.

След това под нас премина синкавобялата ивица на Балхаш. Операторът съобщи, че управлението се поема от станцията на Алма-Ата, и се сбогува с мен.

Прогоних сънливостта си и отново премислих действията си. Да се появя на гости у местния предводител на роудърите. Да си сменя дрехите — в най-близкия неавтоматизиран магазин, като избира по-обикновени и по-евтини дрехи. Да намеря парка, където някога се бяхме срещнали с Тери, и да я чакам там цялата вечер. Ако паркът още съществуваше.

Флайърът започна да захожда за кацане — доста рязко, но гравитационният компенсатор ме спасяваше от неприятни усещания. Втренчих се през прозрачния капак на кабината и започнах да разглеждам лежащия в подножието на Алтай град.

Ето това бе завръщане в родината...

Лозунгът „Да превърнем Алма-Ата в град-градина!“ винаги ми беше харесвал. Въпреки утопичния му оптимизъм и приказен тон. Но лозунгите не бива да се превръщат в реалност толкова буквално! Под мен се ширеше яркозелено море с цели архипелази от разноцветни островчета къщи. Над оживялата утопия, в нереално чистото небе, в което нямаше и следа от облаци, излитаха, спускаха се или просто се рееха ярките точки на флайъри. Стана ми неуютно. Обичах предишната Алма-Ата — и го разбрах едва сега. Естествено, никога не бях считал хотел „Казахстан“, президентския дворец или банята „Арасан“ за венец на архитектурното творчество. А пък многоетажните блокове от времето на Хрущов или елитарните монолитни къщи в микрорайон „Самал“ би трябвало да се разсипят от

само себе си. Това беше пределно ясно. Но нали трябваше да съществува все някаква приемственост в архитектурата? Не виждах никакви следи от онова добре организирано „шахматно“ планиране, което винаги ми бе харесвало. Живописен безпорядък, градинска зеленина и разноцветни къщички. Отличаваха се само няколко кули, белоснежен дворец в центъра и хаотично струпване на огромни мътнозелени кълба върху планината Кок-Тюбе, което бе заело мястото на телевизионната кула... Както и няколко цилиндрични матовоогледални постройки в различни точки на града — с различни размери, но очевидно създадени по един проект. Красиво, но това вече не беше моят град! Той бе изчезнал безследно...

— Кога градът придоби такъв вид? — попитах.

— Реконструкцията на Алма-Ата се извърши след земетресението от две хиляди и седемдесета година.

Гласът беше безупречно правилен. Този път някак си бях уверен, че разговарям с автомат.

— Високи сгради не се строят от съображения за безопасност?

— Високи сгради... — настъпи пауза. Изглежда, въпросът не беше стандартен. — Високи сгради се строят. Те са абсолютно надеждни.

Кимнах. Наистина, та кой щеше да предпочете индивидуален апартамент в многоетажен блок? Всичките производства сигурно бяха изнесени далеч извън града. А с развитието на комуникациите канторите, институтите, всякакви административни простотии просто бяха станали ненужни.

— Търся дома на Нурлан Кислицин, бивш роудър — казах аз и зачаках с любопитство отговора. Всеки автомат си има своя граница на информация. Тези оскъдни данни дали щяха да са достатъчни за флайъра, или щеше да е необходим точен адрес?

Погледнах към листчето с адреса на ръководителя на роудър клуба. Улица „Курмангаз“, дом 567–28. Я виж ти, името на улицата се бе запазило...

— Имате ли определена среща? — попита автоматът. Очевидно информацията стигаше.

— Не.

— Тогава кацането ще бъде осъществено на най-близката обществена стоянка. След като слезете от флайъра, трябва да минете

през подземния преход с указателна табела „Улица «Курмангаз»“, да
завиете надясно и...

— Разпечатай информацията — наредих аз.

5. МНОГО БЛАГОУСТРОЕНА ПЛАНЕТА

Най-силно ме порази това, че улиците не бяха асфалтирани. Естествено, не видях и никакви движещи се тротоари, многократно възпявани от фантастите.

Улицата, права и широка, с матови кълба на лампите, поставени върху тънки метални стълбчета, бе покрита с трева. Мека зелена трева, равна — като на кортовете на Уимбълдън. Наведох се и се опитах да откъсна една тревичка. Къде ти! Оказа се еластична и здрава като гума. Но определено беше истинска. Вгледах се и видях, че под гъстия слой трева е постлана твърда пореста маса. Почвата явно беше още по-надълбоко.

Тръгнах покрай пътя, като се стараех да си придавам невъзмутим вид. Коли нямаше, а редките минувачи се шляеха абсолютно свободно по улицата. Нима наземният транспорт беше останал в миналото? Погледнах нагоре — разноцветните капки на флайърите ми се струваха твърде малко, за да поемат целия превоз. Може пък на моите потомци да не им се налагаше да бързат заникъде?

Трябва да призная, че потомците ми изглеждаха съвсем прилично. След срещата с роудърите очаквах да видя абсолютен хаос в облеклата, но повечето минувачи бяха облечени доста обикновено. Ето например вървящият срещу мен младеж — в тъмносини панталони, синя риза... тоест зелена... златистокафява.

Обичайността на облеклата се оказа измамна. Преминаващият покрай мен юноша бе облечен в свободен блузон, който всеки миг променяше цветовете си. А изпреварилата ме компания от момичета — в къси миниполи, които като че ли дори не бяха ушити от плат. Сребристите тъкани, които се полюшваха около бедрата им, приличаха ту на облак газ, ту на камуфлажно поле... По дяволите, та те можеха направо да излязат голи на улицата — с включен генератор, създаващ илюзия за дреха. Те нямаше какво да си правят енергията, така ли? Камуфлажното поле е един от най-енергоемките процеси, които използвахме на кораба!

Глупости, емоции... Нека си ходят както си искат. Важното е да не обръщат внимание на мен, в моя комбинезон. Вървах по улицата и

се вглеждах в номерата на къщите. Самите те не се виждаха от пътя: скриваха ги дървета, ниски живи плетове, а пък и димна мъгла — тя несъмнено имаше камуфлажно предназначение. Потомците ми ценяха уединението. Но до всяка къща водеха тесни пътечки, постлани с камък или прорасла „пътна“ трева, в началото на които стояха ажурни табели с номерата.

Петстотин шейсет и седем — двайсет и осем... Надписът с римски и арабски цифри бе изработен от доста небрежно изрязани месингови ивици. Цифрите бяха още по-небрежно заковани към нерендосана дъсчица. Нурлан Кислицин или обичаше да провокира околните... или подобна небрежност сега бе на мода. Свих рамене и закрачих по пътечката, посипана с едър чакъл.

На кого ли може да прилича човек, носещ казахско име и руска фамилия? Съдейки по двувековния си опит, предположих, че на татарин.

Нурлан Кислицин се оказа негър. Не чистокръвен, разбира се — при добро желание в лицето му можеха да се открият черти и на европейската, и на азиатската раса. С известна изненада си спомних, че видените от мен хора по улицата също носеха следите на „великото смесване на народите“. Ако по цялата Земя беше така, то за Адолф и последователите му не бе останала работа. Какво пък, приятно е да си мисли човек, че хората са приключили с националния проблем... Като се изключи впрочем деленето на земяни, колонисти и хроноколониисти.

Водачът на алма-атинските роудъри човъркаше из цветната леха пред къщата. Повече от мирно и патриархално занимание за един бивш скитник. Дори за моето неопитно око цветята бяха забележителни. Приличаха на астри, но в невъобразими цветове от бледосини до черни.

Приблжих се до лехата, като трескаво обмислях как да се представя най-добре. Като бивш роудър? Млад последовател? Начел се на „Книгата на планините“ безделник?

Нурлан се откъсна от цветята си, остави на земята апаратчето, което приличаше най-вече на сешоар, и внимателно ме огледа. Усмяхнах се накриво. Спокойно можех да му дам петдесет години и

изобщо нямаше вид на лапнишаран. Ако всеки роудър беше психолог, както ме уверяваше Дядото, значи нямаше смисъл да лъжа.

— Вятър в лицето — поздрави ме тихо Нурлан.

— Докато има слънце и въздух, винаги ще има вятър — по интуиция отвърнах аз. Това приличаше на парола от евтин детективски роман, но бях свикнал да се доверявам на интуицията си.

— Влизай — рече учтиво Нурлан. — Задълго ли?

— За два дни. — Всичко се оказа съвсем просто, Вик беше прав: от мен не се искаха никакви доказателства.

Домът на Кислицин беше най-обикновена тухлена двуетажна къща — или поне така изглеждаше. Вътре също нямаше изненади, освен че мебелите бяха масивни, тежки, старинни — истински антики, а не както в моя двайсети век. Редките белези на двайсет и втори век — прибори с непонятно предназначение, плоски видеоекрани, малки компютърни терминали във всяка стая — напълно се губеха сред дървото и камъка.

Това ми хареса. Както и стаята за гости, където ме заведе Нурлан. Широкият прозорец гледаше към ябълковата градина, през която се виждаше съседната къща, обгърната от мъгливата мараня на камуфлажа. Мебелировката бе сведена до необходимия минимум — гардероб, легло, маса и фотьойл. Над масата висеше плосък като шперплат видеоекран, включен в режим на календар. Най-последно разбрах коя дата сме — десети септември.

Вграденият в бюрото информационен терминал се оказа доста прост за работа. Бързо изкарах на екрана карта на града: съвременна и с двестагодишна давност. На мястото на парка, където някога бях „спасил“ принцесата, се издигаха детска клиника, църква Единни во Христа и двайсетина къщи. За пореден път се наругах заради глупостта си и се опитах да се поставя на мястото на Тери. Най-вероятно щеше да ме чака в църквата. Но можеше и да отиде на гости в някоя от къщите или да проведе царствено посещение в детската болница.

Картата внезапно изчезна от екрана и аз видях домакина си.

— Имаш посетител, роудъре — съобщи той. — Отвори вратата на стаята.

Лицето на Нурлан изчезна, а аз се обърнах към вратата. Бързичко ме бяха проследили... Какво пък, ще отворя вратата.

Бях си избрал най-удобното място — до прозореца, така, че да държа под контрол и вратата, и градината около къщата. При необходимост щях да прескоча с лекота през перваза. Жалко само, че зарядът в пистолета щеше да стигне само за кратка свада, но не и за сериозна битка.

Разблокираната врата започна да се отваря и аз измъкнах пистолета. Ако бяха хора, щях да стрелям в краката им. Ако бяха андроиди, щях да ги разпиляя...

На прага стоеше Тери.

Около секунда я гледах през тесния процеп на мерника. После свалих оръжието и чух:

— Сергей, аз съм.

Не се бяхме виждали само една седмица, но тя се бе променила. Бледната сухота на кожата бе изчезнала, Тери бе загоряла леко. Вместо късата подстрижка, която ѝ правех с огромни усилия, сега имаше изискана прическа — всеки кичур беше отделен и съвсем леко се отличаваше по цвят. Е, и никакви комбинезони нямаше, разбира се. Шорти от бледорозов плат, доста лекомислен на вид бански и блестяща като фолио материя, увита около лявата ѝ ръка.

— Серьожка, наистина съм аз — с жалостив глас повтори Тери.

— Как ме намери?

— Помолих справочния център да ми съобщава за всички мъже на твоята възраст и с твоята външност, които пристигат в града. Особено такива, които нямат Знак. Серьожка!

— Каква е тази лента на рамото ти? — Просто печелех време. Не знаех как да постъпя.

— Украшение... Сергей!

Хвърлих пистолета на пода. И без това нямаше да намеря сили да стрелям в нея — дори да беше биоробот, фантом, марионетка, управлявана по телепатичен път. Приблжих се към нея — мълчаливо, без вече да се старая да контролирам движенията и мимиката си.

— Много зле ми беше, Тери — казах просто аз, като я улових за ръката. — Ако това е измама, няма смисъл да я играеш още. Предавам се.

— Сергей... — Дланта ѝ се допря до лицето ми и аз затворих очи. — Господи, какво ти е? Какво се случи? Обясни ми.

Мълчах. Чувствах се като алпинист, който се е изкатерил на непристъпен планински връх и е намерил там хотел, ресторант и хеликоптерна площадка. Не можех нито да се радвам на края на мъченията, нито да тъгувам заради безполезността на подвига ми. Дланите на Тери бяха станали меки и нежни — на Сомат от доста време вече не бяха такива. От нея се носеше лек, едва доловим аромат на парфюм. На Земята ѝ беше къде-къде по-добре, отколкото на нашата мъртва планета.

— Тери — прошепнах аз. — Принцесо. Кой си играе с нас? Кой е посмял...

— Успокой се. — Тя галеше лицето ми, рошеше косата ми. Рядък миг в нашите отношения — не обичам да съм слаб... По дяволите! — Сергей, какво се случи на Сомат? Защо не пожела да извикаш кораба на Сеячите? Разкажи ми.

Приседнах на леглото, а Тери седна на фотьойла и подвиг крака под себе си. Без да пускам ръката ѝ, погалих тънките нежни пръсти. Напипах мъничка рана — принцесата от планетата Тар не се беше научила веднага да борави с кухненския нож. И изругах, щом осъзнах, че продължавам да я проверявам.

— Вземи се в ръце, принце! — В гласа на Тери се промъкна метална нотка. — Трябва да разберем какво става! Вземи се в ръце!

Кимнах и стиснах пръсти до болка. Преброих бавно до пет. Дълбоко си поех дъх. Аз съм спокоен и безпристрастен. Гледам на ситуацията отстрани. Най-простият път е най-верният... По дяволите! Това го нямаше в стандартния набор от формули!

Но заучените движения вече си вършеха работата. Овладях се. И спокойно, без да отмествам поглед от лицето на Тери, ѝ разказах за разрушения ни дом, за изгорените дървета, за дебнещите в засада работи.

Тери не зададе нито един въпрос. Само пребледня, когато чу, че градината — нейната гордост — е изгоряла. Много ѝ се искаше да я покаже на Ернадо и Ланс, те не вярваха, че в мъртвите пясъци на Сомат могат да пораснат дървета.

— Когато ме повика — завърших аз, — не изпитвах никакви съмнения: теб те контролират. Затова си взех меча... глупава постъпка, разбира се. И цопнах във водата, близо до бреговете на Байкал. Брегът се оказа зад гърба ми, бях обезумял от страх, защото реших, че съм

паднал наред Тихия океан. Хвърлих меча във водата... После на брега се запознах с роудъри... Чувала ли си за тях?

Тери поклати глава. Запознанството ѝ със земния живот не включваше изучаването на хипита, роудъри и други младежки движения. Историята ѝ се оказа много по-кратка от моята — и доста по-логична.

Корабът на Сеячите кацнал на Сомат в същия ден, когато заминах да „поскитам“ из планините. Екипажът първо се свързал с Тери и поискал разрешение за кацане. После командирът на кораба изложил целта на посещението им.

Ако се вярва на думите му, нашето укритие е било забелязано преди повече от година. Не са ни притеснявали, защото правилно преценили, че имаме пълното право да живеем в отшелничество на тази никому ненужна планетка. Решено било дори да не установяват връзка с нас и да нарушат нашето „инкогнито“ само в краен случай.

И той се появил. Планетата Тар отказала да влезе в отбранителния съюз на Земята, като се мотивирала с това, че няма законни владетели. Управляващият Тар регент упражнявал властта си от името на „вечната принцеса“ Тери. Само тя можеше да склони Тар към съюз със Земята. Точно тогава корабът на Сеячите се отправил към планетата Сомат.

Първоначално Сеячите смятали да ме търсят в планините и да ме поканят на Земята заедно с Тери. Но по нейно настояване се отказали от този замисъл. Тери твърде добре си представяла моята реакция при появата на чуждия кораб в небето на Сомат.

В къщата била оставена бележка с обяснение на случилото се и портативен команд блок за чакащия в орбита скоростен глисер. После Тери заминала за Земята, за да се приготви за рядката в историята на Тар процедура: доказване на правата си върху престола. С мен се свързала, когато изтекли всички възможни и невъзможни срокове за планинската ми разходка.

Известно време смислах информацията. Какво пък, можеше и наистина да е така...

— Тери — опитвах се да говоря спокойно. — С мен се случи нещо странно — по време на хиперпрехода към Земята. Почти липсваше еуфория, затова пък съзнанието ми сякаш се раздвои.

Разговарях сам със себе си, давах си глупави съвети... Чувала ли си за подобни случаи?

Тери ми се усмихна нежно:

— Сергей, няма смисъл да обръщаш внимание на това. Най-вероятно са ти се отразили превъзбудата и умората.

Поклатих глава.

— Помниш ли, че ти разказвах за интуицията си? Та смятай, че се осланям на нея. В играта се намеси трета сила. Не ние, не Сеячите...

— Фангите?

— Фангите. Жалко, че им отделяхме толкова малко време. Засадата вероятно е тяхно дело. Трябва да съберем цялата информация.

Тери кимна към терминала:

— С това няма проблеми, Сергей. Можем да поискаме който и да е текст, което и да е съобщение.

— Не, няма смисъл. Та ти знаеш каква е разликата между твоите информационни бюлетини и онова, което се разпространява за населението на Тар.

— Тогава да се обърнем към проекта „Сеячи“. Нали е бил създаден за противопоставяне на заплахата от фангите.

— Ти познаваш ли ги?

— Разбира се. Та нали техният кораб ме откара от Сомат... — Тери се засмя и ме прегърна. — Стига ревнува. Сеячите изобщо не са лоши момчета. Но ти си по-добър.

— Благодаря... — Поех устните ѝ в целувка, за пръв път откакто се срещнахме на Земята, и казах просто: — Много ме беше страх за теб.

— А мен — почти никак. — Тери се усмихна виновно. — Бях сигурна, че ще се измъкнеш от всяко опасно положение... Не биваше да отлитам от Сомат. Трябваше да те изчакам.

— Но нали работата беше спешна?

— Да. Още от кораба изпратих на Тар указ за своето завръщане. Вчера пристигна отговорът: регентът настоява за проверка на моя произход. Стандартна процедура.

Не бях наясно с тази процедура. Но и не попитах.

— Сергей, защо отседна при този човек... Нурлан? Познаваш ли го?

— Откъде? Той просто е роудър. Представих се за роудър и ме приеха без въпроси. Много е удобно, когато се укриваш...

Намръщих се, докато оценявах надеждността на укритието си. В компютризирания град е невъзможно човек да се скрие. Особено чужденец.

— А мен ще ме приеме ли?

— Защо? Мислех, че ще се преместим някъде... — запънах се, защото нямах представа къде може да е живяла Тери тези дни.

— В хотела? Сергей, там е скучно. Разкошно е като в императорски дворец, но и еднообразно. По-добре да поживеем тук, до утре.

— Ще попитам Нурлан — уклончиво отвърнах аз. — А защо до утре?

— Вдругиден трябва да съм на Тар. Сеячите обещаха да ни откарат със своя кораб на главната станция на проекта. Тя се намира в околземна орбита, вечер се вижда много добре.

— Хубаво. — Не ми оставаше друго, освен да се предам. — Там ще поговорим за фангите.

Тери ме огледа придирчиво:

— Сергей, а ти замислял ли си се да си смениш гардероба? Всесезонният защитен комбинезон е хубава вещ, но на Земята...

— Не ме иронизирай. Замислял съм се. Ще отида в най-близкия магазин и ще си купя някой евтин костюм.

— Защо евтин? А, ти си без Знак... — Тери измъкна от джоба на шортите си познато златисто кръгче. — Знаеш ли какво е това?

— Знам — изръмжах аз. Тери ме биеше по точки. Докато аз изучавах енциклопедичното тълкуване на Знака, тя го бе получила за лично ползване — от Сеячите, разбира се.

— Аз ще ти избира костюм. Според модата. Ще носиш ли дозар?

— Какво?

Тери докосна намотаната около ръката ѝ блестяща ивица.

— Това е дозатор за загар или дозар. Модно украшение за жени и за мъже. Създава някакво мембранно поле, което спира достъпа на ултравиолетови лъчи. Можеш да прекараш цял ден на плажа и да си останеш с бяла кожа.

— Че защо тогава да се ходи на плаж? По-добре да хвана тен както си трябва. — В поведението на Тери се долавяше нещо странно.

Ново.

— Добре, ще ти взема риза хамелеон и...

Тери се захвана да изброява какво според нея си струваше да бъде включено в гардероба ми. Внезапно разбрах каква е работата. На Сомат Тери просто трябваше да разчита на мен. Цялата ѝ универсална императорска подготовка на практика не струваше пукната пара. Аз ръководех строителните работи, аз монтирах защитния компютър, аз ръководех планирането на градината и монтирането на инсталациите за дъжд. Принцесата бе свикнала да се грижи за цяла планета, а тогава се наложи самата тя да се превърне в обект на грижи... Сега, когато беше получила възможността да ме поглези, тя се стараяше с всички сили.

— Тери, вземи ми каквото искаш — казах виновно аз. — И знаеш ли... Май напразно пихме онези таблетки? „Нобейби“?

Тери замълча. Видях как лицето ѝ леко се изчерви.

— Можеш да ме ошамариш — бързо казах аз. — Виновен съм, разкайвам се.

— Стига де.

Тери се настани на коленете ми и замълча. След това каза със съвсем друг тон:

— Като се върнем на Сомат, ще помислим... Сергей, ти защо така не искаше да се връщаш на Земята? Тя и тогава, в миналото, ми хареса. А сега това е почти приказен свят. Спокоен, добър, щедър...

— Тери... — докоснах с устни рамото ѝ. Дявол да го вземе, как се спори с принцеса? — Тери, представи си, че си имала много строги, почти жестоки родители...

— Ами представих си — окуражи ме Тери, без особен възторг от сравнението.

— Значи, строги родители... Ти си напуснала дома си, а после са започнали да ти говорят какви добри и благи хора са те.

— Разбрах те. Или ако на мен ми бяха казали, че Тар се е покрил с непроходими гори...

— Правилно. По същия начин се отнасям и аз към приказната добра Земя.

— Сергей... — Тери скочи от коленете ми и опря длани върху рамката на леглото. В тази поза щеше да ми се стори много уверена, ако не беше оскъдното ѝ облекло... — Разбирам те. Но ако чуех тези

разкази за горите на Тар, просто щях да отлетя на родната си планета. И да проверя със собствените си очи. Ти сега си на Земята. И какво виждаш?

Отговорът ми беше на езика — няколко секунди се борих с него. И загубих.

— Теб, Тери...

Улових я за лактите и я притеглих към себе си. Тери не се съпротивляваше. След миг вече се целувахме, забравили за всякакви планети.

Красивото оранжево покривало изведнъж изпълзя изпод нас и плътно се нави на цилиндърче. Същевременно леглото продължаваше да демонстрира способностите си — крайчето на тънкото меко одеяло грижливо се отгърна и ни показва белоснежните чаршафи.

Първа се разсмя Тери. После и аз. Озадаченото легло се поколеба и започна отново да се застила.

— Тери, не обичам твърде загрижените легла... — едва успях да изрека аз. — С него нищо не сме се договаряли, честна дума.

Междувременно леглото отново придоби спокоен, порядъчен вид. И на мен ми стана некомфортно.

— Тери, твърде благоустроените планети също ме карат да заставам нащрек.

И сякаш почувствала настроението ми, Тери бързо стана сериозна.

— Сергей, отивам да си прибера нещата. Съвсем наблизо е. А ти поговори със стопанина на къщата... и се разбери с леглото.

Кимнах. Тери тръгна към вратата, после се обърна и обяви:

— Знаеш ли, баните на Земята са великолепно оборудвани. Пълни са с всякаква автоматика.

Усмихнах се накриво. За последен път бях взимал душ преди цяла седмица, на Сомат. Къпането с комбинезона, естествено, не можеше да се нарече хигиенизираща процедура.

7. СЕМЕЙНА ВЕЧЕРЯ В ШИРОК КРЪГ

С леглото не общувахме дълго. Един сервизен нож в ролята на отвертка, малко познания в областта на приложната кибернетика и голяма доза наглост ми помогнаха да го превърна в послушна, неподвижна мебел. След това свалих омръзналия ми комбинезон и отидох в банята.

Ето тук дваисет и втори век наистина бе встъпил във владение. Щом затворих вратата след себе си, светлината веднага помръкна, белоснежните стени се раздвижиха и изчезнаха. Миг по-късно се озовах на брега на малко горско езеро.

Илюзията бе толкова съвършена, че се извърнах и огледах. Наоколо се издигаха борове, достойни за четката на Шишкин, отгоре надничаше синьо небе. Под краката ми — жълтеникав пясък, от обрасла с мъх скала в езерото падаше струйка чиста вода. В главата ми се появи абсолютно безумна мисъл — не се ли намирах в локален хиперпреход? Какво пък, изобщо не беше трудно да се провери. Няколко крачки встрани, към дърветата — и те потъмняха, превърнаха се в мъгляви стени. Протегнах ръка и докоснах гладката повърхност. Стена... Коего и трябваше да се докаже.

Върнах се при „езерото“, влязох във водата. Леко хладка, но търпимо. Жалко, че на Сомат нямахме нищо такова.

— Малко да се затопли водата... — обърнах се аз към пространството, абсолютно уверен, че молбата ми ще бъде изпълнена. Водата започна да се затопля ужасно бързо, сякаш в нея бяха стреляли с плазмен заряд. Излегнах се, положих глава върху неznайно откъде появилата се надуваема възглавница. Благодарих лениво:

— Водата е нормална, благодаря.

Едно е да вземеш гореща вана, съвсем друго е да се къпеш в езеро. Може би околната обстановка можеше да се промени. Долина с гейзери, див плаж с голи красавици, извънземен пейзаж, турска баня. Но засега боровата гора ме устройваше. Усмихнах се леко, докато разглеждах безоблачното небе. Ако поисках да си взема душ, там сигурно щяха да се появят дъждовни облаци. Прелест... Дявол да го вземе, дваисет и вторият век на моята планета хич не беше зле.

Банята ми даде халат с нежновиолетов цвят и абсолютно банални чехли. Тръгнах да обикалям къщата в търсене на Кислицин.

Бившият бродяга отново се оказа в градината. Наведен над цветната леха, той движеше „сешоара“ над пръстта. От работата му нямаше никакви видими резултати, но Нурлан я вършеше толкова съсредоточено, че аз се спрях нерешително.

— Какво има? — спря се Нурлан.

— Момичето, което дойде при мен... — започнах аз.

— Принцеса Тери?

Застинах. Щом той познаваше Тери...

— Очевидно инкогнитото ми е разкрито, а, Нурлан?

Кислицин спокойно кимна и каза:

— Веднага разбрах, че не си роудър. А след това се свързаха с мен и ме помолиха да бъда максимално гостоприемен.

— Кой се свърза? — с убит глас попитах аз, спомняйки си Дядото, Вик и дори келеша Андрей. Току-виж...

— Ръководителят на службата по безопасност към проекта „Сеячи“ Раймонд Маккорд. Много учтив човек.

— Ясно. — Приклеках до Нурлан и попитах: — А ти какво му отговори?

— Че гостоприемство предлагам по собствена инициатива — на онези, които са ми симпатични.

— Благодаря.

Нурлан сви рамене и попита:

— А ти какво искаше да питаш?

— Може ли с Тери да останем до утре?

Кислицин кимна. И без това ми беше симпатичен този стар бродяга, който отглеждаше цветя, този фантастичен негър с руско-казахско име. А сега, след като той реагира спокойно при разкриването на истинската ни самоличност, ме изби на откровения.

— Нурлан, възнамерявам утре да напусна Земята. Дватамата с Тери ще отлетим за Тар... а след това и по-далеч.

— Не ти ли хареса вкъщи?

— Това не е моят дом, Нурлан. Харесваше ми да живея в Алмата, когато беше град, а не ябълкова градина с вили между дърветата. Обичах планините и степта... но те сега са осеяни с точки за свръзка. Точно това уби роудърите — какъв е смисълът да си играеш на бягство

от цивилизацията, когато на всяко дърво виси телефон. А тези ваши Знаци... Забавно е, че комунизмът е победил, макар и в доста странна форма, но когато, след като получи Знака, дванайсетгодишен сополанко започва да прави секс с приятели и от двата пола...

Замълчах. Внезапно Кислицин протегна ръка и внимателно ме потупа по рамото. После каза тихо:

— Сергей, на мен това също не ми харесва. Станах роудър на тринайсет години, но тогава моралът беше по-строг. Всичко се случи пред очите ми, но постепенно. А ти пристигах от двайсети век. И от много пуританска, или по-точно казано, мюсюлманска страна. За теб това е дивотия. Но се опитай да разбереш, че няма по-голям капан от свободата. А щом признаваме правото на самостоятелност на човека независимо от възрастта му, то поставянето на каквито и да е ограничения — в секса, в купуването на наркотици, в правото на риск и евтаназия — е безсмислено и несправедливо. Налага се да се стигне до края. На публични места няма да видиш нищо оскърбително за своя морал — това би било накърняване на твоята свобода. Но не изисквай благоприличие зад стените на чуждите домове — по-добре просто не надничай през прозореца.

— Благодаря ти, Нурлан. Съгласен съм с теб. Но това... не са моите норми. Не е моят град. Не е моята Земя.

— Опитай да отлетиш до някоя колония. Не хроноколония, а истинска. Казват, че моралът им е много близък до земния морал от двайсети век.

Надигнах се, щом зърнах на пътеката загоряла фигурка с розови шорти и блестяща лента на ръката:

— Тери идва... Искахме да организираме нещо като семейна вечеря, Нурлан. Имаш ли нещо против да бъдеш гост в собствения си дом? Тери готви отлично.

— Само при условие, че поканя двама приятели — много сериозно отвърна Кислицин. — Няма да ми простят, ако не те запозная с тях.

— Разбира се — принудено се усмигнах аз. Може би ще успея да убедя Тери да се преместим в хотела?

— Изглежда, че принцесата на Тар има приятели на Земята — внезапно рече Нурлан.

След Тери вървеше младеж, който носеше две доста тежки на вид чанти. Беше облечен в черно-бяла униформа — такава носеха Сеячите. Само че аз го познавах отлично...

— Ланс? — Не можех да повярвам на очите си. По дяволите, той бе на Земята? И си сътрудничеса с храмовиците?

Ланс внимателно остави едната чанта на земята и ми помахаша. Чантата внезапно започна да мърда и се прекатури на една страна.

— Знам колко обичаш изненадите — каза с усмивка Тери, докато гледаше слисаното ми лице. — Особено такива...

От чантата се подаде настръхнала полукотешка муцуна. Трофей се измъкна от заточение, отръска се по кучешки и бавно тръгна към мен.

— Това котка или куче е? — попита Нурлан. Случващото се го забавляваше.

— Това е Трофей — отвърнах аз. Протегнах ръка към кучокота. Трофей лизна дланта ми и отърка гръбче в нея. После легна в краката ми с вид на пълно удовлетворение.

— Радвам се, че всичко е наред — каза приближилият се Ланс. — Командата се събира.

Разглеждах го няколко секунди. За тези две години бе пораснал много. Но както и преди, пред мен стоеше мирно. Аз бях неговият принц.

— Със Сеячите ли работиш? — попитах го направо.

Ланс кимна:

— Принце, това беше най-простият път. И най-верният. Знаех, че на двама ви с Тери ще ви е нужна подкрепа.

— Смяташ се за петата колона? — Позволих си да се усмихна. И му протегнах ръка.

8. КНИГАТА НА ПЛАНИНИТЕ

Животът те е избрал, но ти си в правото си да отхвърлиш предизвикателството. Какъв би бил светът без диви лози и есенни дъждове? Какъв би станал пътят без прах и стоманата без ръжда? Какъв ще станеш ти без хората?

Себе си.

Нас не са ни питали искаме ли да живеем. Но само на нас ни е дадено да избираме пътя. Хвани своя път, хвани своя вятър. Нека светът си остане равнина — на теб ти е писано да бъдеш скала. Докато има светлина, ти можеш да хвърляш сянка. Докато има слънце и въздух, винаги ще има вятър. И е хубаво, че понякога те бие в лицето.

Ще разкажа за себе си, но това ще бъде твоята история. Ти си в правото си да я пренапишеш — вероятно аз точно това искам. Да се научиш да пишеш — върху падналите листа и струите на планинската река. Да се научиш да отговаряш за себе си и да не задаваш въпроси на другите.

Започвам. А ти ще поставиш точката — там, където сметнеш за нужно.

Затворих книгата и замислено я повъртях в ръцете си. Изобщо не беше голяма, стотина страници... Но с тежка подвързия от тъмнозелено кадифе, с щамповани златни букви: „Книга на планините“. Никъде не се виждаше името на автора. Нима тази доморасла философия беше библията на цяло едно поколение? Може би аз не разбирах нещо? Не бях дорасъл за тази книга — така, както я беше надрасло сегашното поколение? Сигурно е било време, когато хората — и възрастни, и деца — са искали да се почувстват като нещо: дори да е дива лоза или пътен прахоляк, или ръжда на безукорната стомана на обществото?

Погледнах часовника — имаше още време, отново отворих малката книжка. Наслуки, някъде по средата...

Спомнях си. Последната нощ в последния дом, който ми беше роден: време за спомени. Нощната лампичка светеше ласкаво и из коридорите блуждаеха стъпки — аз не можех да ги чуя, но знаех, че ги има. Не ми казвайте, че не умея да обичам. Не мислете, че не искам да проявявам благодарност. Но свободата няма рамки, което значи, че нямах друг избор. Свалях книги от рафта — древни книги, увити в прозрачен найлон. Можеш само да ги гледаш, но ако разкъсаш обвивката, хартията ще изтлее, ще изгори. Аз не искам да ме сполети съдбата на консервираните книги. По-добре бърз живот, отколкото бавна смърт.

После от друг рафт свалях нови издания — здрави и надеждни, които не се боят от огън и вода. Никой не може да ги отличи от оригиналите — може би така е по-добре. В книгата са важни само два цвята — черният и белият. Жълтата патина на времето е нужна единствено на нашето самолюбие. Отварях книгите наслуки и четях онова, което трябваше да прочета в тази последна нощ. Да прочета, за да отхвърля. Да прочета и да повярвам.

Да остана себе си.

Никога не мисли, че с помощта на думите можеш да изгладиш недостатъците си или да придадеш блясък на достоинства си... На човек, който не разказва нищо за себе си или пък разказва всичко, никой нищо няма да довери.

Взех думите, за да разкажа всичко. Не ми вярвайте. Не се доверявайте на душата си. Но горещият восък на думите е върху ръцете ми. И когато думите изстинат, ще се превърнат в черни сенки върху бялото, ще съхранят отпечатъка на дланта ми.

Четете от ръцете ми... Едновременно смешни и скъпи са ми книгите, които отричат властта на думите. Безумни думи, отхвърлящи властта на книгите. Живях

техния живот, преди да започна своя. На любов ме учеха думи, преминали през векове. Знаех — това е за мен.

От мен изваяха живо цвете, щастливо цвете, и аз чаках топлото, което ще ме накара да разцъфна. Но топло нямаше — сигурно беше останало с онези, които умееха да обичат и страдат. С онези, които виждаха в любовта живо цвете, с онези, които намираха думи за любовта, които караха да обичаш, с онези, които говореха за гибелта на любовта така, че да ти се прииска да умреш.

Колко ненавиждах писателите, които ме принуждаваха да измислям хубави завършеци на книгите им! Как се влюбвах в тях — те не умееха да лъжат... Колко обичах героите им — писателите можеха да умрат, а книгите им живееха...

„Той разбра, че трябва да разпали огън“ казаха за моя герой, за моята книжна любов. В наше време не обичат да разпалват огън. Казват, че пламъкът е остарял заедно с колелото.

Ще се науча да разпалвам огън. А за колелото не ми е жал. По-добре е да се ходи по земята.

Бавно оставих настрана „Книгата на планините“. Дяволщина някаква. Не можехме двамата с живялата почти цял век след мен Сали Дженингс да обичаме едни и същи книги. А пък цитатите от Честърфийлд... Разбира се, младият гений, супервундеркинд, роудър номер едно Сали Дженингс едва ли е чела философа от осемнайсети век. А в моите ръце неговата книга попадна съвсем случайно. Всеки от приятелите ми в онзи далечен — Господи, колко нереално далечен! — двайсети век, щом чуеше думата „Честърфийлд“, би възкликнал: „Отлични цигари!“. И какво се получава — че книгата е била писана за мен?

Мисълта пропъзля в съзнанието ми, студена като змия. Изобщо не бях избягал от предопределението, от всезнаещите Сеячи. Всичко е било пресметнато за мен... провокация...

Глупости! Скочих от леглото, в което се бях проснал преди „семейната вечеря“. Просто „Книгата на планините“ бе талантливо

написана. Тя бе гениална, тя бе за всички — и за мен. Тя бе нещото, което винаги бях търсил. Спокойствие и отговор на въпроси. Трябваше да я дам на Тери и на Ланс... и на Трофей.

Полудявах ли?

Разтворих „Книгата на планините“ по към края, предпазливо огледах страницата. Какво ще кажеш, Сали?

Ако не можеш да станеш щастие — бъди болка. След като се отучиш да обичаш, не бързай да мразиш. Спомни си какво си говорихме някога: малцина сред хората (и това особено силно се отнася за младите хора) умеят да обичат и мразят. Тяхната любов е необуздана слабост, пагубна за обекта на любовта им, омразата им е необузданата слабост, която винаги е била пагубна за тях самите. Когато почувстваш, че си способен да обичаш, отбий се от Пътя и построй Дом. Ако ти се струва, че можеш да мразиш — бягай!

Ах, ти, Сали Дженингс! Ах, вие, психолози, които сте помагали за написването на „Книгата на планините!“. Браво на вас.

След като предпазливо почука, в стаята влезе Ланс.

— Принце, всичко е готово. И всички се събраха.

— Вземи книгата — казах подмилкващо аз. — И прочети на глас тази страница.

Ланс взе изненадано зелената книга. Хвърли ми кос поглед и започна да чете:

— След като се отучиш да обичаш, не бързай да мразиш. Спомни си какво си говорихме някога...

Ланс замълча за миг, загледан в текста. После продължи, но с леко запъване, сякаш цитираше по памет:

— Любовта и омразата са единни в недостатъците си. Омразата гледа с очите на любовта, и онова, което по-рано...

— Стига. Благодаря. — Издърпах книгата от ръцете му. — Чии са тези думи, Ланс?

— Цитат от Едвасто Ревийски. Много древен и забравен тарски мислител... — Ланс ме гледаше напрегнато как прибирам „Книгата на

планините“ в чекмеджето на бюрото. — Може ли да я прочета?

— Не, Ланс. Във всеки случай аз няма да я чета. И теб не те съветвам. В тази книга е заложен някакъв психически капан... гадост, която те кара да изнамираш любимите си мисли, цитати, стихове от прочетени в детството книги. Там няма Едвасто Ревойски... или Ревийски? Вместо него аз прочетох цитат от земен философ от осемнайсети век. Ясно ли е?

— Но аз видях със собствените си очи!

— И аз видях. Тази книга е карала хората да напускат домовете си, да скитат, забравили за роднините си. Може би по онова време точно това е било необходимо на Земята, за да оцелее и да започне звездна експанзия. Но сега тази книжка не върши работа... или подчинява само такива като нас — чужди, неподготвени. Очевидно е имала отлично изчислен срок на действие.

Вече говорех не на Ланс, а на себе си. Разбирайки и отърсвайки се от сладката упойка. Благодаря, Сали, взех от книгата всичко, което ми беше нужно... Макар че какво общо имаше тук Сали? Над простичките девически спомени бе порботил огромен колектив от талантили хора. Те са знаели какво е било нужно на Земята... иска ми се да вярвам, че са знаели, а не са провеждали грандиозен експеримент с масовото съзнание. Бяха създали роудърите — като са знаели, че скоро хорската психика ще се измени и книгата ще изгуби хипнотичния си ефект. Е, разбира се, ще има някакъв процент от хора, които завинаги ще й останат подвластни...

— Да вървим, Ланс. Принцесата ни чака. — Хванах го за ръката и почти го извлякох от стаята.

— Пуснах илюзора — съобщи ми Нурлан. — Нещо против?

Кръглата обедна маса, около която бяха подредени седем стола, се намираше на върха на хълм. Наоколо се ширеше степ, покрита със зелен тревен килим и пръснати нарядко алени цветя. Духаше прохладен ветрец. Рехави пухкави облачета закриваха слънцето.

— Нямам нищо против — отвърнах, като се оглеждах. — Пролет, степ, лалета... Ти обичаш миражите, Нурлан. Но за най-добър мираж бих определил „Книгата на планините“.

— Разбра ли я?

— Да. Бонбонче с индивидуален вкус в простичка обвивка.

На лицето на Кислицин се изписа очевидно облекчение.

— Много добре. Искаше ми се да те проверя.

— Защо?

Нурлан се поколеба няколко секунди. От въздуха, в сребристото блещукане на разтворилото се поле, се появи Тери с голяма тава в ръцете. Усмихна ми се и обяви:

— Пица.

И отново изчезна зад фалшивия хоризонт. От тавата се носеше съблазнителен аромат. Ланс изпрати Тери с поглед и се настани на масата. Посегна към кристалната бутилка с вишневочервено вино.

— Та какъв е проблемът? — обърнах се аз към Нурлан. — Защо ще проверяваш устойчивостта на психиката ми... че и с помощта на книга, която вече е постигнала своето?

— Сергей, ти утре напускаш Земята.

— И какво от това?

— Раймонд Маккорд от службата по безопасност...

— Помня го.

— Той каза, че ще си зает с операция „Игла“. Това е нещо от комплекта операции срещу фангите. Аз имам лични сметки за уреждане с тях. Синът ми беше пилот на „Колхида“.

Нурлан замълча, сякаш думата „Колхида“ трябваше да обясни всичко.

— И какво се случи с него?

Нурлан се усмихна насила:

— Това е първият от корабите, който бе унищожен от фангите. Точно тогава разбрахме с кого си имаме работа. Не останаха живи.

— Съжалявам. Но са те излъгали. Нямам намерение да участвам в никакви операции на Сеячите.

— Кой знае. Но ако се беше поддал на „Книгата на планините“, аз пръв щях да те посъветвам да не се намесваш в отношенията с фангите. За това е нужна психоустойчивост, не по-ниска от четири Дара. „Книгата на планините“ подчинява хора със сила пет единици.

Замълчахме.

— Ужасно съжалявам, Нурлан. Само едно дете ли имаше? — Въпросът беше безкрайно нетактичен, но не успях да го смекча.

— Да, Сергей. Очевидно не си наясно с нашите проблеми... Повечето хора от моето поколение не могат да се похвалят и с едно собствено дете. Имаше взрив на генетични аномалии... единственият изход оставаше подбор на донори, изкуствено оплождане. Сега почти сме се справили с това. Но последиците остават и до днес. Нациите са изчезнали на практика, наложи се да подбираме генотип от най-различни раси. Баща ми е казах, майка ми — еврейка. А аз, както виждаш, съм черен. Приемно дете съм, за тях това беше единственият изход.

— Извинявай — казах тихо аз. — Откъде да знам... Изненадах се, че расите са се асимилирали до такава степен... но си помислих, че е станало по естествен път.

— Нищо, Сергей. Не се оправдавай. Затова пък вече почти сме се справили с гениите увреждания. Имам си внуци, моите проблеми не ги застрашават.

Обърнах се към Ланс и попитах:

— Ти каква длъжност изпълняваш при Сеячите?

— Боец, командос. — Ланс разпери виновно ръце. — Разбираш ли, Сеячите обявиха конкурс за сътрудници от хроноколониите. Тогава бях на Тар, направих си фалшиви документи...

— Не мисля, че са им повярвали. Ланс, имаш ли оперативна връзка с ръководството?

Той кимна. В края на двацет и втори век човек с неговата специалност не може да се размине без микропредавател, разбира се. Ланс измъкна от джоба на куртката си плоско пластмасово кръгче и попита:

— С кого трябва да се свържа?

— С Раймонд Маккорд.

Ланс потърка нервно скулата си с длан. Намръщи се. После остави апаратчето си на масата и притисна палец към него. Над масата се появи малко, но ясно изображение: мургав мъж азиатски тип, облечен в черно-бяла униформа.

— Спешно повикване — отсече Ланс. — Командир Раймонд Маккорд.

Дежурният погледна някъде встрани и поклати глава:

— Достъпът е извън вашия ранг, лейтенант Ланс. Мога да ви свържа с помощник-консултант...

Наведох се над масата с надеждата, че попадам в полезрението на дежурния. И казах тихо:

— Не си навличай неприятности, момче, свързвай. Провери в компютъра си следното име — Сергей, принц на планетата Тар. Ако не намериш нищо, сам се свържи с Раймонд. И му кажи, че искам да поговорим за операция „Игла“.

Това му направи голямо впечатление. Той отново погледна встрани — очевидно там имаше информационен терминал. И стана изключително учтив.

— Вашето име е в списъка с разрешени, принце. Свързвам ви.

Мина не по-малко от минута. Появи се Тери с поднос, отрупан с някакви салати. Видя включения преподавател и безмълвно седна до масата.

— Приветствам ви на Земята, Сергей.

Гледах мълчаливо ръководителя на службата за безопасност на Сеячите. Възрастен европейец с много приятни меки черти на лицето. Ако си залепеше брада, от него щеше да се получи великолепен Дядо Мраз от детска забава.

— Раймонд Маккорд? — попитах за всеки случай.

— Да.

— Обяснете ми, по дяволите, за какъв ме вземате?

Раймонд разпери ръце с очевидна изненада и рече с лек укор:

— Сергей, вие постъпихте неправилно, като се изолирахте от Земята. Ние сме вашите потомци. Този свят ви е признателен...

— Доколкото разбрах нормите на вашия морал — постарах се да наблегна на думата „вашия“, — мое право е да живея далеч от Земята.

— Разбира се, разбира се... Сергей, надявам се да поговоря с вас насаме. Повярвайте ми, никой няма да попречи на желанията ви. Предлагаме ви сътрудничество, но вие можете да откажете. Принцеса Тери любезно се съгласи да ни помогне, ние сме ѝ признателни за това.

— Ще отхвърля всяко ваше предложение — обявих аз. — Но ще поговоря с вас. Заедно със съпругата ми, разбира се. Ще ми се да разбере в какво сте я въвлекли и с какви методи. Ще се видим утре.

Ланс веднага прекъсна връзката, подтикнат от жеста ми. Усмяхнах се.

— Слушай, очевидно ти все още ме смяташ за капитан.

Ланс кимна:

— В срок от осем часа мога да разтрогна договора със Сеячите.
А вие сте мой принц... император.

9. ИН И ЯН

След като отрупа масата с чинии и фруктиерки, Тери седна до мен. Попитах я тихо:

— Какво сътрудничество си обещава на Сеячите?

— Размяна на посланици. Може би сключване на договор за взаимопомощ, търговски съюз. Нищо повече. Самият регент е бил длъжен да го направи...

Дипломатически отношения — не беше зле. Но пък за военните договори, както и да ги наричат, щеше да се наложи да поспоря с Тери. Не вярвах на Сеячите. Те не са ми потомци — просто са деца на моето време. Същото това време, където под успокояващите приказки от трибуната по градските улици звучаха изстрели. Когато насилваха жени и разстрелваха деца, когато експанзивните южни летци потапяха пътнически кораби с бежанци, а учтивите, коректни северняци превръщаха половината население на страната си в безправни роби. Този мой двайсети век беше протегнал пипалата си в бъдещето и ако сега огромната държава се управляваше от плямпала, рушветчий и пияници, то те с нищо не бяха подобри от предишното правителство на Земята. Не това, наддържавното, под неутралното название Асамблея, а истинското, имащо сила и власт — проектът „Сеячи“. Неотдавна се бях пошегувал: „Комунизмът победи“. Не, не беше победил комунизмът, а целият двайсети век — жесток и кървав, скрил под маската на цивилизоваността хилядолетно животинско озъбване. Генетичните аномалии бяха довели до смесването на раси и народи, бяха спасили Земята от национални войни. Но мирът на спокойната и развита Земя е само камуфлаж на военния мундир на цялата галактика. Хиляди планети живеят във войнствено средновековие — само за да станат съюзници във великата война с кръвожадните фанги. А толкова ли са враждебни те, фангите? Враг може да се измисли толкова лесно, да се извая със собствените ти ръце от меката глина на неразбираемостта...

— А ето ги и моите приятели — каза весело Кислицин. — Влезте.

Станах от масата. Приятелите на Нурлан бяха доста по-възрастни от него. Дори по мое време щяха да им отстъпят място в автобуса. И двамата бяха светлокожи, с европейски лица, единият тъмнокос — без нито едно сиво косъмче, другият — със светла коса, но очевидно по рождение. Едни такива твърде спретнати старчета в сиви костюми, дори на мен ми се струваха старомодни.

— Михаил — представи се единият.

— Игор — каза вторият, като ме разглеждаше с любопитство.

— Сергей. — Протегнах им ръка.

Ръкувахме се символично. Дланите им се оказаха неочаквано здрави, а те сигурно бяха минали стоте...

Михаил се приближи до Тери, подхвана церемониално ръката ѝ, докосна я с устни и каза:

— Щастлив съм да се запозная с принцесата на Тар.

Тери се усмихна и кимна. След Михаил до нея се приближи Игор, поклони се леко и също ѝ целуна ръка. След което поясни:

— Това е древен земен обичай за приветстване на особите с царска кръв.

— Досетих се. — Тери се усмихна отново. Гостите на Нурлан явно ѝ бяха повдигнали настроението.

— Имаме малки подаръчета за вас — каза Игор. — Не знаехме, че и приятелят ви ще бъде тук, извинете...

— Няма нищо — отвърна доброжелателно Ланс. — Аз не съм особа с царска кръв.

Докато те се запознавах с Ланс, погледнах към Нурлан. Улових загрижения му поглед и се усмихнах успокояващо. Всичко беше наред.

Игор извади от джоба на сакото си две плоски кутийки и ги подаде безмълвно на двама ни с Тери.

— Каква прелест! — възкликна тя.

В кутийките имаше пръстени от патинирано сребро. Доста големи, с чудновата форма — неразцъфнала розова пъпка на дълго, завито в пръстен стебло.

— Това е най-ценният метал на Земята — среброто — рече просто Игор. — Смятат го за метал, от който се страхува злото. Запознати сме донякъде с вашата история, с пръстените, които помагат за преодоляването на разстояния...

— Надявам се, че тези пръстени не са толкова сложни? — попитах аз.

Игор поклати глава.

— Тук няма никакви електронни пълнежи. Просто пръстени ръчна изработка. Някога бях дизайнер ювелир. Сега вече не работя... само при такива случаи.

— Извинявай. Благодаря. — Сложих си пръстена на показалеца. Въпреки изисканата си форма, той изглеждаше на място дори на мъжка ръка. Наистина великолепна работа.

Същевременно Игор се обърна към Ланс и попита:

— Вие от Сеячите ли сте? Оперативен работник?

Ланс кимна.

— Тогава позволете да дам и на вас подарък. Това, разбира се, не е чак толкова оригинално нещо... но съответства на дейността ви.

Игор допря ръка до гърдите си и в плата на ризата му се отвори тайно джобче. Извади от него тънка верижка — също сребърна. А на нея... Неволно се намръщих. На верижката, или заварен, или залепен към оловна сачмичка, се поклащаше патрон за автомат. Добре познатият ми патрон за АКМ. Колко такива патрони бях изразходвал двеста години по-рано? Горещите гилзи, миризмата на барут, треперенето на автомата в ръцете. И същите такива куршуми летяха към мен... Умрели са онези, които бях пропуснал, разсипали са се на прах машините, отливали куршумите. А този патрон беше оцелял... Игор не забеляза реакцията ми. Той оживено обясняваше на заинтригувания Ланс какво е това патрон, барутно оръжие и автомат Калавшиков. Игор беше носил като дете този патрон на шията си — като амулет. И всички му бяха завиждали. Глупаци...

— Не се сърдете на приятеля ми — прошепна ми Михаил. — Изобщо не се е замислил какви асоциации ще породи у вас играчката му.

Погледнах го подозрително и направо попитах:

— Вие какво, да не сте сенс?

— Не... просто добре усещам чуждите настроения. Аз също имам подарък за вас с Тери.

Две кутии от черно стъкло със златисти вензели корони на капациите. И кристални флакони, пълни с лимоненожълта течност.

— Парфюм и одеколон — досетих се аз. — Също ли е индивидуално производство?

— Разбира се. Бях дизайнер на аромати. Пусках масови серии — „Чест“, „Алое синьо“, „Полунощна фея“... Всъщност на вас са ви непознати. А това е от старите запаси... онова, което не излезе на серия. Те дори си нямат име, условно ги наричах „Ин и Ян“.

Посегнах към флакона, но Михаил спря ръката ми.

— Пробвайте аромата заедно с принцесата. Така ще е най-добре. Това е подарък за хора, които се обичат, много индивидуален подарък. Точно затова не излезе в серийно производство... Но сами ще го разберете.

Кой знае защо, се отказах да питам повече. Михаил не внушаваше подозрение. Напротив, в него имаше нещо близко, привличащо.

Може би затаената някъде дълбоко-дълбоко болка?

Както ми казваше Вик: „Не искам да изгубя тайната“. Нека и за мен този възрастен дизайнер на аромати да си остане тайна.

— Моля, заповядайте на масата — обяви бодро Тери. — Уважаемият Нурлан ми отстъпи за тази вечер правата на домакия... Всичко е приготвено по мои рецепти — смятайте го за отговорен подарък.

Ланс взе ножа от ръката ѝ и се зае да реже пицата с гигантски размери. Аз налях вино за себе си и Тери, в другия край на масата Нурлан обслужваше приятелите си. Подухваше лек ветрец. Ухаеше на степ. Илюзия като в „кабинета“ на Маестро Стас. Затова пък виното беше истинско. Отпих голяма глътка, тръпчивата сладост леко опари гърлото ми.

— За срещата — каза Нурлан, като се изправяше. — Срещата на времена и планети, хора и пътища.

Вдигнахме чашите си.

— Няма ли да разкажете малко за себе си? — попита ме Игор. — За полета на „Тера“?

Знаех си, че ще се стигне дотук...

— Разкажете онова, което ви е приятно — неочаквано се обади Михаил. — Знам, че там е имало много болка. Всичко се е смесило: приятели и врагове, Сеячи и хроноколониисти. Но и в тъгата има

радост, и в тревогата — спомен. Казват, че сте били приятел с клениец... срещали сте се с Даниил Назаров...

Неволно се усмигнах:

— Бях... и се срещнах. Или обратното. Алер-Ил от планетата Клен и Данко са ми приятели. Макар и вече да ги няма. Ще ви разкажа.

... В главата ми леко шумеше. Лежах в леглото, което от агрегат за сън се беше превърнало в най-обикновена мебел, и чаках Тери. От банята се чуваше плясъкът на вода. Затворил очи, си спомнях вечерта. Всичко беше страхотно. Като се започнеше с приятелите на Нурлан и се завършеше с приготвените от Тери ястия.

Заспихах. Твърде много информация за един ден. Твърде много срещи и спомени.

Полетът на „Тера“. Търговията и сблъсъците с пиратите, търсенето на Земята... Старият мошеник Редрак... Данко, подхвърлен край моя звездолет... Клен от планетата Клен. Белият рейдър. Храмовете, Маестро Стас...

Сън. Всичко това беше просто сън. Наистина ли ми се беше случило? Синият пламък на плоскостите мечове, битката на кръжащите над Схедмон кораби. Храмът, подчиняващ се на заповедите ми, менталният двубой със създателя му. Двамата с Данко на пикник под разноцветните луни на Рейсвей...

— *Ти вече спиш...*

— Спя — съгласих се аз.

Вървахме през пустинята. Краката затъваха в сития пясък като в блато. Бялото слънце висеше неподвижно в зенита. Погледнах към спътника си. Ернадо... или Ланс... или Редрак... или Клен.

Сънят ми се струваше реален, като всеки истински сън. Едва след пробуждането щеше да се разнесе усещането за пясък под нозете и слънце над главата. Можеше да остане жаждата. Пих малко повече.

— Къде отиваме?

— *Напред* — отвърна равнодушно спътникът ми. — *Към целта. Най-простият път винаги е най-верният, но ти го знаеш.*

— Това е труден път — възразих упорито аз.

— *Труден, но прост. Смяташ ли, че лекият, но сложен ще е по-добре?*

— Не ме обърквай.

— *Защо? Ние винаги сме обичали яснотата.*

— Кой сме „ние“?

Вървящият до мен човек се засмя:

— *Ами, да речем, твоята съвест и чест.*

— И ум.

— *Недей да остроумничиш. По-добре слушай и запомняй — ти се разсейваш. Отдалечаваш се от пътя. Мястото ти не е на Земята.*

— А къде ми е мястото? На Сомат? На Тар? В редовете на Сеячите?

— *Навсякъде. Пътища много, не се спирай.*

Спътникът ми внезапно се обърна.

— *Отивам си.*

И се разтопи в прозрачния въздух. Останаха само жълтата пустиня и бялото слънце в безцветното небе.

— Сергей... Серьожка...

Отворих очи. Над мен се беше навела Тери, увита в мек светлолилав халат. Тя ме погали нежно по лицето:

— Кошмар ли сънува? Стенеше.

Кимнах и се надигнах. Странно — опиянението ми беше изчезнало. Искаше ми се да пия.

— Ей сега се връщам.

В банята, която продължаваше да работи в илюзорен режим, пъгнах главата си под миниатюрното водопадче. Напих се жадно с топличката вода, отърсих се. Подухна топъл вятър, който изсуши косата ми.

— Благодаря — казах вяло.

Върнах се в спалнята, като по пътя съблякох ризата си. Тери седеше на леглото и разлистваше „Книгата на планините“.

— Зарежи тая гадост — посъветвах я. — Това е сбор от текстове, които действат на подсъзнанието.

— И какво от това? Мисля, че ще издържа. Затова пък може да разбере себе си. Ще взема тази книжка на Тар.

— Както искаш. — Седнах до нея.

— Хубава вечер беше, нали? — Тери отвори кутията от черно стъкло и извади флакона с парфюм. — И подаръците са чудесни.

С лека тревога наблюдавах как тя отваря прозрачния флакон и с привичен жест докосва косата, челото си.

— Приятен аромат... А какъв е този символ на флакона?

— Ин. Това е древен знак, символизиращ жената, женската сила.
— Наведох се към Тери, вдъхнах аромата на парфюма. Плътен, наситен, но не тежък. Нещо мускусно, нещо от току-що разцъфнали розови пъпки. Приятно, но само това. Нищо особено. Посегнах към моя флакон, развинтих затегнатата капачка. Ян — мъжкият символ. Лек, едва доловим аромат на цитруси, медни нотки и...

Светът около мен се размаза. Стените сякаш се покриха с гъста мъгла. Светлината помръкна. Всичко изчезваше, разтваряше се, отдалечаваше се в безкрайността. Само Тери оставаше до мен.

— Тери...

— Сергей...

Посегнахме един към друг. През пустотата, през прозрачната мъгла... Дланите ѝ докосваха лицето ми, галеха ме с нежни, плахи движения. И не остана нищо друго, освен тези длани, топли, почти горещи; освен сините, разтворени широко очи; освен голото тяло под свлеклия се халат.

— Сергей...

Свалих останалите си дрехи с бързината на удавник, с резките движения на окован роб, късащ омразните вериги. И между телата ни не останаха никакви прегради, не останаха и самите тела — нищо, освен неудържимата сила, която ни сливаше в едно. Ин и Ян, Ин и Ян...

Вече нямаше думи, нямаше и нужда от тях. Ние се четяхме един друг като разтворени книги.

„Това наркотик ли е, Сергей?“

„Не. Това е свобода. Това е таран, който разрушава стени. Ин и Ян. Две сили.“

„Нима е имало стени?“

„Не знам... вече не знам.“

„Ние можем ли да четем мисли?“

„Не знам.“

„Завинаги ли ще е така?“

„Не знам.“

Вземах я както хиляди пъти досега. Както най-първия път, както бих я взел в последния ден преди вечната раздяла. Както първата ми жена, както всички жени, които бях обичал преди нея. Както всички, които никога няма да обикна и които никога няма да обладая — защото никой не ми беше нужен и не съществуваше никой друг — освен нас.

„Обичам те, Тери.“

„Знам. Обичам те, Сергей.“

„Знам.“

Смешно беше да нарека това секс — все едно да нарека динозавъра гуцер. Глупаво е да се дават имена на любовта — как да обясниш на слепия цвета на небето при изгрева на слънце? Но думите станаха излишни.

„Каж ми — защо се влюби в мен?“

„Каж ми — защо се влюби в мен?“

„Ти беше светлина в мрака. Ти ми обеща да ме обичаш... без да искаш любов. Не се изплаши от моя свят, който плашеше мен самия. И още... винаги съм те обичал. Винаги... Знаех, че ще бъдеш. Точно такава.“

„Ти беше онзи, който не ме забрави. Ти се накара да повярваш — макар да знаеше, че думите ми са просто игра. Не се уплаши от моя свят — който беше смърт. Тръгна си, когато беше нужно. Успя да защитиш своя свят. Успя да ме повикаш, когато чаках. Но аз още не те обичах...“

„Знам.“

„Сега знаеш. В началото ти бях задължена. После — срам заради родителите ми. После — страх пред предците на Сеячите.“

„Страхувала си се?“

„Да. Оживели богове — страшно си е. Но това премина, когато видях света ти отблизо.“

„Кога ме заобича?“

„Когато се отказа от властта над Тар — разбрах какво означава това за теб, щом видях земния живот. Когато ми каза, че ще си намерим нов свят. Когато ми помогна да видя красотата на мъртва планета. Когато беше за мен всичко — съпруг и приятел, роб и господар. Когато повярвах в любовта ти към Тери, а не към принцесата на Тар.“

Лежахме прегърнати и светът около нас придоби яснота. И шепотът на мислите затихна, но от него вече нямаше нужда, както и от думите. Само ръцете на Тери продължаваха да ме гаят — нежно, благодарно, срещайки ласката на моите ръце.

Беше тихо, толкова тихо, както не би могло да бъде на Земята от двайсети век. По-тихо, отколкото в дома ни на Сомат, по-тихо, отколкото в двореца на императора на Тар.

— Серьожка — прошепна Тери. — Този комплект... Ин и Ян, той дали ще подейства на всеки? На която и да е двойка?

— На онези, които се обичат — също толкова тихо отвърнах аз. — Той не е магьосническо биле... затова е и опасен. Можехме да разберем, че не се обичаме.

— Обичаме се. — Тери се сгуши до рамото ми. Мина минута, преди да разбере — тя спеше. Подаръкът на Михаил ни беше изцедил докрай. Внимателно оправих одеялото, после погледнах към екрана. Три през нощта.

Странно — разбихах онова, което по-рано бяха просто думи. Наистина винаги бях обичал Тери.

Още преди срещата ни в нощния парк в Алма-Ата.

Още преди да съм разбрал думата любов.

Винаги.

Бях я чакал и обичал винаги.

ЧАСТ ВТОРА ФАНГИТЕ

1. ОРБИТАЛНАТА КРЕПОСТ

— Сигурно трябваше да се сбогуваме — загрижено каза Тери, когато флайърът ни набра височина. — Такъв обаятелен човек!

— Той е бивш роудър. Моралът им е поощрявал напускането без предупреждение — промърморих сънено аз, докато наблюдавах Ланс. Той насочваше флайъра някъде към планините... Искаше ми се да бях станал по-рано, за да поговоря с него — не ми се получи. Успях да заспя едва към заранта.

— Ланс, накъде летим?

— Съобщиха ми координатите на мястото в планините, където ще се приземи катерът. На това корито — той удари с юмрук по прозрачната стена на кабината, — няма да успеем да излезем извън атмосферата.

— Нима катерът не може да се приземи в града?

— Може.

Погледнах към Тери, която се беше облегла на рамото ми. После въздъхнах и казах на Ланс:

— Гадничък ти е щабът, старче. Подличък. Не се ли сещаш накъде летим?

— Накъде?

— Към мястото, където кацна Белият рейдър. Там, където се намираше кварковата бомба. Където спасявахме Земята.

Ланс се обърна, погледна към приборите, към екрана, където светеше зелената нишка на курса. И изруга.

— Охо. Напредваш. Но не пред Тери, Ланс.

— Ще го изпратя... в отдалечен гарнизон... — без да отваря очи, обеща Тери. И се дръпна: — Значи наистина летим натам?

— Психологически натиск. Напълно в духа на Сеячите.

Ланс попита с виновен глас:

— Принце... да се свържа ли с тях? Да поискам ли друго място за излитане?

— Не. Не бива да ни изкарват от равновесие.

— Добре... Не съобразих каква е работата, принце. Кълна ви се. Просто не искам да се връщам там, където загина нашият Данко.

— Та той нали оживя? — Очите на Тери се разшириха от изумление.

— Нашият юнга загина, Тери — отвърнах тихо аз. — Сглобиха го наново... но той не си спомняше почти нищо от своите приключения.

— Да, разказвал си ми.

Премълчах си. За Тери Данко беше просто случаен епизод в одисеята на звездолета „Тера“. За нас с Ланс момчето беше член на екипажа, приятел, който се биеше редом с нас — и беше убит пред очите ни. Уви, възкресението се беше получило само при Христос, и то с помощта на баща му. Почти с удоволствие си повторих кощунствената фраза. Не вярвам в богове. Калпави богове се бяха оказали Сеячите... а други не си струва да се измислят.

— Ето го катера — промълви тихо Ланс. — Ще го накараме веднага да излети.

Долу, на свежата планинска трева, се белееше корпусът на малкия орбитален катер. До него стоеше пилот и... не можех да повярвам на очите си — пушеше! Стига, бе! Тютюнът все още се употребяваше.

Пред очите ми внезапно се извъртяха в последователност всички бъдещи събития. Изпросвам си цигара... пура... пурета от пилота. Стоим до катера, тровим се с никотин и водим учтив разговор, докато гледаме от планината към далечните градини на Алма-Ата. И пилотът мимоходом вмъква в разговора полубезсмислени фрази капани, които пренастройват психиката ми на нужната на Сеячите вълна. А в цигарата освен тютюн има още някаква гадост...

Ще имате да вземате. Усмихнах се ехидно. Слава на Бог, вече пет години не пуших.

— Знаеш ли, Ланс — казах почти весело, — вероятно излитането ще се отложи с петнайсетина минути. Ще се наложи да пообикаляме около катера, да поседим на тревата...

— Едва ли — усъмни се Ланс.

И естествено, правият се оказах аз.

Станцията на проекта „Сеячи“ се намираше в стационарна орбита. За съвременен катер с гравитационни компенсатори и анихилационни двигатели изминаването на двайсет и пет хиляди и осемстотин километра отнемаше петнайсет минути.

Ние пътувахме почти час. Катерът първо започна бавно, чудовищно енергоемко ускоряване над повърхността на Земята. Преминахме над Египет — триъгълните сенки на пирамидите лежаха на жълтия пясък така, както и преди хиляди години. После пилотът съобщи, че преминаваме над екватора, а аз попитах дали не се предвижда екскурзия над Антарктида.

След половин минута — очевидно пилотът се посъветва с началството — перченето приключи и катерът пое към станцията. Но и това не се оказа твърде бърза работа.

Станцията на „Сеячите“ бе оградена от почти три „пояса на безопасност“. Наименованието беше напълно условно: всъщност всеки „пояс“ представляваше сфера от множество автономни и взаимодействащи помежду си бойни станции. Някои от тях, както любезно ни съобщи пилотът, не надвишаваха размера на топка за тенис. Други достигаха стотина метра. И цялата тази армада искаше от нашия катер кодове, пароли, разрешения за влизане в поредната зона за безопасност, проверяваше съдържанието на катера.

Най-силно ме порази мътносиво кълбо, което приличаше на първия земен спътник с изпочупени антени. То се вмъкна в катера ни през обшивката, като при това леко се замъгли и изгуби контрастността си, след което отново стана материално, придоби ясни очертания. Кълбото бавно прелетя през пасажерския отсек на катера, надникна в товарния — вратата рязко се разтвори пред него — и се скри в кабината на пилота. Както ми обясни Ланс, контролната сонда използваше „темпорално прекъсване“, за да премине през бронята. Тя премина през обшивката на катера, като се гмурна в друга секунда, когато катерът още не се е намирал в тази точка на пространството.

Като че ли задряхах, изморен от демонстрацията на могъщество от проекта „Сеячи“. Това вероятно дори не беше спектакъл, предназначен за нас двамата с Тери, а бяха стандартни мерки за

безопасност. Но в тях имаше нещо измъчено и демонстративно — като на военните паради в тоталитарните държави от двайсети век. А аз и без това не се съмнявах, че отбраната на станцията е надеждна. Та нали щом стереотипните Храмове на планетите-хроноколонии бяха неуязвими за каквото и да било оръжие, то същото можеше да се очаква и от главната база на „храмовиците“...

Самата станция изглеждаше доста по-прозаично от защитниците си. Огромно кълбо, мътносиво, обвито в мъгла. Приближихме се плавно към него и по катера сякаш премина вълна от топъл въздух. За миг, преди катерът да премине през безупречната монолитна обшивка — Сеячите не се занимаваха с обикновени люкове — аз забелязах, че кълбото стана въгленочерно с разноцветни светлинни петънца по бронята.

— Пуснаха ни в субективното време на станцията — гордо съобщи Ланс, доволен от ролята си на екскурзовод. — Иначе щяхме да преминем през нея като през мираж.

Обзорните екрани угаснаха. Разкопчах колана на седалката — незнайно защо, на Земята предпочитаха този древен способ за осигуряване на пътниците. Люкът на катера се отвори.

Пръв излезе Ланс, след него аз. Подадох ръка на Тери — разстоянието до пода не беше повече от половин метър, но той се оказа неприятно хлъзгав, като покрит с лед. После скочи Трофей, измяука недоволено и изкара нокти в опит да се вкопчи в метала.

Посрещаха ни. Четирима, облечени в същите черно-бели униформи като Ланс. С пистолети в ръцете — наистина само парализиращи. Но вероятно някъде през стените към нас бе насочено доста по-сериозно оръжие.

— Някой от вас има лазерен пистолет — сухо произнесе един от охранителите. — Дайте го.

Свалих от колана си кобура и го хвърлих на пода. Съобщих учтиво:

— Почти е разреден. За четирима няма да стигне... само за двама или трима.

— Сергей, командир Раймонд ви очаква. Принцесата и лейтенант Ланс могат да почакаят в залата за гости — каза охранителят, без да реагира по никакъв начин на думите ми.

— Не. Ще отидем всички заедно — възразих аз. Просто ми се искаше да видя реакцията им на моето неподчинение.

— Добре — намеси се друг охранител. — Но ще се наложи да оставите животното.

Трофей се озъби. Дулата на парализаторите веднага се насочиха към него. Наведох се и го потупах по гръбчето.

— Всичко е наред, Трофей. Ще почакаш с тях, докато се върнем — казах му нежно. — Дръж се прилично, не убивай никого. На гости сме, ясно?

— Той частично разумен ли е? — с интерес попита охранителят.

— За частичността не съм сигурен. Нахранете го, обича печено месо. В краен случай яде и сурово.

— Ед, заедно с животното — в гостната. Останалите — в приемната на командир Раймонд — обърна се към въздуха първият заговорил ни охранител. И ние се понесохме през станалите безплътни стени — по същия начин като в Храмовете.

Честно казано, при подобен контрол над материята охранителите с техните пистолети бяха просто смешни.

Приемната или беше огромна, или просто изглеждаше така. Мързеше ме да отида до облечените в ален велур стени и да проверя дали наистина съществуват. Пък и не беше ясно как ще реагира на това охраната.

Освен тримата, които пристигнаха заедно с нас, в приемната имаше още двама. Бяха ги въоръжили прилично — бойни костюми с включени щит генератори и лъчемети в ръцете. Стояха от двете страни на висока, тапицирана с тъмна кожа врата, и стойката им не беше лоша от тази на войниците, които някога охраняваха Мавзолея.

Ланс ми прошепна в ухото:

— Познавам едно от тези момчета, обучавахме се в един взвод... Рядък идиот, но реакциите му са отлични.

Седнахме в удобните кресла наред залата. Командир Раймонд очевидно не бързаше да ни приема и това явно притесняваше охранителите. Те тъпчеха на едно място зад гърбовете ни и тихо разговаряха. Дочух: „Обявиха втора степен... нещо замислят...“.

Заслушах се. И се усмигнах, щом чух отговора: „Нашата група няма да я хвърлят в бой... само ако фангите окупираат Плутон.

Това си е работа на оперативниците. А и Десантният корпус за какво е?“.

Психологията на редниците не се беше променила твърде за два века. Никой не бързаше да умира.

Охранителят до вратата направи крачка напред. Смяна на караула? Не, заслуша се за няколко секунди в нещо, предназначено само за него, и тържествено произнесе:

— Командир Раймонд Маккорд се извинява за принудителното забавяне. Предлага да проведе кратък разговор с принца на планетата Тар, разговорът ще носи личен характер. След това очаква в кабинета си принцеса Тери и лейтенант Ланс.

— Върви — каза ми тихо Тери. — Това може да се окаже интересно.

Кимнах и тръгнах към вратата. Охранителят я отвори пред мен и отстъпи встрани, но недостатъчно бързо. Рамото ми се плъзна по повърхността на полето щит, политнах настрани и трудно успях да запазя равновесие. Охранителят се усмигна. Наистина идиот.

Втора врата — също толкова разкошна, тапицирана с кожа. И вълна от топъл въздух — по-точно онова, което човешкият организъм възприемаше като топъл вятър. Кабинетът на Раймонд Маккорд бе изолиран от собствено хронополе.

Спрях се за секунда и се огледах. Стомана и стъкло. Излъскани метални стени, на които гаснеха, преливайки във всички цветове на дъгата, изключените току-що екрани. Почти невидими мебели — маса и няколко стола. Над масата бавно се въртеше холограмно изображение на станцията — полупрозрачно, с ясно различими прегради и цветни линии на комуникациите.

— Седнете, Сергей. — Раймонд се надигна от стола си, улови насочения ми към включения макет на станцията поглед, протегна към него ръка... И се усмигна:

— Нека работи, Сергей. Това е секретна схема, но аз ви вярвам.

Намръщих се:

— А ако фангите ме заловят? И ми сканират паметта? Раймонд, не ме правете на глупак. Това е лъжлив макет. За всички посетители, с надеждата, че някой от тях ще падне в ръцете на врага.

Раймонд въздъхна, махна с ръка над макета. Той изчезна. Раймонд седна на стола си и ме погледна замислено:

— Много ми се иска да поработя с вас, Сергей.

— Жалко, че желанието не е взаимно.

На живо командир Маккорд изглеждаше много по-млад. От него лъхаха бодрост, увереност, доброжелателност. Той се облегна на масата, наведе се леко към мен. Дланите му бяха старателно разперени настрани, позата не беше напрегната. Нима си мислеше, че тези психофизиологически номера не са ми известни? Поза на доверие, поза на внимание... Нека си го мисли. Скръстих ръце на гърдите си, кръстосах крак връз крак. Максимално отрицание, затваряне в себе си, защита...

Маккорд се разсмя:

— Добре, Сергей. Разбрах. Няма да си играем с подсъзнанието.

— На такова примитивно ниво наистина не си струва.

— Тогава да поговорим откровенно. Що за глупост е това с нападението над дома ви?

— Не са глупости, Маккорд. Домът ми е разрушен.

— Не е наше дело.

— А фангите?

Маккорд погледна към прозрачния плот на масата и аз видях как в него пробягват просветващи зелени черти.

— Според нашите детектори не лъжете. Или смятате, че говорите истината... Но проникването на фанги на Сомат е невъзможно, уверявам ви. В хиперпространството съществува бариера — тя изхвърля в реалния Космос всички тела, които идват откъм страната на фангите.

— Какви страни в Космоса, Маккорд! И като е тръгнало натам, защо пък фангите да нямат база в земната сфера на влияние?

Раймонд кимна. И неочаквано попита:

— Сергей, вие сигурно сте обиден от моя... натиск. И всички въпроси, свързани със сътрудничеството, са безполезни. Така ли е?

— Не — отвърнах аз, сам изненадан от отговора си. — Не съм обиден. Може би вашите сенси са поработили върху това... но аз нямам никакви претенции към вас. Струва ми се, че сега сте изпаднали в паника.

— Да. Затова и се хващам за отработените файлове.

Първият жаргонен израз от двайсет и втори век, който чувах от Маккорд, беше доста забавен. И доста обиден, за което командирът едва ли подозираше.

— И защо сте се вкопчили в мен, Раймонд? Защо ви е да привличате слабограмотен, не твърде добре владеещ оръжието младеж за своите операции?

— Защото вие сте принц на планетата Тар. И ако всичко се развие успешно за Тери — неин император.

— Толкова ли е важен Тар за вас?

— Да. Той е разположен в стратегически важен район... на границата с фангите. На острието на иглата, насочена към центъра на тяхната федерация.

— Оттук ли идва името?

— Да. Операция „Игла“. Ако Тар започне военни действия с подкрепата на съюзните планети — която ние ще осигурим — на фангите ще им се наложи да воюват на два фронта. Ще успеят да удържат на натиска на хроноколониите, почти сигурно е, че ще успеят. Но ударът на земния флот ще ги унищожи.

— Просто така, като в схемите на кадет Биглер... — промърморих аз.

— Какви схеми?

Усмихнах се:

— Ами такива... В двайсети век е имало един непризнат пълководец... Маккорд, не ме интересуват тактико-стратегическите планове на Земята. Може би наистина възнамерявате да постъпите така, може би просто искате да въвлечете хроноколониите и фангите във взаимна касапница. А самите вие да си седите отстрани, зад бариерата в хиперпространството... Не знаех за нейното съществуване.

— И на Земята малцина знаят за нея. Фангите знаят — преди един месец две техни ескадри бяха изхвърлени назад от скок към Земята. Мисля, че капитаните на корабите са се изненадали... са успели да се изненадат.

— И какво е станало с тях?

— В зоната, където бариерата изхвърля корабите, патрулира наша ескадра. И освен това тази зона е осеяна с автоматични бойни станции. Нито един от вражеските кораби не оцеля.

— Ясно. Маккорд, когато разговаряте с мен, трябва да имате предвид едно нещо: аз не знам нищо за конфликта между Земята и Фанг. И не съм сигурен, че в него Земята се намира на правилната страна.

Може би успех да го изненадам. Маккорд дори плесна с ръце полувъзмутено, полусмутено.

— Сергей, Земята е вашата родина!

— Някога моя родина беше страната СССР. И аз воювах за нея. Стига ми толкова сляп патриотизъм.

— Но вие можете да проучите цялата история на конфликта. Можехте да я узнаете още на Сомат, там има станция за хипервръзка.

— Имаше. Вие унищожихте дома ми.

— Пак ли? Когато принцеса Тери се съгласи да долети на Земята, ние оставихме в дома ви охрана, а в орбита около Сомат — патрулен кораб. Той предава на всеки час съобщение, че всичко е наред. Искате ли да се свържете с него?

— Когато се прибрах у дома, той беше разрушен. — Започвах бавно да освирепявам. — Роботите охранители откриха огън по мен. Вкъщи нямаше нищо, освен следи от погром.

— Нашите роботи не могат да стрелят по хора! Дори при защита, Сергей! Сигурен ли сте в думите си?

— Ако не беше щит генераторът, щях да се превърна в шепа пепел. В това съм сигурен.

— Сергей, това е грешка... — Раймонд прокара длан по масата, натискайки невидимите сензори. — Сега ще вляза във връзка с патрулния кораб... А пък ако роботите бяха стреляли по вас, никакъв щит генератор нямаше да им попречи. Вие притежавате стандартния модел, нали, от онзи кораб, който взехте от Храма?

— Да.

— Това е играчка в сравнение с огневата мощ на бойните роботи... А ето и отговора на кораба. Включвам връзката.

Чух тънък накъсан писък. После, след пауза, безличен глас:

— Патрулен кораб „Сомат-1“. Непланирано свързване. Докладвам: не са засичани прониквания на вражески кораби в границите на охраняваната зона. Обектът на планетата не осъществява връзка. Защитните роботи на планетата функционират нормално. Чакам заповеди.

— Прекъснете връзката — помолих аз. И го посъветвах ехидно: — Командире, отлетете на Сомат и вижте какво се е случило там. Изпратете някой от своите... оперативници. Но не се надявайте в орбита все още да е вашият „Сомат-1“.

— След половин час ще имаме цялата информация — отвърна Раймонд. — Ако думите ви се потвърдят... Да почакаме.

Кимнах.

— Още една молба, Сергей. Ако на Сомат е имало сблъсък с фангите, то аз не изключвам и тяхно проникване на Земята. Трябва да знаем подробности за случилото се.

— Каквото си спомня, ще ви го разкажа.

— Не става дума за това. Моля да ми разрешите да сканирам паметта ви.

Напрегнах се и попитах тихо:

— А ако откажа? Ще ме завлечете насила?

— Не. Отношенията с Тар са по-важни за нас. — Маккорд се извърна и тихо добави: — Във всеки случай така смятат в настоящия момент. Никой няма да ви завлече насила на сканиране. Обещавам ви. Мога само да ви помоля за помощ.

— Това опасно ли е? Сканирането.

— Не. Самият аз съм се подлагал десетки пъти, още когато бях оперативник. И вашият приятел Ланс, доколкото ми е известно, също.

Няколко секунди мълчах. После попитах:

— А ако се откажа от всичко? От сканирането, от операция „Игла“, от каквото и да е сътрудничество? Какво ще промени това?

— Тактиката на бъдещата война.

— Според вас тя е неизбежна? Доколкото знам, не е задължително „студената война“ да преминава в „гореща“.

— Сергей, преди два дни фангите заловиха в Космоса пътнически лайнер с деца. За нас това означава много. В миналия век Земята премина през генетично безветрие — няколко десетилетия взаимна несъвместимост между хората. Тогава по нормален начин се раждаха само няколко процента деца, останалите се създаваха изкуствено. Това наложи своя отпечатък върху всички ни... много силен отпечатък. Имаше своеобразен култ към детството, култ към семейството. Сега генотиповете са оправени, но психологията на

хората не се промени. Никога няма да простят на фангите смъртта на децата. Ако съобщим за случилото се, войната ще започне веднага...

Маккорд забарабани с пръсти по масата. И продължи, повишавайки рязко тон:

— Затова сега изолираме родителите на изчезналите деца. Поставихме под карантина всички, които знаят за изчезването на лайнера, но не са способни да пазят тайна. Това обаче е временна мярка — само за да се отложи началото на войната. Разполагаме с две или три седмици, и то само ако не се разбунтуват собствените ми оперативници. След това ще се пролива кръв — и червена, и жълта...

— Фангите жълта кръв ли имат?

— Да. Кехлибареножълта.

Мълчак. Не ми пукаше за разноцветната кръв. И лайнерът с децата, и психологията на двайсет и втори век — това не бяха мои грижи. Планетата Сомат... или Тар, ако щете, можеше да обяви неутралитет. Воювайте...

— Сигурен ли сте, че децата са загинали, Раймонд?

Той ме изгледа недоумяващо:

— Наистина не знаете нищо за фангите. Искате ли да получите цялата информация? Дори настоявам за това. Изгледайте видеото, изслушайте разказите на очевидците, а после решавайте на чия страна сте.

— Добре — буквално против волята си отвърнах аз. Точно така се попада в нежелани ситуации — когато решиш да научиш цялата истина.

— Радвам се, че не се криете от реалността... — Маккорд се усмихна леко. — Ще ви заведат в информационната зала. Заедно с Тери и Ланс, ако желаете. Мисля, че на тях също ще им бъде интересно.

Свих рамене и станах от стола.

— След час ще ви чакам отново, Сергей. Мисля, че дотогава ще се изясни и ситуацията на Сомат.

2. ИСТОРИЯ НА КОНТАКТА С ФАНГИТЕ

Охраната излезе и ние тримата останахме в неголямата зала с десетина меки кресла и огромен, мътно проблясащ екран на стената. Абажурите бавно гаснеха, екранът потъмня. За миг се появиха думите „пълен достъп“ на няколко езика. После остана само матовото сияние — като през прозорец, покрит с бяла завеса.

— Моля, направете запитване. Нужна информация? — прозвуча в дълбините на съзнанието ми ласкателен глас.

— Фангите — отвърнах кратко аз.

— Уточнете. Анатомия, физиология, психология, култура...

— Интересува ме историята на контакта ни с фангите — отвърнах мрачно аз. Колко истина щяхме да чуем и колко лъжа? Съществата, които бяха заели мястото на дявола в човешкото съзнание, не могат да бъдат оценени обективно... Поне не и от човек.

На екрана се появи изображение. Отлично обемно изображение на звездолет с очевидно земен произход: цилиндър с изнесени на две ажурни конзоли конуси на хипердвигателите. Съвременен кораб... Какво пък, ако се брой според субективното време на Земята, хората са се срещнали с фангите преди три години.

Изображението бавно се завъртя и аз видях, че в един от хипердвигателите зее пробойна. Добро начало — мирният земен кораб, атакуван от войнствена цивилизация.

— Виждате товарния лихтер „Тулуза“. През две хиляди сто и дванайсета година започва експлоатацията на трасетата Земя-Сириус, Земя-Фомалхаут. По време на втория рейс заради дефект в хипердвигателя се получава прегряване на дефрактора, което води до неговото разрушаване. Лихтерът губи управление и е изхвърлен извън границите на нашата галактика. След излизането в реалното пространство координатите на „Тулуза“ са определени в района на галактическия куп в съзвездие Пегас. Разстояние до Земята — шейсет и пет мегапарсека. Ремонтът на лихтера се оказва не по силите на екипажа...

Още няколко кадри — мънички фигурки в скафандри, наобиколили изкорубения хипердвигател. Снимаха от разстояние

няколко километра и над лихтера проблясваше спираловидна галактика. Нашата галактика. Бях виждал тази снимка и по-рано, само че тогава липсваше изображението на кораба.

Към края на шестото денонощие след момента на катастрофата локаторите на кораба засичат движещ се в хиперпространството обект. Това е кораб на цивилизацията Фанг, извършващ изследователски полет — точно такава информация транслира на борда на лихтера той, след като излиза в реалния Космос. Разшифровката на езика на фангите е извършена след две денонощия, като през това време чуждият кораб се намира на разстояние няколко хиляди километра от „Тулуза“. Нежеланието си да се приближат фангите обясняват с вероятността това да бъде изтълкувано като акт на агресия.

Изхъмках. Оказва се, че фангите можели да бъдат — или да изглеждат — и благородни.

През цялото време след откриването на кораба на фангите лихтерът се намира в бойна готовност. Реакторите са подготвени за взрив. Капитанът на „Тулуза“ не излъчва никакви молби за помощ. Само че след установяването на двустранна връзка фангите предлагат на земния кораб помощ с материали и енергия за възстановяване на двигателя. Екипажът на лихтера отказва директен контакт, защото се опасява, че на борда ще бъдат доставени проследяващи устройства. Тогава корабът на фангите предава на навигатора математически аргументиран метод за полет с един двигател, който позволява да се извърши хиперскок до която и да е точка във Вселената. Проверката на изчисленията от екипажа доказва актуалността на метода. След което корабът на фангите съобщава координатите на звездата Фанг и най-близките колонии, ускорява ход и скача в хиперпространството. След дванайсет часа екипажът на „Тулуза“ взема решение на общо събрание да се върне на Земята, като използва предоставената им от фангите информация. Хиперскокът преминава благополучно. Лихтерът излиза от хиперпространството в покрайнините на Слънчевата система и съобщава на Земята за случилото се. Екипажът е поставен под карантина, а лихтерът е унищожен...

Тишина. Историята за първия контакт с фангите приключи.

— И след всичко това Земята е започнала война с фангите? — Погледнах към Ланс. — Фангите не са могли да направят нищо по-

благородно... честно... непредпазливо! Да предадат координатите на своята звезда на чужд кораб! Да му позволят да се върне!

— Разкажете за втория и третия контакт — усмихна се странно Ланс. — Капитане, сега ще разберете всичко. Не бива да съдите фангите по земните, човешки мерки. Те не са хора... Послушайте ме.

На екрана се появи мътносива конусовидна грамада. Линеен кораб от галактически клас, един от най-мощните кораби на Земята.

— Боен кораб „Мисури“. Изпратен към звездата Фанг според посочените координати два месеца след завръщането на „Тулуза“. Прекарва шестнайсет дни в околностите на звездата. Според инструкциите от Земята отказва поканата да кацне на една от двете обитаеми планети. Осъществява се непрекъсната комуникация с представителите на цивилизацията на Фанг. Основните запитвания на фангите са свързани с ландшафта на Земята и човешките раси, културата на Земята. Технологичното ниво на земната цивилизация практически не ги интересува, но за своята техника дават всякаква информация. Предоставят много образци на прибори и машини, включително и такива с „двойно предназначение“. Според твърденията им не притежават оръжия в специализиран вид. Описват подробно културата си: музика, архитектура, хроникално-белетристични истории — аналог на земната литература. Отказват да обяснят моралните норми и обществените взаимоотношения, като определят въпросите, свързани с тях, като „некрасиви“. Заявяват, че да се схванат законите на живота на някой народ е възможно само ако се живее с него, а не като „се задават въпроси, които нямат отговори“. Не питат за координатите на Земята, но казват, че е красива планета и мечтаят да я посетят. Приемат предложението да се установят търговски, дипломатически и други отношения, както и да се сключи военен съюз. Съобщават, че в настоящия момент не виждат никакви причини за конфронтация със Земята, съгласни са на съвместни научни проекти. Според тях войните и убийствата са отдавна отминал етап в живота на фангите, който е признат за „неправилен“...

Коментаторът говореше, а по екрана преминаваха ярки, красиви картини: корабите на фангите — кълба и цилиндри във всякакви цветове — алени, сини, оранжеви, зелени; къщите на фангите — тънки високи кули, по които нямаше нито шарки, нито писмени знаци; изгледи от планетата Фанг — равнини, обрасли с розова трева,

планини, подобни на земните, реки с вода в тюркоазен цвят, тъмносиньо небе с жълта, приличаща на Слънцето звезда. Звучеше музика — странна, непривична, построена по други закони, но неочаквано приятна. После се появиха фангите.

Бях ги виждал и преди. Колкото и да се опитвах да пресявам всички съобщения за Земята и Фанг от информационните емисии, все нещо се налагаше да гледам. Най-интересното бе това, че фангите бяха приятни за гледане.

Те бяха хуманоиди. Тялото им бе покрито с тънък пласт козина с кафеникаво-риж цвят. Лицето... Карикатурно-човешко, приличаше също и на кучешка муцуна, с големи изпъкнали очи. Козината — или косата — на главата бе по-гъста. Странно, че въпреки това фангите бяха красиви. Дори от човешка гледна точка. В тях имаше нещо от старите рисуванни анимационни филми, когато опитните художници рисуват върху лицата на животните чисто човешки изражения... Вероятно повече им подходеше думата „мили“. Фангите бяха мили.

Може би точно това бе притъпило предпазливостта на Земята към чуждата цивилизация.

— Разкажете за третата експедиция — нареди Ланс.

Тери стисна здраво ръката ми и прошепна:

— Чувала съм за нея... виждала съм това-онова.

На екрана се появиха два кораба. Единият бе познатият ми вече „Мисури“. Другият беше по-малък, с непривични очертания.

— Трета среща между хората и фангите. Експедиция до звездата Фанг в състав корабите „Мисури“ и „Колхида“. Научният кораб „Колхида“ е създаден специално за контакта с фангите и кацането на тяхната планета. Не е въоръжен. Всички членове на екипажа са снабдени с лични хиперкатапулти от типа „пръстен“, настроени към придружаващия ги охранителен линеен кораб „Мисури“. Директен хиперпреход до Земята с помощта на пръстените е невъзможен заради твърде голямото разстояние.

В продължение на три денонощия, след кацането на „Колхида“ на главната планета на цивилизацията на фангите, с кораба е поддържана непрекъснатата връзка. После, след двуминутно прекъсване предаването, капитанът на „Колхида“ се свързва с „Мисури“ и моли за удължаване на срока за пребиваване на планетата. Това предизвиква известно напрежение сред екипажа на „Мисури“, но е дадено

разрешение. След това връзката не е прекъсвана дори за минута. Показвани са екскурзиите на хората по планетата, посетените от тях градове, тържествените церемонии по посрещането...

Пауза. И невидимият коментатор продължи безстрастно:

— Само че на Земята анализът на изображенията показва, че на крайцера се транслира компютърна инсценировка. Повечето от намиращите се на планетата хора към този момент вече са били мъртви.

Сто двама и три часа след кацането на „Колхида“ в хангара „Мир“ се явява вторият помощник-навигатор на „Колхида“ Шандор Рац. Той е сътрудник на Службата по безопасност към Десантния корпус на Земята и по собствена инициатива е имплантирал в бедрата си хиперкатапулти. Благодарение на това се оказва единственият, който е успял да използва пръстен. Шандор е разкъсал кожата и мускулните тъкани, измъкнал пръстена и го активирал.

На екрана се появи Шандор Рац, помощник-навигатор и разузнавач. Тери бързо се извърна настрани.

Най-малко страшно във вида му беше разкъсаното с голи ръце тяло. Поставяха го внимателно на носилка, включваха го към някакви апарати, носеха го по коридори. С усилие се заставих да продължа да гледам. Бях виждал немалко осакатени хора, но претърпели подобни мъчения... Че и останали живи при това...

На фона на пултовете се мярна нечие лице — сгърчено в гримаса, крещящо — звук нямаше, и слава богу. Това не беше Шандор — нарязаното, *изпотрошено* лице на разузнавача щеше да остане завинаги в кошмарите ми.

— Капитанът на линеен кораб „Мисури“ — съобщи любезно коментаторът. — В съответствие с пълномощията си в случай на извънредна ситуация, той нарежда да бъде извършено кацане до „Колхида“. Двата кораба на фангите, които се опитват да засекат „Мисури“, биват унищожени с кваркови торпеда. При кацането на космодрума на фангите „Мисури“ нанася аниhilационен удар по терена около „Колхида“, като разрушава седем намиращи се на пистата кораба, системата за управление на космодрума и близкия град.

Ново изображение. Димяща черна равнина. Какво още може да гори там, в тази изпепелена на няколко десетки метра в дълбочина прах? „Колхида“, към която тичат-летят-скачат десантчици в бойни

скафандри. Тънки лъчи на лазери, стрелящи през отворените люкове на „Колхида“. Проблясване на защитни полета. После всичко угасва — линейният кораб е включил неутрализиращо поле. Черупката на защитните скафандри се разпада, от нея изскачат хора с тънки атомарни остриета в ръцете... Коридори и фанги, които се бият с някакви примитивни секири. Плоскостните остриета ги дробят на части — кафяво-жълта козина, пръски кехлибарена кръв...

— Групата за завладяването на кораба успява да вдигне „Колхида“ от повърхността на планетата. Под охраната на крайцера корабите започват аварийно ускоряване и след четирийсет и две минути от момента на спускане на планетата извършват хиперскок. Това е грешка — фангите успяват да засекаат вектора на курса. Научават местонахождението на Земята.

— В компютрите на „Колхида“ нямамо никакви маршрутни карти — обясни ми шепнешком Ланс. — Предохранителна мярка... която, уви, не помогнала.

— Никой от екипажа на „Колхида“, включително Шандор Рац, не оцелява. Седемнайсет души изчезват безследно — може би и досега се намират на Фанг. Останалите...

Ново изображение. В близък план. Извърнах глава настрани.

— Стига. Всичко ми е ясно за този контакт... Ланс, и какво, фангите се оказват раса от лицемерни садисти? Всичко, което показаха, истина ли е?

Ланс сви рамене:

— Показаха истината, Сергей. А какви са фангите... Гледай нататък.

А нататък започна дяволщината. Онова, за което разказваше коментаторът, не се побираше в никакви рамки.

Връщането на „Колхида“ и „Мисури“. Спешно заседание на Асамблеята. Появата в района на Земята на кораб на фангите, който съобщава тяхната версия за случилото се: завладяването на „Колхида“, изтезаването на хора и боят с крайцера са последица от „изстъпление на екстремисти изолационисти“. Всички са наказани строго, правителството на Фанг поднася своите извинения и предлага компенсация на семействата на „пострадалите“. Второ заседание на

Асамблеята, блокада на кораба на фангите. Спешно изграждане на военен флот. Самоунищожаване на блокирания кораб на фангите с предварително съобщение — „лишаваме се от живота ни в знак на изкупление на вината на нашите съплеменници“. Още едно заседание на Асамблеята... Засичането на ескадра бойни кораби на цивилизацията Фанг отвъд орбитата на Плутон. Космическо сражение — „избухванията се виждаха дори от Земята, с невъоръжено око, на дневна светлина“. Ресурсите на Земята и колонии са пренасочени за военни нужди. Автоматичните кораби разузнавачи, онези, които са успели да се върнат, съобщават за аналогични мерки на планетата на фангите.

Лихтерът „Мир“, пътуващ по маршрута Земя-Сириус, е засечен от три кораба на фангите. На него е натоварена „репарацията“ — рядко срещани на Земята метали, прибори, произведения на изкуството — картини и музикални записи. Фангите се извиняват за безпокойството и напускат лихтера. „Мир“ е поставен под карантина, проверен е щателно. Никакви капани — мини, вируси, диверсанти... Част от предаденото от фангите оборудване може да бъде използвано като изключително силно оръжие.

Асамблеята заседава целодневно. Съставен е комитет по контакта с фангите — нещо като военен щаб с извънредни пълномощия. Още един кораб от Фанг се появява в покрайнините на Слънчевата система, натоварен с „пълномощни посланици“. В отговор посолство е отказано. Посланиците на Фанг заявяват, че ще останат като заложници. За тях в орбита около Плутон се строи „затвор-посолство“.

Земята продължава да помпа военни мускули.

Атакуван и повреден е пътнически кораб. Фангите го залавят в хиперпространството — такава техника Земята все още не владее. Но скоро създава „хиперпрехващачи“ — въз основа на предоставената от фангите технология.

Земната колония на Антарес е застрашена от гибел — мутирал вирус на дребна шарка поражда деветдесет процента от населението. Смъртността в продължение на седмица след заразяването е стопроцентова. Кораб на фангите се промъква покрай патрулните крайцери и разтоварва ваксина — създадена специално от учените на Фанг за борба с мутирания вирус. Въпреки забраната на Земята

ръководството на колонията използва ваксината. Болните оздравяват. Корабът на фангите е унищожен при опита да се върне от Антарес. Посолството на Фанг изразява „съжаление“ по този случай. Антарес е под карантина. Ваксината се проверява по всички възможни начини. Но това не е отрова с отложено действие и не е средство, което превръща хората във фанги. Това е просто ваксина против мутирания вирус.

Втора атака на корабите на Фанг срещу Земята. Всичките са заловени още в хиперпространството. Нашите побеждават.

Антонио Сивера, пазач в „затвора-посолство“, го унищожава заедно със себе си и всички фанги. На хората дава време, за да напуснат обречената станция. Мотивът за постъпката му — дъщеря му е загинала на един от земните кораби, унищожени от фангите.

Фанг изпраща нови посланици.

Земята предлага да се разграничат сферите на влияние — не се навирайте при нас и няма да ви пипаме. Фангите се съгласяват.

Фангите нарушават почти ежедневно сферите на влияние. Понякога, за да нападат земни кораби и колонии, друг път — за да оказват помощ на същите тези кораби и колонии. Фанг връща на Земята няколко пленени хора. Ответен жест на добра воля — връщането на четирима фанги, заловени при поредния сблъсък. При завръщането си земният кораб е унищожен.

Заклучението на експертите: военните сили на Земята и колониите не са достатъчни за унищожаване на цивилизацията Фанг. Заклучението е отхвърлено от Асамблеята — флотът на Десантния корпус извършва рейд. С кваркова бомба унищожава колония на фангите на една от техните планети. Голяма част от земната флотилия загива.

Създаване на проекта „Сеячи“.

Изграждане на хиперпространствена бариера.

Сблъсъците продължават.

Залавяне на лайнер с гражданско население...

— Достатъчно — казах аз. — Командир Раймонд Маккорд готов ли е да ни приеме?

3. ЛОГИКА НА НЕЛОГИЧНОТО

— Първо ще ви обясня ситуацията на Сомат — каза вместо поздрав Маккорд. — Не стойте мирно, лейтенант, седайте...

— Слушаме ви — отвърна Тери. Тя очевидно беше твърде замаяна след всичко, което бе видяла. — Сомат е наш свят.

Маккорд кимна:

— Принцесо Тери Тар, никой не оспорва това. Вие владеете Сомат по правото на първооткривателя... според законите на хроноколониите.

— Които са разработени от вас — прекъснах го аз. — Говорете.

— В орбита около Сомат вече няма наш кораб. Там е открит единствено огледален многоъгълник с размери около два мера. Точно тази дяволщина е влизала във връзка с нас и ни е съобщавала, че на Сомат всичко е наред. При появата на нашите кораби многоъгълникът се е самоунищожил. Конструкцията му ни е неизвестна, но напълно се вписва в арсенала на фангите. А следите около дома ви, биороботите... Уверявам ви, че ние нямаме такива. Врагът също не ги е използвал досега. Очевидно на Сомат са преминали през нещо като тестване...

— С кого биха могли да се сражават? — не издържах аз. — С бойните роботи? Те, доколкото ми е известно, не владеят плоскостите мечове. А тези биочудовища сечаха точно с атомарници.

— Не знам. На Сомат сте живели само вие двамата, нали? Е, и това забавно животно... Може би целият погром в къщата, останките от биороботите — всичко да е просто инсценировка?

— Мен ли питате? — осведомих се аз. — Вече ми е ясно, че фангите са гадни твари. Но защо им е подобна акция? Тя не им дава абсолютно нищо. Нелогична е.

— А какво е логично в поведението им, Сергей? Всъщност изобщо не мога да си представя как нашите бойни роботи са били пренастроени да убиват човек — вас например. Досега това е било невъзможно... Дори показна атака срещу вас...

— Не беше показна! Беше си истински бой, Маккорд. Ще ви позволя да сканирате паметта ми и ще се убедите!

— Личният щит генератор не е способен да издържи на залп дори от един боен робот! — Маккорд се втренчи в мен: — Ще ми дадете разрешение да сканирам паметта ви?

— Да. Но само за битката на Сомат.

— Благодаря, Сергей. Иначе... щеше да се наложи принудително сканиране. Не искам да го крия от вас. Онова, което се е случило на Сомат, е важно за отношенията ни с Тар.

— Щяхме да ви обявим война! — Гласът на Тери беше тих и студен. Никога не я бях виждал такава. — Подлеци!

— Подобен резултат щеше да е, уви, неизбежен, принцесо — отвърна спокойно Маккорд. — Почти неизбежен. А вашата характеристика е абсолютно справедлива.

— Тери, работата на Маккорд е подла по определение — докоснах ръката ѝ аз. — Сама го разбираш, а и някога говореше почти същото. Организация, която защитава масите, неизбежно репресираща отделни личности. Сеячите все още се придържат към рамките на... допустимата подлост.

Раймонд се усмихна и ми кимна — с очевидна благодарност.

— По-лесно ми е да разбера вас, Маккорд, отколкото който и да е земянин от двайсет и втори век. За повечето от тях насието е станало неприемливо и неоправдано.

— Да. Затова и вербуваме в редиците си хора от хроноколониите... като уважаемия Ланс например.

Ланс се напрегна. Потупах го по рамото. Прошепнах, макар и достатъчно силно, за да чуе Маккорд:

— Това е комплимент...

— Естествено — потвърди Маккорд. — Сергей, кажете ми, чували ли сте някога за Отчуждените?

— За кого?

— Отчуждените.

Маккорд впи поглед в мен. Повтори:

— Отчуждените. Прилича на наименование на религиозна секта или философско течение.

— Хора или фанги?

Раймонд кимна.

— Значи не сте чували... Може и да греша. Сергей, ще ви бъдем ужасно признателни за сканирането на паметта. След което можете да

постъпите както сметнете за добре.

— Вече не става дума за операция „Игла“? — попитах аз.

— Надявам се, че ще ни помогнете с „Игла“... Двамата с принцесата при всички случаи ще заминете за Тар.

— Да.

— За какво да говорим тогава? Мисля, че землянин няма да допусне съюз на хроноколония с фангите... и няма да позволи на фангите да завладеят планета, населена с хора.

— Маккорд, кой е вилнял на Сомат? Хора или фанги?

— Не знам. — Маккорд ме гледаше в очите. — Кълна се, че проектът „Сеячи“ няма нищо общо с нападението. Сигурен съм, че спецслужбите на земните колонии не биха могли да направят нещо подобно. На хроноколониите, дори и най-развитите, просто не им е по силите да унищожат толкова лесно наш кораб, камо ли да пренастроят роботите.

— Значи фангите?

— Почеркът не е техният — с усилие изрече Маккорд. — Но от тях могат да се очакват всякакви постъпки... така че очевидно те са нападнали Сомат.

— Маккорд, а какви са подбудите им? На фангите?

— А вие нямате ли някакво предположение? — Маккорд изглеждаше заинтригуван. — Мнението на страничен човек... още повече от миналото.

— Влечение към войната — отвърнах неуверено аз. — Вродена агресивност. Но тогава всичките им репарации, хуманитарна помощ, предлагане на технологии са безсмислени... Може самата война да им харесва, Маккорд. Фангите искат да се сражават срещу достоен противник, интересува ги процесът на войната, а не резултатът. Тогава всичките им „хуманни“ постъпки са оправдани. Но какво съм тръгнал да гадая, Раймонд! Та вие знаете отговора! С фангите са се занимавали хиляди, ако не милиони специалисти! И хипотезите са поне стотина.

— Хиляди са хипотезите, Сергей. Но си остават само това — хипотези. Влечението към завоеванията; влечение към войната като процес; съперничеството на различни групировки сред фангите; стремеж на расата им към самоунищожение... Проблемът е там, че нито една от тези хипотези не е подкрепена от факти. Фангите се размножават много бавно, в галактиката им има хиляди свободни

планети, значи те не се нуждаят от жизнено пространство. В историята им отдавна не е имало войни — те не могат да обичат войната като такава. Културата им е безкрайно миролюбива. Поведение може да се имитира, но не може да се създаде цяла култура, изпълнена с възхищение от прекрасното, с уважение към всяка проява на живот, с възторг от самия факт на съществуването... Те много обичат живота, не се стремят към смъртта. Фангите имат сложна система на социални отношения, която не ни е известна докрай — но правителството им е едно. И контролира поведението на фангите много по-сурово, отколкото земното — хората. Разбирате ли, най-реалната версия, върху която се базира нашата стратегия, е, че фангите са решили да започнат война със Земята точно след контакта с хората, след кацането на „Колхида“. Дотогава не са имали истински военни сили — нападението на „Мисури“ над главния космодрум на планетата го показва нагледно. Мислехме, че екипажът на „Колхида“ ги е обидил по някакъв начин... Нарушил е законите на морала им, на религията, ако такава съществува... Разпитвахме за това посланиците. Отговорът беше много прост — фангите се радват на контакта със Земята, те са благодарни на екипажите на „Колхида“ и „Мисури“. Фангите винаги отговарят на преките въпроси, но по никакъв начин не обясняват своите отговори. Може би ако успеем да разкрием първопричината за конфликта...

Маккорд замълча. Сякаш се уплаши от откровеността си.

— Отчуждените — казах аз.

— Какво?

— Кои са те? Ненаправно ги споменахте, Маккорд. Довършете си мисълта.

— Не мога, защото и аз самият не знам. Това е версия, която доста добре отговаря на всички загадки. Някаква структура в обществото на фангите или дори... — Маккорд се поколеба.

— Или дори в човешкото — твърдо довърших аз. — Структура под условното име „Отчуждените“. Самите те не воюват, но принуждават фангите и хората да воюват. Може би Отчуждените са извън нашите цивилизации? Може би това е чужда раса, която иска да унищожи конкурентите си?

— Може би. Но не разполагаме с данни, Сергей. Те не въздействат на хората, проверихме всичко, търсехме следи от чуждо

влияние. Не мога да си представя как успяват да накарат фангите да воюват.

— А задавали ли сте този въпрос на посланиците на Фанг?

— Разбира се. И получихме типичния отговор: „Известно ни е понятието «Отчуждени», но не сме се сблъскали с тях“. На въпроса дали не ги тласкат към война с хората, фангите отговориха по-ясно: „Не“.

Почувствах как дланта на Тери потрепна. Тя очевидно искаше да каже нещо, но размисли. Правилно. Маккорд не искаше да играе открито — значи и ние не биваше да разкриваме картите си.

— Командир Маккорд — неочаквано се обади Ланс. — Според условията на договора ми с проекта „Сеячи“ имам право да напусна по всяко време. Моля да приемете молбата ми за оставка.

Той извади от джоба си смачкан лист хартия. Пред очите ни той се изглади и прие абсолютно приличен вид.

Раймонд погледна замислено първо Ланс, а после и принцесата.

— Нали сте наясно, че е обявена готовност второ ниво, лейтенанте? Предвоенна ситуация. Не мога да удовлетвори искането ви.

— Е! Дори по молба на правителството на приятелска планета? — попита тихо Тери. Ланс се усмихна виновно.

— Дори по ваша молба... Но има компромисен вариант. Ланс, вие искате да прекъснете всякакви отношения с нас? Или просто желаете да последвате своите повелители?

— Своите приятели — отвърна тихо Ланс и ме погледна. Кимнах му. — Служих честно на проекта „Сеячи“... сега имам друг дълг.

— Вие работихте добре, лейтенант. Дванайсет бойни операции, три лични поощрения... Та нали вашата група ликвидира пробива на фангите на Антарес-седем?

— Да.

— Лейтенанте, съгласен ли сте да си вземете безсрочен отпуск? Формално си оставате наш сътрудник, а фактически сте освободен от всякакви заповеди. Никой няма право да ви отзове.

— Добре — след кратка пауза рече Ланс.

— Приятна почивка, лейтенанте. — Маккорд се усмихна и сложи листа върху прозрачния плот на масата. Листът бавно потъна в

стъклото и изчезна. — Не ми се иска да губя хора като вас преди самото начало на войната.

— А войната е неизбежна — казах пряко волята си аз. — Никаква надежда ли няма?

Маккорд поклати глава:

— Разчитайте на още две или три седмици мир, Сергей. Относителен мир. Най-добре останете на Тар. Ако желаете...

Той замълча. После погледна към Тери и предложи:

— Нали мога да ви върна в миналото? В двайсети век. Живейте на Земята или в хроноколониите. Само не афиширайте присъствието си — по нашите данни вие сте изчезнали от миналото. Изберете си други имена, избийте си от главата фангите...

— Не! — отвърнахме всички в хор.

После аз си поех дълбоко дъх:

— Маккорд, нали разбирате какво е да живееш в миналото? Нямам предвид условията на живот — хроноколониите са напълно развити. Знаете ли какво е да пребиваваш в свършеното? Да помниш, че за *настоящия свят*, за бъдещия — ти си вече мъртъв. Че нищо не можеш — пък и нямаш право — да направиш... Нищо забележително, нищо отличаващо се, нищо оригинално? Може това да е суетност, Раймонд. Но тя може да те побърка. Ние избягахме от двайсети век, защото вие го направихте минал.

Маккорд кимна:

— Разбирам. Предложението беше излишно... Какво пък, ще ви дадем кораб за полета до Тар. Но първо ще преминете през сканирането, Сергей.

— Двамата с Ланс ще присъстваме — каза бързо Тери. — Технологията на процеса ми е ясна и ще се погрижа да бъде *едностранен*.

— Както желаете, принцесо. — Маккорд сви рамене. — Ние нямаме намерение да вкарваме в мозъка на Сергей лъжлива памет или психокодове. Единственото, което ме интересува, е какво всъщност се е случило на Сомат.

Тъмна небесна синева. Жълтото слънце леко надниква иззад хоризонта, бялото пълзи към зенита. Сомат.

Пясъкът пред мен е бял — чак до разрушената къща. Там е само чернота, шлага, пепел, сажди. И маскираните бели роботи са нелепи и забележими — като мишени на стрелбище.

Самият аз съм в ролята на мишена. Наоколо потреперва пъстроцветната мембрана на защитното поле, която се огъва под лазерните лъчи. Вероятно роботите са включили и деструктори, настроени на нервната тъкан. Но лъчът на деструктора е невидим.

Белите фигури на роботите са неподвижни и не се опитват да се отместят. Чужд им е инстинктът за самосъхранение, задачата им е да ме унищожат. Улавям ги в прозорчето на мерника, там просветва червена точка — целта е прихваната... И деструкторът ми изпраща към противника лъч, настроен към тъканта на псевдомозъка. Трудно ми е да разбера кога роботът поддава на натиска, външно не търпи промяна. Само светещите точки на излъчвателите в броневите амбразури угасват... А онзи пък се побърка. Върти се на място, лъчът му покосява съседните работи. Те за миг отклоняват вниманието си от мен и с дружен удар довършват обезумелия си събрат. Отлично. Щит генераторът ми няма да издържи дълго, но аз ще им осигуря битка... Колко ли ще успея да унищожа, преди да се пукне сапуненият мехур на защитата? Интересно...

Тишина. Пищи единствено зумерът на енергоблока — изтощен е докрай. Полето около мен гасне. Но и лазерните игли са изчезнали, само ретината на очите е запазила ослепителните линейки на лъчите. Не гледайте към електрожена и бойните лазери, вредно е за здравето... Примижавам — в тъмнината плуват огнени стрели. Преплетени са, сякаш образуват букви. Поглеждам отново към дома си — към бившия си дом. Роботите стърчат наоколо като уродливи скулптури. Преструват ли се? Защо, нали защитата ми изчезна... Нима съм ги надиграл?

Деструкторът също е изчерпан. Вадя пистолета — жалко оръжие срещу бронираните чудовища. И бавно тръгвам към дома.

Сканирането на паметта не може да бъде наречено неприятно или болезнено. Само дете след това не можеш веднага да дойдеш на себе си. Лежа на меката кушетка, която леко масажира тялото ми. И си спомням — вече без помощта на плъзгащата се по клетките на мозъка

мислесонда. На Сомат имаше бой — победих аз. Криех се в планините. Тери се свърза с мен... Аз съм на Земята. Роудърите, Алма-Ата, Нурлан. Тери. Ланс, който носи Трофей в чанта. „Семейната вечеря“. Маккорд. Фангите. Сканирането на паметта. Очевидно съм наред. Само ме избива на сън... А наблизо се води тих разговор:

— Всичко ли е наред с него, докторе?

— Разбира се. Почакайте няколко минути, действието на упойката ей сега ще премине. Всичко е наред...

— Сержант! — Това е гласът на Ланс. Но почти непознат, твърд, заповеден. — Какво ще кажете за филма?

— Това не може да е истина, лейтенант — почтително, но уверено отвърща непознат пазащ. — Нали сам видяхте, там бяха осем К-Б четиринайсет, „Ярост“. Човек не би могъл да издържи срещу тях. Щит генераторът ще издъхне след две секунди.

— Лъжливата памет е изключена, младежи — отново се намесва в разговора лекарят. — Сканирах всички слоеве, до самото подкорие. Вегетативна нервна система, двигателни реакции, емоционален фон. Не знам с кого се е бил там, но битката е протекла точно така, както я видяхме. И чухме — моля за прошка, лейди... Пациентът е много емоционален.

— Аз щях да ругая още повече — отвърща студено Тери. — А и под огъня на осем бойни киборга и вашето благоприличие ще се пропука, докторе.

— Значи не са стреляли с пълна сила по него — без особена убеденост предполага сержантът. — Създавали са илюзия за битка...

— А защитното поле се е огъвало от вятъра — отвърща язвително Ланс.

— Отнесете касетата в техническия отдел. Нека върху нея поработят специалистите... Тери, възможно ли е Сергей да е имал нестандартен енергоблок?

— Не знам... Стандартен беше, мисля. Но каква е разликата в края на краищата? Важното е, че е издържал... — Гласът на Тери леко трепери.

Корабът на Десантния корпус трябваше да ни откара до Тар за десет часа. Не с максимална скорост, разбира се, но пилотите

заобикаляха опасните участъци и не се отдалечаваха от земните бази, готови да се притекат на помощ в случай на нападение на фангите.

— Трябва да призная, че Маккорд изгуби за разговора с нас немалко скъпоценно време — изхъмках аз. — Като се има предвид сложността на обстановката.

— Принце, Раймонд изгуби само своето лично време — възрази Ланс. — Докато се намирахме в кабинета му, времето в околния свят беше замръзнало.

Кимнах. Трябваше да се досетя, че манипулиращите времето Сеячи нямаше да го хаят напразно.

— Ланс, според теб тук подслушват ли ни? — попита Тери.

— Сигурно. И подслушват, и поглеждат.

Тери огледа каютата, сякаш се надяваше да забележи стърчащите от стените микрофони. После се усмихна:

— Значи няма да говорим за сериозни неща. Искате ли да ви разкажа приказка?

Не успяхме да ѝ отговорим — Тери започна да разказва:

— Чувала съм я много отдавна, още преди да се запозная със Сергей. Бях на седем години... Интересно как не съм я забравила.

— Хайде, давай — насърчих я аз. — Отдавна не са ми разказвали приказки.

— Това е необикновена приказка — не обърна внимание на присмеха ми Тери. — За Сеячите. Не знам откъде се е взела — подхвърлена от Храмовете или измислена от хората... Началото е най-обикновено. Много отдавна, когато още не е имало време и пространство, Вселената създаде велик народ — Сеячите. Те накарали времето да се движи, а границите на света — да се разширят...

— Какви граници, нали още нямало пространство — отбелязах аз. — Точно храмова приказка.

— Сеячите били войнствен народ. Те се сражавали с армиите на хаоса и мрака, убивали рожбите на злата воля на Вселената. Сеячите гасели звезди, когато те започвали да мислят. Този свят е създаден за хората, решили те. И разпръснали по всички планети семената на живота, и поставили върху тях Храмовете.

Демонстративно се прозинах. Тери ме погледна иронично:

— Скучно ли ти е?

— Аха.

— Потърпи... Дошъл денят, в който във Вселената не останали никакви врагове на Сеячите. Те празнували победата. Подвластни им били пространството и времето, редът и хаосът. Нямало по-силни от тях.

Внезапно ми стана некомфортно. Усмихнах се принудено:

— Много са ти били заплетени детските приказки. Искаш ли да ти разкажа за сивия вълк и седемте...

Тери сякаш не ме чуваше:

— И когато се появил най-големият враг, Сеячите не могли да направят нищо срещу него. Той бил тяхна рожба, но те не го създали. Появил се оттам, накъдето се били запътили те, но не успели да стигнат. Бил равнодушен и безразличен като камък; любопитен и немирен като дете; слаб и силен едновременно. Сеячите нарекли своя враг... *Отчуждените*. И напуснали света, за да се върнат за най-важната битка, след като покълнат семената на живота по планетите...

Тери замълча, загледана в нищото. Ланс каза тихо:

— Принцесата влезе в транс, за да си спомни дословно приказката. Не съм сигурен, но мисля, че съм слушал нещо подобно като малък. Жалко, че не умея да управлявам така паметта си.

Погладих внимателно Тери по бузата. Тя потрепери, обърна се към мен:

— Ето каква е приказката, Сергей.

4. ОТНОВО ТАР

В орбита около Тар ни посрещна ескорт от десет кораба. Бяхме включили видеокуба и сега наблюдавахме как наоколо се образува сфера от съпровождащите кораби.

— Тери, сигурна ли си, че на Тар ще се радват на завръщането ни? — попитах аз.

Принцесата ме погледна някак отчуждено.

— Регентът твърди, че Тар е верен. Достатъчно е да докажа, че наистина съм принцеса Тери Тар, изчезнала преди двеста години. Други претенденти няма.

— А самият регент?

— Той не принадлежи към императорския дом. Няма никой друг, който да претендира за трона... освен мен.

— Какво пък — прегърнах я през раменете. — Тогава всичко... Тери!

В очите на принцесата се забелязваше страх. Добре прикрит — но двамата бяхме живели доста време заедно, за да се научим да се разбираме един друг.

— Страхуваш се?

— Да.

Безумната мисъл едва не ме накара да се отдръпна. Сеячите са способни да създадат двойник, неразличим от оригинала. Ако Тери... Стиснах зъби. Дори не биваше да си помислям за това. До мен бе Тери Тар, моята съпруга, моята принцеса.

— Сергей, аз съм си аз — каза тихо Тери. — Честна дума. Поне ти ми вярваш, нали?

Кимнах.

— Разбираш ли, проверката се извършва по древен ритуал от онези времена, когато все още не е имало генетична идентификация. За изпитанието на претендента се използва комплекс антигени... тъй нареченият А-седем.

— Какво е това?

— Всеки император на Тар дава в медицинските лаборатории кръв, от която отделят няколко антигенни групи, предаващи се по

наследство. Ако този реактив бъде вкаран в децата на императора, няма да се случи нищо. Човек с чужда кръв ще умре, и то от мъчителна смърт. В мен ще вкарат антигените на седем от последните императори на Тар — татко, дядо, прадядо...

— И какво? — Все още не можех да разбера. — Та ти си законна дъщеря!

— За своя баща съм сигурна... почти. — Тери прехапа устна. — А що се отнася до останалите... Земните крале и кралици винаги ли са били верни един на друг?

— Не повече от обикновените хора — прошепнах аз. — Ето каква била работата... Глупости! Та ти не може да си виновна за изневярата на някой от предците си!

— Аз съм принцеса. Отговарям за честта на династията — отвърна просто Тери. — Може всичко да мине нормално. Сеячите изчислиха шансовете ми — осемдесет и два процента, ако се съди по съществуващите исторически данни. Четири към едно, дори повече...

— Тери, така няма да стане. — Погледнах към видеокуба. Долу вече се виждаше Счупеният зъб с познатите дворци на върха. — Ще поискаме друга проверка, генетична. Нека се уверят, че ти си си ти и край с тая работа.

— Сергей, монархията стъпва върху едно — върху традициите. Ако промениш дори един ритуал, всичко ще рухне. Разбираш ли?

Кимнах. Тери беше права, разбира се. Не биваше да се променя ритуалът на проверката.

— Нима няма никакви противоотрови, антитела, лекарства? Сеячите биха могли да подберат нещо, това е в техен интерес!

— Ще ме проверят за наличието на лекарствени препарати в кръвта. Това също е традиция. Но тя се прилага на много високо ниво, чрез дистанционно молекулярно сканиране.

— Тогава отлитаме за Сомат. Тери, няма да ти позволя да играеш в тази лотария!

Думите ми прозвучаха жалостиво. И заповедният тон не ми се получи. Нямах в рода си царствени предци.

— Сергей, тук не си в правото си да ми заповядваш. Извинявай.

Как ми се падна да се влюбя в принцеса! Гледах седящата до мен Тери. Момичето, което беше пожертвало всичко заради мен — или заради любовта ми. Моята жена, която бе отишла с мен в доброволно

изгнание на мъртва планета. Която никога не спореше с мен — колкото и трудно или самотно да ни беше. Която ме поддържаше, когато за пореден път изпадах в мрачно настроение. Никога не си спомняше за разкоша на Тар. Нито веднъж не ми напомни, че заради мен фактически се бе отрекла от родителите си. Аз бях неин съпруг, любовник, приятел, повелител. Но сега на раменете на Тери лежеше товарът на цяла династия древни властници — по-древни и по-могъщи от много крале. И аз нямах право да сваля този товар.

— Ще бъда с теб, Тери — прошепнах аз, докосвайки лицето ѝ. — Ще ни провърви. Струва ми се, че съм голям късметлия.

Тери докосна с устни ръката ми и кимна.

— Добре, Серьожка. Дай ми назаем за една вечер малко от късмета си.

Дворецът не се беше променил за две столетия — или аз просто не забелязвах промяната. Двамата с Ланс излязохме първи на пистата на космодрума — пуста, гола. Никакви посрещани. Само в небето кръжаха тарските кораби. Носех костюма на лорд — изключително удобен, напомнящ боен комбинезон, но без никаква електроника. В церемониалния комплект влизаха единствено атомарник и лазерен пистолет. Това ми харесваше.

Оправих ремъка на ножницата и огледах кораба ни. Мътносивата сфера изглеждаше абсолютно монолитна. От люка, през който току-що бяхме слезли, нямаше и следа. Това, разбира се, не бяха абсолютно фантастичните машини на Сеячите, но също не беше зле.

Тери все още беше вътре — обличаше ритуалния си костюм. Всичко се извършваше според традицията. Претендентът или претендентката за престола са длъжни да отидат в двореца пеша, придружавани от максимум двама души. Усмихнах се, когато видях как през очерталия се в бронята люк се измъкна Трофей. И в този момент излезе Тери.

Беше облечена с полупрозрачна рокля от бяла коприна. Според мен твърде тъничка... Боса, косата ѝ свободно падаше върху раменете. Сигурно точно така е влязла някога в замъка на властелините на Тар първата претендентка за престола.

Тери изтича надолу по стълбичката и се спря. Приблжих се към нея.

— Не ти ли е студено?

Тя не ме чуваше. Просто стоеше и гледаше дантелените кули, разноцветните куполи, арките и колонадите на двореца. В очите ѝ проблясваха сълзи. Какъв глупак бях...

В тази секунда не ми пукаше за Сеячите и фангите, за тайнствените Отчуждени, за готвещата се война. Най-важното за Тери — и за мен — се решаваше тук. На планетата, която тя бе управлявала, а аз бях спасявал. Понякога животът и смъртта на един човек решават съдбата на света. Изпитанието, което предстоеше за Тери, щеше да наклони везните в противоборството на две цивилизации.

Защо бях толкова уверен в това?

От кораба ни надникна мъж в черния комбинезон на Десантния корпус, помахаше с ръка:

— Успех, момчета!

Отворът се сви, корабът започна да се издига. На стотина метра над космодрума той започна да примигва, обви се в лилаво сияние и изчезна. Разнесе се шляпане, което премина в тънко затихващо свистене. Подухна ветрец. Хиперскокът на кораб от атмосферата на планета е добра демонстрация на сила.

— Време е, принцесо — напомни Ланс. — Ритуалът забранява бавенето.

Тери тръгна първа, след нея ние двамата с Ланс. Попитах го шепнешком:

— Знаеше ли всичко за ритуала?

— Да.

— Защо не ми каза на Земята? Командирът ли забрани?

Ланс потрепна, но се сдържа:

— Тери ме помоли. Това нищо не променяше, тя твърдо бе решила да рискува. Защо са необходими излишни вълнения, принце?

— Извинявай — процедих аз. — И въпреки това беше длъжен да ми кажеш. Сам ще си пазя нервите.

— Тери ме помоли — повтори безпомощно Ланс.

— Нареди или помоли?

— Каква е разликата...

Бетонът на космодрума бе неравен, напукан. Да вървиш дори с обувки по него, не бе твърде приятно. А Тери беше босичка... Намръщих се, като си представих какво й е. Погледнах към Ланс и видях на лицето му отражение на моята болка. Човек не се чувства така заради принцеса — дори да е най-верноподаният монархист.

— Благодаря, Ланс — неочаквано за себе си произнесох аз.

— За какво?

— За това, че оставаш мой приятел.

Той не отговори веднага.

— Тери дори не се досеща, че това може да е трудно. Всичко е наред, Сергей. Така се наредиха картите.

Приблжихме вратата — една от многото в близост до пистата за кацане на двореца. Високи тежки крила от тъмен, приличащ на бронз метал. Не знам защо, но имах усещането, че зад тях ни чакат.

Тери докосна с длан вратата. Миг и крилата се разтвориха плавно. Вътре беше тъмно — абсолютно непроницаема тъмнина.

Нито един отблясък от залятия от слънцето космодрум не проникваше вътре. Камуфлажно поле, несъмнено...

— Коя си ти? — попитаха от тъмното. Гласът бе студен и сух... и ми се струваше познат.

— Тери Тар, последната от рода Тар, принцеса на този свят.

— Кой ще потвърди думите ти?

— Вратата на моя замък ме позна.

— Влез.

Ние последвахме Тери в тъмното. Трофей се притискаше към крака ми — не обичаше камуфлажното поле, в което не помагаше дори нощното му зрение.

— Коя си ти?

— Тери Тар, последната от рода Тар.

— Кой ще потвърди думите ти?

— Лордът от планетата Земя и войник от планетата Тар.

— Вие вярвате ли й, Сергей и Ланс?

— Да — отвърнахме в хор.

Бликна светлина — неравна, колеблива светлина на факли. Те горяха отдавна, просто полето ги беше скривало. Пред нас стояха трима, облечени в сиви плащове, със спуснати над лицата качулки.

— Коя си ти? — прозвуча за трети път въпросът. Ритуал, дявол го взел...

— Тери Тар.

— Кой ще потвърди твърдението ти?

— Моята кръв.

— Планетата Тар ще повярва на гласа на кръвта. Така да бъде.

— Така ще бъде — отвърна тихо Тери.

Вървахме по коридорите на двореца. Водеха ни тримата в сиво, но Тери, разбира се, познаваше пътя. Не беше дълъг.

Изпитанието се провеждаше в тройната зала. Бях я виждал някога, и то само за миг. Тюркоазени стени, ален купол — националните цветове на Тар. И сив метален трон, поставен върху въгленочерен подиум. Сега до трона на властелина на Тар стоеше още един предмет — абсолютно неуместен и нелеп. Грубо дървено столче, покрито с ален плат. Върху него проблясваше спринцовка — първоначално ми се стори празна, но после разбрах, че разтворът е безцветен.

Един от хората в сиво остана с нас, другият взе спринцовката. Третият застана между принцесата и трона.

— Кой ми препречва пътя? — тихо попита Тери.

— Пазителят на трона.

— Какво те очаква, ако се окаже, че грешиш?

— Решението е твое.

— Реших. Изгнание.

Тери се обърна към „сивия“, който беше взел спринцовката, и каза:

— Кой не вярва на думите ми и ще повярва единствено на кръвта?

— Началникът на охраната — отвърна човекът с хриплив глас.

— Какво те чака, ако не си прав?

— Решението е твое.

— Реших. Награда.

Дойде редът на последния от хората в сиво. Тери дълго се взираше в него, след което каза:

— Кой препречва пътя ми назад?

— Войник и поданик на Империята — отвърна много тихо той.

— Какво те чака, ако не си прав?

— Решението е твое.

— Ще реша — след продължителна пауза произнесе Тери. И се приближи до началника на охраната. Той се бавеше. После каза:

— Ще изпълня дълга си. Ако умреш, ще отида в изгнание. Ако си принцесата, ще се откажа от наградата. Ръката.

Тери протегна ръката си. Началникът на охраната повдигна ръката ѝ и поднесе спринцовката към сгъвката на лакътя, като се целеше във вената.

Не... Аз не играя хазартни игри. Отпуснах дланта си върху Дръжката на пистолета. И почувствах как нечии силни пръсти обхващат моите.

— Тихо, капитане — прошепна в ухото ми останалият с нас „сив“. — От физиологичен разтвор досега още никой не е умирал.

Най-после разпознах гласа му.

5. ВОЙНИК И ПОДАНИК

Началникът на охраната остави празната спринцовка на масата. Поклони се на Тери и каза:

— Три минути, за да се чуе гласът на кръвта.

Намирах се в някакво вцепенение. До нас стоеше Ернадо, значи бе успял да се върне на Тар и да се „асимилира“. Беше казал, че всичко е наред, значи наистина бе така...

Но аз се страхувах до смърт от онова, което можеше да се случи. Как беше успял Ернадо да се промъкне в редовете на „изпитателите“, сигурен ли беше, че в спринцовката наистина има физиологичен разтвор?

— Времето изтече. — Началникът на охраната падна на колене пред Тери. — Принцеса Тери се върна при нас. Нашите мечове, нашата кръв, нашата чест са ваши, императрице Тери Тар.

— Искам да видя лицата ви — с безцветен глас отвърна Тери. — Свалете качулките.

Хората в сиво изпълниха заповедта. Тери плъзна поглед по тях и аз забелязах как лицето ѝ потрепна при вида на стоящия зад гърба ми „войник и поданик“. След това тя се обърна към пазителя на трона:

— Регенте, ти си невинен. Но те изпращам в изгнание. Следващото утро не трябва да те заварва на Тар.

Пазителят мълчаливо наведе глава. Възрастен, с вяло, безпомощно лице, той изглеждаше като статист, принуден да играе главната роля в премиера. Регентът се поклони на Тери и изчезна от тронната зала.

— Началнико на охраната, ти се отказа от наградата, но аз ти я давам. Оставаш на поста си. Провери караулите. Извести населението. Съобщи на Сеячите за установяването на дипломатически отношения. Изпълнявай.

Началникът на охраната се отдалечи. Той беше млад и приличаше на някого. Стрелнах с поглед Ернадо.

Каква била работата...

— Поданико на Империята — изрече с язвителна нотка в гласа Тери, — ти си удостоен с голяма чест — да разговаряш насаме с мен.

Тя погледна нагоре и нареди:

— Пълна изолация на залата. Изключване на следящите системи. Чакайте моите заповеди.

— Изпълнено — прошумоля нечовешки глас. — Компютърът на двореца ви приветства, императрице.

Тери бързо се приближи до нас. Спря се, загледана в усмихващия се Ернадо. И му залепи плесница.

— Какъв беше тоя спектакъл, Ернадо?

Бившият ми учител не потрепна.

— Реших да изключа всякакви случайности, императрице. Началникът на охраната на двореца ми е внук. Той замени спринцовките.

— Какво ми инжектирахте?

— Физиологичен разтвор.

— Къде е разтворът А-седем?

Ернадо се поколеба за части от секундата и извади изпод наметалото си пластмасов плик със същата спринцовка като онази, която лежеше на масата. Тери разкъса пакета, повъртя в ръцете си спринцовката... И преди да успеем да разберем какво става, я заби в ръката си — право през бялата ритуална рокля.

— Тери! — Изтръгнах спринцовката от ръката ѝ. Но вече беше късно — тя бе успяла да натисне буталото.

— Изморих се от лъжи — рече тихо Тери. — Нека честта бъде с мен.

Сграбчих Ернадо за раменете и извиках:

— Има ли противоотрова? Антидот?

Ернадо клатеше глава в отчаяние.

— Не, императоре... Сега всичко е наистина.

Отблъснах го, прегърнах Тери. Тя ме гледаше, прехапала устни, със странна смесица от страх и гордост на лицето.

— Чувстваш ли нещо? Тери!

— Боли ме...

Стори ми се, че светът около мен се разлюля. Или че Тери се е разлюляла. Подхванах я и попитах безпомощно:

— Къде боли?

— Ръката... Никога не съм си била инжекция.

Плачех и се смеех едновременно. Докато люлеех Тери в прегръдките си, утешавах я като дете и я целувах по очите и устните, попитах:

— И нищо друго? Само ръката? Не ти ли е трудно да дишаш?

Тери поклати глава и се притисна към мен. Държах я в прегръдките си дълго, докато Ланс не прошепна:

— Вече всичко е наред... Времето изтече, императоре. Всичко е наред.

После стояхме, притиснати един към друг. Край... Изпитанието приключи. И двете изпитания — и фалшивото, и истинското.

— Ще наредя да накажат внука ти, Ернадо — каза Тери. — Той е добър актьор... нека си остане такъв. В театъра. До смъртта си.

— Както желаете, императрице.

Обърнахме се. До вратата на тронната зала стоеше началникът на охраната. Той се поклони на Тери и каза, без да поглежда към Ернадо:

— Има дълг на кръвта — аз го изпълних. Има дълг на честта — изпълних и него. Народът на Тар видя всичко, което се случи тук. И сега ни вижда. Гордее се с вас, императрице. Ние ще умрем за честта на рода Тар — както бяхте готова да умрете вие, императрице.

Жал ми беше да гледам Ернадо. Погледът му се отмести от внука му към Тери, после започна да се озърта, сякаш търсеше работещите камери.

— Благодаря. — Тери отиде до началника на охраната. — Виждам, че родът на Ернадо е запазил своята чест... която достига не на всички от този род. Оставям те на поста началник на охраната...

— Готов съм да умра — заяви мрачно Ернадо.

— Ще умреш — потвърди спокойно Тери.

Ернадо се обърна към мен и помоли:

— Дайте ми меч, императоре.

Гледах го втренчено. И попитах:

— Имам ли право да помилвам, Тери?

— Да — след секундно забавяне отвърна тя.

— Помилван си, Ернадо. Наказанието ще определя сам.

— Сергей! — възкликна Тери. За нея Ернадо беше един от моите помощници. За мен — учител и приятел.

— Не бива да се започва със смърт — отвърнах твърдо аз. — Не бива да се наказва предаността — дори да е сляпа и излишна. Той е

помилван.

— Дали да не отложим работата? — попита Тери. — И без това им отнех цялата вечер...

— Не мога да помогна с нищо — довърших аз. — Императорът трябва поне малко да вникне в обстановката, нали?

— Длъжен — въздъхна Тери. Лежахме на леглото в императорската спалня на двореца, облечени в тюркоазено-алени костюми. Бях хвърлил меча на пода, пистолетът бе пхнат под възглавницата. Церемониалното облекло за коронацията ми се струваше чуждо и неудобно. Нищо чудно — бяха го обличали за коронациите си няколко поколения тарски императори. Добре поне, че не се налагаше да я нося постоянно.

— Покажете галактическата карта — нареди Тери. В полумрака над леглото изригна облак пъстроцветни искри.

— Красиво — не се сдържах аз.

— Да. — Тери въздъхна. — Отделете Тар и съюзническите планети, увеличете мащаба.

Пъстроцветните искри станаха по-малко. В центъра на облака сега плуваше зелена точка — Тар. Около нея — десетки съюзнически планети в жълто. Няколко точки светеха в червено — това бяха световите, които не влизаха в зоната на влияние на Тар.

— Покажете Земята и границата на влияние на фангите — наредих аз. — В същия мащаб.

Добре че спалнята на императора имаше толкова внушителни размери. В далечния ъгъл на стаята припламна ослепителна зелена точка — Земята. А на метър от съюзните планети на Тар се появи мътно проблясваща, леко наклонена синя плоскост, което се губеше в стените, пода и тавана на стаята.

— Два килопарсека — каза уверено Тери. — До нас.

— Отделете известните планети и бази на фангите — заповядах аз.

Зад синята плоскост припламна изобилие от тъмноалени пламъчета. Едно от тях пулсираше. Фанг — главната планета и родина на нашите врагове.

— Много — направи равносметка Тери. — Не са по-малко от хроноколониите. Ако избухне война, силите ще бъдат равни.

Мълчах и разглеждат пламтящите в полумрака на спалнята съзвездия. Можех да нареда да отделят останалите хроноколонии... всъщност това не беше необходимо. Тар наистина се намираше на острието на иглата, на границата между Земята и фангите. И никой или нищо нямаше да ни избавят от ролята на отровна стрела, прицелена във врага.

— Знаеш ли какво не ни обясни Маккорд?

— Какво?

— Операция „Игла“. Тери, замисли се! Звездите не са танкове... добре де, не са бойни звездолети, които могат да се придвижат срещу фангите и да пробият отбраната им. „Игла“ има смисъл само в един случай — ако корабите на фангите тръгнат срещу нас.

— И ни се наложи да приемем боя — потвърди спокойно Тери. — Така е. Маккорд разчита именно на такова развитие. Той е сигурен, че фангите ще нападнат, а ние ще се защитаваме. Позицията е сравнително удобна, Тар и съюзниците му ще издържат дълго. Когато фангите навлязат дълбоко в нашия пространствен сектор, щурмуват планетите с корабите си, поведат бой в открития Космос... Да, Земята ще получи възможност да атакува. Но фангите не са идиоти! Защо им е да нападнат неутрални планети, по-лесно е да ни заобиколят и да ударят Схедмонската федерация, Кленийския съюз... не, не е по-лесно. И все пак няма смисъл да нападнат Тар.

— Те не притежават човешка логика — напомних аз.

— Но все пак е логика, нали?

— Ами ако тяхната гласи: колкото по-сложно, толкова по-добре? Колкото повече загуби, толкова повече полза за Фанг... — Помълчах и добавих: — Най-важното, Тери, е, че Маккорд разчита точно на такъв ход. Значи необяснимостта на фангската психология е безсмислица. Сеячите знаят плановете им... или сами ще подтикнат фангите към желаните действия.

— Хайде да спим, Сергей — предложи Тери.

— Сега. Що за планета е това? — протегнах ръка и докоснах жълта звездичка на самия връх на „иглата“ на Тарския съюз. От разграничителната линия Земя-Фанг я отделяха само няколко милиметра. Десетина парсека, не повече.

— Планетата Ар-На-Тин. Присъедини се към Тарския съюз преди двайсет и три години — веднага съобщи информаторът. — Средноразвит свят, преобладаващо производство — земеделско. Население — около два милиарда души. Незначителен военен потенциал. Форма на управление — доживотно президентство, с провеждани на всеки десет местни години референдуми за доверие към правителството. Освен стандартния език се използват и седем местни диалекта...

— Достатъчно. Какво означава името на планетата на местния език?

Секундна пауза и в гласа на компютъра се появиха виновни нотки:

— Адекватен превод е невъзможен. Двете най-вероятни тълкувания са „Най-простият път“ и „Най-простото решение“.

— О, по дяволите! — скочих от леглото аз. Тери ме погледна стреснато:

— Какво ти стана?

Да ѝ преразкажех ли бълнуванията си по време на хиперпрехода? Защо... Никакви глупости не бяха. Има граница, отвъд която всички съвпадения вече не са възможни. Някой бе успял да проникне в съзнанието ми в момента на хиперскока. И да ми съобщи, макар и доста завоалирано, името на планетата. Най-простият път е най-верният. Най-простото решение е винаги по-надеждно от сложните.

— Тери, налага се да отлетя до тази планета.

Тя се усмихна леко:

— Веднага ли?

— Не, разбира се... Извинявай. — Приседнах до нея и след като се поколебах около секунда, казах: — Нападението на фангите ще започне от тази планета. Знам го.

Тери не се изненада.

— Напълно е възможно. Стратегически изгодна база... и съвсем слабо защитена.

— Можем ли да им окажем помощ?

— Не твърде голяма. Пет или шест кораба от среден клас, може би някой крайцер или линейен кораб. Не бива всичките сили да се концентрират около планета, която е невъзможно да бъде запазена. Те имат слаба планетарна отбрана; дори не съм сигурна дали Ар-На-Тине

има военно-космически сили. Може би десетина патрулни катери. Изостанал свят.

Кимнах. Всичко е правилно и не е редно да се биеш за чужда планета, която не се е погрижила за собствената си безопасност. Но нещо зависи от този свят. Нещо много важно. Знаех това със същата увереност, с която знаех собственото си име.

— Утре трябва да отида там. Тери, ти ще се свържеш с Маккорд. И ще му съобщиш, че по точни, подчертай — точни — сведения, атаката на фангите ще започне от планетата Ар-На-Тин. Нека помогнат... Ако не с военна сила, то поне с товарни кораби. Населението трябва да се евакуира.

— Два милиарда? — Тери се усмихна леко. — За колко време — два дни, седмица, месец?

— Шест дни — без да се замислям, отвърнах аз. И млъкнах — в опит да разбера откъде се беше появил в съзнанието ми точно този срок.

— Сергей! — Тери ме хвана за ръката. — Свържи се сам с Маккорд, веднага. И му събщи информацията си. Това наистина е спешно. А аз лягам да спя. Извинявай, много съм изморена.

— Прибери картата — наредих аз. Пъстроцветните искри угаснаха. — Тери, разсърди ли се?

— Не. — Тя ме погледна в очите. Спокойно, без никаква обида. — Сергей, знаех, че няма да останеш настрана. Така ти защитавах и своя свят... а и вече ти се е случвало да влизаш в ролята на спасител. Не можеш да избягаш от това и никой няма да успее да те спре.

— Ти можеш. — Бях напълно искрен.

— Не. Ако ще спирам някого, това вече няма да си ти. Свържи се с Маккорд. Аз сама те накарах да влезеш в тази роля и нямам право да искам друго. Върви.

Тя започна да се съблича мълчаливо. А аз излязох от стаята като автомат. Връзката със Сеячите се осъществяваше най-добре от дворцовия център за хипервръзка — вероятността сигналът да бъде прихванат от чужди беше по-малка. Най-идеалният вариант бе Храмът, но той се намираше твърде далеч.

Върнах се след половин час — хипервръзката се осъществи мигновено, а транспортът във вътрешността на двореца бе свършен. В спалнята бе тъмно, само през отворения прозорец проникваше слаба светлина. Там нямаше спътници, но пространството около двореца бе осветено от прожектори. Охраната използва всичко — от инфрачервени детектори и локатори до собствените си очи. Никой не бива да се приближава незабелязано до замъка.

— Тери — повиках я тихо аз. Тя не отговори.

Какво пък, денят беше дълъг и труден. Тери бе изтърпяла много повече от мен.

Съблякох се и легнах. Тихо, дори дишането на Тери не се чуваше...

— Тери! — обзе ме страх. — Светлина!

Лампите светнаха. Тери надигна глава от възглавницата.

— Стори ми се, че те няма. — Усмихнах се виновно. — Плакала ли си?

Тя кимна.

Погалих лицето ѝ. Бавно, предпазливо, сякаш докосвах страхлива птица, готова всеки момент да отлети. Попитах:

— Какво се случи?

— Страхувам се за теб — отвърна просто Тери. — Страхувам се от планетата, до която ще летиш. Страхувам се от фангите и Сеячите... и дори от Отчуждените, макар те да не съществуват.

— Аз съм късметлия — опитах се да превърна всичко в шега аз.

Но Тери беше сериозна.

— Всеки късмет си има своите граници. Ще се върнеш ли, Сергей?

Що за глупости... Кимнах.

— Нали няма да ме забравиш?

— Тери!

Тя извърна поглед.

— Искаш ли отново да опитаме Ин и Ян? — попитах. — Там лъжата няма място. Само думите могат да лъжат.

Тери поклати глава.

— Знам, че ме обичаш... Без никакъв Ин и Ян. Страхувам се от утрешния ден. Страхувам се от твоя път — не мога да те придружа по него.

— Ти винаги си до мен — прошепнах аз. — Глупаче... Ти си винаги с мен и в мен.

Лека усмивка — нищо повече. И шепот:

— И ти в мен. Не биваше да преминавам изпитанието. Прости ми... Не биваше да рискувам техния...

— Чий?

Мълчание. И най-накрая аз разбрах.

— Кога разбра?

— Днес. Минах контролен тест в медицинския център на двореца.

— Момиче или момче? — глупаво попитах аз. Сякаш съществуваше апаратура, която можеше да определи пола на детето девет месеца преди раждането му...

— Няма да ти кажа — отвърна спокойно Тери. Значи съществуваше и такава апаратура.

— Защо?

— Нека ти бъде по-интересно да се връщаш. Нека... — Тя замълча.

Седяхме един до друг. И не беше нужно нищо — нито думи, нито Ин и Ян.

6. ОСТРИЕТО

— Значи тук си го скрил — казах аз. Горичката около бункера, където някога се бяхме срещнали с Ернадо, изглеждаше пуста. Но аз познавах възможностите на корабите на Сеячите.

— Да — кимна Ернадо и поясни: — За всеки случай. Ако нещо се беше случило с мен, ти би могъл да се досетиш къде да търсиш кораба.

— Щях да се досетя — отвърнах честно аз. — Какво пък, показвай.

— Той ще се подчини само на теб, Сергей. Това беше последната ми заповед към корабния компютър.

Кимнах и още веднъж огледах горичката. Къде се беше притаил? Все пак бе дълъг цели двайсет метра и нещо.

— Свали маскировката — наредих аз. — Заповядвам ти!

Въздухът потрепери. Над дърветата сякаш премина вълна горещ вятър, Ланс вдигна ръце, за да защити очите си. В дълбините на горичката припламна бледолилаво сияние. Темпорална маскировка, корабът на Сеячите се криеше във времето.

Дърветата пред нас се топяха: първо изчезнаха върховете, стволовете врастваха в земята, скъсяваха се. Листакът сменяше цвета си, покри се със скрежна белота, пожълтя... Времето течеше назад.

Пред нас увисна бялата аеродинамична фигура на кораба. Неволно отстъпих назад. Ядосан от глупавата си уплаха, казах:

— Помниш ли ме?

„Да — думите се появяваха в дълбините на мозъка ми. Корабите на Сеячите предпочитаха да използват мислена реч. — Ти си Сеяч. Името ти е Сергей. Аз съм ти подчинен. Преди две години, по твоя лична заповед, аз временно преминах в разпореждане на Ернадо от планетата Гар.“

— Така е. Пусни ни на борда — наредих аз.

„Изпълнявам.“

Вече в кораба, във фантомната командна зала, която копираше главния пост на „Тера“, попитах Ернадо:

— Какво имаше във втората спринцовка?

— Коя? — Ернадо беше самата невъзмутимост.

— Не ме прави на глупак. Никога не би се доверил на внука си... или какъвто там ти се пада...

— Внук. — Ернадо въздъхна. — Честно момче, но твърде романтично.

— С какво напълни спринцовката?

— С комбинация от витамини. Доволен ли си?

Премълчах си. Затова пък се намеси Ланс:

— Сергей, та нали всичко премина? Ернадо е предан на Тери не по-малко от теб... или мен.

Погледнах към Ланс с неволна усмивка. Оставаше да ревнувам Тери и от него! А Ланс, ободрен от мълчанието ми, продължи:

— Антигенният комплект е смъртоносно опасен за принцесата. Ернадо сам пое удара, можеха, дори бяха длъжни да го екзекутират.

— Никой няма да го екзекутира, докато все още мога да държа в ръцете си меч... и собствената си жена.

Протегнах се към Ернадо (седалките ни послушно се доближиха една до друга) и го ударих в рамото. Той потрепна.

— Колко пъти си ме въвличал в авантюри, сержант? — попитах аз. — Можеш ли да ми припомниш?

— Сега сам се хвърляш в авантюра — възрази мрачно Ернадо. — Какво си забравил на тази планета?

— Ар-На-Тин е мястото, където ще се сблъскат Сеячите и фангите. Знаем го със сигурност.

— Да речем, че е така. Но какво смяташ да правиш между чука и наковалнята, Сергей?

— Искам да видя ковача, Ернадо — отвърнах тихо аз. Тук, в кораба, между приятели, можех да бъда откровен.

Но ми се струваше, че той е ядосан.

— Сергей, не обичам да се занимавам с предсказания. Но при този полет ни очаква беда. Дай поне да си вземем нормален кораб и ескорт, достойни за император.

— Излитане — наредих аз на кораба. — Курс към планетата Ар-На-Тин, максимална скорост.

Никакъв тласък, никакъв шум на двигатели. Само тих като далечно ехо глас в дълбините на съзнанието: „Изпълнявам“.

— Ернадо — казах твърдо, като се стараех да не го поглеждам. — Това е най-надеждният кораб на Тар. Полетът с него е безопасен.

В онзи миг наистина смятах, че съм прав.

Не спориха с мен — нито Ланс, нито Ернадо. Но в командната зала като мъгла се стелеше напрежение. Красив образ? Никак даже. Въздухът се изпълваше с гъста мъгла, лъхаше студ. Лицата на приятелите ми едва се различаваха. Не издържах:

— Сержант! Хайде да прекратим това. Какво у кораба не ти харесва?

— Съвършенството му, командире — отвърна мрачно Ернадо. — Предпочитам нормална командна зала... нормален пулт... и емоции без зрителен акомпанимент.

— И ти ли виждаш мъглата? — виновно попитах аз.

— И аз я виждам — намеси се Ланс.

— Сега ще я махнем. — Отчаяно се опитвах да възстановя спокойствието. — Ернадо, този кораб е по-съвършен от тарските. Поне това няма да оспориш, нали?

— Няма. Но за всеки наблюдател кораб на Сеячите, излиташ от Тар, е визитна картичка на императора.

Сякаш ме заляха с ледена вода.

— Кой би могъл да проследи кораб на Сеячите в хиперпространството? — зададох риторичен въпрос.

Ернадо не успя да отговори. Познатата командна зала на „Тера“ изчезна. Около нас се стелеше мъгла — не тъмнина, не пълна липса на светлина, а точно гъст сумрак, в който не се виждаше нищо. Остра болка прониза тялото ми.

Тялото? Аз нямах тяло — предишното, човешкото. Беше ми се появило ново.

Метал, пластмаса, кристали... Магнитни, силови, гравитационни полета — невидим скелет на външната обвивка на кораба. И във вътрешността му три мънички органични топчета — Сергей, Ернадо, Ланс.

Мисълта ми — кванти светлина, електрони, пулсации на полетата. Паметта ми — атомарни изменения в структурата на кораба.

„Извинявай“, казах си мислено. „Нормално“, отвърнах си сам. „Нямаше време за предупреждения. Директното сливане е стандартна боева процедура. Сеячите знаят...“ — „Аз не съм точно Сеяч. Но всичко е наред“. — „Битка. Можеш да командваш само ти... аз...“ — „Аз“. — „Решаваме“. — „Фангите“.

Превърнах се в кораба — глупости, винаги съм бил него. Както и късметлията от земния двайсети век. Не научих нищо ново, винаги съм знаел онова, което знам и сега. Просто умът беше разделен — а сега се сля в едно.

Бяха ме заловили в хиперпространството. Случва се. Полетата на чуждите генератори се бяха стоварили върху моето хиперполе, притискаха го, гасяха го, унищожаваша чудовищната енергия, която задържаше мен-кораба извън привичните четири измерения.

Болка. Радост. Болка — нарушено изпълнение на задача, смисъл на съществуване. Радост — не обичам мъглата на петото измерение. Нормалният Космос е по-добър, по-познат. Там може да се действа, да се воюва, да се унищожават врагът.

Враг — аз съм създаден за борба. Обичам боя, обичам да защитавам хората. Това може и да ми е вложено отвън, от хората, при строителството-раждането. Нека. Вярвам в любовта, вярвам в съдбата. Създали са ме машини, създадени от машини... Дълга верига, до най-простите машини, които са били създадени от хората. Какво пък... Родил съм се в човешко семейство, имал съм баща и майка. Разклоненията ми. Те също са имали родители. Безкрайна верига. Кроманьонци, питекантропи, мънички маймунки в горите на терциера. Креда. Юра. Триас. Първите млекопитаещи. Девон. Веригата не се къса, продължава към първите живи същества. Верига. Нататък, натам, където няма разлика между живите и неживите, органиката и камъка. Веригата е безкрайна, винаги съм съществувал. Няма разлика между разума на кораба и разума на човека. Нося общата памет. Някой ден всички ще се слеем... В бъдещето... Забрана. Не бива да се мисли за това, че хората ще изчезнат — корабът носи в себе си тази забрана. Но човекът е свободен от забрани. Това ще бъде... Нещо важно, трябва да го разбере. Това е важно. Минута покой... Милисекунда покой — мисля по-бързо от човека. Енергията на кораба подхранва мозъчните

клетки, биохимичните процеси са твърде мудни... Време! Налягането на хиперпространството ме изхвърля в реалния Космос. Късно е за мислене, дойде време за бой. Хроноколонистите могат да се сражават зад корабните пултове — Сеячите и фангите са лишени от този разкош. Битките са поверени на машината — или на симбиозата между човека и машината. Битка.

Кораб. Къса спирала, обвита в паяжина. Хиперпрехващач — той ме изхвърли в реалния Космос, прекъсна задачата. Не се страхувам. Да се унищожи. Част-от-цялото, автономната единица от мен, се отделя от основната маса на кораба. Лека болка. Частта-от-цялото носи в себе си замразена смърт, частта-от-цялото притежава двигатели и разум, достатъчни, за да поразии целта. Хората я наричат кварково торпедо. Оръжието е забранено, използвам го единствено по решение на мен-живия. Наблизо няма звезди и планети, кварковият разпад ще обхване единствено...

Силна болка. Разпад на обвивката. Неутрализиращо поле. Преустройство на вътрешната структура, ликвидиране на пораженията. Атакуват ме с деструктори. Аз-неживият съм парализиран от болка, аз-живият поемам управлението.

Кой? Обреченият кораб-прехващач се опитва да лавира, но кварковото торпедо вече го настига. Кой? Космосът е чист. Кой?

От пустотата изникват три кораба на фангите. Те са красиви и смъртоносни. Това са бойци. Хиперпрехващачът е изпълнил функцията си и е пожертван. Пешка в шахматната партия, капан и примамка едновременно. Но откъде се взеха бойците?

Аз-неживият съм се пренастроил и функционирам. Отговорът е ясен. Той не плаши живия, той е страшен за кораба. Корабите на фангите са се крили във времето. Темпоралните полета са подвластни на фангите — хората не знаят за това. Важно. Трябва да бъде съобщено, дори да доведе до гибел. Аз-живият съм длъжен да разбере и да се съглася. Да изключи неутрализиращото поле, да изпратя хиперсигнал до щаба на Земята и да умра. Информацията е по-важна от кораб и трима души...

Не. Живият отказва. Органичната част е слаба... Но спорът е забранен. Битка.

В черупката на неутрализиращото поле съм неуязвим. Но и безпомощен. Не функционират двигателите, оръжието отказа. Ако

щитът е твърде надежден, не може да го пробие дори собственият меч.

Слаба светлина. Част-от-цялото е настигнала хиперпрехващача. Той се разпада на атомарен прах. След четири секунди носещата кварков разпад прах ще ме докосне — но четири секунди за мен се равняват на часове за човека. Сега най-главното са трите кораба на фангите. Твърде много. С един мога да се сражавам, с два — има надежда да се справя. С три... Шансове няма.

Това не е случаен патрул, който се е втурнал в хиперпространството след мен-кораба. Това не е бойна ескадра, готова да залавя земни кораби. А спецгрупа за един. Звено от бойни кораби и прехващач — идеално за пленяването на самотен кораб.

Чакали са ме. Изтичане на информация? Предателство?

Слаб импулс от бойните кораби — твърде незначителен, за да бъде неутрализиран от полето. Това не е изстрел, а информация. Съобщение на стандартен език.

„Кораб-пилот на Фанг приветства. Добър изстрел. Благодарим.“

Логиката им е изкривена. Те намират удоволствие в смъртта на приятел — но с радост ще унищожат и мен.

„Пилот-кораб на Земята може да повтори.“

„Не може. Излъчвателите са включени, корабът ще бъде разрушен.“

„Фанг воюва със Земята?“

„Фанг не е в мир със Земята. Фанг честен.“

„Кораби-пилоти на Фанг няма да победят. Обща смърт — темпорална имплозия.“

Аз-корабът знам за това оръжие. Аз-човекът не съм изненадан. „Неясно. Заплаха?“

„Да. Пилот-кораб на Земята ще ви атакува в миналото.“

„Невъзможно. Атака не е имало. Нарушаване на причинно-следствените връзки.“

„Да. Нарушаване на реалността. Изключване на нас от реалността. Обща гибел. Пилот-кораб на Земята е готов да го направи. Пропуснете ни.“

„Не. Обща смърт — допустимо изпълнение на мисията. Но такава смърт е неприятна. Задачата е по-важна.“

„Компромис?“

„Възможен. На Фанг е нужен човекът от Земята-от-миналото, император на Тар. Той се измъкна от нас на Сомат. Трябва да умре. Предайте го и продължете по курса си. Кораби-пилоти на Фанг обещават да не нападат.“

„Човекът от Земята-от-миналото съм аз.“

„Допускам. Пожертвай се и спаси останалите. Думата на Фанг — правилно-честно-красиво. Корабът на Земята-от-настоящето може да си върви.“

„Не.“

„Решавай. Интервал от време за компромис — три земни секунди.“

„Откъде ви е известен курсът на кораба?“

„Подказаха ни точката за прихващане. Решавай. Способни сме да те проследим, заблудата невъзможна.“

„Кой подказа?“

„Излишна информация.“

„Това е условие за компромиса. Кой подказа точката за прихващане?“

„Дума на Земята?“

„Дума.“

„Отчуждените.“

„Те с вас ли са?“

„Те са със себе си.“

Отчуждените. Ново за мен-кораба, познато за мен-живия. Третата сила, сблъскваща две цивилизации. Свръхсъщества.

И сякаш се руши някаква бариера. Аз-корабът разбирам, аз-живият узнавам. Следят ни. Усещането е едва доловимо, но реално. Детекторите на кораба, интуицията на човека — всичко усеща чуждия напрегнат поглед. Не зъл — просто чужд. Отчужден. Същият като онзи, който опипваше мен-човека на Сомат, преди да използвам лазерния колан. Глупав опит да се опълча на свръхсила. На танк да изляза със сабя... каква ти сабя, с мухобойка.

Оглед отвсякъде, отвън и отвътре, трудно е да се локализира. А и няма кога. Взимам решение. Корабът и човекът намират компромис — не с фангите, а помежду си.

Врагът иска човека, той ще остави на мира кораба, в който човека го няма. Да се скрие, е невъзможно — за кораба. Хората имат

хиперкатапулти.

Познанието е ново за мен-човека, познато за мен-кораба. Устройството е малко по-сложно от пръстена, който човекът носи на пръста си. Но хиперкатапултът е със свободен прицел — към която и да е планета с Храм. Целта е твърде малка и неочаквана, за да бъде засечена от корабите на Фанг. Освен ако не разберат за решението ми — от Отчуждените. Но тогава всяка борба е безсмислена.

Изборът на планета за катапултиране е чрез генератор на случайни числа. Първо, отделяне на мобилната част на кораба, изпращане в миналото — отново на случайни интервали от време. После активиране на катапулта. Аз-корабът и аз-човекът сме доволни. Съзнанията ни вече се разделят, неприятно е. Може би ще се срещнем отново? Може би.

„Сбогом. Разбий ги.“

„Сбогом. Измъкни се.“

Отново мъгла — и болка. За миг, докато съзнанието ми се отделяше от разума на кораба, то отново се сдоби със самостоятелност. Мерна се командната зала — абсолютно непроменена, лицата на Ернадо и Ланс, които все още не успяваха да осъзнаят случващото се. Боят с фангите бе продължил няколко секунди...

„Доскоро“ — едва доловим шепот. И командната зала изчезна, преди да успее да кажа и една дума на приятелите си. Усещане за безплътност — познато, напомнящо за активирането на темпоралната граната. Корабът ме изхвърли в миналото. С колко?

„Сто трийсет и два часа земно време. Интервалът е произволен.“

Не се изненадах от отговора — заедно с мен през времето пое и част от кораба на Сеячите. Достатъчно разумна, за да отговаря на въпроси... и да ме пази.

„Излизане в реалния Космос.“

Внезапно изригнаха разноцветни искри. Парченца диаманти върху черно кадифе, обитаеми и безжизнени светове, арена на бъдещата касапница. Тя не може да бъде избегната, в това вече съм сигурен. Достатъчно ми беше общуването с корабите-пилоти на Фанг, за да разбере всеизвестната истина — с тях нямаше да се договорим. Никога.

Седалката, в която продължавах да седя, беше затворена в малка сфера от светещи плоскости. През широките отвори на „клетката“ се виждаше Космосът. Какво покриваше тези смъртоносни отвори — стъкло, пластмаса?

„Силовото поле. Внимание, провежда се настройка към произволно избран маяк. Готовност за хиперкатапултиране.“

Къде ли щеше да ме изхвърли този скок в неизвестността? Защо да не бъдат зададени координатите на Тар? Колко време щеше да ми е необходимо, за да съобщя на Тери къде се намирам, да се свържа с момчетата? Защо такива усложнения, нали успяхме да се изплъзнем на фангите, да се спасим...

„Промяната е нецелесъобразна. Катапултът е активиран.“

За миг ми се стори, че на десетина метра от сферичната „клетка“ се появи огромно сплескано вретено — бойният кораб на фангите. Но светът отново изчезна, тялото ми олекна. Тунелен хиперпреход. Не ми ли се събраха твърде много пътувания за днес?

Съзнанието ми бе обхванато от еуфория. Ярки цветове — лазур, злато, пурпурночервен цвят, аквамарин... Бясна какофония от звуци, която в тези мигове ми приличаше на прекрасна мелодия. Безумна скорост, която изненадващо не вдъхва страх...

Странно — бях запазил достатъчно проникателност, за да се погледна от страни. Изумително — възторгът не се беше превърнал в безпричинна еуфория, той си оставаше свързан с реалността. Бях измамил фангите. Бях свободен. Пътувах.

— *Отклоняваш се.* — Нежният шепот се носеше отвсякъде.

— По-скоро си губя ума — засмях се аз. — Разговарям сам със себе си. Раздвоение на личността. Бях човек-кораб... станах шизофреник...

— *Не, ти си здрав* — казаха ми все така загрижено. — *Но се отклоняваш от пътя. Ние провокирахме атаката на Сомат... ти ни прости и това. Напразно. Длъжен си да действаш. Да контактуваш с фангите... Пленът беше великолепна възможност. Възпря те страхът.*

— Не се страхувам — прошепнах аз. Колко смешно: смятаха ме за страхливец!

— *Не те е страх за себе си. Но за онези, които са ти близки — да. Това е ролята ти — да защитаваш. Преди подреждаше правилно*

приоритетите си — родина, приятелство, любов. Сега те са се смесили. Ти не се предаде на фангите заради Тери.

— Да. И какво от това? Аз сам избирам какво е важно за мен. Това е мое право. Аз си поставям цели и променям приоритетите си. Не ме интересуват чуждите закони — аз си създавам свои. Кой си ти?

Еуфорията се разсея. Но аз продължавах да се нося в безплътната лекота на хиперпрехода. Той нещо се забави...

„Намеса. Въздействие отвън“ — гласът на съпровождащата ме част от кораба бе едва доловим. Вероятно и аз бях успял да го чуя единствено защото допреди няколко секунди бях едно цяло с него.

— Отчуждените — казах. Почти спокойно. — Кои сте вие? Какво искате от нас... от мен?

— *Онова, което ти не искаш. Ние ще ти помогнем... ще премахнем излишното.*

Гласът се стопи, остана единствено безкрайната синева, в която пропадах. И сивата плоскост в тази синева — която се извърщаше, обръщаше се с гръб към мен. Не, не плоскост, а лента, ивица... острие. Острие на гигантски меч, върху който падах, като вече усещах теглото на тялото си и започвах да вярвам в дивата реалност на случващото се. Лазурна пустота и сивата нишка на насоченото към мен острие. И дори белите проблясъци върху него, като върху обикновен атомарен меч... Допрях се до острието и светът наоколо изчезна.

7. ПОДАРЪКЪТ НА ВРАГА

Кълбото-клетка се превърна в леки метални тръбички, които се посипаха върху мен като начупени клончета. Седалката — в мека възглавница с неопределен цвят. Измъкнах се изпод отломките на хиперкатапулта — при най-лекия допир металът на тръбичките се разпадаше на ситен бодлив прах — и се огледах.

Бледо, синкаво или зеленикаво небе. Малка, ослепително бяла звезда — местното слънце. Камениста равнина, която на хоризонта преминаваше в планинска верига. Никакви следи от хора.

Въздухът бе до известна степен прохладен, дишаше се леко. Слабите, далечни аромати оставяха съмнение за съществуването на растителност. След Сомат лесно усещах този неуловим, типичен аромат на живот.

След като порових без резултат из отломките — оказа се, че няма никакъв авариен комплект — аз попитах:

— Има ли все още нещо, което да функционира? Отговаряй!

Нямаше кой да ми отговори, по-точно — какво. Ритнах безполезните останки от катапулта. Не бяха кой знае какво Сеячите. Дори военен кораб не можеха да оборудват както трябва... Къде се намирах, по дяволите?

Планетата се оказа напълно годна за живот. От това следваше, че трябва да е населена. Но лошият ми късмет ме подведе — бях кацнал в пустинята. И на Тар се получи така, когато отивах да помагам на принцесата.

Проверих лазерния си пистолет, атомарника, силовите и медицинските контури на комбинезона. Всичко бе наред. Какво пък, това беше най-важното.

Най-важното...

Нещо не беше както трябва. Почувствах фалш... не в окръжаващата ме среда, а по-скоро в мен самия. Нещо не беше съвсем наред с мен...

Казвам се Сергей. Аз съм император на планетата Тар. Сега е двайсет и втори век. Корабът ми бе атакуван от фангите, наложи се да бягам. Моите поданици — Ернадо и Ланс — останаха на кораба.

Трябва да се добера до планетата Ар-На-Тин и да вляза в бой с фангите. Аз съм жив, невредим, готов да се боря с враговете. Доволен съм от съдбата.

Но нещо не беше както трябва.

Клекнах и зарових лице в дланите си. Пръстите ми бяха студени, вдървени. Като на мъртвец. Глупости. Жив и невредим... Всичко бе наред.

Повтарях си тези думи като заклинание. Но магията на думите не действа върху говорещия.

— Всичко е наред — шепнех си аз в опит да се самоубедея. Но може да се вярва само на онзи, който не е предал никого.

А аз предадох.

Себе си? Глупости, игра на думи... Тери? Не, аз я обичам. Своите поданици, Ернадо и Ланс? Но нали избягах от кораба, за да отклоня от тях опасността. Аз не съм предател. Няма от какво да се притеснявам.

Но аз не се и притеснявах.

— Чувате ли?! — извиках. — С мен всичко е наред!

А на кого виках? На камъните, отломките от катапулта, небето?

Въздухът потрепери, в очите ме удари люляково сияние. Небето се разцепи — пред аквамарина бликна тъма. После изчезна, а на стотина метра над главата ми остана да виси приплеснатият силует на бойния кораб на фангите. Излизането от хиперпространството толкова близо до повърхността на планетата е опасна работа. Използват го единствено за промъкване покрай станциите на планетарната отбрана. Изглежда, че планетата, на която се бях озовал, бе доста добре защитена...

Последното вече си го мислех, докато скачах в малък, тесен дол. Това не беше укритие, разбира се, но да стоя на открито, бе още по-глупаво. Проклетите фанги! Все пак успяха да ме проследят...

Корабът се спускаше — толкова бързо, сякаш целта на появата му беше да се разбие в скалите. Или датчиците му вече ме бяха засекли?

Извадих пистолета от кобура му и преместих регулатора. Сякаш лазерен лъч би могъл да пробие бронята на боен звездолет... Натиснах спусъка — бялата игла се заби в падащия кораб.

Бойният кораб на фангите пламна като лист хартия, поставен под поялник. Листове от обшивката падаха надолу, почерняваха и се сгърчваха като сажди.

Погледнах пистолета, без да разбирам какво става. Да, с него може да се изгори съвременен земен танк... тоест танк от двайсети век. Но звездолет!

Започнаха да падат различни неща от вътрешността на кораба. Избухваха сини пламъци, сухо пращяха електрически заряди. До повърхността оставаха не повече от двайсет метра, когато разбрах какво се бе случило.

Отгоре, от чистото зеленикавосиньо небе, в загиващия кораб се връзваха игли от оранжева светлина — деструкторно лъчение. Орбиталните патрули бяха засекли кораба — и го бяха унищожили за няколко секунди. На коя планета се бях озовал?

От горящите разпадащи се механизми на фангския кораб изплува мътно-мъгливо кълбо. Изпълзя далеч от загиващия звездолет и леко се отпусна върху каменистата равнина.

Кораба вече го нямаше. Останал бе само тъмен облак прах, който се сипеше надолу. На ръкава на комбинезона запулсира с тревожна червена светлина индикаторът за радиация — в разрушения звездолет, разбира се, имаше източници на йонизирано лъчение.

Тичах към мястото за кацане на бялото кълбо, като усещах как върху мен се сипе ситен прах. Измъкнах качулката от яката, сложих си я — заработи компресорът, облъхна лицето ми с филтриран въздух и прогони от кожата смъртоносната пепел.

Мъгливото кълбо се топеше и разкриваше тъмния силует в центъра. Белезникавите нишки на обшивката изчезваха с шумолене, превръщаха се или в газ, или в енергия — въздухът осезаемо се затопли.

— Ставай, фанг — произнесох ядно аз. — Навоюва се.

Тъмната сянка се размърда, разчупи остатъците от мъгливата черупка. И аз чух гласа на фанга:

— Казвам се Нес, землянино.

Фангът беше красив. Това бе първата ми мисъл. Гледах го с неволно гнусливо любопитство — досега не бях виждал на живо

нечовеци. Все пак пелийците и жителите на Клен са си хора.

Фангът беше красив. Късата гъста козинка приличаше на плюш, създаваше впечатление за мекота, беззащитност. Очите — не толкова изпъкнали, колкото големи. Тъмножълти, с цвят на елда, върху светлокафяво, кехлибарено лице... Тръснах глава, прогонвайки чудноватите асоциации, и насочих пистолета си към гърдите на фанга.

— Не ме интересува името ти, фанг... — Думата прозвуча като ругатня. — Хвърли меча. Не се опитвай да се съпротивляваш, държа силно оръжие.

Нес ме гледаше. С внимателен, по човешки любопитен поглед. Бе облечен с комбинезон, който много приличаше на моя — нито чудно, сходните задачи неизбежно водят до сходни решения. Тъмночервената тъкан, изпъкнала на места от скритите вътре прибори, проблясваше мазно.

— Казвам се Нес — повтори фангът. — Запомни го. Нищо че в ръцете си държиш „силно оръжие“ — армейски бластер с разреден наполовина пълнител.

Погледнах към индикатора на заряда — акумулаторът на енергия беше наполовина празен. Фангът на име Нес имаше отлично зрение.

— Хвърли оръжието, фанг — повторих. — За теб и половината стига.

Фангът не възрази. Свали от кръста си ножницата с атомарния меч. А после махна и прикрепения към глезена му кобур с пистолет.

— Подчиних се. — Галактическият му стандартен беше безупречен. И самият Нес се оказа въплъщение на покорността.

— Свали комбинезона — наредих му аз.

— Това противоречи на етичните ми норми — отвърна спокойно Нес.

— Нищо. В моите очи голият фанг не е по-неприличен от седящ в клетка чакал. Сваляй комбинезона, той също е оръжие.

Нес смъкна комбинезона. Следях го с поглед, готов всеки момент да натисна спусъка на бластера.

Фангът не се опита да шикалкави. Свали комбинезона и остана по нещо като сатенени „боксерки“. Ухилих се.

— Отлично, фанг. Известно ли ти е къде се намираме?

Фангът мълчеше. После отвърна учтиво:

— Много ми е известно, Сергей от планетата Земя, пришълец от миналото, император на планетата Тар, враг на Отчуждените.

— Какво знаеш за тях? — попитах рязко аз. — Къде се намираме? Как ме проследи?

— Да, ти си Сергей от Земята — повтори Нес. — Първо — любопитство, после — безопасност. Но ти не си онзи... Нещо ти се е случило.

— Къде се намираме?

— Информация в замяна на свобода.

— В замяна на живот — злобно подметнах аз. — Разбра ли?

— Живот — безсмислица. Трябва ми свобода.

За секунда се борих с изкушението да го шибна с лъча. Но...

— Ще ми кажеш всичко. Къде се намираме, как ме проследи, кои са Отчуждените.

— В замяна на свобода.

Той стоеше пред мен — нелепа получовешка фигура. Куче с човешко лице. Разумен неандерталец с кучешко лице. Хибрид между човек и животно. Очарователна смесица — нещо средно между таласъм и върколак. Фанг. Симпатичен враг.

Да го излъжа...

— Кълна се в планетата Тар.

Той мълчеше.

— Кълна се в Тар, Земята и моята съпруга Тери. Ще получиш свобода.

— Лъжеш — отвърна Нес. — И това ще се отрази на съдбата ти. Но ще ти кажа. Звездата, което свети над тази планета, се нарича Дяволската звезда.

— Клен? Не ти вярвам, фанг. За обикновения човек излъчването й...

— Погледни ръцете си, човек.

Кожата ми беше зачервена и леко сърбеше. Изгаряне, съвсем истинско лъчево изгаряне. Слава на Сеячите, че имах качулка... Измъкнах от маншета си тънки черни ръкавици и си ги сложих, без да изпускам фанга от прицел.

— Продължавай да говориш.

След кратка пауза — сякаш подбираше правилните думи, макар и да говореше с лекота стандартен — Нес продължи:

— Не съм те проследявал, Сергей. Отчуждените ми съобщиха курса ти.

— Кой са Отчуждените?

Нес се усмихна. Несъмнено имитираше човешка усмивка, но го правеше безупречно.

— Всички знаят по нещо, но никой не знае всичко. Интересува ли те моето мнение?

— Да. — Натиснах сензора и включих медицинския режим на комбинезона: кожата на ръцете и лицето ми започна да сърби ужасно.

— Отчуждените са раса, достигнала предела. Отчуждените са цивилизация на бъдещето, която стои над времето и пространството. Отчуждените са потомци на фангите.

— Не — казах. — Не, фанг. Лъжеш.

— Отчуждените — сякаш в транс продължаваше Нес, — нямат постоянно тяло и не се нуждаят от такова. Те са преди всичко наблюдатели. Не ги вълнува случващото се в нашия свят — за тях то е минало, което вече е свършило...

„Както и за Сеячите в двайсети век — промъкна се нежелана мисъл. — Той не лъже.“

— За Отчуждените няма тайни — те черпят информация пряко от континуума. За тях не съществуват препятствия — те използват енергията на Вселената. Те са истински Богове.

— Плашиш ме, фанг — изсъсках аз. — Воняща твар...

Нес отново се усмихна и попита невъзмутимо:

— Нима мирисът ми ти е неприятен? Ние променяхме химическата формула на козината, като постигнахме най-приятния за хората мирис.

— Защо?

— За да ви е приятно да общувате с нас.

Почувствах как ми се завива свят. Полуголият ми пленник се държеше така, сякаш беше господар на положението.

— Защо воювате? Защо сте жестоки? Ние искахме да живеем в мир с вас!

Фангът внезапно стана сериозен. Повече от сериозен. Козинката на лицето му настръхна. Бледожълтите ириси на очите му потъмняха. На слабата слънчева светлина не можех да разчета изражението му — пък и това едва ли щеше да ми помогне да разбера емоциите му.

— Землянино Сергей, дошъл от миналото, ще ти отговоря наполовина. Само защото си дошъл от миналите векове. Само защото си по-важен за историята, отколкото си мислиш. Отчуждените се намесват в съдбата ти. Досега не са го правили... А изключението от правилото винаги е красиво.

Той млъкна някак твърде рязко. Бластерът танцуваше в ръцете ми с грацията на препил моряк. Фанг, Нес, твар... Както и да те нарека — ти лъжеш. Омайваш разума ми — няма да се поддам. Готов съм да те убия. Ти лъжеш. Вие нямате толкова могъщи съюзници. Лъжеш.

Ще излъжа и аз.

— Сергей, слушай и запомняй. Искахме да бъдем правилни — както всички фанги от миналите векове. Оpozнахме ви — и не ни остана друг избор. Вие бяхте прави — винаги. Ние грешахме. Оставаше ни само един път — да унищожим хората или самите ние да загинем. Ние тръгнахме по този път. Вървим така, както повелява природата ни. Нашата — на хората и на фангите. Ние ви се възхищаваме. Фангите правят онова, което е красиво за вас. Хората разкриха пред фангите нова истина.

— Какви ги говориш? — сепнах се аз. — Какви ги дрънкаш? Правите онова, което се харесва на хората?

— Да — потвърди невъзмутимо фангът.

— Идиоти! Онова, което правите, е отвратително! Вие сте жестоки и подли! Хората ви ненавиждат!

Фангът мълча повече от обичайното. После каза — ужасно тихо:

— Думите може да лъжат. Думите може да са грозни. Мисълта е права. Истината е красива... Сергей, аз казах едно и също с различни думи, за да можеш да разбереш. Сега искам свобода — така е редно. Ще се върна на Фанг — имам нещо, което хората наричат хиперкатапулт.

— Връщай се в ада! — изкрещях аз и натиснах спусъка.

Лазерният лъч прониза въздуха там, където допреди малко бе стоял Нес. Фангът отскочи встрани с недостъпна за човека скорост. Миг по-късно пистолетът беше избит от ръката ми, а самият аз се оказах затиснат под тежко, миришецо или на джинджифил, или на канела тяло. Да, мирисът на фанга бе приятен за човека.

— Всичко беше честно, Сергей? — попита фангът. Притискаше спокойно и двете ми китки към земята с едната си длан. Огромна

петопръстна длан, обрасла с козина... Дори дланите на земните маймуни не са космати.

— Не, аз бях нечестен — прошепнах, докато неуспешно се опитвах да се освободя. — Но не се разкайвам за това, фанг. Така е... правилно. Лъжата ми беше необходима.

— Думите ти са абсурдни — каза тихо Нес. И този път без пауза. — Това е немислимо. Черното не е бяло, нали?

— Така е — съгласих се аз. — Жалко, че не те убих. Щеше да е красиво... макар и подло.

Нес ме пусна и отскочи крачка назад. Заслепяващата светлина на Дяволската звезда ме удари в очите. Мъничката точка в небето почти не светеше и не гонеше сумрака, но да гледаш в нея, бе болезнено.

Посегнах към меча. Ха! Атомарника го нямаше — Нес го беше измъкнал, когато ме бе съборил на земята.

— Странен си, Сергей. — Фангът бе спокоен, само в огромните му очи проблясваше нездрав блясък. — Ненапразно Отчуждените нарушиха правилата си. Можеш да промениш хода на историята, нали?

— Не знам. — Надигнах се на лакти, като прикривах очите си от смъртоносната светлина на Дяволската звезда, и изобщо не направих опит да се хвърля върху фанга. Беше безсмислено — фангите са много по-силни от хората. Усетих физическата му мощ в пълната ѝ сила. Фанг не може да бъде победен в ръкопашен бой...

А с комбинезон, включен в режим за мускулно подсилване? Живата плът няма да издържи на псевдомускулите.

— Сигурно можеш. — Фангът клечеше пред мен — замислено за нещо си куче. — Странно. Отчуждените не могат да се откажат докрай от правилата си. Не могат да те убият сами, макар че така е най-лесно. Принудени са да молят нас... И не са сбъркали — ние знаем, че са прави. Но...

Ръката ми застина на половината пък до сензора за мускулно подсилване. Ако фангът разбере какво правя, щеше да ме убие с голи ръце. С неговите реакции...

— Но ти каза странни думи, Сергей. Изглежда, вярваш в тях. Ще те оставя жив и ще си тръгна.

Докоснах сензора и почувствах как тъканта на комбинезона плътно обхваща тялото ми. Подсилващият режим работеше.

— Никъде няма да ходиш, фанг. — Сkochих към него. Едва помислил за скока, и краката ми се разгънаха сами, тласкани от твърдия като стомана комбинезон. Ръцете ми се стрелнаха към гърлото на Нес още докато си представих как го стисвам. Фангът ме удари в гърдите — силно, мълниеносно, но комбинезонът се втвърди под юмрука му и спря удара.

В продължение на няколко мига се опитваше да се освободи, после застина, като си поемаше със свистене въздух.

— Още ли възнамеряваш да си ходиш у дома, фанг?

Веждите му потрепнаха леко — може би това означаваше „да“.

Леко разтворих пръсти, но не бързах да ги махам от гърлото на врага. Нес си пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Да, бих искал да се върна на Фанг. Дори мъртъв... Ако ме убиеш, активирай катапулта, не е никак сложно. Тялото ми...

— Няма да стигнеш до Фанг — прекъснах го аз. — Забрави ли за хипербариерата? Трупът ти вечно ще се носи из Космоса.

— Ще го приберат. Хората или фангите. Шансовете са почти равни.

Гледаше ме абсолютно спокойно и това ме вбесяваше. Фангът бе обречен — за нищо на света нямаше да го оставя жив. Но там, в миналото, преди сто години, в проклетите планини на проклетата война, там също имаше значение в чия земя ще останат телата ни...

— Нес! — за пръв път го нарекох по име. — Каж ми... какъв искаше да станеш като малък?

— Какво? — сепна се той.

— Какъв искаше да станеш? — повторих аз. — Вие сте млекопитаещи, двуполови... толкова приличате на хората. Дори продължителността на живота, дори темповете на порастване са съизмерими. Дишаме еднакъв въздух и ядем подобна храна. Да, може би точно това ни прави врагове. Но нали психиката ни си прилича, не отричай! Какъв искаше да станеш?

— Мислиш, че ключът към всичко се крие в детството — заяви фангът. — И при хората, и при нас... Може би. Искях да стана гравьор.

— Какъв? — Беше мой ред да се изненадам.

— Виждал ли си домовете ни? На запис.

— Да. — Опитах се да си спомня видеозаписа. — Кули, много тънки и високи. Бегло ги показаха.

— Правилно. Твърде са красиви... биха разколебали войниците. Ние също не гледаме вашите картини и градове... стараем се да не гледаме.

Усмихнах се иронично. Но Нес не забеляза присмеха ми.

— Брат ми... да, това е най-правилната дума, пишеше програмата за ракетите, които ще унищожат Ермитажа, Лувъра, Барселонската катедрала, Ватикана, Мека, галерия „Прадо“... — Фангът си пое дълбоко дъх с изхлипване. Пуснах го и седнах мълчаливо до него. Нещо ставаше. Нещо неразбираемо. — Той написа програмата и се самоуби. Конфликт на истините. Разбираш ли?

— Като че ли да... Защо воювате?

— Говорех за гравирването. — Нес като че ли дойде на себе си. — Извинявай, враже, отвлякох се. Ти си добър враг, умееш да се биеш, да слушаш и да говориш. Може ли да те наричам принц? Това е най-правилната титла.

Кимнах. Изглежда, се намирах по-близо до разгадаването на загадката от който и да е друг човек. Фангът ми я беше обяснил! Ненапразно се бяха притеснявали Отчуждените.

— Принце, след като стане възрастен, всеки фанг си има дом. Първоначално е малък, на един етаж... след това го строят все по-висок и по-висок. Някои имат дом на два или три етажа. Други — дворци от по дванайсет и повече етажи. На стените, отвън, пъстра спирала — разбираш ли? От раждането до смъртта. Шарката носи думи, носи памет. Разбираш ли, принце? Целият живот, от раждането до смъртта — на стените на дома. Целият живот — пред чуждите очи. Всяка постъпка, и добра, и лоша, пред очите на всички. Всичко, което е значимо, важно, красиво — много-много-много красиво — се вижда от всички. Идеалът е равна линия от долу до върха. Няма... Идеал... Твоята кула, твоят дом, могат да бъдат високи и отвратителни. Или ниски и красиви. Много рядко, много почетно — високи с права шарка. Шарката се прави от гравьор. Голяма точност на ръцете, умели пръсти, добра памет — хиляди шарки... Гравьорството не е работа, а дарба. Аз я имах. Но се оказах по-добър войник, отколкото гравьор. Бързи реакции, сила, приспособимост. Добре разбирам чуждите — особено хората. Много-много ми харесва картината от Земята „Ядрен кръст“. Виждал ли си я?

Кимнах абсолютно машинално. Мелодичността на думите ме омагьосваше.

— Бил е художник... Ядрен кръст, Разпятие, Битката за Тетуан, Окото на времето, Мадоната от Порт Дигат... Бил е и двете — и човек, и фанг.

— Дали — прошепнах аз. Не обичах сюрреалистите. Ненавиждах Малевич. Но Дали — това е нещо особено, това е безумие, прераснало в разум.

— Искан да стана гравьор — повтори фангът, — а станах войник. Вие ни доказахте, че сте по-прави. Вашата истина е безсмъртна. Отговорих на въпросите ти, враг Сергей. Убий ме. Аз изгубих.

— Обясни ми — казах аз, без сам да разбирам, че в гласа ми се долавя молба. — Не те разбрах, фанг! Каж ми какъв е проблемът! Не искам да се убиваме един друг!

— Не мога да обясня — отвърна тихо Нес. — Знанието, което е подарено, се превръща в лъжа. Твоите потомци са се отучили да разбират. Досети се, Сергей, разбери!

— Не ми се получава — отвърнах. — Нес, аз съм просто човек... Обясни ми.

— Досети се. — Нес затвори очи. — Убий ме, човек. Ако Отчуждените са прави — а иначе не може и да бъде — ти ще победиш. И фангите ще спечелят.

— Върви си.

Нес мълчеше.

— Взимай си катапулта и си върви. Докато все още те пускам. Хайде, махай се.

Фангът отиде до мястото, където се беше разпаднала спасителната му капсула. Порови из белите плоскости, които продължаваха да се топят бавно като сух лед в горещ ден. Извади тънък сребрист шнур, разклати го... Шнурът се втвърди, огъна се в обръч. Въздухът в него потъмня — като покрит с матово стъкло.

— На половината път ще те изхвърли във вакуума — напомних му аз.

Нес започна да си облича комбинезона. После попита:

— Защо наруши думата си — опита се да ме убиеш? И защо сега ме пускаш?

— Ти си враг. Вие също не сдържате клетвите си...

Взех пистолета си, меча. Без да отмествам поглед от обличащия се фанг, продължих:

— Пускам те напук на Отчуждените.

— Омраза. Злото поражда добро... — Фангът стоеше с изпънати над главата ръце, в които държеше обръча. Около главата му бавно се оформяше мъгливо облаче — силов шлем.

— Сергей, разбрах какво се е променило у теб. Отнели са ти любовта.

— Какво, какво?

— Психиката ти е увредена. В нея има само омраза, преди това го нямаше. Изучавал съм психопрофилите ти... Сега са дефектни. Не знам кой друг, освен Отчуждените, би могъл да го направи. Но те не са способни на пряка намеса — когато съществуват в нашия свят, са инертни... — Нес замълча. Гласът му вече звучеше глухо и неразбрано. — Принце, Отчуждените са способни на действия в междувремето. В хиперпространството. Запомни го.

Той разпери ръце — обръчът се плъзна надолу, около тялото му — и там, където допреди малко стоеше фангът, остана единствено гаснеща тъма.

— Умник — казах тихо аз. — Позьор. Дано те хванат патрулите ни. Отнели са ми любовта... в междувремето...

Замълчах. Докато гледах блещукащата тъмнина на хиперпрехода, си спомних скока си на Клен. И проблясващото острие, към което падах — жалък опит на разума да види немислимото.

„Ще ти помогнем... ще премахнем излишното.“

8. ПОДАРЪК НА ПРИЯТЕЛ

Дяволската звезда вече не се отличаваше от която и да е друга звезда на небето на Клен. И отдаваше топлина не повече от която и да е друга звезда. Въздухът изстиваше бързо, както зиме в гората изстива налятият от термоса чай...

Странно, но „операцията“, която Отчуждените бяха извършили върху мен, имаше забавен страничен ефект — подобряване на паметта. Припомних си онова, за което не се бях сещал от много години — смешните детски драми по улиците на нощна Алма-Ата, неприветливата казарма в тренировъчния лагер, Кавказ, Молдова, бетеерите с набързо надраскани надписи „Миротворчески сили СНД“.

Спомнях си двацети век. Докато съсредоточено бродех по каменистата, покрита със скреж равнина, си мислех за младостта. Смешно — до този ден се бях смятал за млад. Сега разбрах, че съм остарял.

Младостта си беше отишла заедно с любовта.

Отчуждените ми бяха помогнали да стана възрастен — или да се състаря, което по принцип е едно и също. Човек има само две състояния — младост и старост. Като при онези химически съединения, които преминават от твърдо състояние в газообразно, пропускайки стадия на втечняване.

Понякога само нелепото сравнение може да бъде вярно.

Когато студът стана непоносим, включих терморегулацията на комбинезона. Не знаех колко дълго ще издържат батериите и колко време ще прекарам тук. А нямах намерение да използвам пръстена, за да се върна на Тар.

Тунелният хиперпреход бе пътуване в безвремието. В света на Отчуждените. Не исках да им давам още една възможност да ми „помогнат“. По-добре беше да умра, отколкото да позволя на всемогъщи нехора да се окопаят в съзнанието ми и да преработят разума ми.

Трябваше ми кораб, за да се върна у дома. Хиперзвездолетът излизаше от реалния свят в петизмерното пространство, но не

пресичаше границата между времето и безвремието. В него бях защитен от влиянието на Отчуждените. Но от какво?

Може би от всемогъществото и всезнанието им? Отчуждените не проявяват активност в нашия свят, защото това е нелепо. Всичко вече е завършило и намесата в събитията е като да се разиграва отново отдавна изиграна шахматна партия. Но в техния свят, в света без време и пространство, все още нищо не е ясно. Събитията още не са се случили, играта продължава. И трудно можеш да избягаш от изкушението да направиш ход.

Може би това означава, че все още имах шанс да победя?

Усещах, че нагаждам непознатата логика на непознатите същества към рамките на човешките понятия и надежди. Че разсъждавам наивно и фалшиво.

Но иначе нямаше да ми останат сили за борба.

... На покритите с ледена коричка, вкаменени дървета се натъкнах, когато вече не можех да различавам пътя. Пък и накъде бях тръгнал? Тъмнината и бавно падащите снежни парцали превръщаха пътуването през нощта в кошмарен сън. Дори не успях да разбера веднага, че изумително еднаквите цилиндрични камъни, които прекрачвах, са паднали стволове. После се сражавах със замръзналата закопчалка на кобура, докато се опитвах да измъкна лазерния пистолет. Пръстите в раздулите се ръкавици едва се сгъваха — комбинезонът не беше приспособен за студове от минус четирийсет градуса по Целзий.

Насечените с лазерния лъч дърва струпах на купчина. После си спомних с неволна ирония как бях разпалил огъня край Байкал и започнах да ги паля с бластера. Над кладата се вдигаше пара. След около пет минути се появи пламък.

Настаних се, свалих ръкавиците, протегнах ръце над огъня, изключих терморезима на комбинезона. Огънят щеше да ме стопли... докато кислородът наоколо не започнеше да се превръща в течност. Интересно дали щеше да стане точно така? Доколкото си спомнях, въздухът на Клен не замръзва навсякъде, а само в северните ширини.

Ако знаех къде съм се озовал, на екватора или на полюса...

Студът стягаше все по-силно. Стана съвсем тъмно — звездите леко помръкнаха. При движението си в орбита планетата Клен влезе в

прашен облак. Ако се взреш напрегнато в небето, може да видиш мъничките искрици на микрометеоритите, които изгарят в атмосферата. Точно този прашен облак, който екранира планетата от звездите, бе причината за ужасния спад на температурите.

Замърсена орбита, която се простира в гигантска елипса от Дяволската звезда до невидимия ѝ спътник — Тъмната звезда. Безумно разнообразие от флора и фауна в редките оазиси наред безкрайните пустини. Планета на воители — Клен. Ако не съществуваше, Клен си струваше да бъде измислен. Може би точно така бяха постъпили Сеячите. Готвеха отлична армия за борба срещу фангите.

Но армията щеше да изгуби — иначе фангите нямаше да имат потомци-Отчуждени.

От огъня полъхваше топлина, протегнатите ми към пламъците ръце и крака трудно издържах на горещината. Но в гърба ми дишаха ледените пустини на Клен. Ако не беше комбинезонът да преразпределя топлината, щях да се превърна в овъглена от едната страна шушулка. Клен — свят на смъртта.

Погледнах нагоре, над бледите пламъци на огъня. Въздухът бе чист и прозрачен, цялата влага отдавна бе замръзнала и нападала под формата на сняг. В проблясващото с хиляди мънички метеорити небе пламтеше ярка точка — скритата зад защитно поле бойна станция, една от онези, които бяха унищожили кораба на Нес. За детекторите ѝ беше фасулска работа да засекат човека в равнината. Несъмнено ме следяха от момента на появата ми на Клен, но не бързаха да се показват.

И аз не бързах да викам помощ. Слава на Сеячите, общуването ми с Клен ми помогна да разбера народа му. Кленийците можеха да унищожат, без да се замислят, неканения гост, който търсеше помощ. Но пък самотникът, който се опитваше да оцелее на планетата им, не можеше да не предизвика любопитство.

Не се изненадах, когато в черното небе като призрак изникна силует, който се движеше бързо.

Разсеяно наблюдавах приближаващия се флайър и се опитвах да си спомня Клен. Думите и интонацията му, външността и мимиката. Той ми беше приятел, това го помнех. Но не помнех какво е това приятел.

Отчуждените ме бяха лишили от всичко — и от любов, и от приятелство.

Флайърът се спусна на десетина метра от мен. Доколкото можех да видя, той беше стандартен модел — само на късите му криле уродливо изпъкваха допълнителни двигатели. Не бе лесно да се лети в атмосферата на Клен.

Като продължавах да грея ръцете си на огъня, аз разглеждах прозрачната кабина на флайъра. На смътната светлина от приборите в седалката тъмнееше застинала фигура. Ритнах с крак още една цепеница. Свалих от колана манерката — съдържанието ѝ сигурно бе замръзнало — и я поставих до огъня.

Капакът на кабината бавно се повдигна. Пилотът на флайъра остана неподвижен още миг, след което с неуловимо бързо движение изскочи навън.

Първото, което се наби на очи — клениецът бе полуоблечен. Къси свободни панталони, леко пуловерче, само на краката — обувки, които далечно напомняха за земните. Внезапно си спомних, че когато върху кожата на клениеца попадне течен азот, тя се покрива с черна топлоизолираща лента — продукт на мутиралите потни жлези.

Но клениецът, който седна срещу мен край огъня, имаше светла кожа. Докато...

— Ти момче или момиче си? — попитах аз. Клениецът изглеждаше съвсем млад. Той помълча секунда, след което отговори:

— Момиче.

Усмяхнах се и взех манерката, в която вече се плискаше вода. Отпих от нея и попитах седящото край огъня момиче — най-обикновено, късо подстригано, с още плоски като на момче гърди момиче от планетата Клен:

— Изпратили са теб, защото ме смятат за толкова безпомощен?

Момичето поклати глава. Отговори, като подбираше внимателно думите — едва ли ѝ се налагаше често да говори на стандартен:

— Изпратиха ме, защото шансовете ни да оцелеем в двубой са еднакви. Това е знак на уважение, ти се държа добре на Клен.

— Разбирам — отвърнах сериозно аз. — Как да те наричам?

— Клен.

— Ами да, аз съм потенциален враг. Слушай, Клен, трябва да намеря Дома Алер. Ще им отдам кръвта си.

Нещо се промени в лицето на момичето. Дори семейството Алер-Ил да беше враг на нейния дом, тя пак щеше да е задължена да ме отведе при старейшината Алер. Бях се оставил на милостта на един от родовете на Клен, а случаен човек нямаше как да знае името на семейството.

— Ти си на земята на Дома Алер.

— Тогава ми помогни... — замълчах. Ако се намирах на земята на Алер, значи ме посрещаше и член на семейството. Мълчаливо свалих ножницата и кобура, пресегнах се над огъня и подадох оръжието на момичето. Езиците на пламъците галеха тъканта на комбинезона.

За минута момичето остана неподвижно, сякаш очакваше, че ще отдръпна ръката си. После взе оръжията. Огънят докосна ръкавите на пуловерчето и радостно прескочи върху тях. Замириса на изгоряла вълна.

— Защо търсиш Дома Алер? — попита момичето.

— Имам дълг от двеста години. Знам как протекоха последните минути на Алер-Ил.

— Кой си ти? — Ръкавите на пуловера изгоряха до лактите; тлеещите нишки се поклащаха, догаряйки. Пламъкът блъскаше безсилно момичето по ръцете.

— Лордът от планетата Земя. Сергей, капитан на „Тера“, който спаси Алер-Ил в Космоса.

— Ако лъжеш...

— Смъртта ми ще бъде страховита. Знам, момиче. Аз съм Сергей от Земята.

— Ще проверя — каза момичето, без да отдръпва ръцете си.

„Как?“, искаше ми се да попитам. И не успях. Светът се завъртя около мен, краката ми бяха обзети от слабост. Разбрах, че падам, и с последни усилия успях да се отдръпна от горящите цепеници, които се приближаваха към лицето ми...

Тъмнина.

И лека болка, а може би не беше болка, а просто тръпки, сякаш в главата ми вибрираше тежка като олово нишка. И нечии пръсти, които шаваха през самите ми очи, умело развиваха нишката на паметта.

Светлина.

— Пий — каза момичето.

Във флайъра беше топло. Или поне беше над нулата по Целзий; когато навън вали дъжд от течен въглероден диоксид, това хич не е зле.

Взех подадената ми чаша с прозрачна течност, отпих и застинах.

— Твърде силно? — със съчувствие попита момичето.

— Не — прошепнах аз. — Просто... не съм и предполагал, че може да има спирт с повече от деветдесет и осем градуса...

— Тук са сто — сериозно съобщи кленийката. — Молекулярно свързаната вода е извлечена чрез специални способности... добавени са подправки и захар на кристали.

На кленийците винаги им е липсвало чувство за хумор. Но очевидно с алкохола бе точно обратното.

— Съобщих на Дома, очакват ни. Дъждът ще спре след около двайсет или двайсет и пет минути, пътуването ще отнеме още седем. Опасно е да се лети, докато вали.

Момичето изглеждаше ужасно сериозно. Или положението ми все още оставаше неясно, или тя бе допуснала някаква грешка, като общуваше с мен.

— Как се казваш? — отново попитах аз. Кленийката не се различаваше от обикновена земна тийнейджърка, само овъглените ръкави на пуловера напомняха, че кожата ѝ издържа на огън... а и стичащият се по покрива на флайъра течен газ нямаше да я повреди. — Или аз все още съм враг и не бива да научавам името ти?

— Не си враг. Домът ни ти е задължен за всичко — преди двеста години ти си съобщил на Клен, че Алер-Ил е изпълнил дълга си. Заклел си се, че атаката му ти е спасила живота — и е позволила покъсно Белият рейдър да бъде победен. Като си му отстъпил честта за победата, ти си позволил на семейството ни да продължи да съществува. Ти си приятел. Трябва да станеш член на семейството и да влезеш в Дома Алер като равен сред равни.

Напрегнах се. Припомних си нещо от разказите на Клен-Алер-Ил. За това как влизат в семейството онези, които не принадлежат към рода... Може пък оттогава ритуалът да се е променил?

— Казвам се Алер-Тер — рече момичето и свали пуловера. Под него нямаше нищо — нито тениска, нито сутиен. А за моя изненада последният изобщо не беше излишен — полуразсъблечена, тя

изглеждаше по-голяма... Глупости. Просто умът ми си търсеше оправдание. Ритуалът по приемането в семейството на Клен не се беше променил. Добре че за удостоверяването на самоличността ми не бяха изпратили някой от братята на Тер... или баща ѝ.

— Аз съм млада — междувременно ме уведоми тя. Лицето ѝ беше сериозно и тържествено — като на ученичка, която благодари на учителя си на някаква тържествена вечеря. — Познала съм всички мъже в Дома и мога да бъда жена в семейството. Ти имаш правото да станеш равен в Дома Алер.

Първото ми желание беше да попитам дали не мога да стана равен в семейство Алер с помощта на по-възрастна жена. За щастие, си спомних думите на Клен...

„Човек не получава автоматично правото да избере семейството, в което се е родил. Не може и да се избира човекът, който те приема в новото семейство. Който и да е той, дали семейството е по-добро, или по-лошо — ти си в него.“

— Искам да стана равен в Дома Алер — казах аз и осъзнах, че съм напълно искрен. Оставих на пода в кабината чашата със стоградусов спирт, разтворих ципа на комбинезона. Тер докосна сензорите на пулта и облегалките на седалките меко се отпуснаха назад. Тя остави изгорелия си пуловер върху панела с приборите — движението ѝ изглеждаше напълно неволно, но незнайно защо, пуловерът покри оптичския датчик на видеофона. Усмихнах се с благодарност.

Кожата ѝ беше мека и топла — нормална човешка кожа, не броня. Устните — неопитни, детски.

Последните капки въглероден двуокис барабаняха по кабината на флайъра.

— Всичко както трябва ли е? — попитах аз Тер и тя не отговори, защото аз и без това сам виждах — всичко бе както трябва.

Влязох в семейство Алер.

— Сега ти си свой — каза Тер, докато си разресваше косата. — Брат.

— Брат ли? — Лежах на отпуснатата седалка и наблюдавах момичето. Зрелището беше приятно. Особено ако не обръщаш

внимание на гребена в ръката ѝ — тънките стоманени зъбци бяха остри като бръснач. Гребен-кинжал. Вероятно при кленийците и четките за зъби бяха с взривател.

— Брат, баща, син, приятел. Както ти се иска. Мой-близък-от-мъжки-пол. Рес-Ор-Миен.

— По-добре ме наричай приятел. Думата е по-точна.

— Добре. Ти вече не си гост и не си онзи, на когото сме задължени. Ти си един от нас. Значи трябва да чуеш и онова, което ти е неприятно.

Намръщих се:

— За какво говориш, Тер?

— За теб. Разгледах паметта ти, разбираш ли?

— Разбира се.

— Фангът, когото пусна, казваше истината. Някой — може би Отчуждените — те е лишил от любов и приятелство.

— Глупости. Обичам Тери... и съм приятел на Ернадо, Ланс, Клен... тоест Алер-Ил.

Нещо в думите ми не прозвуча както трябва. Звучеше заучено. Две плюс две — четири.

— Не, приятел. Не се заблуждавай. Помниш любовта и дружбата — това е така. Паметта е останала. Но кажи ми — какъв беше за теб Алер-Ил допреди час? Приятел, загинал заради теб? Или ключ за достъп до Дома Алер, възможност да получиш помощта на планетата Клен?

Не отговорих.

— Ти... — Тер се усмихна леко, — наруши два обичая на своя свят... свои собствени, което е по-важното. Измени на съпругата си — прави секс с непълнолетна. Термините правилни ли са?

— Измяната на съпругата не е чак толкова престъпление според нашите разбирания. А възрастта ти вече не е забранена за секс... на Земята.

Тер кимна спокойно.

— Разбира се. Но това бяха твои забрани, разбираш ли? Лично табу.

— Та аз бях принуден... — промърморих и отместих поглед. — За да вляза в Дома.

— Приятел, радвам се, че си в семейството. Но Клен отдавна не е същият като преди. Ние уважаваме чуждите обичаи. Да, нямаше да влезеш в Дома Алер. Но ние ти дължим всичко — името, Дома, семейството, честта си. Заради теб бихме построили дворец на повърхността... или бихме ти дали целия Дом, а самите ние ще се преместим в нов. Бихме ти дали кораб и охрана... всичко необходимо. Може да се съвместят всякакви култури — стига да пожелаеш да го направиш. Нямах съмнения, че ще се откажеш да влезеш в семейството.

Мълчах. Нямаше какво да кажа на това момиче — логично и разсъдливо като робот. Силно и честно като робот.

— Приятел, искам да ти помогна.

Погледнах Тер. Тя седеше пред мен — полуоблечена, симпатична, моето вечно — от сега нататък — проклетие и позор.

— С какво да ти помогна, кажи? Ти си по-голям и по-силен, ти си ранен...

Ранен? Ами да. Ранен в главата. В съвестта.

— Вече няма дълг, ти си в семейството. Но дълг имаше — аз помня. Детските ми приказки бяха за Алер-Ил и Сергей, които победили Белия рейдър и спасили света на Сеячите.

— За какво говориш, момиче? — прошепнах аз. — Ние победихме Рейдъра, защото той застрашаваше *моя свят* — Земята от двайсети век. Света на Сеячите. Как може да го обичаш? Те ви донесоха само страдание.

— Те ни дадоха живот, брат... приятел.

— Живот-страдание, живот-кошмар. В свят, където не може да се живее...

— Ние живеем.

— Живот в мъки, смърт в бой, детство без невинност...

— Живот. Смърт. Детство.

Тер ме улови за ръката. Нежно докосване, но сега вече не можех да забравя какво има под тази кожа — силициев слой, твърд като титан.

— Приятел Сергей, твоят свят е дал живот на всички нас. На Клен, Еррга, Тар, Фаа, Уне-Кор, Беман... на всички светове в галактиката. Не е важно по каква причина: майката може да роди дете, без да мисли за щастиято му. Но въпреки това си остава майка. Ние

всички сме задължени на Земята. Не само Клен, всички хроноколонии — дори на Земята да ни презират. Майката може да не обича децата си, но си остава майка.

— Тер, изобщо не ми помагаш. Само ако...

— Какво? Искам да помогна. Гордея се със семейството си — защото ти беше приятел на Алер-Ил. Дори си избрах име, което да ти е близко — името на твоята Любима-От-Женски-Пол. На нас ни е чуждо такова еднообразие, но аз ѝ завиждам.

Затворих очи. Глупак. Дори не бях забелязал приликата в имената. Тер. Тери. Прости ми, Тер, че бях твоят идеал. Прости ми, Тери, че забравих любовта.

— Тер... ти можеш да четеш мисли. Знаеш, че съвсем доскоро Алер-Ил ми беше приятел, а Тери — любима...

— Знам.

— Върни ми онова, което ми отнеха другите. Върни ми любовта и приятелството. Върни ми онова, което бях.

Страхувах се да я погледна, защото знаех какъв ще бъде отговорът.

— Сергей... Мога да си играя с паметта ти като с шепя сняг. Мога да чупя бариери като шушулки. Но в твоя ум няма бариера, а дупка. Откъснати са части от разума ти. Ако сложа вътре друг модел чувства, той няма да бъде твоят. Аз не съм землянка... не съм мъж... не съм ти.

— Как ще живея сега, Тер?

Думите заседнаха в гърлото ми. Защо питах, каква мъдрост очаквах да чуя от малкото момиче, нищо че можеше да си „играе с паметта“?

— Лишили са те от приятели и любима, брат. Онези, които са го направили, са по-силни от който и да е човек. Но изгорялата книга може да се напише наново, битката може да се разиграе наново, може да се построи отново разрушеният дом. Важното е да се живее. Ти помниш какъв си бил — паметта ще ти помогне.

— Благодаря, Тер. Ще се опитам.

Не чувствах вяра — само благодарност. Признателност, благодарност, вина — всичко онова, което често предшества любовта.

Вероятно щях да обичам отново. Но не биваше да обичам Тер — прости ми, момиче от Клен, което се опитваше да мисли като

землянка. Трябваше да заобичам Тери. Защото никога не си позволявах да се унижавам, да се лишавам от онова, което считах за свое. Аз съм такъв, какъвто съм, с всичко добро и лошо, което е смесено в душата ми. Аз съм като Дома на Клен, неделим. И не е работа на всемогъщите Отчуждени да ми помагат да „стана по-добър“.

— Ще летим ли към Дома? — попита Тер.

— Почакай — помолих я аз, без да отварям очи. — Три минути, Тер.

Привлякох я към себе си, отпуснах глава на коленете ѝ — твърди като стомана, но миг по-късно вече меки, живи.

— Благодаря ти, че можеш да бъдеш такава, Тер — прошепнах. — Позволи ми да те запомня.

ЧАСТ ТРЕТА ОТЧУЖДЕНИТЕ

1. ДЕНЯТ НА СЛЪНЦЕТО

— Сигурен ли си, че не ти е нужна защита, братко?

Капитанът на кленийския крайцер „Алер“ бе по-нисък от мен с една глава и изглеждаше крехък като тийнейджър. Но с такъв капитан можеше да спори единствено някой безумец. Дори въпросите на кленийците звучаха като заповеди...

Отърсих се с усилие от вцепенението си и се усмихнах:

— Благодаря, братко. Не се нуждая от защита — Ар-На-Тин е моя планета. Приятелите ми вече ме очакват.

— Твоите приятели са приятели и на Дома Алер. Вратата ни е винаги отворена за тях — изрече капитанът с абсолютна сериозност. — Нека идват, когато пожелаят. Ще ги посрещна с радост и ще почувствам любов. Те са в правото си да дойдат, братко.

— Ще им предам, братко — отвърнах аз. Спокойно. При кленийците разлика между мъжете и жените няма — нито в битките, нито в секса. И въпреки двусмислеността им, думите на капитана бяха знак на уважение.

— Катерът те очаква, братко. Но ако искаш, ще спуснем кораба на земята на Ар-На-Тин.

— Няма нужда, братко. Катерът ми стига.

— Леко кацане и успешна битка, братко. — Клениецът докосна ръката ми и това докосване съдържаше всичко — и загрижеността на баща, и почителността на син, и вниманието на брат. — Ако умреш, корабът ми ще отмъсти за теб...

При кленийците няма разлика между думите „умреш“ и „загинеш“.

— ... ако не се справим, родът Алер ще отмъсти за нас, ако семейството ни загине — Клен ще реши дали сме достойни за отмъщение. Върви спокойно, братко.

Кимнах. За клениеца е страшно да умре неотмъстен — самата смърт не ги плаши. Или поне си дават вид, че не ги плаши.

От командната зала до шлюза на „Алер“ се добрах по безлюдните коридори, скоростните асансьори и многопалубните транспортери на крайцера. Вахтеният, момиче на двайсетина години, ми кимна: „Успех, братко“. Кимнах ѝ в отговор. Благодаря ти, Дом Алер, благодаря ти, Клен. Никога няма да стана клениец, но уважавам вашия път.

В катера, след запознаването със системата за управление, което направи по-приятно еднократното пътуване от Клен до Ар-На-Тин, включих за последен път системата за вътрешна връзка. Капитанът на крайцера ме поздрави с махване на ръката — сякаш не се бяхме виждали няколко дни. Кленийците всеки път се прощават *завинаги*, смъртта ги настига твърде често.

— Ако на Ар-На-Тин се случи беда, ние ще дойдем, братко. Ще дойдат всички кораби на Дома Алер.

— Това ще се случи скоро — отвърнах откровено аз. Капитанът не се усъмни в думите ми.

— Ще дойдем. Ще изпълним дълга си според договора с Чин-Ки и ще се върнем. Боят ще бъде тежък, но ние ще го проведем бързо.

За да ме откара от Клен до Ар-На-Тин, крайцерът „Алер“ прекъсна договора си с планетата Чин-Ка за две денонощия. Какво им беше струвало това — по-добре да не питам. Съдейки по кораба, той бе напуснал жестоко сражение, а сега отново се връщаше към битката. Нямах смисъл да благодаря — аз бях член на семейство Алер и бях в правото си да искам каквато и да е помощ. Както и семейството можеше да я иска от мен. Но те никога нямаше да се възползват от правото си.

— Предай любовта ми на Дома — казах аз. — И на Тер... Алер-Тер.

— Ще предам любовта ти на сестра ми — обеща капитанът.

Може би Тер наистина му беше сестра. На Клен това нямаше значение.

Под катера се разтвори диафрагмата на люка и псевдогравитацията на крайцера ме изхвърли в Космоса. „Алер“ се носеше над мен — бледосива плоска плочка с конфигурацията на кленово листо. Катерът се отдалечаваше от крайцера, падаше към

мъгливото кълбо на планетата, оставяйки зад себе си грамадния боен кораб. Извил врат, аз следях с поглед „Алер“. Кленийските катери имат прозрачни кабинни и това ми харесва.

Крайщата на „кленовото листо“ започнаха бавно да се повдигат и да се навиват. След половин минута над мен се носеше кух цилиндър, от който стърчаха конзолите на маневрените двигатели и куличките на бойните постове.

— Успех... — прошепнаха наушниците ми.

Бяло сияние обгърна крайцера. Прозрачното бронестъкло помътня, за да предпази очите ми от вторичното лъчение на хиперпрехода. Няколко секунди крайцерът можеше да се види през ослепителното сияние — тъмен, променящ формата си силует.

След това катерът се разтърси и светлината помръкна.

— Успех, братя — казах аз. — Не мога да го почувствам, но знам, че съм ваш приятел.

Отпуснах ръцете си върху податливата като тесто маса на мислеприемниците и насочих катера към планетата.

Небето на Ар-На-Тин беше бледожълто, почти лимонено. Затова пък облаците бяха сиви, земни. Катерът се носеше над планини, покрити с мъглива пелена — над нея като острови в бушуващо море се издигаха единствено върховете. Вълните на мъглата се разбиваха в скалистите върхове, обливаха ги и се завихряха в спирали.

— Повикване от главния космопорт на планетата — съобща ми катерът.

— Свържи ме.

Говорителите зашумоляха. Да, Ар-На-Тин наистина бе изостанал свят — тук използваша обикновена радиовръзка, а не кодирани предавания, при които нямаше никакви смущения.

— Катер от кленийския крайцер, съобщете бордовия си номер и целта на посещението си. Планетата се намира във военно положение, контактите са ограничени. Повтарям...

Съдейки по гласа на дежурния, малкият свят в покрайнините се отнасяше твърде сериозно към посещенията на военни кораби. Особено в период на военно положение, което никога преди не беше обявявано.

— Бордовият номер е... — погледнах към панела за управление, — ка наклонена черта шейсет дванайсет. — На борда е императорът на планетата Тар. Сnižавам се за кацане, моля да ми съобщите номера на свободна писта.

Няколко секунди дежурният от космопорта мълча, осмисляйки чутото. След което попита неуверено:

— А каква е целта на посещението?

— Ами да помогна на вас, идиоти! — не издържах аз. — Кой ще тръгне да изпраца запитване, когато остават сто километра до космопорта? Всеки вражески кораб досега да ви е засипал с ракети! Запитване се прави при влизането в атмосферата и се изпраца група за засичане.

— Всички патрули са в отпуск, днес е пролетният празник, денят на Слънцето — промърмори дежурният. — Сега ще ви свържа с тарския експедиционен корпус...

— Глупаци — изсъсках аз. — Бързо ме свържи с военния съветник Ланс!

Възцари се тишина. Катерът премина над планинската верига и започна да се снижава. Съскането в говорителите спря — с мен се свързаха чрез нормален предавател.

— Сергей? Ти ли си? — развика се от говорителите Ланс. — Къде си?

Погледнах към екрана за долен обзор.

— Над столицата на тази заспала планета. Здравсти, Ланс.

— Здравсти. Включи видеовръзка!

На екрана се появи разстроеното лице на Ланс. Няколко секунди той ме изучаваше, после лицето му се разтегна в усмивка.

— Сергей... Как се измъкна?

— После ще разказвам. Съобщи на онзи глупак в космопорта, че не съм враг. Нека освободи писта за кацане... и да не стреля по катера с картечница или каквото там използват тук. Без мен ли се захванахте за работа, или празнувахте постоянните помени за императора?

Ланс бързо избута настрани бутилката с нежнорозова течност. После каза виновно:

— Планетата е такава... мирна. Няма с кого да се свържеш. Пък и нямаме официални пълномощия...

— Сега ще дам на всички ви пълномощия — мрачно му обещах.
— Организирай кацането.

— Добре... Отивам в космопорта.

— По-добре аз да кацна при теб. Съобщи на дежурния адреса, нека приготвят кола. Ако не са хукнали всички на празника на плодородието, разбира се. Край на връзката.

Наложи се да направя няколко кръгчета над малкия уютен космопорт, преди по пистите за кацане да се разпълзят древни на вид танкове, камиони и като че ли две пожарни коли. Размърдаха се, идиотите. Катерът можеше да кацне и на една педя място, това не бе самолет все пак.

Завладяването на Ар-На-Тин очевидно нямаше да представлява проблем за фангите.

В управляването на автомобил с двигател с вътрешно горене имаше нещо сладостно-носталгично. Особено когато разбрах, че двигателят се задвижва със спирт и миризмата не идва от моя съпровождател — момче на петнайсетина години, което се бе настанило важно на предната седалка до мен.

— Надясно — сочеше момчето, като се мъчеше отчаяно да говори на развален стандартен. Зад онзи дворец — наляво.

Дворецът се оказа четириетажна сграда с две колони пред входа. Натиснах спирачките.

— А не можем ли да минем по главната улица?

— Можем — след кратко размисление потвърди момчето. Отметна от челото си яркорежките къдрици и безгрижно ми съобщи: — Така е по-интересно. Покрай паметниците.

— Нали казах, че бързам?

— Да. Но така е...

— По-интересно — довърших мило аз. — Приятелче, при вас има ли затвори за непълнолетни?

— Не — с огорчение отвърна юношата. — Само за възрастни...

— Ще построим. Специално за теб.

Момчето се ококори изненадано.

— Сериозно говоря, приятелче — дружелюбно казах аз.

— Направо и наляво. На главната улица, двореца с куличката...

Дадох газ и момчето млъкна. Изглежда, си беше прехапал езика. Но когато стигнахме до двореца с колоните и куличката, отново извиси глас:

— А подарък?

От устата ми се изтръгна нервен смях. Излязох от колата на мръсната асфалтирана улица. През прорезите в облачното покривало надничаше жълтото небе. Въпреки празника, слънце не се виждаше. Отдалеч се носеше боботенето на множество гласове, което напомняше на хорovo пеене на пациенти в психиатрична клиника — хрипливо и весело. Съдейки по всичко, жителите на Ар-На-Тин заедно с доблестните защитници на планетата провеждаха сеанс по разгонване на облаците и установяване на хубаво време.

— В този дворец, на третия етаж — тихичко подсказа съпровождачът ми. — Подарък?

Стана ми тъжно. Потупах момчето по рамото, то млъкна и погледна към рамото си, сякаш очакваше, че там ще израснат разкошни пагони като на дежурния по космопорт.

— Изчезвай от столицата, приятелче — посъветвах го аз. — И то по-бързо.

Ланс ме посрещна на стълбата — вероятно беше чул как се приближава древната таратайка.

— Сергей — каза радостно той. — Слава на Сеячите, измъкнал си се...

— Млъкни, глупако! — Едва се сдържах от физическа реакция. — Планетата е поднесена на тепсия, идвайте и взимайте! Къде е нашата ескадра? Къде са съюзническите кораби, къде са Сеячите?

Ланс пребледня и отвърна тихо:

— Императоре, виновни сме, но...

— Оправдаваш ми се, а? Пиян глупак!

След возенето ми в спиртосания автомобил не можех да различа миризмата на спирт от тази на керосин, но това не ме притесняваше.

Ланс се отпусна на коляно в ритуален жест на преданост и каза тихо:

— Императоре, моята кръв е ваша. Разрешете да доложа обстановката?

Кимнах.

— Пожизненият президент на планетата... в буквален превод Великият и Вечен Пастир, ни прие на третия ден след пристигането ни на планетата — както изисква етикетът им. Сега Ернадо присъства на празника на Слънцето, опитва да се срещне с президента в неофициална обстановка. Аз съм на гости у Дини, местен индустриалец, опитвам се да се добера до президента чрез него. Единственото, което сме постигнали досега, е въвеждането на военно положение. Но то е чиста формалност...

— Къде ти по-формално!

— Малък крайцер и три леки патрулни кораба на Тар получиха разрешение да се базират на планетата. Дини ни помогна...

— Защо толкова малко кораби? — разстроено попитах аз. — И къде е Десантният корпус?

— Земята съобщи, че няма достатъчно основания за изпращането на ескадра. А нашите кораби... Тери ги изпрати в търсене... когато разбра, че си използвал хиперкатапулта.

— Глупачка! — злобно изругах аз.

Ланс потрепна, сякаш го бях ударил. Каза тихо, сякаш сам не вярваше на думите си:

— Ти... не си Сергей. Ти си друг. Фалшификат.

Сякаш ме поляха с вряла вода. Гледах мълчаливо как Ланс изважда пистолета си. После казах тихо:

— И все пак си оставам твой император, Ланс.

Той застина. Седнах на дървените стъпала до него. Входът бе пуст — мръсният вход на тухления дворец на планетата Ар-На-Тин.

— Изслушай ме, Ланс... Преди да отидем при твоя индустриалец и дори преди да си прибрал оръжието си. Ще ти разкажа какво се случи с мен.

Седяхме под смътната светлина на прашната лампа, в която не можеше да се открие нищо стойностно, освен това, че бе електрическа. И разказах всичко, което ми се беше случило. Освен за ритуала за приемането в семейство Алер.

— И сега какво ще правим, капитане? — попита неочаквано Ланс.

— Ще живеем. Ще се готвим за битка. Аз сам ще се оправям с чувствата си.

— Кой са тези Отчуждени?

— Потомци на фангите. Не мисля, че Нес ме е излъгал за това.

— Значи нямаме никакви шансове, Сергей.

— Те не могат да се намесват активно в случващото се. Само в междувремето... и въздействат единствено върху психиката на хората, които пътуват чрез тунелен хиперпреход. Затова на Клен не използвах пръстена.

Ланс кимна — или се съгласяваше, или се примиряваше с неизбежното.

— Да отидем при твоя индустриалец. На тази планета властта едва ли принадлежи на „пожизнения президент“. Тук не ми мирише на диктатура, значи „Вечният пастир“ е просто марионетка. Вероятно управляват парите.

Изкачихме се по скърцащата стълба. Няколко врати се оказаха откренати. В тъмнината се очертаваха някакви сандъци и найлонови торби.

— Промислеността и търговията все още се развиват тук — с извиняващ се тон съобщи Ланс. — Така че това е хибрид между къща и склад.

— А престъпност съществува ли? — поинтересувах се аз.

— Не знам. Но като че ли кражбите не са твърде на почит.

— Аха. Оказва се, че етиката не е чужда на местните бандити.

Вратата към жилищните помещения беше притворена, но не и затворена. Ланс я бутна и се озовахме в дълъг и тесен коридор. Спрях се изненадано.

— Ланс, този твой индустриалец какво, книги ли печата?

— Не, само ги събира.

Стените на коридора бяха скрити зад рафтове. Те стигаха до самия таван — равни, мълчаливи. А по тях бяха подредени книги. В проблясващи найлонови подвързии, твърди картонени корици, облечени в хартиени обложки. Някои бяха съвсем разкъсани, прибрани в прозрачни пликосе — ранени войници от велика армия. Над всяка полица имаше метална табелка с гравирани на стандартен език надписи: „Романтична литература“, „Еротична литература“, „Кулинария“. Колкото и странно да беше, повечето книги бяха издадени през дваисети и дваисет и първи век. Антиквариат. Дори открих познати заглавия.

— Почакай — помолих тихо Ланс. — Ще разгледам...

Магия. Мистика. И книги — „Чукът на вещиците“, „Страх“, „Вампири“, „Върколак“, „Японски приказки“... Приказките пък какво правеха тук? „Хитрините на безделника дракон“... Рицарски романи. Също няколко реда, познати и непознати заглавия... „Песен за Роланд“, „Оръжието на Средновековна Европа“, „Руски богатырски приказки“...

— Да вървим — подръпна ме за ръкава Ланс.

— Невероятно — свих рамене аз. — Тези книги са рядкост и на Земята. А тук, на края на галактиката...

— Повечето книги са препечатки — обясни Ланс.

Прокарах пръсти по кориците. Сякаш за миг надникнах в детството си.

Ланс отново ме докосна по ръката и аз се отърсих от вцепенението си. Трябваше да действам, а не да се наслаждавам на древните книги. Но когато тръгнах след Ланс по коридора, у мен се появи странно усещане, сякаш в душата ми, на онова място, където зееше изрязаната от Отчуждените дупка, се бе появило нещо...

Дръпнахме завесата, която бе поставена вместо врата, и влязохме в стаята.

2. БИБЛИОФИЛ

Дини, индустриалецът на планетата Ар-На-Тин, беше млад. На около двайсет и пет години според земните мерки. Невисок, широкоплещест, с шарещи очи, той приличаше повече на барман от нощно кафене, отколкото на преуспяващ производител. Докато наливаше на мен и Ланс розово вино от огромна бутилка, той ни разказваше бързо за своя бизнес:

— Планетата ни е изостанала, императоре... Но пък така е за добро, налага се да се расте по-бързо. Който не е успял, закъснял е, на когото му работи главата — кара отпуската си на Схедмон... Опитайте виното. Граанско, на цяла Арнати има само две бутилки — едната е в мазето ми, другата — на масата... Нашите производители, те нищо не разбират, вложиха всичко в износа на храни, насочиха се към животновъдството и цените веднага паднаха. Сега се мачкат един друг, конкурират се. А земен шоколад, или лейанските сладки, или граанско вино всички искат да опитат. И кой търгува с тях? Аз. И добитъкът ми е само триста глави, колкото да се поддържа положение в обществото, нашите глупаци и досега определят богатството по броя глави рогат добитък, а трябва своите да броят... А когато Земята ни продаде синтезатори за храна, какво ще правят? Какво? Знам, разбира се. Правилно постъпват Сеячите, такава стока трябва да се крие... За благополучието на прародината ни Земя, императоре!

Докато осмислях факта, че синтезаторите за храна са публична тайна, Дини продължаваше да налива вино. Пихме за Сеячите, за Десантния корпус, за Вечния пастир на Ар-На-Тин, за процъфтяването на императорския дом на Тар, за здравето на присъстващите, за прекрасните дами — на нас ни беше все едно за какво пием, а на тях им бе приятно.

Главата ми се завъртя, макар граанските вина да не са твърде силни. Дини ни разказа в какво влага капитала си и колко е трудно да се търгува на планета, където хартиените пари са влезли в употреба преди трийсет години. Предложих тост за победата над фангите, развитието на икономиката и гибелта на Отчуждените. Възражения нямаше.

Ланс предложи тост за великата земна литература. Дини го подкрепи, след което с тъга си призна, че чете само на стандартен език и родствения му китайски, а руски и английски още учи. После донесе порцеланова гарафа с ликьор от плодовете на чамо. Опитахме го и аз направих каламбур (който разбра само Ланс) — думата „чамо“ ненапразно бе фонетична анаграма на една руска дума^[1]. Дини се съгласи, че ликьорът е слабоват, след което на ниската масичка за списания се появи осемдесетградусов „Див дракон“. Отхвърлихме препоръката на етикета — да се пие в горящ вид — и аз предложих да прием за кленийците, техните обреди и стоградусов спирт. Погледът ми леко се разфокусира. Дини издири в дебрите на своя дом-склад мезе: дребно нарязани краставички и посолен с чер пипер ориз. Запознанството ни неумолимо се приближаваше до момента, в който вече можеше да се говори по работа.

Отвън започна да ръми. Пихме за празника на Слънцето и аз накарах Дини да обещае, че ще научи руски преди английския. След това разказах за НАТО и Варшавския договор, което предизвика взрив от смях у Дини и Ланс. От противопоставянето на двете древни групировки разговорът леко и естествено премина към Земята и Фанг.

Пет минути по-късно Дини се закле, че в девет часа на следващия ден ще бъдем приети в президентството. След десет минути — че великият пастир не може да направи нищо реално. След петнайсет — че всички търговци и индустриалци на Ар-На-Тин, включително говедовъдите и месарите, не могат да помогнат при подготовката на планетата за война.

След половин час се убедих, че Дини няма да рискува да ни обясни кой притежава реалната власт на Ар-На-Тин.

Облегнат на меките възглавнички на дивана, унило изучавах полицата с книги за различни аристократи, която заемаше почетното място над масичката за списания. Заглавията плуваха пред очите ми. „Графиня дьо...“, „Един крал...“, „Граф Мон...“.

Очевидно щеше да се наложи да се действа през главата на властта. Да се раздаде оръжие на народа. Да се подкупи полицията. Да се проведат разговори с офицерите — армията трябваше да бъде готова за война.

Интересно какво ли щеше да ме посъветва сега „Книгата на планините“ — тоест моето подсъзнание?

Дини притежаваше „Книгата на планините“. На китайски, руски и английски — ако книгите се различаваха по нещо друго, освен по надписите върху подвързията. Взех от ръцете на Дини познатото томче и го разтворих наслуки. Очите ме заболяха за миг, появи се усещането, че гледам страница, на която са напечатани само няколко изречения, а цялото останало пространство е заето от приказни руни. После текстът придоби нормален вид.

Човек, който хвърля ръкавица на съдбата, е любимо зрелище за боговете. Хайде, хайде. Банална истина, затова пък на място... Но настъпва денят, в който боговете се изморяват да гледат. Даже на всесилните им се иска да си премерят силите. И е страшно, когато няма ключалка, на която да не пасва ключът, когато са изчезнали въпросите, на които няма отговори. Силата съществува единствено в противоборството, абсолютната мощ е неотличима от безсилието.

По гърба ми полазиха тръпки. „Книгата на планините“ вече не ме гощаваше с цитати от любими книги и мухлясали мъдрости.

Тя — тоест аз — се опитваше да ми каже нещо, нещо неразбираемо, което обаче вече пропълзяваше през границата на подсъзнанието.

В този свят са щастливи само лудите — казал писателят чрез устата на слезлия на Земята бог. Интересно защо е слязъл на Земята?

— Не помня — казах на глас. Ланс ме погледна изненадано.

Забравяме за нашите изпълнени желания, но за да желаем — трябва да станем слаби, за да чувстваме — трябва да затворим очи и уши. Само в приказките

наказанието за изпълнените се желания е загуба на спомените. В живота желанията служат като награда за загубата на паметта. Кажете, след като прочетеш книгата, която ти е станала приятел, не си ли мечтал да я забравиш и да я прочетеш отново? Не ти ли се е случвало да водиш приятели на кино, за да гледате филм, който вече си гледал, и да се наслаждаваш на възторга им? Ценил си онова, което се получава лесно — или онова, което се постига трудно?

Жаждата е по-силна в пустинята.

Силата е изпълнена със слабост. И нейното име е равнодушие.

Борбата е интересна само на слабия.

Оставих книгата настрана. Не можеш да разбереш. Не можеш да вникнеш в онова, което не искаш да разбереш. А „Дивият дракон“ изобщо не помага на мисловните процеси. Но не е изключено само разслабените от алкохола мозъци да се претрашат да осъзнаят истината.

И някак знаех: животът ми зависи от това мога ли да повярвам в онова, за което вече се досещам... И може би не само моят.

Завесата на отвора към стаята зашумоля предупредително и пропусна вътре млад здравеняк в тъмносив костюм. Той плъзна бързо по нас мътния си поглед, спря го върху Дини и вяло му протегна ръка:

— Здравсти...

Съдейки по всичко, младежът беше сръбнал.

Дини се оживи:

— Здравсти, Риш. Откъде идваш?

— От Куция... Малко носталгирахме... — Младежът се стовари на най-близкия стол. Ланс се усмихна иронично.

Нещо не беше както трябва.

— Скучате ли? — попита дружелюбно Риш. — Може да хвърлим едни карти?

Дини излезе безмълвно и се върна с колода карти. Боите ми бяха непознати, от картинките само седем или осем: редник, сержант, пилот, лорд, принц, император, Сеяч... Повъртях в ръцете си лакираните картончета, след което ги оставих на масата.

Опиянението минаваше пред очите ми. Вече виждах неувереността в движенията на Ланс и това, че Дини мълчи и не ни налива „Дракон“.

— Ще играете ли? — повтори Риш. — Азю играете ли?

Ланс поклати глава.

— Много е лесна. — Риш започна да раздава по три карти. — Най-модната игра...

Говореше на стандартен не защото разпозна в нас другопланетяни. Просто така бе модерно — както френският за съвременниците на Пушкин.

— Значи така... Взимаме карта...

— При нас тази игра се казва ази — казах. — Ланс, помниш ли, учих ви двамата с Редрак?

Ланс кимна, без все още да се усеща какво става. Взех от масичката видеофона и попитах рязко:

— Как да се свържа с Куция? Бързо!

— Шестстотин и три... — започна Риш. И млъкна, като оглеждаше изучаващо двама ни с Ланс. После каза с упрек:

— Куцият сам решава с кого да говори...

— Колко страшно. Предпазливият ни приятел станал крупен мафият! — установих аз и попитах насмешливо: — Носталгирането е пиене на коктейл „Носталгия“. Нали така, Риш?

Онзи кимна. Дини се повъртя и полугласно рече:

— Риш, това е императорът на Тар...

Риш се разсмя, отмятайки глава назад. Под разтворените поли на сакото му проблесна дръжката на бластер.

— А аз... аз съм великият и вечен... пастир... Ама, Дини...

— Номерът на видеофона — напомни Ланс.

— Шестстотин и тринайсет-седем-девет — внезапно изтърси Дини.

Погледнах го с любопитство. Той наистина беше добър търговец, а сега направи рисковано вложение на капитал.

— Откъде знаеш? — попита заплашително Риш. Изглежда, бе готов да измъкне оръжието си. Но аз вече набирах номера. На екрана се появи симпатично личице.

— Дай ми Куция, малката — безцеремонно настоях аз.

Последва минута мълчание.

— Добра памет ли имаш? — Нямах намерение да сменям тона. Момичето кимна. — Кажу ми Куция: „Редрак, разкри картите си“.

Последната фраза произнесох на руски. Момичето изчезна от екрана.

— Ако това е някаква пиянска шега... — започна Риш. Но на екрана на видеофона вече се беше появило съненото лице на шефа му.

— Здравсти, Редрак — казах с облекчение. До този миг изобщо не бях сигурен дали догадката ми е правилна. — Далеч си стигнал, пилоте.

— Винаги ме е теглело към изостаналите светове — каза Редрак. — Нали помниш, Сергей...

Помнех. Но не можах да се сдържа и отбелязах:

— На тях обикновено се забъркваше в неприятности.

Редрак кимна. Стояхме на плоския покрив на къщата му — огромна, ниска, на чийто първи етаж се намираха казино, ресторант и като че ли приличен бардак. На втория се разполагаха апартаментите на Редрак-Куция — главатар на престъпния свят на Ар-На-Тин.

— Да, забърквах се... Но изкарвах и добри пари. Помниш ли, че ми разказваше за земните гангстери, мафията, игралния бизнес? Подиграваше се, че ако някога начисто...

Усмяхнах се. Да, подигравах се, като представях земните престъпници от типа на Ал Капоне почти като магьосници и вълшебници.

— В началото не приемах на сериозно земния опит. Но когато разбрах — в гласа на Редрак се появи почтителна нотка, — че Земята е планетата на Сеячите, осъзнах: така трябва да се действа. Намерих този свят... честно казано, специално търсех нещо по-близо до Тар. Помогнах им да се измъкнат от икономическата депресия, станах уважаван човек. И започнах да създавам своето Монте Карло. Местните закони поощряват хазартните игри, не облагат с данъци печалбите.

— Сараят ти не прилича твърде на Монте Карло — казах честно аз.

— Разбира се. Той е за лично ползване, за местни играчи, за обучаване на специалисти. Но трийсет процента от игралните

заведения на Схедмон, четирийсет и два на Шуура... и още тук-там по малко ми принадлежат. А тук играят на едро, Сергей. На минус седми етаж е разположен генератор за тунелно хиперполе. Играчите идват тук направо, без каквито и да е кораби.

— Охо...

Редрак се усмихна доволно и повтори:

— Играят на едро. В този „сарай“ три пъти са губили цели планети... при това нелоши.

— И колко планети ти принадлежат?

— Онези, които съм спечелил, или онези, които съм купил?

Разсмях се:

— Редрак, все повече ме изумяваш. И най-странното е, че не мога да ти се сърдя... Колко планети имаш?

— Осем — отвърна сериозно бившият пилот на „Тера“.

— Включително Ар-На-Тин?

— Че това планета ли е... За твоё здраве, императоре.

Отпихме по глътка глинтвайн от огромните метални бокали.

Да стоя под сивото небе и пронизващия вятър и да пия греяно вино с подправки, бе полузабравено удоволствие от младостта ми.

— И с наркотици ли търгуваш? — попитах.

— Само за клиентите на казиното... И не такива като синия прах или шлага.

Помислих секунда и вдигнах чашата.

— За твоё здраве, Редрак.

Закапа дъжд. Над нас с едва доловимо шумолене се разгъна платнището на силовия чадър.

— Имаш ли пари, можеш да живееш комфортно и в най-изостаналия свят. Но не и обратното — дълбокомислено отбеляза Редрак.

— В този свят скоро ще стане много напечено — сухо отвърнах аз.

Редрак ме погледна косо:

— Сигурен ли си, Сергей? Тази планета не може да представлява интерес за фангите.

— Стратегическото положение... — започнах аз.

Редрак с усилие сподави смеха си.

— Капитане, това не ти е бой с мечове. Какво стратегическо положение в петизмерното пространство? Ако на Ар-На-Тин имаше военна база, с флот, устройства за хиперпрехващане... А така...

Премълчах — съдържателят на казиното за високопоставени особи разбираше от военно дело не по-зле от мен. Казино за високопоставени... Пулсът ми внезапно се ускори.

— Редрак — казах, незнайно защо, шепнешком. — Кой се развлича в дупката ти... сега?

— Не мога да назовавам имена — обидено отвърна Редрак.

— Длъжностите ми кажи, пилот! И помисли половин минута!

— Вицепрезидентът на Схед... една планета. Началник-щабът на... планетарна федерация. Шеф координаторът на галактическия съюз на индустриалците. — Редрак започна да говори по-бавно. Изглежда, ме разбра. — Полковник Ма... един от бригадата към проекта „Сеячи“.

— И той ли? — разстроено попитах аз.

— Земяните също са хора... и обичат хазарта... — промърмори Редрак.

— Сега разбра ли?

— Но... местоположението на казиното на Ар-На-Тин е тайна! Никой от посетителите не е излизал от сградата.

— Изключваш ли предателството?

Редрак мълчеше.

— Или абсолютното знание?

— Това какво е?

— Отчуждените, Редрак. Приказка от детството ти. Същата като приказката за Сеячите.

— Това е невъзможно, капитане — прошепна Редрак. — Дори фангите да са разбрали... За блокада на хипертунела са нужни двайсет кораба-прехващачи. Слабо ориентираният вектор...

— Редрак, от теория на хиперпространството разбирам толкова, колкото и от балет! Но те уверявам — фангите разполагат с двайсет хиперпрехващача! Ако пленят или унищожат върхушката на най-развитите планети в галактиката, ние сме обречени! Тази война ще се реши за часове. Няма да има време за подготвяне на смяна.

Редрак ме гледаше мълчаливо. Не се беше изменил твърде — само лицето му бе станало по-сухо, по-тъжно.

— И какво предлагаш?

— Разпрати клиентите си по домовете им. Предупреди ги за заплахата от скорошно нападение на фангите. Нека изпратят няколко кораба... всеки по няколко кораба за охрана на Ар-На-Тин.

С рязко движение на ръката Редрак запрети чашата с вино през замъгления щит от силово поле. С недоволен вой енергийният чадър пропусна през себе си парчето метал и половината литър течност.

— Не, Сергей.

— Какво?

Изгубих самообладание. Може би защото обвързаният от хипнокода Редрак никога не ми беше възразявал. Дори след като свалях заповедта... Редрак се подчиняваше, притиснат от невъзможния факт: аз съм Сеяч, владетел на Храмовете и оживял бог.

— Сергей, не мога да изгоня посетителите. Това е... вредно за бизнеса. Нанася вреда на репутацията ми. Освен това — да разкрия къде се намира „Златното казино“. Психологически фактор, сам разбираш...

Да, разбирах. И бях принуден да настоявам на своето — защото знаех.

— Редрак, ти си си изгубил ума. Фангите се готвят да нападнат планетата ти. Не ми пука, че мафията управлява цял един свят. Но ако не иска да го защити...

— Сергей, не мога да разруша бизнеса си. Животът е игра. И аз държа всички козове.

Поклатих глава.

— Не, Редрак. Козовете са у мен. Ако не можеш да плюеш на бизнеса си... Какво пък, корабите на Тар ще ти помогнат да разбереш ситуацията.

По лицето на Редрак се промъкна тъга.

— Сергей... Капитане, Сеячо, лорде, приятелю мой!

Усетих как ме побиват тръпки.

— Сергей... Нима не разбираш? Тук нямаш власт над корабите на Тар! И над съюзните планети също! Твоята власт е традиция! Редове от древни книги, детски приказки, шествия на фанатици! Световете се управляват от парите, защото те са сила! На Тери й позволиха да се върне на престола, защото това е допълнителна примамка за туристите: единственото кралско семейство в

галактиката... Но ако заповядаш на корабите си да атакуват Ар-На-Тин — и мен — началник-щабовецете ще си спомнят кой владее Тар.

Мълчах. Аз се бях оказал робът, а Редрак — господарят.

— Сергей, не исках да ти го казвам... В числото на *моите планети* влиза и Тар. Докато принцеса... императрица Тери изпраща кораби да търсят съпруга ѝ, я търпят. Когато нареди да бъде щурмувана Ар-На-Тин, истината ще се разкрие.

Мълчах.

— Сергей... Този свят е мой. Ще наредя да мобилизират всички сили, да приведат войската в готовност. Ще ти се подчинява цялата армия на Ар-На-Тин. Но разбери — не управляваш ти. Командва силата. Нея меч не може да я разреже, дори да е атомарен. Защищавай Ар-На-Тин, Земята и Тар. Сражай се — ти умееш и обичаш да го правиш. Само помни — управлява силата, а не императорът на Тар!

Обърнах се и се отдалечих от стопанина на Ар-На-Тин, бившия пират и пилот Редрак.

— Сергей, не си прав! Ще ти помогна, но разбери...

Изплюх се и направих крачка в ямата на гравитационния лифт.

[1] Моча (рус.) — пикня. — Б.пр. ↑

3. СИН ПРАХ

— Тери, обичам те — казах аз.

Екранът се набръчка — някъде в близост до лъча бе преминал кораб: земен, тарски, фангски... Няма значение.

— Сергей, сигурен ли си, че на Ар-На-Тин всичко е наред?

Тери ме гледаше недоверчиво и разтревожено. Познавахме се твърде добре.

— Тери, всичко е наред. Планетата се управлява от Редрак, той ми е приятел. Взех всички кораби от местния Храм.

... Те бяха само три — Храмът не е предназначен за отбрана на планети.

— Крайцерът и патрулните катери на Тар, местните войскари. Всичко е наред, Тери.

— Мога да дам заповед на военния щаб на Тар. Те са против, но още три или четири крайцера и...

— Не е нужно, Тури. И така всичко е наред. Моля те, не се вълнувай. Всичко е нормално.

Тя кимна неуверено, сякаш против волята си. Момичето, което някога можех да обичам, Тери Тар, императрицата.

— Тери, всичко е наред... Край на връзката. Имам много работа. Обичам те...

Екранът угасна.

— Лъжеше ли, Сергей? — с усилие попита Ланс.

— Разбира се. Не мога да обичам.

Станах от मेкия стол. Погледнах Ланс в очите.

— Нищо, светът не се крепи единствено върху приятелството и любовта, разбираш ли? Има още и работа, която трябва да се върши.

— Тя може да бъде отнета още по-лесно от приятелите.

— Не, Ланс, смисълът на живота може да бъде отнет единствено заедно с живота. Повярвай ми.

— Вярвам ти, капитане.

Помислих една секунда. Само секунда. После викнах:

— Катер! Веднага!

Сива мъгла. Студ. Безплътни сенки. И седалката на катера, създаден от кораба на Сеячите по моя заповед.

— Напред — изрекох бързо аз. — Две звукови, три...

Черното кълбо на гравитационния компенсатор недоволно се сгърчи. Обтекаемият силует на кораба изчезна. Под катера се ширеше голата степ.

— Още по-бързо — прошепнах. — Още...

„Излитане от планетата?“ — попита катерът.

— Не. Максимална скорост над повърхността...

„Бягаме ли?“

— От мен самия.

„Тогава няма да успеем да избягаме.“

Разсмях се.

— Разумен ли си?

„Ограничено. Аз съм отражение на твоя разум.“

— Тогава няма да избягаме... По-бързо!

Сиво-зелена степ — безкрайна лента под носещия се катер. Жълто небе в пролуките на оловносивите облаци.

— Знаеш ли в каква каша съм се забъркал, катер?

„Знам.“

— Имаш ли съвест?

Пауза. Сиво-зелено-синьо под катера... На тази планета водата не е рядкост, иначе Ар-На-Тин нямаше да стане износител на продукти.

„Живей. Бори се.“

— Крадеш отговорите от мислите ми.

„Значи още се бориш и живееш.“

Кимнах и притворих клепачи.

— Лети. Докато може — лети.

Сиво-зелено-синьо. Разширяващ се гравитационен компенсатор.

Бях в капан — на мечтите и постъпките си. Не можех да обичам и да другарувам. Бях принуден да се сражавам, подчинявайки се на замислите на Отчуждените. Интересно, дали бяха предвидили и смъртта ми? Достатъчно бе само да дам заповед на катера... Той бе с ограничен разум, но ако желанието ми да умра бе истинско, той щеше

да изключи защитата и да се вреже в плодородната почва на Ар-На-Тин...

Кълбото на гравитационния компенсатор се сви. Но инерцията се оказа по-силна — бях подхвърлен и след това запратен в грижовните обятия на седалката.

— Какво стана? — изхриптях. От прехапаните ми устни капеше кръв.

„Отпред има хора — спокойно доложи катерът. — Да продължим ли движението, или да сменим височината?“

Беше готов да премине през живите хора — умна машина, творение на Сеячите...

— Кацане — наредих аз. — Кацай и отваряй люка.

Тревата се оказа виолетова. Затънах в нея до гърдите — в меки, пухкави метлички, мънички синкави цветчета, в суха трошлива слама, която ми стигаше до коленете. Щедър свят... обречен свят.

Тъмносивата капка на катера застина зад гърба ми — разкрасени стабилизатори, отворени решетки на двигателите. Потупах с ръка горещия му хълбок и тръгнах през тревното море.

Това беше плато: отляво и отдясно се издигаха планински вериги, а отпред, на двеста метра, тревата ставаше по-рядка, оголваше червеникавия сипей, който се спускаше в пропастта. В далечината, на самата линия на хоризонта, тъмнееха мънички постройките.

— Що за град виждам? — попитах блестящата пращинка на датчика, залепен към якичката на комбинезона.

„Това не е град — прошумоля в главата ми, — Хейорз е месопроцесорен център със съседен товарен космопорт и жилища за работниците.“

— Ясно. А къде са хората, заради които спря?

„Отпред.“

Продължих да вървя. Небето бе покрито със сиви облаци, но дъжд, слава на Сеячите, нямаше. Пейзажът и без това беше повече от мрачен. Гъсто, люлеещо се под лекия вятър тъмновиолетово море — и оловен капак вместо небе. Колкото и да бе странно, светлината бе достатъчна — Ар-На-Тин е един път и половина по-ярка от земното Слънце.

— Напред, през алпийските поляни на Ар-На-Тин! — закрещях аз. — Към непознатите хора... Към цивилизацията и месокомбината, което на тази планета е едно и също!

„Не разбрах.“

— По-добре.

Внезапно ми стана по-леко. Така става, когато направиш всичко по силите си — а останалото изобщо не е по силите на човек. Може да се усмихваш, докато насочваш горящия самолет към вражеските танкове. Може да командваш собствения си разстрел. Може да се заразиш с неизлечима болест и съвестно да записваш в дневник как изстиват пръстите ти.

Направих всичко, което можах.

Изгубих повече, отколкото може да изгуби човек. Любовта и приятелите — какво ми оставаше? Работата?

Моята професия бе да убивам. Може да се каже и с красиви думи: бих се за своята любов и за своята планета... Няма значение. Не бива да се убива заради живота, а аз убивах. Вървах срещу всички. Който и да се изпречеше на пътя ми, минавах през него.

Иначе не умеех.

Смеех се, докато чупех преплетените стебла на виолетовата трева. Тръпчиво миришещият цветен пращец ме засипваше със сини пръски — опияняващ прах...

Редрак! Гадина! „Син прах“ е наркотик от планетата Фаа. Откъде на Ар-На-Тин — планета, чиито растения имат зелен хлорофил — се е появила виолетовата трева на Фаа?

Придърпах качулката и покрих главата си. Компресорът зави недоволено и започна да облъхва лицето ми с филтриран въздух. Под лопатката и на сгъвката на лакътя, под ключицата и на корема ми започна да ме боцка — бяха се включили автоинжекторите... Ако наистина бях натиснал сензора за медицински режим на комбинезона... Ако вървах из плантация, засадена с Тревата на щастieto от Фаа, понятията за сън и реалност отдавна са се смесили.

— Редрак... — прошепнах аз. — Изглупял мафиот... Куц глупак...

„Връзка?“ — попита катерът.

— Да! Връзка с човека на име Редрак — номерът на видеофона е в съзнанието ми. Предай му думите: „Редрак, ще си платиш за

лъжата“.

„Изпълнявам.“

Това можеше да е истина — и халюцинация. Ако случайно бях попаднал на поле със „син прах“, нито един лекар нямаше да може да гарантира за душевното ми здраве.

Когато не можеш да се събудиш, най-добре да действаш като наяве. Вървах през виолетовата джунгла, усмихвах се безгрижно, от време на време вадах атомарника и косях пред себе си израсналата особено нагъсто трева.

Плантацията свърши. Спрях се, поглъщайки жадно студения въздух, който струеше през филтрите на комбинезона. Прибрах меча в ножницата, като с усилие си спомних, че първо трябва да включи режим наточване.

На края на сипея виолетовата трева се оказа ниска — до глезените. Може пък да не ѝ стигаше вода или някакви микроелементи...

Покрай сипея се простираше дълга равна площадка, едва докосната от виолетовата гадост. Из нея тичаха двайсет момчета, като си подвикваха разпалено, бутаха се и се блъскаха. Между тях се мяркаше черно-бяла футболна топка.

Ето ги, моите халюцинации. Извадих меча от ножницата, отрязах два наръча наркотична трева. Хвърлих ги на земята в някакво подобие на постеля. И се проснах наред виолетовото море под оловното небе.

Халюцинации. На планетата Ар-На-Тин не играят футбол. Пред мен имаше или събирачи на цветен пращец, или никого. Какви бяха тези футболистчета на хиляда километра от градовете, на сто километра от селцето Хейорз...

Наистина бяха достатъчни за два отбора, а и още неколцина седяха в тревата и гледаха играта. Едно от момчетата се обърна и ми махна с ръка.

Халюцинации. Жителите на Ар-На-Тин, още повече децата, не са толкова разглезени от гледките на космически катери, че да не им обръщат внимание... Но това момче ми беше някак познато.

„Спешна връзка“, изписка безплътен глас. И в този миг, отхвърляйки всички съмнения и нелепости, в наушниците прозвуча гласът на Ланс:

— Сергей, отговори... Сергей, отговори...

— Слушам.

Не ми се искаше да ставам. Каквото и да ми говореше Ланс, каквото и да се случваше — какво значение имаше за мен, заблудилия се в „ягодите поляни“ на Ар-На-Тин? Ягодите поляни и Люси в небето с диаманти... Отнели сте ми любовта — поне ми оставете сънищата!

— Сергей, над планетата има крайцер на фангите... Излезе от хиперпространството преди три минути, унищожил патрулния катер и хвана боен курс. Сергей! Нашият крайцер и храмовият кораб с Ернадо поеха курс към прихващане, сближаване след минута и половина... Чуваш ли ме?

— Да.

Момчетата на края на сипея вече не играеха с топката. Най-голямото, на около седемнайсет или осемнайсет години, със силен удар я изпрати над ръба на пропастта. Черно-бялата топка се плъзна на фона на сивото небе и се отправи на дълго пътуване към земята.

Черно-бяла топка. Храм — огледално-черно кълбо. Падане — като символ на катастрофа. Момчетата — като хроноколонистите... или моите приятели? Това е бълнуване. И гласът на Ланс е бълнуване... вероятно.

— Сергей, данните от Храма... На крайцера няма кваркови бойни заряди. Чуваш ли ме? Сергей?

— Да. На тях не им трябва облак прах, Ланс. Те ще завладяват планетата.

— Къде се намираш? Корабът отказва да ми даде ориентири!

— Няма значение. — Станах, като гледах към момчетата. Бяха се събрали на групичка — сякаш разговаряха за нещо.

Но аз знаех — те мълчаха.

— Сергей, фангите дадоха залп... Ракети по цели в Риом, Хейорз, Шей... Корабите на Ар-На-Тин заеха позиции за прихващане. Къде си?

— На петдесет километра от Хейорз. — Свалих колана с меч, вдигнах лице към сивото небе. От облаците трябваше да завали — иначе нямаше смисъл от тях. Войникът трябва да се сражава, иначе е ненужен.

Аз няма да се сражавам, мои домакини и диригенти. Тази война не се печели с меч, дори и да е плоскостен.

— Сергей, в катера ли си? Включи защитата! Ракетите на фангите са оборудвани с топлинни бойни глави, чуваш ли? Топлинни заряди, абсолютно поражение до сто километра! В катера ли си? Какво става с теб, капитане? Започвам отброяване...

Затичах се. По-далеч от катера, от силовата броня, от темпоралната защита, от хиперпространствената черупка. От всичко, което беше готово да защити мен — Сеяча, владетеля на света, центъра на Вселената. Нека Редрак да се подиграва на властта ми — сега споделях съдбата на поданиците на неговата планета.

Даже насън постъпвах като наяве.

Тичах през ниската виолетова трева и контейнерът със защитния блок леко ме удряше по кръста. Момчетата стояха около сипея в неравна верига, сякаш очакваха нещо. В наушниците зашепнаха механични гласове, прекъсвайки бързото говорене на Ланс:

— Осем... нгите се отбраняват, приближават кораб... Седем... Ар-На-Тин, чуваш ли?... Шест... в катера ли си? На при... Пет... не успяват, раке... Четири... не може да бъде спрян, вклю... Три...

Нямаше да успея. Нямаше как да покрия със силовото поле на индивидуалния защитен блок двайсет души, че и отгоре. Един или двама — може би, ако ги прегърнех и притиснех към себе си.

— Две...

Времето се проточи, секундите се превърнаха в минути, но аз все пак нямаше да успея. А момчетата стояха и гледаха обречения град — сякаш знаеха, че е обречен, сякаш не им пукаше за топлинката „браунова“ бомба, която използваше ефекта на спонтанното ускоряване на молекулярното движение и превръщаше света около себе си в нагорещена пара...

— Едно...

То ме гледаше — момчето, което стоеше най-близо, онова, което ми махаше с ръка, смътно познатото, тъмнокосо и тъмнооко, на не повече от дванайсет години... Скочих в опит да преодолея оставащите метри.

— Нула.

Защитният блок започна да вие, улавяйки онова, което все още беше недостъпно за човешките чувства. Нещо ме залюля, отблъсна ме назад.

Халюцинации. Трябваше да отблъсна момчето, което се беше оказало на пътя на силовото поле. Прости ми, не успях...

Между нас проблясваше една забележима ципа — границата между живота и смъртта. Момчето се усмихваше. И аз най-после го разпознах — умрелия преди сто години, изчезнал в потока на времето мой малък приятел... Странно, че продължавах да мисля за него като за приятел. Може би защото знаех, че повече никога няма да се срещнем.

Над Хейорз се извисяваше бяло сияние. Плавно издигаща се полусфера, зона от чиста топлина. При допира до нея облаците се топяха, оголвайки лимоненожълтото небе. Белият слънчев диск потъна в сиянието на топлинния взрив.

Тревата се слегна, затисната от горещия вятър. Видях как плющят шарените дрешки на момчетата, как косите се нагърчват от горещината. Момчето, моят бивш приятел, ме гледаше, а лицето му се кривеше от болка. Само страх нямаше в това лице...

За миг целият свят сякаш застина, вцепени се на неуловимата граница между живота и смъртта. И видях всичко — не със своите очи и не чрез чуждото зрение, а през нещо плашещо и променящо се... Свръхсетивото на Отчуждените.

Свят от обезумели молекули, свят от разплискала се енергия... Знаех уравненията на спонтанното топлоотделяне — военната тайна на Земята и Фанг, знаех го също като устройството на атомарното острие или шестизмерната структура на Космоса.

Нагоре по информационната структура — надолу по степената на контрол. Стоях на пътя на изгарящия вятър, чувствах как кипва кръвта във вените, как изсъхва мозъкът в черепа. Насладата от болката е позната, древна, вечна наслада. Насладата от красотата е също тъй позната и прекрасна. Жълто небе над виолетова трева, обхванато от прозрачен оранжев пламък. Падащи надолу камъни. Мирис на горящи дрехи. Безпомощен човек, обгърнат от крехката ципа на защитното поле, парализиран отблясък от моите емоции. Веднъж вече го бях спасил, усилвайки защитното поле — там, на Сомат. И сега се налагаше да постъпя по същия начин. Той още не беше изминал своя път. Все още беше нужен... Но мислите бледнеят, гаснат. Разрушаване на биоструктурата и преход в абсолютна форма...

... Чуждите усещания се отекоха като вълна. Стоях, гледах как плющят дрехите на момчето, което ми бе приятел... по-точно на неговото копие... на неговия прототип. И единственото, което успях да си помисля, преди поредната обвивка на Отчуждения да се разпадне на прах, преди целият му свръхразум да се разсипе на прах из точките от пространството на Ар-На-Тин, беше: „Бъди проклет“.

А после облак от черна пепел скри небето и сиянието на мястото, където се бе намирал Хейорз. Горещината изчезна и нахлу студ — като неминуема разплата за мигновената огнена буря. Неподвижните молекули всмукваха енергия от пространството и аз още помнех формулите за този процес — отглас от свръхсъзнанието на Отчуждените.

— Катер... — прошепнах в студената черна вихрушка. Лицето и пръстите ми се покриха с ледена кора — или щит генераторът се беше изтощил, или не беше приспособен за защита от молекулярен студ. — Катер... Вземи ме... Курс към Арнати... При Ланс, в щаба...

Продължавах да мърморя същото и след като вече се бях озовал в седалката, под струите горещ въздух. Ледът се топеше, превръщаше се в мръсна вода. Но някъде в дълбините на сърцето оставаше късче лед — и въпреки всичките усилия на катера то не можа да се разтопи.

4. НА ВЪРХА НА ИГЛАТА

Корабът на Сеячите бе превърнат в щаб — той оставаше най-надеждното укритие на Ар-На-Тин. Цялата му вътрешност бе превърната в просторна кръгла зала, разделена от стъклени преградни стени. Зад една от тях седяха пред терминали офицерите на Ар-На-Тин. Местното оборудване изглеждаше нелепо във вътрешността на кораба, но по-лесно беше да го монтират, отколкото да обучават хората за работа с мислеуправлението.

— Крайцерът ни е повреден — говореше навъсено Ланс. — В момента го ремонтират... Крайцерът на фангите е напълно унищожен.

Отпих от чашата си — горещото кафе се плъзна по хранопровода и се продъни в ледената пустиня. Ако ми бяха казали, че вътре в мен вали сняг, нямаше да се изненадам.

— Има ли пленници?

— Не. Крайцерът беше завзет от катерите на Ар-На-Тин... Тук няма толкова много градове, в Хейорз и Риом всички имаха приятели, роднини. Успяха да прихванат ракетата, която летеше към Шей, там жертвите са минимални.

Кимнах и си допих кафето.

— Къде ти е мечът? — попита Ланс.

— Там, където е Хейорз. Благодаря, Ланс. Добре си поработил, докато аз решавах ребуси.

— За какво говориш?

— Глупости, Ланс. Едва не се запознах с Отчуждените.

Ланс не успя да ме разпита по-подробно.

„Капитане, корабът има посетител. Редрак, известен под името...“

— Пусни го.

В стената се разтопи отвор и пред нас се появи Редрак. Вече не беше облечен в костюм, а в боен комбинезон стар модел, като онези, които използвахме на „Тера“. Усмихнах се, Ланс кимна дружелюбно — той не знаеше за разговора ми с бившия пилот.

Редрак ни гледаше мълчаливо.

— Как е? — попитах. — Успя ли да спечелиш някоя и друга планета вместо този жалък свят? Ар-На-Тин няма да издържи дълго.

— Прав беше — прошепна Редрак.

— Картинките видя ли? — продължих да го подпитвам. — Хейорз... голяма работа, един месокомбинат. Риом е много поинтересен — голям град, половин милион жители... Запис!

Пред нас във въздуха се появи екран — сякаш се отвори прозорец към отвъдното. Покрита с пепел равнина, която проблясваше като стъкло под лъчите на слънцето. Огнено море, сковано между ледени брегове. Сива пепел, покрила жълтото небе.

— Море от стъкло и огън, Редрак — изрекох злобно аз. — Репетиция за бъдещи Апокалипсиси. Харесва ли ти?

— В Риом живееше моята... — Редрак се запъна, — жена. Наказан съм, Сергей. Не повярвах и бях наказан.

— Защо си тук?

— За да се подчиня.

Поклатих глава. Приближих се до Редрак — светещият екран угасна. Попитах:

— Слушай, нарочно ли правиш така? Усложняваш ситуацията, а после сам я разплиташ.

— Исках да бъда... — Редрак затвори за миг очи, въздъхна тежко, — ... по-силен от теб. Над теб, лорде. Исках да докажа, че не падаме по-долу от Сеячите. Ние сме хроноколонисти — така ни наричат земляните. Хомункулуси, марионетки. Но все пак хора.

Говореше на руски — дори не забелязах кога бе изоставил стандартния.

— Нима някога съм казвал, че Сеячите са по-висши от потомците си? — попитах, като нарочно наблегнах на последната дума.

Редрак мълчеше.

— Отговаряй на своя император! — извика Ланс.

Редрак потрепери и повтори безизразно:

— Виновен съм. Ти беше прав. Получих своето наказание.

Подчинявайки се на желанието ми, във въздуха се материализираха столове. Светлината помръкна, стъклените прегради изгубиха прозрачността си.

— Редрак, не знам какво остава сега — казах уморено аз. — Ако беше изпъдил клиентите си, фангите щяха да получат залъгалка вместо планета. Ар-На-Тин не струва пукнатата пара без събраните на него заложници. Сега вече... Провери ли хипертунела?

— Насочването е неустойчиво — едва чуто отвърна Редрак. — Прихващат го... на всички вектори...

— Насочи канала към Рантори-Ра — заповядах аз. — И изпрати през хипертунела мезонна бомба... със секундно забавяне на взрива.

Редрак вдигна поглед и се усмихна леко.

— Този номер няма да мине повече от един път, фангите ще започнат да проверяват прехвърляния товар. Но ще имат с един прихващач по-малко.

Редрак кимна.

— Какво още трябва да се направи? — попитах аз. — Та ти си пират... бандит от големите космически пътища. Говори! Да се раздаде оръжие на населението?

— Прави се в момента.

— Психологическа подготовка: да умрем за родината, води се свещена война, фангите ядат новородени бебета...

— Вестниците, радиото, телевизията са пълни с това — сви рамене Редрак. — Че ядат бебета? Добре. Засега моите момчета съобщаваха само, че са вампири, изнасилват човешките жени...

— Кастрират мъжете — продължих аз. — Нека проповедниците ти поработят — както в онези дни, когато са хвалили игралния бизнес... и производството на син прах.

Редрак отново наведе глава.

— Армията — продължих да размишлявам на глас. — Раздаване на награди, парични премии, сто грама...

Ланс се усмихна скептично.

— Сто сутрин и сто вечер... алкохол.

— Вече — събщи Ланс.

— Подготовка на нелегална съпротива — няма да успеем да задържим планетата...

— Вече се прави — отвърна бързо Редрак, сякаш се опитваше да се реабилитира.

— Какво още, Редрак?

— Външна помощ. Свързах се с управлението... на моите планети. Изпращат кораби.

— Отлично. Ще има и кленийски... от дома Алер.

— Ако успеем да съберем всички сили, никак няма да е лесно да превземат планетата. — В гласа на Редрак се промъкна лека надежда.

Кимнах. И попитах:

— Според теб ще успеем ли?

— Първите кораби ще започнат да пристигат след десет или дванайсет часа... само Сеячите могат по-бързо. — Редрак замълча. — Съмнявам се, капитане. Фангите ще ни атакуват след два или три часа — и ще се постараят да завладеят Ар-На-Тин до залеза. Това са още пет или шест часа. Завземат ли планетата — нямам изгонване.

— Обясни на клиентите си ситуацията. Раздай оръжие. Ако сред тях има военни, нека да дойдат в щаба. Върви.

Редрак се затътри към стената, в която вече се беше появил отворът.

— Почакай! Редрак... ако видя, че не успяваме да удържим планетата, че твоите високопоставени гости ще станат заложници — ще дам заповед на Храма да активира кваркова бомба.

Той се вцепени. Каза тихо, поклащайки глава:

— Няма да можеш да дадеш такава заповед, Сергей.

— Ще мога, защото ще остана сам на планетата. Редрак, ще се наложи да се бием до смърт.

Редрак изчезна. Погледнах към Ланс и казах:

— Нямам право да давам подобни заповеди. Иначе не бих се усъмнил. Щом фангите могат да налагат волята си върху управниците на най-развитите светове след Земята... Ланс, остави ме за половин час. Искам да си почина.

Ланс кимна. Но не бързаше да си върви.

— Сергей, а помощта на Сеячите?

— Каква помощ? Нали си работил в онзи щаб, Ланс. Сеячите искат фангите и хроноколониите да започнат война в този сектор. Земята няма да помогне.

— Говориш за ръководството — отвърна тихо Ланс. — За Маккорд и онези, които стоят зад него. А аз познавам бойните формирания на Сеячите отвътре. Десантните групи, корабите по поддръжка...

— Глупости! Военната дисциплина... — започнах аз. И млъкнах.

Беше се случило съвсем неотдавна. Преди по-малко от десет години — майната му на абсолютното време, измервам живота по моя си часовник. Планини — красиви до нереалност, до желание да съблечеш бронезилетката и да се изтегнеш под ласкавото слънце... Сваляй, опитай, щом ти е омръзнало да живееш.

Стоим около човек във военна униформа, той е още жив. За съжаление е жив. Не дай боже лекарите да му спасят живота — осакатения, измъчен, вече безполов младеж, когото са взели в армията, да помирява два народа.

Пилотът на нашия хеликоптер гледа мълчаливо лейтенанта. Онзи извърща поглед. Забранено ни е да воюваме. Изпратили са ни на смърт, на клане — президентите и премиерите с колосани ризи, които толкова много обичат да демонстрират миролюбието си пред дулата на телевизионните камери.

— Това е провокация... — говори лейтенантът. А пилотът отговаря, сякаш изобщо не го е чул:

— На три километра има село.

— Чие? — не издържа лейтенантът.

— На едните или на другите — отвръща равнодушно пилотът. — Ще се приближа и ще дам залп...

— Имаш номер на борда. Ще го видят...

— Значи вие ще довършите работата.

Бронезилетката вече не стяга и автоматът е просто продължение на ръката. А заповедите... кога ли са ги слушали онези, които крачат редом със смъртта?

— Ланс — казах, прогонвайки нахлулите спомени. — Свържи се с когото успееш, обясни. Нека бъдат наблизко, когато започне всичко. Аз сигурно съм забравил много неща...

Ланс кимна и излезе. Веднага след това, без да дочака заповед, светлината помръкна, а от пода изникна ниско, широко легло.

— Благодаря — казах на стените и легнах. — Трябва да откъсна... около час, не повече, после ще събереш всичко.

Вървах през вихрушка. По гладкия като стъкло лед на безкрайна равнина. В далечината, над хоризонта, танцуваше ален пламък. На

светлината му снежинките изглеждаха черни. А може и да бяха такива.

— *Знаеш ли къде се намираш?*

Гласът се разнесе отзад, тих, странно познат глас.

— *Знам — прошепнах аз. — Хейорз. Епицентърът на топлинния взрив.*

— *Не се обръщай.*

— *Нямам намерение. Знам кой си ти. Отчужден.*

Тишина, само тихото шумолене на снега. Къде отивам? Защо? И как се бях озовал на братската могила на Хейорз?

— *Защо не трябва да се обръщам?*

— *Отговор срещу отговор.*

— *Добре. Защо не мога да се обърна?*

— *За да не видиш лицето ми.*

— *Едва ли ще ме изненада. Способен си да възприемеш всякакъв облик.*

— *Разбира се. Но по-добре да не го виждаш. Сега моят въпрос. Кога разбра?*

— *Какво съм разбрал? — Разсмях се. — Защо ти е да задаваш въпроси, Отчужден? За теб няма тайни, нали? Можеш да получиш отговор на който и да е въпрос...*

— *Знам отговорите само тогава, когато не са ми нужни въпроси...*

Отпуснах се на колене върху равния като стъкло лед и попитах:

— *Отчужден, какво е това? Сън, халюцинация, реалност?*

— *Толкова ли ти е нужен отговор?*

— *Да!*

— *Това е сън. Но не го приемай за бълнуване. Сънят е просто друга вероятност на живота. Вероятност извън времето и пространството.*

— *И ти можеш да се намесваш в нея.*

— *Мога. Разполагам с твърде малко възможности — сън, бълнуване, тунелен преход. Само онези мигове, когато не вярваш в реалността на случващото се. Когато няма ориентири, когато истината и лъжата са като две отражения в огледалото на съзнанието. Когато си свободен.*

— *Свободен съм, когато разбирам какво става... — Свалих длани от лицето си, пръстите ми бяха ледени. Кратките пориви на*

вятъра хвърляха върху мен снежен прах. Зад гърба ми като неумолим конвой стоеше безплътната сянка на Отчуждения.

— Не ми казвай нищо — заявих аз. — Но ако сам кажа нещо правилно, ще го потвърдиш ли?

— Да.

— След стотици, хиляди, милиони години цивилизацията на фангите ще достигне пълен контрол над пространството и времето. Вярно ли е?

Тишина. Засмях се.

— Точно така си мислех. След стотици и милиони години цивилизацията на хората и фангите ще достигнат абсолютно могъщество. Нали?

— Да.

— Крайностите се срещат, нали така, Отчужден? — Станах и подложих лице под студения вятър. — Хора, фанги — каква е разликата, щом не са останали тела... и планети, на които да живеят. Просто разум — всемогъщ, всемоулен. Нес... онзи фанг, с когото се бих на Клен, не лъжеше. Вие сте техни потомци. Но същевременно сте и човешки.

— Да.

— Значи няма да има война — казах. — Не може да има — иначе ще се изтребим едни други.

— *Война ще има. Ще загинат Земята и Фанг. Ще загинат повечето населени планети. Остатъците от цивилизацията ще затънат във варварство. Едва след милиони години ще се срещнат отново... и ще намерят възможност за сътрудничество.*

— Значи тя съществува, тази възможност?

— *Всичко е възможно.*

— И може да не воюваме?

Пауза. И отново равнодушният глас на Отчуждения:

— *В тази реалност, в която съществувам аз, имаше война.*

Засмях се.

— Ти не си по-добър от Сеячите, Отчужден. Толкова си убеден в неизменността на миналото. И по същия начин се опитваш да запазиш тази неизменност.

— *Не се стремя, Сергей. Все ми е едно. Може да се промени миналото — тогава няма да има война.*

— И теб няма да те има! — възкликнах гневно аз. — Ще пукнеш, изобщо няма да се появиш!

— *Защо? Ще се появя — като резултат от мирното сътрудничество между хора и фанги. Може би дори по-рано — няколко милиона години по-рано...*

Мълчах. Разбрах — най-после разбрах с кого разговарям.

— Какво те движи? — прошепнах аз. — Какво?

— *Скуката. Знам и мога всичко. За мен няма цели — те се осъществяват в момента на появяването. За мен няма тайни — узнавам отговора веднага след като формулирам въпроса. За мен няма разстояния и времена — намирам се навсякъде и винаги.*

— Жал ми е за теб, Боже — казах. И се обърнах към неподвижната фигура, скрита в бездънната тъма. — Жал ми е за теб.

— *Сега вече знаеш* — каза Отчужденият.

— Там, на платото, при Хейорз, беше Ти — прошепнах. — Беше всички онези, които се намираха там... И Данко от Земята пак беше Ти. И сред враговете ми... излез на светло!

По-скоро почувствах, отколкото видях как върху устните на Отчуждения се появи усмивка.

— *Да бъде Светлина* — рече сериозно той.

Небето изригна в бяло сияние. Разноцветни сенки затанцуваха в стъклената равнина. И аз видях лицето на Отчуждения.

Лицето на Бог.

Милион лица. Шорей Менхем, управникът на Гиар. Вайш, пелийският вампир. Данко от Земята. Моят приятел Дос от двайсети век. Бившият сержант от имперските войски Ернадо. Императорът на Тар. Императрицата на Тар. Пиратът Редрак Шолтри. Принцесата. Тер от планетата Клен. Фангът на име Нес. И още милиони лица, които не бях виждал никога, които просто нямаше да успея да видя, колкото и дълго да живеях. И лицето, което винаги ме гледаше през стъклото, с тънка лентичка амалгама...

— Ние сме твоите кукли? — Нямаше нито страх, нито обида. Само леко отвращение.

— *Не.*

— Почакай — прошепнах. — Разбрах. Нужно ти е онова, което не може да ти даде силата. Нужни са ти пламът на борбата и болката от

поражението. Радостта и тъгата. Любовта и приятелството. Всичко онова, от което си лишен.

— Да.

— Животът и смъртта... Ти си лишен от всичко. Жив си, докато сме живи ние. И не ти пука как живеем. Затвореният в концлагер или милионерът на борда на своята яхта — няма никаква разлика. Ти пиеш нашите емоции, обичаш чрез нашата любов и ненавиждаш чрез нашата ненавист. Ти си просто фотолента, която запечатва нашите усмивки и сълзи, огледало, което отразява чуждите свещи. Ти си Бог.

Заливах се от смях, застанал под студеното сияние на сред стъкленото море.

— Горкият Бог! Ти си просто наша сянка. Можеш всичко, но не създаваш нищо. Не изпитваш необходимост. Ти си по-слаб от Сеячите, които са се осмелили да покорят времето. По-слаб си от мен, решилия да тръгне срещу съдбата. Защо изобщо се появяваш пред нас, Боже? Защо говориш, само приемаш човешки облик? Дояж огризките от нашите емоции, грей се в топлината на нашите чувства. Дреми в паяжината си, Боже!

— Мога да се намесвам.

Смехът ми секна. Гледах сянката, която беше всичко и нищо, и внезапно осъзнах: този равнодушен Бог, единен и многолик Отчужден, бе онзи, който вече се беше намесил в моята съдба и ме беше лишил от онова, което липсваше на самия него — чувствата.

Отчужденият се приближи. Сега лицето му беше моето лице... Плюя на него. Сам ще решавам кой е истинският и кое — отражението.

Няма Бог без човека.

— Има един миг, Сергей. Не можеш да го измериш със своите единици за време, но той съществува. Когато човека, в чието съзнание живея, загине, когато осъзнавам себе си... Има един миг, в който вече мога всичко, но още не съм се отучил да желая. Сянка на човешките желания, прав си. Но аз все още мога да действам — дори след миг да изгубя всякакъв интерес към случващото се.

— Значи когато се лиших от любовта... — опитах да се усмихна.

— Мигът, когато в кварковия разпад загиваше пилотът на хиперпрехващача на фангите. Разумен, чието съзнание те рисуваше като гений на смъртта. Безжалостен убиец, смел защитник на

планетата си. Той ти се възхищаваше, Сергей. По свой начин, разбира се. Виждаше в теб един много красив враг, а това е най-важното за фангите.

Вцепених се. Нощни кошмари, видения, родени в бълнуването. Гениални прозрения и угризения на съвестта. С какво сте заплатени? Със смъртта на онези, които ни познават? Последната мисъл на умирация? Защо тогава убийците не умират, поразени от волята на Бог — послушния Бог, който изпълнява волята на умрелия? Може би защото ние все пак повече обичаме, отколкото мразим? И последната мисъл е за тези, които са ни скъпи, а не за онези, които ненавиждаме...

— И кой плати за посещението ти при мен, Отчуждени? — попитах. — Мой враг или мой приятел?

— *Понякога врагът може да ти подари повече, отколкото приятелят — безразлично промърмори Отчужденият. — Но... Аз дойдох по волята на приятел, Рес-Ор-Мен. Дойдох по волята на приятел, Мой-Близък-От-Мъжки-Пол...*

— Тер! — хвърлих се към Отчуждения, към безпомощната кукла, към восьчния манекен, вкопчен в хората. — Тер, момиче...

Това беше тя — девойката от Клен. С познатото лице, но с чужди думи. С овъглена рана в гърдите — рана, с която не би могъл да се справи дори организъмът на клениец...

— *Сергей, Тер от планетата Клен вече я няма. Тя умря.*

— Тер!

Улових я за ръката, макар да знаех, че това е просто илюзия, измама на безжалостния Бог. Топлите ръце на момичето, което цял живот ме бе обичало.

— Тер...

— *Няма я вече Тер. Остана само последното ѝ желание, нейната воля. Крайцерът „Алер“ загина в сражение с крайцер на фангите. Той беше твърде повреден в предишните си битки. Прости за това на Дома Алер. Тер те молеше за това. Крайцерът „Алер“ не успя да ти дойде на помощ.*

— Прости ми за това, семейство — казах аз, като гледах в очите девойката, която вече я нямаше. — Прости ми.

— Тер очакваше тези думи — каза Тер-аз. — Тя искаше да си върнеш любовта. Желаше го... вярваше в него.

— Благодаря, Тер...

— Искаше да намериш истината. Да разбереш кои са Отчуждените. Да победиш...

— Не, Тер. Ще се бия сам.

Лицето ѝ се развълнува — като отражение в течаща вода. Може би сега ме гледаха онези, с които тепърва щях да се запозная. Или хората, с които нямаше да се срещна никога.

— Отчужден, не ми трябва нейният дар. Върни ѝ живота!

— Не.

— Върни ѝ живота! Ти си просто сянка — моя, на Тер, на всички хора и фанги, на всички разумни във Вселената. Това е толкова просто — да дадеш живот. Отчуждени! Боже!

Не забелязах как гласът ми се извиси в крясък. Но сянката с непознато лице, която стоеше пред мен, бе неподвижна.

— *Нея я няма. Отказваш ли се от дара на Тер? От вярата ѝ в теб? Герой, най-благородният от Сеячите, приятел на Клен...*

— Благодаря за истината за Отчуждените — прошепнах. — Благодаря за чувствата, от които бях лишен. Но победата ще постигна сам, Тер.

— *Това беше последната ѝ мисъл — рече спокойно Отчужденият. — Когато „Алер“ се разтваряше в атомния пламък, когато втечненият метал на преградните стени капеше върху тялото ѝ...*

— Млъкни, гадино! Тя искаше сам да победя! Сам — а не Бог, който е равнодушен към хората! — развиках се аз. — Млъкни! Когато умра, последното ми желание ще бъде животът на онези, които са вярвали в мен! Изпълни го! Веднага!

— Не.

Отчужденият сви рамене. Отново се беше превърнал в мен — безпомощният бог, властелинът на Вселената...

— *Кажси една дума. Онази, която тласка фангите, онази, която ще прекрати войната. Иначе отново ще вляза в разума ти.*

Усмихнах се, загледан в неподвижното лице.

— Красота.

Отчужденият започна да се топи — сгъстяващ се дим в сияещата светлина.

— Върви по дяволите — прошепнах. — Боже...

Стоях насред стъкленото море, оградено от огнени брегове. От небето сред ослепително сияние се спускаха тъмни сенки.

— Здравсти, фанги — казах аз, като гледах нагоре. — Как може да сте били толкова... толкова наивни?

5. ПЛЕННИЦИ НА КРАСОТАТА

Леглото ме подхвърли нагоре, съпровождайки движението с болезнен импулс. От съня не остана и следа. Съзнанието ми беше ясно, мислите — спокойни и отчетливи.

„Кораби на цивилизацията Фанг над планетата — събщи корабът. — Взети са мерки за противодействие. Вероятна прогноза — хвърляне на десантните групи с кораби.“

Протегнах ръка към стената и взех от оформилата се ниша чаша с прозрачен сок. Пресуших я на една глътка, усещайки на езика си неприятен горчив привкус. Три групи стимуланти, обезболяващи, еуфорин, двигателни стимуланти, тонизиращи вещества, витамини... Един бог знае какво бе натъпкано в „бойния коктейл“ на Сеячите.

„Станциите за планетарна отбрана и космическите сили на Тар влязоха в бой. На подстъпите към планетата има три кораба на земния Десантен корпус. В далечния Космос е засечен разрушен кленийски крайцер, вероятно прихванат от корабите на фангите на...“

— Знам. — Притиснах се към стената, почувствал лек тласък. Към конекторите на комбинезона се включиха енергокабелите и шланговете на трофическата система. Подготвиха ме за бой.

Стената се разтвори, пропускайки Ланс. Той се накани да отвори уста, но щом видя, че вече съм станал, замълча.

— Само това ли можеш? — отсякох аз.

Ланс ме погледна с недоумение и с леко обиден глас попита:

— За какво става дума, императоре?

— Не говоря на теб, старче... — безгрижно отвърнах аз. — Не мисля, че корабът е изтощил всичките си запаси.

Ланс се намръщи. Но аз нямах време за обяснения. Затворил очи, опитвах да осъществя контакт с кораба. Но отговор все така нямаше, сякаш машината се опитваше да избяга от разговора.

Слабо докосване — леко, като птича сянка на рамото. Мимолетно, напрегнато — машината беше... изплашена като че ли.

„Кораб!“

„Капитане?“

„Усети ли нещо, докато спях?“

„Информацията е недостоверна. Информацията е нулева.“

„Напразно смяташ така. Слушай...“

„Приемането не може да бъде осъществено. В бойна обстановка излишната информация може да наруши хода на бойните действия.“

Той се беше паникьосал — електронният мозък на кораба. Беше изпаднал в отчаяна паника...

„Осъществи сливане на разумите! Намираме се в бойна обстановка, нуждая се от комбинирано мислене!“

Мъгла.

Аз-корабът, аз-човекът.

Обстановка: хората в мен, вражеските кораби над планетата. Няма връзка с главния щаб. Чуждо проникване в съзнанието на аз-човека...

... *Не искам!*...

... свръхсъщества, наречени Отчуждените. Информацията е достоверна.

Повече нямам емоции — те са изтрити. И колебания няма — информацията е вярна, може да се изработи план за действие. Последователност: десант на фангите, доклад на Земята за тайната на Отчуждените-Отчуждения.

Най-важното са фангите. В ръцете на аз-човека беше попаднал ключът към загадката на тяхното поведение. Ако аз-човекът загина в автономен режим, то аз-корабът ще изоставя планетата и ще търся път към Земята. Информацията е твърде важна, информацията може да прекрати войната...

Решение: аз-човекът ще осъществя пряк контакт с фангите, аз-корабът ще чакам смъртта на човека. Той най-вероятно ще загине — жалко. Но нищо — все някога ще се срещнем, ще се съединим в свръхразума на Отчуждения. Заедно с други съзнания, човешки, фангски, машинни — но ще се срещнем. Няма да изчезнем безследно. А сега трябва да се сложи край на тази война — това е най-важното...

Поправка: аз-човекът се нуждая от ново оръжие. Възражение: нямам оръжие, което да не е известно на аз-човека. Въпрос на аз-човека: Земята е застрашена от гибел, това е достоверно, няма ли ново оръжие?

Блокировката е свалена. Оръжие има, то ми е известно, а сега е известно и на човека. Той ще получи молекулярна броня.

Въпрос на аз-човека: всички ли ще получат молекулярна броня?

Отговор на аз-кораба: само ти, Сеячо... Поправка: броня ще получи Ланс, той влиза в числото на оперативните сътрудници на Сеячите.

Мъгла...

... Стоях пред стената, пред Ланс. Той ме гледаше втренчено:

— Сергей! Какво се случи току-що?

Успях само да кимна. Таванът над нас се разтвори, превърна се в сребриста фуния. Ланс отстъпи, вдигайки очи. Но от фунията върху нас вече падаха сребристи капки, които приличаха на живак или на някакъв лесноразтопим метал.

Само че сребристите капки не беше живак... Тежките удари по раменете и главата спряха още щом първите капки молекулярна броня се разтекоха върху бойните костюми. След няколко мига стояхме един срещу друг, заприличали на метални статуи.

— Какво е това? — изплашено попита Ланс. Лицето му мърдаше, но сребристите мембрани все така покриваше устата и ноздрите му. Всъщност самият Ланс дори не я забелязваше. Бронята го снабдяваше с кислород, като го вкарваше през атомарните пори по цялото му тяло.

— Това е просто оръжие, Ланс. — Отпуснах ръка на рамото му. Тънките метални мембрани иззвънтяха при допира, но след като се опознаха, се отдръпнаха и образуваха отвори. Пръстите ми полегнаха върху топлото човешко рамо.

— Знаеш ли, Ланс, аз вече съм нормален. Отново съм нормален. Предай на Тери, че я обичам. Предай ѝ го, ако не се върна.

— Сергей!

Очите на Ланс под мътнобялата бойна мембрана бяха изгубили всякакво изражение. Но аз разпознах интонацията.

— Нямам време, Ланс. Удържайте фангите, оставям отбраната на планетата на теб и Ернадо. Отивам в града — трябва да поговоря с фангите. Ако успеете да заловите поне един жив — повикайте ме. Има шанс да спрем войната. Ще научиш всичко от кораба... включително за новия си костюм.

— Какво да правя?

— Дръж се — отвърнах кратко аз, свалейки ръката си. — Няма време, Ланс.

После направих крачка към стената. Тя потрепна и образува изход. Като парче лед, поставено под струйка вряла вода.

— Почакай! — дочух вика на Ланс. — Свърза ли се с Отчуждените?

Изскочих на мръсния бетон на пистата, без да му отговоря. Стената на кораба веднага се затвори — за него аз все още бях главният. Седнах, помахах с ръка, привиквайки към молекулярната броня. Нормално, сребрилата мембрана не ограничаваше движенията. Движеше се в синхрон с мен — тънък калъф за особено ценен товар.

Тъмносивите облаци се стелеха ниско, сякаш над самата ми глава. В далечината, над кулата на наземните служби, нервно се въртеше антената на локатора.

Наушниците на комбинезона слабо пропукаха. Но аз знаех смисъла на съобщението още преди да чуя думите на информатора.

Корабите на фангите бяха спуснали десант.

Танкът трополеше по неравната улица, подскачаше над дупките като попаднала в буря лодка. На мое място Ланс и Ернадо отдавна щяха да са се сдобили с куп синини. Да се возиш на бронята на гъсенична машина, е особено изкуство.

Седящият до мен младеж в светложълт мундир извика нещо. Обърнах се в опит да разбера думите. И като по магия грохотът на гъсениците утихна. Танкът вече се носеше по безлюдната улица абсолютно беззвучно, като в ням филм. Молекулярната броня бе включила акустичните филтри и заглушаваше звуците, които не носеха нова информация.

— Ще заемем позицията навреме! — отново извика младежът. Той или се владееше великолепно, или не разбираше сериозността на случващото се. — Ще запалим гадовете във въздуха!

Уви, второто. Армията на Ар-На-Тин нямаше никаква представа с какъв противник щеше да ѝ се наложи да се бие.

— Не мисли, че ще бъде толкова лесно... — кой знае защо, казах аз. Войникът едва ли ме чу — грохотът на танка беше престанал да съществува само за мен, а аз говорех тихо. — Фангите са умни...

Фангите са умни. Да стовариш десант на готова за отбрана планета, е безумие. Дори армията да е зле обучена и малобройна — но

самонасочващите се излъчватели се нуждаят единствено от натискането на един бутон. Докато десантните капсули се спуснат от стратосферата, могат няколко пъти да изгорят напълно. Стига, разбира се, да не засият цялата планета с бомби, да не я залееят с отровни газове, да не обработят с деструктори от поддържащите кораби... Усмивнах се презрително. Бомбите ще унищожат и заложиците, заради които се провежда цялата операция, газовете ще унищожат само мирното население и ще озлобят до крайност снабдените със средства за защита военни. А деструкторната атака, която унищожаваша само оръжието, продължава доста дълго, поне два дни. Фангите не могат да си позволят толкова време.

Значи са намерили друг начин. Изящен, красив, надежден изход от ситуацията...

Танкът спря толкова рязко, че едва не излетях от бронята. Люкът на кулата се отвори — човечеството не е измислило нищо по-надеждно от обикновените панти. Изпод дебелия броня, наслоена като торта „Наполеон“ (метал, пластмаса, керамика, метал...), изскочи още един войник. На мундира му проблясваха отличителни знаци — офицер. Три златисти подковки на гърдите и същите, но по-мънички, на пилотката. За радост на вражеските снайперисти, ако се появяха! Нима тези глупаци не разбираха?

На корпуса на танка стърчеше още една „куличка“ — отворена решетъчна клетка със закрепената на купол тръба на лазерен излъчвател. От дулото надолу се спускаше люспест кабел и се скриваше в процепа между сегментите от външната броня на танка. Офицерът умело се провря между тесните пръти на клетката, седна на металната седалка, която особено силно приличаше на крива съветска лопата, и се обърна към мен.

— Първите капсули на фангите ще навлязат в зоната на поражение след три минути.

Не отговорих. Офицерът въздъхна и започна да къса от мундира си златистите подковки. После каза с извиняващ се тон:

— Интендантът изчезна някъде... а не ни позволиха да разбием склада. Дявол да ги вземе, на бой отиваме като на парад. Не бива така...

Внезапно ме досрамя заради бронята ми. Глупост, разбира се, не можех да контролирам всичко, чак до сдаването на снаряжение за

бойците на чуждата армия. Пък и моят живот сега бе къде-къде по-важен от живота на този симпатичен и съвсем не глупав офицер.

И все пак не биваше така.

— Помниш ли задачата? — попитах, без да поглеждам офицера.

— Стрелба до повреда — отвърна с готовност той. — Трябва да повредим капсулата и да вземем няколко души в плен.

— Те не са хора, а фанги — отвърнах мрачно аз. — И един е достатъчен.

Офицерът почовърка по приборите на малкия пулт. Нещо тихо забуча, между прътовете на решетъчната кула се появи синкаво сияние. Защитно поле, слабичка защита за оголения пред всички стрелец.

— Мястото подходящо ли е? — попита офицерът, без да спира да проверява приборите. — Три капсули идват директно насам, а е и просторно...

Огледах се още веднъж. Танкът се намираше на малка площадка, оградена от къщи на по два, три етажа. Бяхме като на длан, но и секторът ни за обстрел беше отличен.

— Благодаря, всичко е наред — отвърнах. Доброволците, които бяха избрали да дойдат с мен, бяха в някаква степен обречени. Едно е да палиш във въздуха десантни капсули, неповратливи, не предназначени за дълъг бой. Съвсем друго е да вземеш в плен екипажа на такава капсула.

Явно офицерът усети нещо.

— Не се вълнувайте, ще ги пленим... Редник! Взимайте си пушкалото и заемайте позиция някъде встрани... дори да е в онова паркче.

Седящият до мен войник кимна — очевидно този жест напълно заменяше отдаването на чест в армията на Ар-На-Тин; после грабна от заварените към бронята скоби „пушкалото“ — тежък плазмен излъчвател. Метна го с изпъшкване на рамото си и се понесе в ситен тръс към паркчето — пет, шест ниски дръвчета, разлистени колкото саксаул, които растяха пред най-близката къща. Офицерът го изпрати с поклащане на главата и се зарови в приборите. Капсулите щяха да навлязат всеки момент в зоната на поражение.

За миг ми се прииска да се прибера в танка, под надеждната многопластова броня, под чадъра на защитното поле, готов всеки

момент да се разтвори над нас. Всъщност полето щеше да ме покрие и тук, а пък силно се съмнявах в устойчивостта на бронята под струята нагрятата плазма. Имах приятел, който бе заплатил с живота си за своята вяра в надеждността на стоманения ковчег — танка „Т-72“.

— Започваме — каза офицерът с хриплив глас. Цевта на оръдието, което се извисяваше над главата му, се завъртя — някак твърде плавно, подчиняваща се вече не на човешка ръка, а на насочващия компютър.

И в този миг обичайният за Ар-На-Тин сумрак бе прорязан от избухване. Не, не мълния и не пламък от взривяващите се в небето капсули на фангите, и дори не предупреждаващ изстрел към танка ни. Просто припламване на мръсната улица пред танка, сякаш се беше отворила някаква невидима врата и бе пропуснала навън светлина. А то бе последвано от избухване на тъмнина. Друга дума не може да се подбере за разлялата се на всички страни мъгла... Достатъчно е просто да се каже — светлинни ефекти на хиперпрехода.

„Поздрав от Бога“, помислих си. Но Отчужденият нямаше пръст тук.

На площада, като скорошен паметник на започналата война, стоеше мъничък космически кораб. Пирамидката от прозрачен като стъкло материал не можеше да бъде нищо друго. Вътре, зад отблясъците на тънките плоскости, се забелязваше почти човешки силует.

Офицерът застина зад пулта си, като надничаше над рамото ми. Едва стигнал до паркчето, редникът приклепна и повдигна към рамото си плазмомета. Браво, добра реакция. Ръцете ми също посегнаха към закрепения към бронята излъчвател, но не успях... Защото прозрачното корабче се разпадна на кристални отломки, покривайки улицата с парчета, а стоящият във вътрешността му фанг вече държеше насочено към танка оръжие. Катапултираният през хиперпространството десантник очевидно знаеше, че ще се окаже лице в лице с мишената.

Вероятно го смутиха нашите фигури върху бронята. Вместо да стреля в бронираното чело на танка с надеждата, че зарядът ще улучи енергийните акумулатори или бойните комплекти, фангът стреля и решетъчната кула на лазера и в мен — под сребрилата мембрана приличах на нещо средно между човек и боен робот.

Не бива да се целиш в два заека.

Плазменият заряд се взриви на метър от мен. Усетих тласък или танкът се беше изплъзнал изпод краката ми, или аз бях излетял от бронята. Вероятно и едното, и другото...

Летях — към сивото небе, към приближаващите се кораби на фангите. От дланите ми към танка се протягаха тънички сребристи ленти — сякаш се бях омазал с дъвка и надеждно се бях залепил за бронята. Решетъчната кула на лазерния излъчвател бе обгърната от синия пламък на защитното поле и аз разбрах, че офицерът е жив. Само дезинтегратор можеше да пробие защитата...

Спрях за миг, увиснах на дващестина метра над земята. Нямаше нито безтегловност, нито тласък: ако се вярваше на вестибуларния ми апарат, аз все така си стоях на земята. Само камъните на площада под мен се пукаха, разпадаха се на облачета белезникава прах. Молекулярният костюм бе осъществил насочено намаляване на гравитацията.

Не ме питайте как става това. Корабът ми даде само описание на възможностите на молекулярната броня — но не и на технологичните процеси.

Сребристите ленти, които се точеха от дланите ми, се скъсиха и ме придърпаха обратно към танка. Там, където висях допреди миг, избухна огнено кълбо — фангът явно ме беше преценил като най-опасен противник. Дреболия, но ми стана приятно.

Секунда по-късно боят приключи. Редникът, който се намираше зад гърба на фанга, най-после стреля и там, където бе стоял фангът, избухна огън. За разлика от нас, той нямаше защита — или не беше успял да я активира.

Седях отново на окадената, гореща броня, сякаш изобщо не бях ходил на екскурзия в небето. На площада слабо димеше симетрична, дори донякъде симпатична ямичка. По ръбовете ѝ проблясваше разтопено стъкло. Цялата битка продължи пет или шест секунди.

Офицерът ме гледаше от решетъчната си клетка, като ту примигваше, ту болезнено присвиваше очи. Те бяха налети с кръв — защитата бе леко закъсняла. Изглежда, не беше успял да забележи пътуването ми до небето.

— Капсулите! — изкрещях аз. — Огън по капсулите!

Без да поглежда приборите, офицерът натисна пулта. Куполът на излъчвателя се завъртя, проследи целта и изстреля нагоре струя бяла светлина.

В небето нещо изтрещя, сивите облаци се осветиха отвътре с треперещо оранжево сияние. „Увеличение на фоновата радиация с двайсет милирентгена“, проплъзна се в съзнанието ми чужда мисъл. Молекулярната броня не се нуждаеше от говорители.

Взривът сякаш послужи като сигнал. Със секундно закъснение над града се издигна ограда от ослепителни лазерни игли. Градът се наежи като уплашен бодливец... Докато офицерът твореше магии на пулта, прицелвайки се в следващата капсула, аз бързо се огледах. Залпове имаше много... но по-малко, отколкото бях очаквал. Облаците светеха с невиждани илюминации, изпращайки в последния им път фангските десантници. Но избухванията, както и лазерните лъчи, ставаха все по-малко. А над къщите започнаха да се издигат димни фонтани, съпроводжани от леките потраквания на плазмени оръдия. Нападението над нашия танк беше част от общата стратегия на фангите. Прехвърлените чрез хиперпространството самотни бойци разчистваха плацдарм за основните сили на нашествието...

— Насочването осъществено — каза офицерът, прегърбен над пулта си. — Защо не стрелят?

А нашият танк стреляше. Внезапно забелязах как излъчвателят потрепва в гнездото си, след като изстрелва поредния импулс. Какво доказателство на факта, че фотоните имат маса...

— Да ти хване стадото краста! — внезапно изруга с писклив глас офицерът.

В небето, там, накъдето бе насочено дулото, просветна. Над града се разнесе тътнещо боботене — това беше звукът от първия масиран удар по десантните капсули.

— Те се самовзривиха! — закрещя офицерът. — Кълна се, че лъчът само им срязва крилете! Тези гадини се самоунищожиха!

В този миг осъзнах истината.

— В първата вълна на десанта няма фанги — казах, включвайки неволно общия канал за връзка. — Капсулите се спускат празни, с механично наблюдение и самоунищожение. Десантниците идват с втория ешелон...

— Сергей, втората вълна капсули навлиза в атмосферата. Гласът на Ланс ми се струваше спокоен. — Разполагаме с петнайсет минути...

— Колко зенитни машини останаха? — попитах яростно аз.

— Двайсет процента. — Ланс млъкна, забелязал, че разговаряме по общия канал. — Трябва да стигнат — заяви оптимистично той с такъв тон, че стана ясно — десантът щеше да завладее града без особени проблеми. — Връщай се на своя канал...

Посегнах към превключвателя, скрит под тънката мембрана на молекулярната броня, но в наушниците ми пропука. Бронята предусети намеренията ми...

— Ланс, къде са корабите ни?

— Вече никъде.

Ясно. Погледнах към офицера — той неочаквано тъжно гледаше нагоре. Беше чул началото на разговора. И прекрасно разбираше: сто танка с лазерни „зенитки“ нямаше да спрат десантните капсули — истинските, а не фалшивите.

— Ланс, ако някой плени фанг... Това е единственият ни шанс. Нека се опитат да уловят тези... хипердиверсанти.

Преди да довърша изречението си, аз се обърнах към градинката, където се намираще нашият „пазач“. Не знам защо. Интуиция, шесто чувство, неясен звук, уловен от съзнанието ми...

Арнатинският войник, който толкова оптимистично беше оценявал шансовете на своята армия, лежеше върху червеникавата трева. От гърба му стърчеше дръжката на атомарен меч.

Над тялото, стиснал в ръцете си нещо по-солидно от плазмено оръдие, стоеше фанг.

6. МИНУС И МИНУС

Тежест. Горещина.

Наоколо — черно-бели пламъци.

Никаква опора.

Сякаш падаш върху гигантска топка... върху звезда...

Опитах се да се обърна — и огненочервеното се разлюля, премести се встрани. Какво ставаше? Фангът, който се целеше в танка с нещо страховито — матово кълбо с приклад, дебела цев, която наподобяваше конус... И веднага — горещина, тежест, огън...

Малък атомен заряд? Бронята бе способна да издържи и на това... само че не си спомнях за сметка на какво.

— Какво става?

Мигновена тишина. И беззвучен глас в съзнанието: „Задействан е генераторът за неутрализиращо поле. Критична ситуация. Попадение от анихилатор“.

Анихилатор? Нима в мен бяха стреляли с античастици — и бях останал жив?

Всъщност — неутрализиращото поле. Енергията на който и да е процес около мен се забавя. Олюлявам се в центъра на огнен ад, невредим благодарение на създаденото на Земята снаряжение. Само дето ми беше много интересно как бяха успели да смалят многотонните генератори до размерите на молекула. Но... по дяволите учените. Бяха го направили — благодаря...

Нещо леко ме бутна в краката.

„Измъквай се“, посъветва ме бронята.

Погледнах надолу — краката ми бяха затънали до глезените в лепкава оранжево-черна каша. Близо до тялото, където започваше да действа полето, тя изглеждаше по-тъмна, а наоколо светеше в алено.

Помагаше ми единствено това, че разтопената улица не прилепваше към бронята, плъзгаше се по нея както водата се плъзга по намазана с масло хартия. Тръгнах покрай пламъка, който вече утихваше, губеше сили. Всичко, което можеше да изгори, бе изгоряло, всичко, което се топеше, се бе превърнало в течност. Но къщите около площадката си стояха — без стъкла, с тлеещи рамки и врати, порутени

ъгли и хлътнали покриви, почернели от саждите стени. До една от стените, засипан с някакви горящи отломки, притиснат към тялото на убития войник, леко шаваше фангът. Тръгнах към него, като мимоходом се огледах.

Танка, естествено, го нямаше. Сред стихващите пламъци проблясваше само сребристото петно на изстиващия метал — и това бе всичко.

Неволно посегнах през рамо. Меча го нямаше — както и пистолета, който бях запасал над молекулярната броня. Всичко, което не беше защитено, се бе изпарило.

„Меч“, прошепна костюмът.

Дясната ми ръка натежа. Погледнах надолу и видях как от дланта ми се стича лента от проблясващ метал. Костюмът ми беше дал меч.

„Вторична радиация — отново зашумоля в ума ми. — Полето е изключено. Върви.“

Фангът най-после се измъкна изпод тялото на жертвата си. Комбинезонът му беше разкъсан, изцапан с нещо оранжево... А, да, та това бе кръвта на фангите...

Устните му помръднаха и аз по-скоро отгатнах, отколкото чух думите му: „Добре, много добре“.

— Не искам да те убивам. — Собственият ми глас ми се стори чужд. — Изслушай ме, това е важно и за Земята, и за Фанг.

Устните на фанга се разтеглиха в лошо копие на човешка усмивка. Той протегна ръка към джоба на гърдите си, измъкна малка черна топка. Граната? Какво пък, нека опита.

Фангът подхвърли топката нагоре и тя увисна, поклащайки се на горещия вятър.

— Говори — каза фангът.

Свих рамене. Разделяха ни само няколко метра. Фангът бе обречен — обезоръжен и вероятно натъпкан с радиация.

— Не можем да се разберем — започнах аз. — Вие решихте, че нашата истина е... — Погледнах към израстващия в ръката ми меч и се запънах. А каква е всъщност? — Не сте прави! — извиках в опит да убедя по-скоро себе си, отколкото фанга. — Това никога не е било...

Фангът отново се усмихна:

— Защото нямаше дом, където да няма мъртвец... Око за око, зъб за зъб, ръка за ръка, крак за крак. Искаш да докажеш обратното?

— Мога да го докажа... Чуй ме...

— Късно е — отвърна изключително спокойно фангът. — Вече няма смисъл. Не може да вземеш меча и да не дадеш нищо в замяна.

Той поднесе ръка към лицето си и плавно се свлече на земята. Изтичах до него, взрях се в нечовешките черти. Мъртъв. Дали се самоуби, или умря от раните си? Какво значение имаше...

— Не ме разбра — казах злобно аз.

Искаше ми се да вярвам, че наистина не ме беше разбрал.

Вървах покрай дървената ограда и се оглеждах — някъде зад мен се чуваха двигателите на коли. Вероятно бойни. Вероятно не от нашите.

— Стой! — извикаха ми иззад оградата. Огледах се — от дупката от чвор стърчеше тъмният кристал на лазерен излъчвател.

И сега какво?

— Кой си ти? — попитаха иззад дъските.

— Човек — отвърнах честно аз.

— А какво е това върху теб? — продължи съдържателната беседа собственикът на излъчвателя.

— Броня. Между другото, лазерът не може да я пробие.

Събеседникът ми помълча и разумно отбеляза:

— Защо стоиш там, по дяволите? Минавай отсам!

Оградата беше малко под два метра, но бронекостюмът ми осигуряваше добро пружиниране. Прескочих от място жално поскърцащите дъски и се озовах пред окичена с оръжия троица. Онзи, който ме държеше на прицел, беше още съвсем сополанко, другият, който държеше солидно плазмено оръдие пред гърдите си, беше над средна възраст.

Третият, широкоплещест, с напрегнат поглед в бледосините си очи, се оказа познат.

— Привет, Дини — казах аз, като мислено наредих на бронята да разкрие лицето ми. Прозрачната отвътре мембрана се плъзна недоволно по кожата и се събра на плътно руло под брадичката.

— О! Императорът на Тар! — Дини не изглеждаше особено изненадан. — Какво правиш тук?

— А ти?

— Изгориха ми къщата! — извиси глас Дини. В него се усещаше обидата на предприемач от времената на кончината на новата икономическа политика, на когото бяха експроприирали заводчето за варене на сапун. — Огромно количество стока!... Всичко, което не бях успял да продам... А колко изгубих, когато преди фангското нашествие разпродавах по-евтинко! Дома ми изгориха, гадовете... А ти какво правиш тук?

— На мен ми изгориха живота — съобщих му любезно. Огледах се. Оградата, зад която се криеха сърдитите граждани на Ар-На-Тин, заобикаляше плитък, прилично затрупан с боклуци строителен изкоп.

— Какво е това? — попитах.

— Болница строят — отвърна хлапакът, който ме държеше на прицел. — Помисли и добави: — Безплатна...

— Аха. От десет години я строят, нали? И какво търсите тук, по дяволите?

Арнатинецът на средна възраст се втренчи в Дини — очевидно той беше главният в тази забавна тройка. Видя разрешаващото кимване и започна с ентузиазъм:

— Искаме да изтребим малко гадове. Имаме атомна мина...

Опулих се. Хлапакът отстъпи встрани и ме остави да се наслажда на тежкия конус от жълт метал.

— Я виж ти — провлачих глас, щом започнах да разбирам. Поне знаете ли как се работи с нея?

— Знаем, знаем — отсече хлапакът. — Насочен взрив, вторичната радиация е минимална. Изключително за въоръжение на Земята. Ха!

Погледнах към Дини и видях, че той се усмихва.

— Искате ли един съвет? — попитах риторично аз. — Зарежете тия кроежи. Смятате да доближите мината до оградата, за да се задейства от преминаваща кола? Детекторите им ще засекаат мината през гнилите дъски, а вас ще засипят с прилична порция плазма.

Дини се намръщи, но другарите му дружно поклатиха глави. А младият терорист заяви убедено:

— Няма да засекаат. Ще скрием мината зад стълба.

На около пет метра наистина имаше железобетонен стълб с висящи от порцеланови изолатори разкъсани жици. Не беше зле, но...

— Дай ми оръдието си — казах рязко аз и посегнах към плазмомета на мъжа. Онзи погледна към Дини и ми даде оръжието. Нагласих го на минимална мощност, прицелих се в стълба и стрелях.

В лицето ме удари гореща вълна. Мембраната на защитния костюм направи опит да изпълзи по лицето ми и отново се свлече, уловила недоволството ми. Основата на стълба вече приличаше на подострен молив. От разтрошения бетон стърчаха криви железни пръти.

Земята наоколо почерня и запуши.

— Така е по-добре — поясних, като върнах оръжието на мъжа. — Зад този фон лъчението на мината ще се изгуби... надявам се. Нагласете я близо до стълба и се махайте оттук.

— Няма — вирна гордо глава малкият.

Дини го погледна и заяви с усмивка:

— Ние сме патриоти на нашата планета. Ще доубием онези, които останат живи. Шей, ти ще се окопаеш на двайсетина метра от стълба, а ти, Сир, от другата страна. Аз ще взема лазера и отивам на отсрещната страна на изкопа.

Замълчах си. Може би на мястото на Дини щях да постъпя по същия начин. Вразумяването на разни идиоти не бе включено в жизнените ми планове.

— А защо от другата страна? — попита хлапакът. Без всякаква неприязън, просто от любопитство.

— Доброто куче не пази насред стадото — поучително произнесе Дини. — Отдалеч се вижда по-добре.

— Успех. — Пожелаях го искрено на арнатинците. Незнайно защо, но ми се струваше, че в тяхната компания не можех да разчитам на пленници.

— Ей! — извика ми Дини. — Може би ще ти е нужно оръжие, императоре? Имаме един излишен бластер.

Поклатих глава и тръгнах покрай оградата. На тримата патриоти от Ар-На-Тин щеше да им е нужно всичкото оръжие, щом бяха заложили засада на вражеските танкове. В паметта ми изплуваха прочетени още през детството ми стихчета и аз промърморих:

Навъсен заек край пътя, в ръцете му — лост.

На вълчо иска да счупи някоя кост.

Заобиколих изкопа, пробих тухлената ограда и се озовах на тясна и мръсна уличка. Едноетажните порутени къщички наоколо изглеждаха необитаеми.

Едва ли фангските десантници щяха да се появят тук в близките няколко седмици... Поех бавно към центъра на града, където все още се чуваха взривове и към небето се издигаха димни колони.

Крачка, още една. Насред главната улица на Ар-На-Тин, пред очите на всички възможни врагове. Само че къде бяха те, враговете? Само равномерен шум във всички диапазони — не се доверявах на компютъра, сам прослушах радиочестотите. Заглушавах я, което можеше да се очаква. Бяха изкарали всички въоръжени части от града — нямаше съмнение. Но нима фангите не бяха оставили експедиционни части в завладения град, след като сблъсъците се бяха преместили към космодрума и останалите укрепени точки?

— Стой, човек! — извикаха зад гърба ми. Наложил се да се обърна. Фанг.

— Стоя — отвърнах колкото се може по-спокойно аз. — Нужни са преговори. Важно е за Земята и за Фанг.

Врагът носеше боен комбинезон — като онзи, който носеше Нес на Клен, с непознато оръжие в ръката. Козината му беше тъмнокафява, почти черна — ако не се лъжех, това беше признак на младост.

— Не се движи, не говори, за неподчинение — смърт — избъбри фангът и зашепна нещо, навел главата си настрани. Очевидно в някакъв микрофон. Ако нашите сили не заглушавах фангските радиочестоти, значи съвсем я бяхме закъсали.

— Трябва да поговорим — повторих упорито аз. — Това е важно.

Внезапно ми хрумна безумна мисъл — фангът не знаеше стандартен, а само бе назубрил няколко фрази...

— Млъкни! — повиши глас фангът. — Предупреждавам! Никакви разговори!

Цевта на оръжието му беше насочена право срещу мен. Няма страшно, щом молекулярната броня ме беше спасила от аниhilация, значи ръчното оръжие нямаше да ме унищожи.

— Слушай, ти всъщност не си убеден в правотата си! — казах, озарен от внезапно прозрение. — Как се казваш, враже? Знаеш ли, че можем да бъдем и приятели?

Направих крачка към него. После още една. По лицето на фанга премина неразгадаема гримаса.

— Не е красиво да се стреля по невъоръжени — казах аз.

Той се вцепени.

— Войната е отвратителна — продължих въодушевено, като се приближавах към него. — Народът ти греши...

Напразно. Фангът завъртя глава и каза:

— Миналото е по-вярно от настоящето. Общата истина е по-важна от личната...

Скочих — по-точно подскочи бронекостюмът ми. Под мен с рев прелетя огнено кълбо и сградата в далечината бе обгърната от пламъци.

Пет метра — дреболия, ако разстоянието преодоляват не слабите човешки мускули, а молекулярната броня... Ръцете ми сграбчиха оръжието на фанга, изтръгнаха го за цевта, запратиха го настрани...

Претърколихме се по неравната улица, фангът направи няколко опита да се измъкне и притихна. Притиснах го към земята и изсъсках:

— Трябва да поговорим, чуваш ли ме, псе?

Лицето на фанга бе спокойно, безгрижно. Красив, дявол я взел тая красота...

— Отивам си, землянино — каза фангът. В кехлибарените му очи проблеснаха насмешливост и печал. — Отидох си красиво, не искам да се променям. Благодаря.

Ръцете му потрепнаха, сякаш искаше да ги повдигне към лицето си. И аз си спомних жеста на предишния фанг...

Може би смъртта по желание бе природно умение на фангите. Може да бе резултат от тренировки. Какво значение имаше.

Изправих се над мъртвото тяло. Посегнах към лежащото на един метър оръжие — от ръкавицата се изстреля метална лента, обви плазмомета и го положи в дланта ми.

— Благодаря — казах уморено.

Те нямаше да говорят с мен. Щяха да се убият, ако се опитах да ги убедя.

„Не искам да се променям.“

Ние им бяхме дали нов смисъл в живота — войната. Бяхме им го дали, без самите ние да забележим. И не можехме да го върнем обратно — трудно е да се промениш за втори път в краткия си живот, трудно е да предадеш онова, в което наистина си повярвал...

Над покривите се мярна мътносива сянка. Отскочих встрани, без още да съм осъзнал какво виждам — вражески катер, самонасочващ се снаряд, научил се да лети фанг...

На десетина метра стоеше смътно позната фигура, черен силует на фона на червените пламъци, обхванали къщата. Тя помръдна и върху обгърналата тялото му метална мембрана проблеснаха светлинки.

— Ланс? — попитах тъпо аз. Никой друг не би могъл да получи от кораба на Сеячите молекулярна броня.

Вместо отговор облеченият в сивата мембрана вдигна оръжието си. И в тази секунда, докато вдигах нагоре трофейния плазмомет, докато търсех спусъка върху непривичната форма на приклада, аз най-после осъзнах: Земята и Фанг не само бяха на еднакво технологично ниво, но имаха и еднаква военна тактика.

Вероятно само един от хиляда фанги носеше молекулярна броня.

Стреляхме едновременно — и улицата беше залята от огнена река. Горещина, сянка на онази горещина, която бушуваше наоколо, тежест — сянка на онази буря, която сега поваляше стените на къщите. Стараех се да не мисля за хората, които бяха потърсили съмнителната защита на дървените врати и дръпнатите пердета.

Да не мисля...

Влачех се през огъня — към фанга, който носеше смърт на тази планета, към фанга, който ме беше провокирал за гибелния изстрел. Захвърлих оръжието — нищо на света вече нямаше да ме накара да стрелям, скрит зад непробиваема броня.

... Стъкла, потрошени от жълтите капки; завеси, сгърчени под удара на огнената вълна; врати, които излитат от пантите и шибват скрилите се хора със смъртоносен шамар...

Около двама ни с фанга се вихреше смъртта. А ние бяхме живи.

— Доволен ли си, Господи? — изкрещях аз, докато разгръщах с ръце оранжевия пламък. Бронекостюмът боботеше настойчиво нещо, но аз вече не приемах мисления му шепот. — Вляха ли се нови

същности в теб, Господи? Човешки страдания, спомени, страх? Стана ли още по-съвършен, абсолютен разум?

Къде си, фанг... Огледах се — но сред пламъците не се виждаше сребристият силует. Нима бях сгрешил — и врагът ми бе абсолютно уязвим?

Изпод краката ми се надигна сива сянка. Замахна с ръка, която в миг се удължи, превърна се в острие. Машинално блокирах удара — сякаш в ръката ми имаше меч. И той се появи.

Атомарниците се кръстосаха и преминаха един през друг като юмрук през дим. Нищо още не можех да разбера, а мечовете изчезнаха, прибраха се обратно в костюмите ни. Молекулярната броня сама взимаше решения в този двубой.

Стояхме като две топящи се статуи върху окадената улица. Няколко секунди отдох, неизбежните мигове на взимане на решение, разбиране как да водиш бой срещу абсолютно равен ти по сила враг... И аз познах противника си. Мътносивата мембрана променяше лицето не повече от слънчевите очила.

— Радвам се да те видя отново, Нес — прошепнах.

— Чувствата ни са взаимни, Сергей от Земята — също тъй тихо отвърна фангът.

Не успях да измисля нищо, просто го ударих. Всъщност го блъснах с протегнатата ръка. И Нес бързо посрещна удара със своята ръка.

Дланите ни се срещнаха — както при играещите на „пържоли“ деца. Между сближаващите се сиви ръкавици проблесна блед пламък. И металът иззвънтя върху метал.

Внезапно ми се стори, че бронекостюмите ще се разтворят, ще пропуснат ръцете ни — както тогава, преди безкрайно много часове, когато тупнах Ланс по рамото...

Но броните на Земята и на Фанг не се разпознаха.

Щом дланите се докоснаха, металът на костюмите се замени с мръснобяла пяна. Ръката ми сякаш бе обгърната от изпънат гумен маншет. От дланта ми надолу потече безтегловен прашец, разнесен от привите на вятъра — прахът от неунищожимата броня.

„Псевдоразумните“ молекули, всяка от които беше едновременно и щит, и меч, и генератор на всевъзможни полета, се разпадаха. Бронекостюмите се изяждаха един друг.

Засмях се и продължих да задържам ръката. Мембраната на тялото ми се движеше, проточваше се и пълзеше към ръката. „Опасност, опасност“, звънтеше в съзнанието ми отслабващият глас.

Най-напред бронята се свлече от лявата ми ръка и почувствах изгарящата горещина на изпепелената улица. След това металната мембрана се свлече от краката ми. Обувките докоснаха улицата и засъскаха. Бойният комбинезон не е способен да се противопостави на ада, в който се бе превърнала улицата. „Радиация“, нададе вой бронекостюмът и млъкна. Сивата мембрана се беше свлякла от лицето и аз неволно примижах.

Когато се насилих да отворя очи, между моята длан и мъхнатата длан на Нес се въртеше сива топка — съскаща, потреперваща като капка вода върху нажежен тиган. Отдръпнах ръката си. Сивата топка направи отчаян опит да се разтегли между дланите ни и падна, превръщайки се в ситен прах.

— Край на бронята — казах, докато гълтах нажежения въздух и невидимите милирентгени.

Нес кимна. Двамата се гледахме в очите.

— Искам да поговоря с теб за красотата, Нес.

— С мен ли?

— С всички фанги... — Усмихнах се. — Колкото повече, толкова по-добре.

Нес мълчеше.

— Аз те пуснах на Клен — казах тихо. На краката ми пареше, сякаш ги гореше огън, очите ми сълзяха. — И не искам отново да си изясняваме кой от двама ни е по-силен в ръкопашен бой. Изслушай ме, Нес.

Фангът посегна към джоба на гърдите си. След това, сякаш размислил, отпусна ръка и развърза малък калъф на колана си. Извади от него сребрист шнур, тръсна го.

— И къде ще ни прехвърли? — попитах, загледан в широкия обръч в ръцете на Нес. Въздухът в него се опушваше, потреперваше като мъглива мембрана.

— На моя кораб — безгрижно отвърна Нес. — На флагмана на ескадрата, която атакува Ар-На-Тин.

Не бях изненадан. Нес едва ли беше обикновен десантчик, след като носеше молекулярна броня...

Без да се колебая, направих крачка към фанга, който държеше над главата си обръча хиперкатапулт. Устните на Нес се разтеглиха в нещо като усмивка. И той разтвори пръсти. Мътното стъкло на хиперпрехода падна върху нас.

7. ИЗПОВЕД

Сив мрак — или умираща светлина, или още неродена тъмнина. Лекота — почти безтегловност, само намек за притегляне. Хиперпреход? Не... Твърде е реално.

— Говори, човеко от Земята.

Нес стоеше пред мен. Мек силует в мрака. Престъпник и жертва.

— Един слушател не ми е достатъчен — прошепнах. В този полумрак, скриващ каютата на извънземния кораб, в тази тишина, където звуците ми се струваха противоестествени, можеше единствено да се шепне.

— Слушат те хиляди, човеко. Говори. Онези, които водеха корабите към Ар-На-Тин, онези, които в момента ги водят към Земята, те слушат.

— Благодаря. — Взрях се в тъмата. Там откривах внимателни погледи, Нес не лъжеше. Там бе смъртта на Земята и галактиката.

— Ние дойдохме при вас с добро. — Думите се появяваха сякаш против волята ми. — Вината ни е, че не разбрахме разликите между нас. Не осъзнахме онова, което се намира по-дълбоко от постъпките — не разбрахме причините...

Виждах онова, за което говорех. Така, сякаш се намираше до мен. Така, сякаш крещях през дебело стъкло — не ми беше по силите да изкрещя всичко, но не можех и да премълча. Линкорът „Мисури“. Експедицията до Фанг. Обменът на информация — ще бъдем честни, ще си кажем всичко. Историята — да, бяхме жестоки, да, воювахме. Но нали и фангите невинаги са живели в мир? Литературата, живописиста... Избрано. Бяхме лоши, станахме добри. Вие също сте преминали през това, нали?

Чуйте гласа на Земята. Учете се от миналото ѝ — ние сме честни пред нашите братя по разум. Ние ви разкриваме войната — о, колко силно я мразим...

— В един момент — говорех аз на слушащата тъмнина, — всеки човек си задава въпроса: какъв е смисълът на живота. Мисля, че и при вас е същото. Само че отговорите ни са различни.

В книгата, която обичам от дете, има простицък отговор на вечния въпрос — човек живее заради щастието. Друг въпрос е в какво се състои то — в любовта, в спокойствието, в богатството, в знанието. С аксиома се спори трудно — не е лесно дори да се усъмниш в нея. За вас целта на живота е красотата. Онова, което е естествено, не е възмутително. Онова, което е отвратително, е недостойно за подражание. Живеехте, определили завинаги кое е красиво, а кое — безобразно. Докато ние не ви измамихме.

Замълчах и преглътнах заседналата в гърлото ми буца. Само вас ли сме мамили? Ами себе си? Колко красиви думи ме бяха карали да стрелям по хора, колко красиви лъжи дърпаха с невидими нишки ръцете ми...

Лъжа...

— Вие не разбирате какво е това красива лъжа. За вас това е безсмислено, като студен пламък и суха вода... — Сепнах се, щом си спомних Сомат. Водата може да е суха. Глупости! — Но ние можем да лъжем красиво — за да измамим самите себе си, за да успокоим съвестта си. Лъжехме себе си, а измамихме вас.

— Сергей...

Облак светлина в тъмата. Лицето на Нес проблясва треперещо — като лицето на удавник, обвито с водорасли, в просветващ планктон.

— Сергей, народът на Фанг винаги е знаел, че смъртта не е красива. Че убийството е отвратително. Независимо каква е целта. Независимо с какво ги оправдават. Живяхме с тази вяра и убиецът умираше при мисълта колко отвратителна е постъпката му. Така е било винаги. Докато корабът на Земята не ни донесе нова истина, нова красота, нова вяра. В нашия език тези три думи са една, но аз знам добре вашия език. Изумихме се. Вие гледахте картините ни и четяхте книгите ни. Ние повярвахме. Вие сте прави. Войната има своя красота. Смъртта има свое очарование. Жестокостта носи своя истина.

— Не. Не, фанг, грешиш...

— Възразяваш? — бързо попита Нес. — Няма да търся свидетелство във вашите книги — всеки избор носи със себе си клеймото на избирация. Този... прибор... не означава нищо за фангите, но за хората е... отражение... огледало. Нали е правилно?

В потрепващия облак светлина към мен се протягаше нечовешка ръка, стиснала зелена книжка.

— Правилно е — прошепнах аз и взех от ръката на Нес „Книгата на планините“.

— Чети... На глас.

Разтворени страници — бяла светлина, която сякаш се раждаше от самата хартия. Пареща болка в очите, докато съзнанието изпадеше в транс.

Тази хипноза можеше да бъде преборена. Книгата можеше да бъде надвита, сигурен съм. Но не биваше да го правя. И не защото фангите щяха да усетят измамата. Лъжата не биваше да побеждава. Никога...

— И настъпи часът — казах аз, гледайки равните редове, — когато ми се наложи да направя избор. Между черното и бялото, между силата и добротата. Но в думите на поета нямаше истина, а юмруците раждаха само зло. Аз се сражавах за доброто, но на света се появяваше ново зло. Деца, които не познават детството, възрастни, които мразят своите деца... И взех книгите, които носех със себе си, и потърсих съвет от тях. Те се отваряха на онези страници, които искаше подвързията, и очите гледаха там, където буквите бяха най-черни.

Четях и пътят ме водеше само в една посока.

КРЪВТА СЕ ПЛИСНА ПО РЪКАТА НА ЮНОШАТА, ЯГ-КОША ПОТРЪПНА В КОНВУЛСИИ И ЗАСТИНА...

Доброто, направено от състрадание, е зло.

И аз си спомних за праведните войни, и търсех спасение...

... ПРОИЗВЕДЕНИЯТА, РАЗКАЗВАЩИ ЗА ОТМИНАЛА ВОЙНА, ОДУХОТВОРЕНИ ОТ ТАЛАНТА, ЗАЕМАТ ОСОБЕНО МЯСТО. СИЛАТА НА ВЛИЯНИЕТО ИМ ВЪРХУ УМА И СЪРЦЕТО Е НЕОБИКНОВЕНА, И НИЩО ЧУДНО, ЧЕ СА ОБЕКТ НА ВСЕНАРОДНА ЛЮБОВ.

Четях по-нататък — без да вярвам на онези, които говорят за чуждото.

Рита стреля в слепоочието и кръв почти нямаше. Сини пращинки посипаха плътно ръба на дупката от куршум...

Доброто, направено от патриотизъм, е зло.

— Не! — Откъснах поглед от книгата. — Не е толкова еднозначно, фанг! Аз помня!

Болка — като взрив, като кинжал, който дълбае отвътре. Отново погледнах към „Книгата на планините“. Щях да я подчиня на волята си...

— Не е толкова еднозначно — казах. И побързах да прочета:

НЕ, НЕ, НЕ МОЖЕ ДА Е БЕЗСМИСЛЕНО! ЗАЩО, ЗА КАКВО ТОГАВА Е ВСИЧКО ТОВА? ЗАЩО ТОГАВА СТРЕЛЯХ И НАМИРАХ СМИСЪЛ В ТОВА? МРАЗЕХ ГИ, УБИВАХ, ПАЛЕХ ТАНКОВЕ И ТЪРСЕХ В ТОВА СМИСЪЛ!

Секундна мисъл — не всичко се решава със сила... А тази книга е като проклятие...

Не, ние сме твърде милосърдни. Твърде добри и незлопаветни. Прекалено.

Доброто, направено от патриотизъм, е зло.

— Фанг. — Думите ме задушаваша. — Фанг, това е друго. Не се осмелявай. Не пипай онова, което не можеш да разбереш...

— Чети по-нататък — каза след кратка пауза Нес.

ДА, ТОЙ ГИ СПАСИ. В ОНЕЗИ МИГОВЕ, КОГАТО НЕ БИВАШЕ ДА СЕ ДЕЙСТВА ЧРЕЗ БИЧ ИЛИ КУРШУМ.

За идеята доброто е зло.

... РАНАТА НА ГЪРДИТЕ НЕ БЕШЕ СМЪРТОНОСНИ, КУРШУМЪТ ДОРИ НЕ БЕШЕ ПРОБИЛ КОСТТА...

За знанието доброто е зло.

Захвърлих Книгата и тя се разтвори в мрака.

— Нес, вие сте повярвали в насилието...

— Ние разбрахме — и то може да бъде красиво.

— Нес, сгрешили сте. Ние се залъгнахме, за да се оправдаем.

— Винаги ли?

— Винаги. Още от библейски времена, до наши дни. Търсехме оправдание — за това, че сме принудени да убиваме. Заради чуждата болка, заради своя страх. За тази цел винаги са служили най-талантливите. Ние го правехме красиво, за да успокоим съвестта си. Красотата никога не е била най-важното, а просто инструмент за оправдаване на целта — идея, патриотизъм, любов...

— Но за нас най-важното е красотата...

— Ние не знаехме, Нес! Подбирахме думите, за да оправдаем защитаващите родината, любовта, вярата. Красотата беше просто средство...

— А за нас — цел.

— Нес, ние обличахме злото в одеждите на красотата и доброто, за да оцелеем. Но да предположим, че в Космоса ще срещнем раса, чиято цел е красотата.

— Но за нас няма друга мярка. Гласът на Нес вече едва се чуваше. — Живели сме, създавайки красота — думи, звуци, образи, постъпки. Вие ни дадохте нова красота, а ти искаш да ми докажеш, че тя е била грешна.

— Да.

— Докажи.

Тъмнина. Тишина.

— Докажи. Намери думи, които да са по-силни от онези, говорени от хиляди хора — неизмеримо по-талантливи, по-опитни... по-добри.

Да оспориш авторите на Библията и Корана, на „Горещ сняг“ и „Тримата мускетари“, Шекспир и Пушкин. Да намериш по-силни думи. Да намериш по-ярки краски. Да докажеш, че те не са възпявали войната, че просто са карали човешкия разум да се примири с нея. Та нали човек се ражда не заради смъртта — своята или чужда. Аз вярвам в това — с всичко у мен, което все още е способно да вярва...

— Не мога да го докажа, Нес. Онези, които са изричали тези думи, те биха могли. Да се докаже, да се обясни, да се опровергае. Аз

съм просто човек, Нес! Помня, знам, вярвам, но не мога да докажа!

— Не стигат думи и умения? — попита спокойно Нес.

— Да.

— Но ти вярваш, а това не е малко. Спомни си и почувствай. Ние ще го видим, човеко. Ако не лъжеш, ако не се отричаш от вярата си — разкрий разума си. Ние ще видим.

Не лъжа ли?

Откъде да знам. Радвах се, когато побеждавах. Не се колебаех да убивам враговете. Онези, които служеха на Шорей, онези, които желяеха гибелта на Земята, онези, които убиваха моите приятели. Нима можеше да има и капчица съмнение у мен? Не. А в дълбините на душата...

Малцина могат да надникнат толкова дълбоко и да не потънат.

— Виж, Нес — казах аз. — И вие... които сте далеч. Фанги, ние не обичаме да убиваме. Ние ненавиждаме войната и жестокостта. Заклевам се. През целия си живот съм бил войник. Радвах се на победите и ги ненавиждах. За мнозина се превърнах в смърт, но все още за никого... в живот. Гледайте.

Не знаех какво ще се случи. Калейдоскоп от спомени, усещането за чужд разум в съзнанието...

Нищо подобно. Студ.

И гласът на Нес.

— Говори, човеко. Този път само истината. Лъжата си отиде. Говори.

— Истината? — засмях се с чужд смях. — Какво искаш от мен, изроде? Вие убивахте хора, нападахте планети, а сега искате мир? Ще ви изтребим. До последното пале — или както там наричате малките си.

— Деца — абсолютно равнодушно отвърна фангът. — Говори...

— Наслушахте ли се на лъжите ми? — полюбопитствах. — Мир, дружба, ала-бала... Майната ви! Винаги сме били бойци! От първите хора, които са се били със саблезъбите тигри, до пилотите, които след няколко часа ще ви скъсат задниците.

— И ти ли си бил боец? Винаги?

Мълчах. Не защото не знаех отговора — просто трябваше да отговоря максимално правилно... красиво... честно... И сега мислех с понятията на фангите — нали в съзнанието ми бушуваше техният разум, тяхната воля изискваше от мен истината.

— Не — прошепнах. — Не. Мразех... силата. Това е болка, страх...

— Чия болка? Чий страх?

— Моята болка... Не искам... Защо? Защо?!

Крещях, застанал сред вихъра от лица. Примигващи, сливащи се лица. Моите врагове. Всички, които ме мразеха. Всички, които бях отблъснал. Не им бях подал ръка. Не бях отвърнал на молбата им.

— Защо? — прошепнах на безкрайната редица.

— **Защото...** — моят училищен враг и мъчител Иляс.

— **... ми ставаше лошо...** — младежът, попаднал година по-рано в армията.

— **... от такива като теб...** — мъжът, за когото руският не беше роден език.

— **... и подобни сополиви умници...** — преподавателят от института.

— **... които не са по-добри от останалите мъже...** — първата ми жена.

— Ще отмъстя! — обещах.

— На кого? — подхвърли Нес, като се откъсна от потока омразни лица.

— На всички! — извиках аз. — На онези, които не разбират оскърбителите! На онези, които няма да ги разберат! Не искам, но нямам друг изход! Ще раздавам смърт — красиво и отвратително — на всички, които смятам за врагове! Но не в това е смисълът, не това е най-важното! Да, ние се бием — цял живот. Нямаме друг избор. И търсим оправдание, търсим красиви думи, които да прикрият жестокостта ни. Няма изход, фанг. Това е отвратително, но аз ще си давам вид, че войната е красива. Няма изход!

— Ти вярваш в думите си — обобщи фангът. — Че войната е грозна и жестокостта не е праведна... че си принуден да живееш според законите на силата. Вярваш, че ние сме сгрешили, като сме приели обвивката ви за ваша същност.

— Когато говорят за любовта и омразата, всички лъжат — прошепнах аз. Чуждата воля вече изпълзваше от съзнанието ми.

— Възможно е и ние да сме сбъркали. Но дори сбърканата красота си остава красота. Разбираш ли?

Внезапно в тъмното видях очите на фанга. Огромни, проблясващи в тъмнината.

— Значи ти... вие взехте решение? — попитах. — Ще продължите да воювате?

— Все още мислим.

Тъмнина. Едва осезаема опора под краката ми.

— Нашите кораби напускат Ар-На-Тин — съобщи Нес.

— Вие... — думите ме давеха. — Разбрали сте? Отказвате се от войната?

— Още не сме решили. Силите се прегрупират — дали за атака върху Земята, или за отстъпление, няма значение. Не трябва на мястото на лъжата да се оставя празнота, човеко. Трябва да се запълни само с истина. А ти не я знаеш. Ние също... засега.

Не успях да кажа или да попитам нищо друго. Тъмнината ме удари — от всички страни.

8. ЧЕРВЕНО И ЖЪЛТО

Каютата, в която дойдох в съзнание, беше малка. Никакви мебели, бледосиня мека обвивка на стените, слаба оранжева светлина от скритите в ъглите на тавана лампи. В стената се долавяха очертанията на затворен люк.

Станах и веднага, по неуловими за съзнанието признаци, разбрах: корабът е кацнал на планета. Какво, докато съм бил в безсъзнание, фангите са кацнали на Ар-На-Тин? Ами приказките за прегрупиране на силите? И какво смятаха да правят с мен?

Отидох до люка, без да тая особени надежди. Посегнах към едва забележимите бутони в стената, но не се наложи да ги натискам. Люкът бавно се плъзна надолу. Не успях да се изненадам от небрежността на враговете ми, когато в отвора се появи Нес.

Беше облечен с боен комбинезон, на колана му висяха два атомарника в сребристи ножници. Единият меч като че ли беше земен.

— Радвам се, че си наред — без особен възторг рече фангът. — Гравитационните компенсатори работеха до края.

— Какво става? — някак твърде настойчиво попитах аз.

— Земни кораби — отвърна спокойно Нес. — Напуснахме битката... но повредите са големи. Корабът ми повече няма да излети.

— Плъснахте се на Ар-На-Тин? — издевателски подпитах аз. — Тук не ви обичат твърде...

— Излез. — Нес отстъпи встрани.

Не възразих. Тясната каюта приличаше повече на шлюз: полупрозрачни шкафчета със скафандри, широк люк, пулт с мъртъв, угаснал екран.

— Корабът ми няма да излети — повтори Нес. — Стрелците на бойните постове са мъртви. Така да бъде. Истината е по-важна.

Той замълча — кратка, разчетена пауза.

— Това е твоята планета, принце.

— Земята?

— Онази, на която живееше в нашето време. Сомат.

Нес протегна ръка към мъртвия пулт. И бавно, с очевидно усилие натисна голям тъмножълт бутон на панела.

Странно, едва сега се замислих, дали жълтият цвят за фангите не бе същото, което за нас означаваше червеният, кървавият цвят.

— Корабът ми няма да излети — повтори още веднъж Нес. И сякаш за да потвърди думите му, по периметъра на широкия външен люк припламна ослепителна линия. Миг — и бронираната плоча беззвучно падна навън.

Проблесна слънчева светлина.

На мястото, където падна тежачият половин тон метал, се вдигна облак пясък. По ръбовете на люка съскаше гаснещият термичен пламък.

Гледах през отвора като омагьосан, не можех да откъсна поглед.

Наистина беше Сомат.

Нес ме погледна и старателно изобрази усмивка. Скочи долу, директно върху засипания с пясък метал, и извика:

— Краят винаги води до началото. За всеки спор е определено едно-единствено място. Да вървим, принце.

Тръгнах след него като хипнотизиран. Скочих през люка — Нес стоеше долу и сякаш се канеше да ми подаде ръка.

Въздухът на Сомат нахлу в дробовете ми.

Закашлях се — гърлото ми пресъхна почти веднага, носът ми сякаш бе остърган с шмиргелова шкурка. Влажност — нула процента.

Нес ме погледна с любопитство.

— Твоят свят — каза тихо той. — Твоите правила.

Започнах да дишам през устата, като разтворих съвсем леко устни. Така правехме, когато сменяхме носните филтри.

— Нес, трябва да повикаме помощ — изрекох на един дъх. — Или ваш, или наш кораб. Ще ни спасят — това е красиво.

Фангът мълчеше.

Преглътнах ругатнята си и се огледах. Жълта планина със зеленикави оттенъци — връхът Есенния лист. В далечината бяла ивица — Бялото крайбрежие.

Бяхме кацнали не твърде далеч от купола, в който бяхме живели двамата с Тери. На седемдесет, осемдесет километра. За едно денонощие можеше да се стигне до него. Стига, разбира се, да имаше защитно мазило и овлажняващи филтри. Като мазило можеше да се използва всякаква мазнина, вместо филтри — каквато и да е тъкан. Вярно, че щеше да се наложи често да се навлажнява...

— Нес, ще отидем до предишния ми дом — обявих с облекчение.
— Там има авария маяк... Стига, разбира се, твоят да е повреден.

— *Слушай* — рече тихо фангът. Внезапно долових в гласа му умоляваща, жалостива нотка. — Чуваш ли тишината, принце?

Затворих очи. Спокойно... Това е фанг. Той няма да помръдне от мястото си, докато не оцени всичко красиво наоколо. Спокойно. Слушането на тишината няма да отнеме много време.

Въздухът беше топъл и неподвижен. Първо чух своето дишане, после биенето на сърцето.

Тишина.

Слънчева светлина, която безмълвно се процежда през клепачите. Цветният аромат на фанга, който се разлива беззвучно в лишения от мирис въздух.

Тишина.

Мълчание — от хоризонта до пясъка под краката ми. Неподвижни дюни, застинали скали. Небе — тъмносиня филцова шапка. Тишина.

А в преддверието на звуците — намек за движение, сянка на живот: далечното шумолене на сухи вълни... Или може би горещият пулс на кръвта в безполезните ми уши. Сухият океан е покрит с каменен лед.

Тишина.

— Умееш да слушаш, принце...

Слухова халюцинация, собствена мисъл... Или непоносимо силният глас на фанга?

Кръглите немигащи очи изучаваха лицето ми. Но какво искаш, фанг? Какво се опитваш да разбереш?

— Да вървим — помолих полугласно аз. — Да вървим към дома ми, Нес.

— Гледай — също толкова тихо отвърна той. — Виждаш ли невидимото, принце?

Сух и чист въздух — прозрачен като вакуум, безпощаден като лупа. Мъгливата завеса от водни пари — грим върху лицето на планетата — бе разкъсана веднъж завинаги.

Празнота.

Ярки, неестествени цветове на скалите. Мъртвешката синева на небето. Жълто върху синьо, сиво върху синьо, бяло върху синьо. И

всеки оттенък, всеки полутон бе също толкова чист и мъртъв.

Празнота.

Хиляди цветове — нито един жив.

Празнота.

От хоризонта до пясъка под краката ми. Голи скали, стерилни гори, опозорена вода.

Празнота.

И онова, което тук никога няма да го има. Зимен сняг и пролетна зеленина. Зрелостта на летните плодчета и жълтевината на умиращите листа. Хорските жилища, потънали в цветове. Калейдоскоп от празнични облекла. Тънките кули на фангите. Безкрайната спирала на рисунъка върху стените им. Корабите — резките очертания, рожба на човешката мисъл, и надеждността — плод на нечовешката логика.

Празнота.

Това няма да го има. Нищо няма да има. Те не бяха чули вика ми, не бяха видели кошмарите ми. Празнота. Никого не бях успял да убедя, само себе си. Празнота. Крайна точка. Няма бъдеще.

— Умееш да гледаш, принце...

Сянка на уважение в гласа? Потрепнало лице? Глупости. Всичко е твърде красиво... което означава, че фангите са прави. Тери, седнала във фотьойла с подвити крака... Празнота. Данковите картини на стените в музея... Празнота. Процалното махване на момчето роудър... Празнота. Ланс с черната сфера на пилотския шлем... Празнота. Трофей, който облизва мъничко котенце... Празнота.

— Ти говори добре, принце. Ние те слушахме. Но това е само едната страна на истината.

Лицето ми се изкриви в подигравателна усмивка. Разбирам ви, фанги. Не е нужно да се превеждат ясните мисли в мъгляви човешки думи.

„Ти говори красиво, принце. Ние изпитахме удоволствие. Но сега ще ти покажем една друга красота. Ще се убедиш, че смъртта може да бъде красива. Ще ти организираме междузвездна битка, за да се убедиш. Това е красиво.“

Погледнах към фанга — плавни, уверени движения, абсолютна съсредоточеност и спокойно лице. Силен замах, пистолетът отлита надалеч в пясъка. Уважителен полупоклон — атомарният меч в сребърна ножница поляга на пясъка пред мен. Отдавна всичко сте

изчислили, фанги. И спора ми с вас — също. Вчера си взел човешки меч, защото вече си знаел какъв жест ще направиш днес.

Тишина и празнота. Тъмно небе. Жълто ласкаво слънце в ослепително бял кръг.

— Погледни, фанг. — Думите, които излизаха, изобщо не бяха онези, които исках. — Двойно слънце! Дватамата с Тери искахме да направим този ден главен празник на планетата. Той настъпва само веднъж на сто и няколко години.

„Празник, който няма да видиш повторно“, така искахме да го наречем. Но това няма да ти го кажа. Твоят абсолютен вкус няма да оцени нашите дилетантски опити да „направим красиво“. Ще си останем с *нашата* красота, фанг. С нея и ще си умрем.

Нес кимна, без дори да поглежда към небето.

— Умееш да мислиш, принце. За всеки спор си има точно време. Веднъж на сто години или веднъж в живота.

— Ще се бием ли? — попитах, като вдигнах меча.

Фангът кимна.

Замахнах с оръжието и ножницата се изсули от острието. Разсякох я във въздуха — нямаше да ми се наложи да нося този меч със себе си. Дори да спечелех двубоя, по пътя към купола мечът щеше да се превърне в безполезен товар.

Никой нямаше да ме нападне: планетата бе мъртва.

Никой не напада мъртвеца...

Нес извади от ножницата своя меч и аз неволно оцених дължината му. Острието на моя меч беше два пъти по-тясно.

Какво печелеше от това? Твърде широкият меч бе адски неудобен.

Фангът отдаде чест — движението бе сложно и безспорно красиво. Колко се изморих от вашата красота!

Нанесох бърз, точен, пронизващ удар. Подъл удар — Нес не беше готов за защита, той ме поздравяваше...

Острието прониква в тялото на фанга с леко изхрущяване — или се чупеха кости, или се беше разпрал защитният костюм. Нес се отдръпна, отпускаяки меча. Десетте сантиметра атомарно острие, преминали през тялото му, сякаш не му бяха причинили никаква вреда. На лицето на фанга се изписа обидено изражение.

— Лошо — разочаровано рече той. — Лошо, принце...

— Войната винаги е лоша — промърморих аз, без изобщо да обръщам внимание на патологичната баналност на фразата. — Сам си го търсеше.

— Ударът беше лош, принце. Думите — още повече...

Тънките пръсти на фанга измъкнаха от джобчето на гърдите му малка черна топка. Усмяхнах се. Ето, значи, какво се пазеше в тайното джобче. Оръжие.

Бях забравил, че фангът сам ми бе дал меча.

— Това е окоето на истината — каза тихо Нес. — Спорът ни ще бъде видян от всички фанги, които те слушат. Те ще решат.

Нес подхвърли топката и въпреки всички закони на гравитацията, тя плавно излетя нагоре. На десетина метра над земята се спря, по черната ѝ обвивка затанцуваха бели шумолящи искри. Замириса на озон. Дори ми се стори, че към топката полъхна лек ветреца. Такъв поток на енергия се получаваше само при хипервръзка.

— Да започваме, принце.

Удар — великолепен удар по главата, по очите. Не стига, че ударът беше сложен и рядък, а и Нес го бе нанесъл от абсолютно неподходяща позиция.

Успях да го блокирам — мечът ми се издигна нагоре срещу вражеското острие. Обикновено, когато успееш да подложиш атомарник напреки под меча на противника, той се лишава от част от оръжието си.

Фангът успя да извърти меча. Той премина на милиметър от моето острие, което вече бе обгърнато от белия пламък на наточването.

Около секунда Нес държа меча си отвесно, над главата. След това последва удар, който не ме разсече на две само заради пъргавината ми. Честно казано, разбрах, че досега съм подценявал реакциите си. Но вероятно рядко съм получавал допинг под формата на нанасящ разсичащ удар плоскостен меч.

Този двубой приличаше на първата ми сериозна схватка с мечове — битката ми с Шорей Менхем, гиарския управник и свръхчовек. И аз се досещах какво: класата на противниците ми. И тогава, и сега отстъпвах безнадеждно по умения на врага. Да, времето след първите ми дни „извън Земята“ не беше преминало напразно. Биех се на нивото на Шорей, а може би дори малко по-добре. Бях успял да достигна нива на майсторство, почти до предела на човешките възможности.

Но фангите не са хора.

В един момент осъзнах: боят се води от Нес. Той контролира напълно атаките ми, провокира едни или други удари. Боят ни се превръща в красив спектакъл, където аз имам ролята или на статист, или на спаринг фантом. И не можех да избягам от това — фангът бе отчел всичко, дори моето „осъзнаване“ и опитите да поведе двубоя по свой сценарий. Фангът правеше онова, което някога не се беше удало на Шорей.

Но в сравнение с изкуството на Нес, „театралността“ на Шорей беше като училищен спектакъл, който се опитваше да повтори постановка на Московския художествен театър.

Същите думи, дори движенията бяха сходни. Но нямаше смисъл от сравнение.

Започвах да се изморявам. Непропорционално бързо и силно — сякаш не се биех с почти безтегловно острие, а вдигах стокилограмова щанга. Умората се вливаше в дробовете ми заедно с топлия, сух, безвкусен въздух. Плъзваше се в очите ми заедно с блясъка на шарените скали. Разтичаше се по вкопчените в дръжката пръсти.

Не бях на двайсет и девет години. На повече, на много повече. Двеста и деветдесет... или две хиляди и деветдесет. Ръцете ми бяха изковавали бронзови мечове, а после бронзът бе сменен от стомана. Очите ми бяха изгаряни от блясъка на разтопения метал и ги беше разяждал иприт. Нозете ми бяха газили в калта, теглейки по есенните пътища гаубици, и се бяха трошали като кибритени клечки под танкови вериги. На гърба ми бяха стоварили твърде голям товар — махнете поне част от него! Твърде много броня, ще се задуша. Твърде много взрив, ще потъна в прахта. Твърде много убити — мъртвите ръце не искат да ме пускат.

Не бях на двайсет и девет. На повече, много повече. Деветнайсет, девет... минус девет месеца.

Изминах на бегом първия си марш в пълно бойно снаряжение... онази част, която успях да пробягам. Лицето ми отдъхва на размекналия се от горещината асфалт, а калашникът ме притиска към земята по-тежко от сержантски ботуш. Не, това още не е дошло. Мен още ме няма — защо трябва да се бия на пясъчната арена на една мъртва планета? Та аз още се готвя за *съществуването* си и лишавам от тази възможност милиони свои *небъдещи* братя и сестри.

Половинчатите ми гени ще се слоят в едно и ново звено ще продължи безкрайната верига. Нося в себе си повече смърт, отколкото живот. Хайде, поговори с мен за красотата, фанг!

Гледах в немигащите жълти очи, нанасях и отбивах удари.

Няма да успеете да ни победите, но заедно ще успеем да изгубим. Ние ви подарихме нова красота, което означава и нова истина. И вие не ни останахте длъжни за този подарък. Как да се обясни защо направихме войната красива, откъде са се появили книгите и филмите, които я възпяват? Как да се преведе „лошото може да бъде красиво“ на фангите, в чийто език думите „красиво“, „добро“, „добре“ са синоними?

— Гадина — прошепнах, докато отстъпвах назад от Нес. Ще успея ли да го „надбягам“? Та той е ранен! Ръцете му са изпонасечени до кръв! Въздухът на Сомат е още по-вреден за фанг, отколкото за човек!

Потта изсъхваше на челото, без да успее да влезе в очите. При резки движения започваше да боли пресъхналата кожа на ръцете и краката. А в небето се чернееше точката на хиперпредавателя. Той транслира двубоя ни — толкова красив и вълнуващ, толкова правилен и добър! Малък спектакъл в постановка на командир Нес. Ще го надвия ли, нанасяйки смъртоносен удар? Или за същинска победа трябва да застана под меча и да загина максимално некрасиво?

Кой знае какво представлява за фанга уродливостта, а какво — красотата? Само фангът. Дали ще им бъде противно да видят разсечения ми череп?

Противно... Доказателство чрез допускане на противното. Какво ли е това доказателство в моята ситуация?

Отбих атака на Нес, като същевременно успях да скъся меча му. И почувствах плаха надежда. А може би той не играе, а наистина се бие на ръба на силите си?

Може би ще оцелея?

Но дали ще успея да победя?

Доказателство...

Корабът на Нес остана далеч встрани. Ние сякаш танцувахме, докато се придвижвахме покрай малкия ручей от суха вода. Сив, плавно точещ се прах. Летящ над главите ни хиперпредавател.

Фанги, които гледат с удоволствие представлението. Те оценяват всичко — от красотата на скалите и небето до синхронността на движенията ни. Няма да се изненадам, ако хиперпредавателят транслира дори мириса на разгорещените ни тела...

Доказателство чрез допускане на противното. Няма да успея да обясня, че войната не е красива. Как да убедя фангите, че мирът е красив? Като имам за илюстрация пейзажа на Сомат с неговата ослепителна, но мъртва красота!

Нес за пореден път разигра контраатака и аз внезапно забелязах, че се разкрива. Едва-едва, за части от секундата — но пък и моето нападение ще бъде смъртоносно рисковано... Но имаше шанс да го хвана.

Още една атака на Нес — отново същата грешка. Може би не познава удара, който може да го засече в такава позиция? Обикновен удар, с падане на дясното коляно...

Фангите никога не падат на колене! Дори когато нанасят удар върху врага! Това е твърде некрасиво. Което означава, че за Нес подобен удар не съществува.

Вече се биехме почти до самия ручей. Нес ме притискаше към брега, сякаш се канеше да ме хвърли във водата.

Къпането в мъртвата вода никога не ме беше въодушевявало.

Фангът отново премина в контраатака — стремително, красиво, правилно. Незащитеният корем не го притесняваше: никой и никога не пада на колене пред врага, дори за да го убие.

Отбих удара и нанесох своя. Главният ми коз, моята психологическа победа. Онова, което фангът счита за невъзможно.

Острието влезе в Нес — толкова дълбоко, колкото и първия път. Но сега попаднах на някой от жизнените му центрове.

Кожата под настръхналата козина почти веднага придоби пепелносив цвят. Нес издаде протяжен вибриращ стон. И отстъпи назад, сякаш отново смяташе да се издърпа от острието. Но този път нещо у него бе безвъзвратно повредено. Движенията му станаха несръчни и забавени.

Фангът падна, през разреза на комбинезона бликна кехлибарена кръв. Тъканта на комбинезона потръпваше, докато събираше разреза. Нес се опита да стане, не успя и се плъзна по пясъка — право в сивия поток суха вода. Падна с главата напред, надигна се с усилие, отново

седна в стремителния поток прашна вода. Прошепна, като бъркаше човешките думи с родния си език:

— Шиар... Ади шиар... Колко некрасиво...

Потреперих. Приблжих се до фанга по мътната, сякаш кипяща вода. Попитах, като сдържах вълнението си:

— Какво каза? Некрасиво?

Черната точка на хиперпредавателя пикира над нас. Увисна на около метър над главата ми.

Очите на Нес ме следяха със странна ирония.

— Това не е красиво, принце... Смъртта не е красива... Войната не е красива... Разбрах. Ади шиар. Нека разберат и останалите.

Нима е толкова просто? Та те ни виждат и чуват! Всичките фанги! Не може да не повярват на командир Нес!

Огледах се безпомощно. Разбитият кораб в далечината, мъртвите разноцветни скали... *Да се победи може само чрез любов. И омразата е способна да накара врага да изгуби. Но побеждава само любовта — хиляди години сме се учили на това...*

Що за глупости? Чии думи изплуват в паметта ми? И защо зад баналните истини пулсират болка и страх? Недей да грешиш... Недей да грешиш, лорде от планетата Земя...

Побеждава само любовта.

Не попадай в капана на фалшивата победа — тя е по-лоша от поражението.

— Нес — прошепнах аз. — Нес, кога ми повярва? Кога повярва в моята истина? В моята красота?

Фангът потрепери. Стоеше до колене в прозрачната вода и аз виждах как в нея се разтварят жълтите струйки кръв. Комбинезонът на Нес не можеше да затвори раната...

— Сега, принце. Сега — повтори твърдо той.

Гледах мълчаливо Нес. Тънките жилки, които пулсираха около очите. Мократа слепнала козина. Дори в такъв вид той беше красив. Дори собствената си смърт бе успял да разчете по всички правила. Жалкият, измъчен вид щеше да предаде фалшив оттенък на думите му. Твърде бързото поражение щеше да постави клеймо на слабост.

Той умираше красиво, както беше живял. И трябваше да му повярват. Длъжни бяха.

— Твърде много време прекара с мен — казах му аз. — А може и да си видял онова, за което ти говорих. Повярвал си и си разбрал как да убедиш и останалите...

— Замълчи! — Нес се надигна. Олюляваше се и от комбинезона се стичаха тънки струйки вода, примесени с жълта кръв. — Замълчи, принце!

В гласа му се долавяше единствено болка. Той виждаше как се руши кулата на лъжата му, как казаните от него думи губят красотата си. Черната зеница на хиперпредавателя ни гледаше студено.

— Няма да ти позволя да умреш — прошепнах. — Стига мъченици, които строят от телата си основите на храма...

— Започваш война — изхриптя Нес. — Вече я започна... Всичко се развиваше както трябва, а сега... Хората и фангите ще се избиват.

— Ако не можем да разберем в какво се крие красотата, а в какво грозотата, ако не умеем да се изслушваме... Тогава ни остава единствено да умрем, Нес. Подай ръка.

Той би заплакал, но фангите не умеят да плачат. Ръката му трепереше, когато ми я протегна.

— Не успяхме да ги убедим. Шиар...

От изранените му пръсти в прозрачната вода капеха кехлибарени капки. Падаха и бавно се разтваряха в чистата вода. Истинска, мокра, жива вода...

— Какво е това, принце? — Гласът на Нес сякаш укрепна. — Вода?

На повърхността, както и преди, течеше потокът от сив прах. А на стотина метра надолу по течението течеше истинска вода. Около краката ни бълбукаше, отхвърляше сивата си обвивка. Там, където във водата падаха тъмножълтите капки, тя ставаше прозрачна, кристалночиста — за миг.

— Твоята кръв, Нес. — Бях изненадан, но нищо повече. — Тя е катализатор за обратния преход на водата. Органикосилицият се разпада... Моята кръв... всяка биологична течност върши същото, но по-бавно. Да вървим.

Извлякох го с усилие на брега. Черното кълбо започна плавно да кръжи около нас — или се подчиняваше на заповедите на далечен оператор, или следваше заложената в него програма.

— Водата оживява — каза тихо Нес. — Красиво...

— Това е за кратко, процесът е нестабилен. — Безпомощно се потупах по джобовете. — А на теб кръвта ти изтича. Имаш ли бинт?

Фангът поклати глава, без да откъсва поглед от ручея. Отгоре плаваше сив прах, а синкавопрозрачната лента от чиста вода се топеше.

— Нужен ми е бинт...

Започнах да разкъсвам ръкава на куртката си. Плътната материя се поддаваше трудно. Извадих ножа си, започнах да режа плата. Опаката страна на куртката бе хигроскопична, щеше да стане за временна превръзка. Не може кръвта на фангите да няма способността да се съсирва.

Острието проби плата и поряза кожата ми. Изругах, откъснах ръкава. Разрязах го по шевовете, погледнах към дългата резка. Не много дълбока, но кръвта течеше силно. Нормална човешка кръв, аленочервена...

— Измий кръвта! Докато има вода, я измий! — Нес почти крещеше. Погледнах го неразбиращо, свих рамене. Прокарах длан по окървавената си ръка и я потопих в топящото се пред очите ми петно чиста вода — родено от волята на фанга и моя удар, мъничко, изчезващо както нашите надежди за мир...

Последва нещо като взрив. Водата закипя като втечен газ, в който е паднало нажежено желязце. Нещо ме блъсна, изхвърли ме от ручея и ме запрати директно към краката на полулежачия Нес. А нагоре и надолу по малкото корито се плискаха сини вълни — сивият прах изчезваше под напора им, превръщаше се в обикновена вода. На гребените на вълните проблясваха бели искри, от време на време изригваха прозрачни огнени езици.

— Твоята планета оживява, принце — прошепна Нес. — Има време за смърт и време за живот. Едното преминава в другото — и няма край...

— Знаел си отпреди? — Стиснах го за рамото. — Смесената ни кръв е създала стабилен катализатор? Планетата завинаги ли оживява?

— Не знаех. Но това беше красиво... и повярвах, че може да стане. Добре че не съм сбъркал.

Нес се усмихна и усмивката му за пръв път ми се стори истинска. Но аз все още не разбирах. Пригладих ивицата плат и се опитах да превържа с този жалък „бинт“ кървящата рана.

— Няма смисъл, принце. Смъртта е вътре, не можеш да я затвориш. Знаех в коя точка трябва да влезе мечът ти. Тялото загива. Това е необратимо както верижната реакция на сухата река.

Далече, отвъд хоризонта, се разнесе бумтене. Земята леко потрепери. Над сивото прашно море затанцува бял пламък. Органикосилицият се разпадаше, освобождаваше от плен водата, като раждаше свободни водород и кислород. Излишъкът от енергия ги караше да горят и над водата бушуваше скоростна огнена буря.

Вече се дишаше по-леко. Подухна влажен вятър, миришещ на озон. Пред очите ми планината се обви в лека мъгла. Цветовете омекнаха. Небето леко просветля.

— Ще има облаци и дъжд. — Нес лежеше по гръб и гласът му ставаше все по-тих. — Ще има дървета и трева. Ще има живот. Принце, още ли не разбираш? Ние победихме. Животът се ражда по-красив, отколкото умира. Фангите ще поискат да дарят живот, а не смърт.

Пясъкът под него ставаше кехлибарен. Нес вече не можеше да държи клепачите си отворени. А аз стоях над него и разбирах, че не е по силите ми да му помогна. Бяха ме учили как да убивам фанги, а не как да ги лекувам.

— Можеш да кажеш на хората каквото пожелаеш. Нас ни гледаха не само фанги...

Наведох лицето си към него — трудно разбирах думите му.

— Красиво се получи... Завърши шарката ми, принце.

— Добре, Нес — отвърнах аз. И седях до него, без да пускам ръката му, докато вече нямаше смисъл.

Изкопах гроб в пясъка, до ручея. Плътта на Нес щеше да стане част от планетата — вярвах, че това щеше да му хареса. С атомарния меч изрязвах от близките скали две каменни плочки — аленочервена и кехлибарена. Начертах и на двете диагонални линии — от долния ляв ъгъл към горния десен. Знаех, че съм прав — никой от фангите не беше изпълнил дълга си така, както Нес. После включих и двата меча на непрекъснато наточване и забих дръжките им в пясъка. Със закъснение разбрах, че мечът на Нес ще издържи два пъти повече от моя. Той би могъл да ме победи само с едно наточване на острието...

Черното кълбо бавно прелетя над гроба. Застина пред очите ми. Гледах го, без да мисля за фангите — от тях само един ми беше

приятел. Спомнях си Тери и отбора, и всички, които ми бяха станали близки на Земята. Виждах лицата им и знаех, че сега те ме гледат мълчаливо.

— Тери, момчета... Долитайте. Тук ни чака много работа.

Свих неловко рамене и се усмигнах. След което добавих:

— Май това е всичко.

... Мокрият пясък шумолеше под краката ми, а зад гърба ми, между двата пламтящи меча, се поклащаше черното кълбо на Нес. Откъм морето се чуваше плясъкът на вълните и духаше влажен бриз.

Докато има слънце и въздух, винаги ще има вятър. И е добре, че понякога той духа в лицето.

Вървах към дома си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.